

HẢI TẶC MA CÀ RỒNG

THUYỀN TRƯỞNG MÁU

3

“Một sự nhào trộn kích thích
trí tò mò giữa cướp biển và
ma cà rồng... hoan hô!”

DARREN SHAN

VAMPIRATES
BLOOD CAPTAIN

JUSTIN SOMPER

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

HẢI TẶC MÀ RỒNG

VAMPIRATES: BLOOD CAPTAIN.

SIMON AND SCHUSTER

First published in Great Britain in 2005 by Simon & Schuster UK Ltd. A CBS COMPANY.

Copyright © 2005 Justin Somper

Cover illustration © 2005 Bob Lea

Cover logo design and chapter head illustration by www.blacksheep-uk.com © 2005 Simon & Schuster

All rights reserved.

Published by arrangement with Intercontinental Literary Agency.

Bản tiếng Việt © 2011 Nhà xuất bản Trẻ

BIỂU GHI BIÊN MỤC TRƯỚC XUẤT BẢN ĐƯỢC THỰC HIỆN BỞI THƯ VIỆN KHTH TP.HCM

Somper, Justin

Thuyền trưởng máu / Justin Somper ; Đặng Phi Bằng d. - T.P. Hồ Chí Minh : Trẻ, 2011.
576tr. ; 20cm. - (Hải-tặc-Ma-cà-rông = Vampirates).

Nguyên bản : Blood Captain.

1. Tiểu thuyết Anh. 2. Văn học Anh. 3. Văn học thiếu nhi. I. Đặng Phi Bằng d. II. Ts: Blood Captain.

823 — dc 22

S697

HẢI TẶC MA CÀ RỒNG

THUYỀN TRƯỞNG MÁU

VAMPIRATES

BLOOD CAPTAIN

Tác giả: JUSTIN SOMPER

Dịch giả: Đặng Phi Bằng

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Dành tặng Jenny, Jo & Jonathan
Một giọt máu đào hơn ao nước lã!

CHƯƠNG MỘT

Chòi quan sát

- Cố lên Connor. Cậu làm được mà!

- Cố lên bồ ơi! Tiếp tục leo đi!

Connor Tempest nhắm mắt. Cùng lúc, chân nó có cảm giác vừa nặng như chì lại vừa mềm như thạch. Nghỉ lại giữa chừng đúng là một sai lầm. Đang leo rất ngon lành, nó bỗng muốn chinh phục cảm giác sợ độ cao. Đây là lúc phải vượt qua thời gian sợ hãi. Nhưng trong nó, nỗi sợ hãi vẫn sâu thẳm, không hề thay đổi, cứ như cái neo sắt bám chặt vào tảng đá.

Muốn nhìn xuống, nhưng nó cố giữ thẳng đầu, vì biết nhìn xuống là điều tai hại nhất. Cảm giác như hai mắt bị hút xuống boong tàu tuốt nhiều mét - quá nhiều mét - dưới kia. Và rồi là rơi qua mạn tàu *Diablo*, xuống thẳng lòng đại dương thăm thẳm. Khi không nghĩ đến nỗi sợ đó nữa - mà làm sao không nghĩ được chứ - thì sẽ là một cú rơi lâu ơi là lâu.

- Đừng nhìn xuống!

Giọng Cate mạnh mẽ và quả quyết vang qua không gian. Phải chỉ nó có được tính tự tin như vị thuyền phó này.

Thuyền trưởng Wrathe la lớn:

- Ráng lên, chàng trai. Cậu đã từng hạ những kẻ thù ghê gớm hơn mấy thước dây này mà.

Đúng vậy, Connor nghĩ và thoáng nhớ lại những hình ảnh u ám của ba tháng trước. Tang lễ của cha. Suýt chết đuối trước khi được Cheng Li cứu vớt. Cái chết của Jez - một chiến hữu thân thiết. Bị Cheng Li, Đề Đốc Kuo và Jacoby Blunt phản bội. Cái đêm khủng khiếp nó dẫn đầu vụ tấn công Sidorio và Jez... Không, không là Jez mà chỉ là vật Jez đã trở thành. Kí ức về đêm đó bùng cháy trong nó như một ngọn lửa, nóng như ngọn đuốc nó đã quăng qua mặt nước, lên con tàu kia. Và lửa đã nhấn chìm bạn nó... *du âm* của bạn nó....

- *Cố lên, Connor!*

Grace! Mặc dù cô đã trở lại tàu Hải-tặc-Ma-cà-ròng, nhưng rõ ràng đó là giọng cô. Nó tiếp cho Connor thêm dũng cảm đang cần. Sau tất cả những gì đã trải qua, Connor không thể để nỗi sợ còn sót lại này hạ nó nữa. Cái chứng sợ độ cao *lố bịch* này.

Thận trọng, nó buông sợi dây khỏi bàn tay phải. Lòng bàn tay hằn sâu những vết đỏ lôm. Nó nhận ra là đã nắm dây quá chặt. Tiếng chuông tàu vang lên. Sự bất ngờ làm nó loạng choạng một chút. Nhưng đó chỉ là chuông báo thay ca. Bình tĩnh lại, nó vói tay lên ô dây vuông kế tiếp, hít sâu một hơi. Phải chinh phục nỗi sợ. Bây giờ hoặc không bao giờ nữa.

Không nhìn xuống cũng không nhìn lên, hai mắt tập trung vào hai tay và ô dây vuông. Ô nào cũng giống nhau - một cửa sổ bằng dây, đóng khung một mảnh trời. Nếu chỉ tập trung vào đó, dường như nó chẳng hề leo trèo gì ráo.

Thình lình, nó nhận ra hai chân không còn run rẩy nữa. Trái lại, hai chân di chuyển vững vàng, tìm điểm đặt bước một cách nhịp nhàng. Hơi thở cũng điều hòa. Nó đã bình tĩnh. Đang chinh phục nỗi sợ hãi. Cảm giác thật khoan khoái. *Quá* khoan khoái.

Miên man di chuyển, chỉ đến khi nghe tiếng cổ vũ hoan hô từ bên dưới, nó mới nhận ra là đã tới đích. Nhìn lên, nó thấy hai tay không nắm dây, mà là khung gỗ của chòi quan sát. Giờ chỉ còn phải đu người lên trên.

Một luồng ớn lạnh chạy suốt thân người. Không thể làm ngơ sự thật là nó đang ở quá cao khỏi sàn tàu. Không đai bảo vệ. Đứng trên này, với những con sóng nguy hiểm dưới kia, quả là rồ dại. Một lần nữa, làn sóng sợ hãi lạnh buốt tràn ngập trong nó. Nó nghiêng rằng, chờ đợi cảm giác đó qua đi. Nỗi sợ bám lấy nó, nhưng Connor sẽ không bị đánh bại. Không là lúc này.

Lí do chính đáng để lên đây là phải có ai đó làm việc trên chòi quan sát, luôn hướng mắt ra ngoài để kịp báo động khi bị tấn công, hay thông báo những cơ hội để tấn công. Lên đây là để bảo vệ đồng đội. Và trong ba tháng qua, kể từ khi gia nhập tàu *Diablo*, những con người này đối với nó còn hơn cả đồng đội. Bart, Cate và thuyền trưởng Wrathe là gia đình mới của nó. Tất

nhiên họ không thể nào thay thế được Grace, nhưng chị nó đã chọn một hướng đi riêng. Ngoài Grace, tất cả những người nó quan tâm trên đời đều đang ở trên con tàu này. Nhìn sự việc theo quan niệm đó, thì lên đây để bảo vệ cho họ được an toàn là một điều hoàn toàn chính đáng. Một cách thoải mái, nó leo vào đài quan sát.

Vừa đặt chân lên bục gỗ, nó lại nghe một loạt tiếng hoan hô từ bên dưới. Lúc này sự thôi thúc nhìn xuống càng mạnh hơn. Cố chống lại, nó nhìn thẳng phía trước. Xa mút tầm mắt là đại dương vô tận lấp lánh màu xanh. Ngôi nhà mới của nó.

Xa xa, nó thấy bóng một con tàu nổi bật trên nền mặt trời chiều. Tiến sát viễn vọng kính nhỏ gắn trên chòi quan sát, Connor nhìn qua kính về phía chân trời. Mất một lúc để tìm, nhưng rồi nó nhìn thấy con tàu trong vòng tròn tầm nhìn. Đó là một chiếc thuyền buồm không khác tàu *Diablo* mấy. Có thể là một thuyền cướp biển. Nó thu hình lại gần hơn, và nâng ống nhòm lên để nhìn lá cờ cho rõ. Đúng, chắc chắn đó là một tàu cướp biển. Có vẻ như con tàu đó đang hướng vào vịnh. Vùng vịnh uốn cong vào phía chân trời sau con tàu. Connor nhoen cười. Nó biết *chính xác* con tàu đó đi đâu. Tới điểm giải khát ưa thích của mọi cướp biển: Quán rượu của Ma Kettle.

Khi Connor đặt ống nhòm lại vào giá kẹp, một con chim nhỏ sà xuống nghỉ chân trên chòi quan sát. Từ cái đuôi tẻ ngọn, Connor nhận ra đó là một con hải yến. Nhìn vội Connor, con chim vỗ cánh bay vút vào bầu trời xanh. Connor nhìn theo hình dáng đặc biệt đó cho

đến khi chỉ còn là một đốm đen, rồi hoàn toàn biến mất. Nó mỉm cười tự nhủ: “Giống như nỗi sợ hãi của mình. Bây giờ đã biến mất.”

Connor đập tay với Bart khi cậu nhảy xuống còn cách sàn tàu một mét:

- Hay lắm, bồ tèo.

Chàng cướp biển đứng bên Bart cũng lên tiếng:

- Rất ấn tượng.

- Cảm ơn, Gonzalez.

- Mình nói thật mà. Nửa giờ leo lên và xuống thẳng trong ba mươi giây!

Anh ta toe toét cười. Connor chỉ biết lắc đầu. Nó mới quen Branden Gonzalez từ sau cái chết của Jez Stukeley. Gonzalez không thể thay thế Jez, nhưng anh ta cũng có tính hài hước giống như cậu ấy.

Cate bước lại ôm Connor một cái ôm, kiểu lạ lùng nhất:

- Tôi thật sự hãnh diện vì cậu! Tôi biết cậu đã phải vượt qua khó khăn như thế nào.

Thuyền trưởng Wrathe cười tươi rói:

- Một nỗ lực tuyệt vời!

Thậm chí con rắn cung đang cuốn quanh thắt lưng ông ta dường như cũng đang nhìn Connor với một niềm cảm phục mới.

Thuyền trưởng Wrathe kêu gọi:

- Nào, tụ tập lại đây. Ta nghĩ, thành tích của Connor đáng để chúng ta ăn mừng, đồng ý không?

Đồng loạt những tiếng hô vang từ đầu tới cuối tàu:

- Đồng ý quá chứ, thuyền trưởng ơi!

Một lần nữa, Connor lại có cảm giác gắn bó với gia đình mưu sinh trên biển cả mênh mông này.

Thuyền trưởng Wrathe nói lớn:

- Đêm nay chúng ta sẽ tới thăm một thương hiệu đã được công nhận bằng cái tên Ma Kettle.

Tiếng hoan hô vang dội. Bart và Gonzalez công kênh Connor lên vai. Nó la toáng lên:

- Bỏ tó xuống!

Bart nói ngay:

- Ôi trời! Cậu không bị chứng chóng mặt mới tấn công chứ?

Rồi anh ta và Gonzalez cùng hô hố cười.

- Không. Bỏ mình xuống. Có tin báo cho thuyền trưởng.

Bart kêu lên:

- Dốc!

Connor năn nỉ:

- Thật mà! Đặt mình xuống đi!

Molucco Wrathe kêu lên:

- Nếu có tin cho thuyền trưởng thì nói từ trên đó cũng được mà.

Vẫn ngồi trên vai hai bạn, Connor nói:

- Được thôi. Chắc cũng chẳng có gì đáng ngại, chỉ là khi ở trên chòi quan sát tôi thấy một tàu hải tặc khác.

Thuyền trưởng gầm lên:

- Trong lãnh hải của chúng ta?

Câu hỏi mĩa mai của ông không làm thủy thủ đoàn rúng động, họ đón nhận sự phẫn nộ của thuyền trưởng bằng những tiếng cười ha hả khoái trá. Tất cả đều biết, thuyền trưởng Wrathe hơi - thật ra là không - tôn trọng qui định về hệ thống vùng biển do Liên Đoàn Hải Tặc bày ra.

Connor gật đầu:

- Đúng là trong vùng biển của chúng ta. Nhưng tôi nghĩ chúng không có ý định gây hấn. Tôi thấy hình như họ chỉ đi tắt để tới quán Ma Kettle.

- Ta hiểu rồi.

Molucco nói, rồi thọc tay vào áo choàng nhung xanh, lấy ra viễn vọng kính có thể thu gọn. Ông kéo hết chiều dài, đưa lên một mắt, mắt kia nhắm lại.

- Chúng đến từ hướng nào?

- Bắc Tây Bắc.

Vẫn nhắm một mắt, mắt kia dán chặt vào ống kính viễn vọng, Molucco quay một vòng, suýt đập phải mũi Cate. May là thuyền phó vội vàng lùi lại. Xoay xoay ống kính, ông bảo:

- A, thấy rồi, nhưng để ta nhìn kĩ hơn đã.

Một lúc sau, thuyền trưởng vẫn im lặng, Connor hỏi:

- Ông thấy tàu đó chưa?

Thêm một lúc nữa, Connor vừa định hỏi lại, thuyền trưởng lên tiếng:

- Rồi, chàng trai. Ta thấy rồi.

Qua giọng nói của ông, mọi người thấy có vẻ bất ổn. Cate tiến lại gần bên ông. Bart và Gonzalez nhẹ nhàng đặt Connor xuống boong. Cate hỏi:

- Có chuyện gì vậy, thuyền trưởng?

Như đắm chìm trong những ý nghĩ riêng tư, ông không trả lời. Trông ông sững sờ. Rất chậm rãi, hạ ống nhòm xuống khỏi mắt, ông thông báo:

- Ngày đó tới rồi.

Cate hỏi:

- Là sao? Có điều gì chúng tôi nên biết về con tàu đó không?

- Cô sẽ sớm biết thôi mà. Cate, tôi vào phòng đây. Hãy giống buồm tới Ma Kettle.

- Nhưng, thuyền trưởng, nếu có gì bất ổn tôi thật sự muốn biết...

Một mồi sai bước qua boong, ông nói:

- Cứ thi hành đi.

Khi thuyền trưởng đã khuất dưới boong, Bart hỏi:

- Ông ấy sao vậy?

Cate nhún vai:

- Ông ấy nói là chúng ta sẽ sớm biết thôi.

Cô thở dài:

- Tất nhiên thỉnh thoảng được vận dụng đầu óc có lẽ cũng hay. Tôi là thuyền phó trên tàu này... ít ra là trên danh nghĩa.

Nhẹ bóp vai cô, Bart nói:

- Tươi lên nào, Cate. Đừng coi đó như chuyện để trách mình chứ.

Gạt tay anh khỏi vai, Cate nói:

- Một câu nói chẳng phù hợp tí nào...

Cô hạ giọng:

- ... nhưng là một biểu hiện để khích lệ khá đáng giá đấy.

Mỉm cười, cô quay lại thủy thủ đoàn:

- Mau mau! Chuyển hướng tới quán Ma Kettle ngay!

Connor quay đi, bước dọc boong tàu. Bart gọi theo:

- Đi đâu vậy bồ?

- Tắm một phát. Leo xong người cáu ghét, mình muốn tươi tỉnh một chút để tới Ma Kettle.

- Tươi tỉnh? Không định gây ấn tượng cho cô em đặc biệt nào trong quán của Ma đấy chứ? Ê, cậu đang *đỏ mặt* lên hả?

- Không! Chắc bị râm nắng trên chòi quan sát, vậy thôi.

Bart và Gonzalez túm lấy Connor, vò tóc nó. Bart kêu lên:

- Ui cha, cậu bé của chúng ta mau lớn quá!

- Thôi đi!

Connor la lên, vùng khỏi tay hai người, chạy vào trong sửa soạn.

Bước vào khu vực tửu quán của Ma Kettle luôn có cảm giác an tâm. Những ngày này, nếu tàu *Diablo* giống như mái ấm của Connor, thì quán Ma Kettle là chốn gần gũi thứ hai. Connor luôn cảm nhận một niềm hi vọng khi nghe tiếng bánh xe nước khổng lồ rào rạt trên đầu và bước qua ngưỡng cửa cùng đồng đội.

Connor, Bart và Gonzalez bước vào quầy rượu chính. Nhiều người quay lại nhìn. Connor thấy mấy cô tiếp viên cười với mình. Cu cậu đỏ bừng mặt, cười lại. Nó vẫn chưa quen việc được quá chú ý gần đây. Là một trong số thủy thủ đoàn của Molucco Wrathe sẽ khiến bạn lập tức trở nên tiếng tăm trong thế giới hải tặc. Yêu quý hay căm ghét Molucco, hình như người ta khó mà không bàn tán về ông.

Như thường khi, quán rượu luôn tấp nập rộn ràng. Thủy thủ của nhiều tàu cướp biển tràn ngập khu vực chính. Có những người may mắn được đón qua sợi dây nhưng để vào khu VIP. Kẻ khác tìm vào những phòng nhỏ che rèm trên lầu. Connor thấy Cate đứng bên quầy rượu. Cate vẫy tay với cậu, ra hiệu cho cả ba nhập vào bàn cô. Khi cùng Connor và Gonzalez tới bên cô, Bart hỏi:

- Sao, cô biết chuyện gì làm thuyền trưởng bạn tâm rồi chứ?

Cate lắc đầu:

- Chưa. Từ lúc thấy con tàu đó, ông ta có nói với tôi câu nào đâu.

- Ông ấy đâu rồi?

- Đằng kia. Chắc chắn là đang kể lể với Ma tất cả những gì ông ta thấy là không hợp để nói với tôi.

Họ nhìn qua khu được ngăn cách bằng sợi dây nhưng. Molucco đang ngồi bên Ma Kettle. Bà ta đang gật đầu thông cảm, một tay vuốt ve vai ông ta, một tay rót rượu mạnh.

Bart nói với Cate:

- Họ là bạn cố tri mà.

- Đúng. Nhưng tôi là thuyền phó. Tôi cần được biết những gì ông ta đang nghĩ chứ.

Cô thở dài:

- Tất nhiên anh biết vì sao mà, phải không? Ông ta khiến trách tôi vì những gì xảy ra trên tàu *Hải Âu*. Cũng đúng thôi. Trời làm chứng, chính tôi cũng tự trách mình.

Connor gục đầu. Cả nhóm đều khó quên nỗi cái ngày định mệnh đó - quên cái chiến thắng dễ dàng đã trở thành cơn ác mộng với tất cả. Đó là ngày đã kết thúc bằng cái chết của Jez - một người bạn, một chiến hữu của họ.

Bart nói:

- Này, chúng ta đều đâu ngờ tới chuyện đó.

Cate nói ngay:

- Phải. Nhưng tôi là...

- Chúng tôi biết rồi. Cô là *thuyền phó*!

Cate lắc đầu:

- Tôi đang định nói, nhiệm vụ của tôi là không được bất ngờ trước bất cứ chuyện gì.

Connor có thể nhìn thấy nỗi đau trên khuôn mặt cô. Nó ước có thể nói gì đó để làm cô cảm thấy tốt hơn, nhưng lại chẳng có tâm trạng, Bart nói:

- Nghe này. Hôm nay anh chàng Tempest này vừa chiến thắng một nỗi sợ to lớn và chúng ta tổ chức ăn mừng. Tất cả có thể vui cười lên một chút không?

- Đẹp chuyện cũ đi.

Gonzalez vừa nói vừa vói tay lấy mấy ly rượu từ một cô phục vụ đang đi qua. Anh ta kêu lên:

- Ôi trời, xinh thế nhỉ! Em là nhân viên mới hả?

Cô gái đỏ mặt, lắc đầu, tiếp tục bước đi. Bart ha hả cười:

- Ngáo oi, đó là Jenny bé nhỏ. Chưa thấy bao giờ sao?

- Không nhớ nổi. Nhưng mình phải tìm em ngay!
Bé Jenney oi!

Nghe gọi tên, cô gái ngoái lại nhìn. Gonzalez đưa cốc lên chào:

- Ôi trông cô bé cứ như một thiên thần nhỏ vậy.

Bart lắc đầu, nhếch mép cười. Cate tới bên Connor nói:

- Tôi xin lỗi những chuyện vừa qua. Hôm nay cậu khá lắm, đáng được chúc mừng.

- Không sao. Tôi biết cô đang gặp khó khăn.

- Đúng. Nhưng đó là vấn đề của tôi. Đáng lẽ tôi không nên làm phiền cậu.

- Nên chứ. Cô là thuyền phó, nhưng trước hết và trên hết cô là bạn của chúng tôi.

Ngay lúc đó, một tiếng kêu lớn xuyên suốt trong quán:

- Molucco Wrathe!

Connor, Bart, Cate và Gonzalez đều quay lại. Bên kia phòng, họ thấy Molucco và Ma sững sờ rồi từ từ nhìn quanh. Giọng đó lại oang oang khắp phòng:

- Molucco Wrathe!

Một người đàn ông cao lớn, oai vệ sải chân qua phòng tiến vào giữa vùng sáng. Một người đàn bà đang bước

theo, cách mấy bước là một đứa con trai lông nga lông ngóng. Qua bộ quần áo, Connor có thể nói ông ta là một thuyền trưởng. Trông ông ta có vẻ gì đó rất quen.

Cate kêu lên:

- Thì ra đây là tất cả nguyên nhân làm thuyền trưởng bối rối.

Connor hỏi:

- Ý cô là sao? Người đó là ai?

- Barbarro Wrathe. Em trai của Molucco.

CHƯƠNG HAI

Nhóm thám hiểm

Không khí đêm lạnh buốt lướt qua boong, khi tàu *Dạ Khúc* nghỉ ngơi trong con vịnh nhỏ dưới chân một núi lớn. Lớn tới nỗi không thể thấy ngọn núi vươn tới đâu, dù Grace cố ngửa cổ nhìn lên. Tất nhiên còn vì trời tối đen như mực, ngoại trừ chút ánh trăng rọi xuống bên kia boong tàu. Với hầu hết người bình thường, thì khởi hành vượt qua ngọn núi xa lạ bằng giá vào nửa đêm dường như là một sự liều lĩnh đại dột đến không tin nổi. Nhưng, Grace tự nhủ, chẳng ai tham gia chuyến đi đặc biệt này có thể gọi là “bình thường” được. Quà vậy, gọi các bạn đồng hành của cô là “người” cũng đã hơi bị quá lời.

Ngửa cổ ngược nhìn một cách vô ích, Grace cảm thấy cái mũ nồi bằng len tụt khỏi đầu làm cô ớn lạnh. Đội lại mũ, cô đứng nghiêm chỉnh lại. Mũ nồi, cũng như toàn thể trang phục mặc ngoài của cô đều do Darcy

Flotsam - người bạn đang đứng bên cô trên boong - cho mượn.

Darcy hỏi:

- Grace cung, em chắc là đủ ấm chứ? Nói đi, chị chạy ngay về phòng lấy áo lông cho em.

Grace lắc đầu:

- Em nói rồi, Darcy. Em không mặc áo lông. Không con vật nào phải chết để giữ ấm cho em đâu.

- Nhưng nó mềm mại, ấm áp lắm. Con chồn làm áo của chị không thành linh sống lại đâu. Sợ gì nào?

- Darcy, dù bất cứ hoàn cảnh nào em cũng không mặc áo lông. Áo choàng này đủ ấm rồi, cảm ơn chị.

Trong khi chờ những người khác, Darcy cười bảo Grace:

- Chị rất muốn đi cùng em. Thật ra, chị cũng chẳng thích leo trèo đâu, nhưng chị muốn ở gần em và trung úy Furey.

Grace cười với bạn:

- Darcy, em biết. Lorcan cũng biết thế. Nhưng hình như thuyền trưởng nghĩ, càng ít người rời khỏi tàu càng tốt.

Cả hai nhìn về phía khu thuyền trưởng còn đóng cửa. Trong đó, ông đang hướng dẫn các phụ tá điều hành con tàu trong thời gian ông vắng mặt.

Quay lại Grace, Darcy nói:

- *Rất* hiếm khi thuyền trưởng rời tàu. Chúng tôi ông quan tâm đến trung úy Furey nhiều đến thế nào mới liều lĩnh như vậy.

Liều? Grace chưa nghĩ đến từ này, nhưng bây giờ cô nhận ra, với những lộn xộn gần đây trên tàu và những cuộc nổi loạn sau hành động của Sidorio, thì việc thuyền trưởng xa rời các hải-tặc-ma-cà-rồng kia - dù chỉ vài ngày - quả là liều lĩnh. Sidorio đã tranh cãi về quy luật trên tàu, đặc biệt là giới hạn của thuyền trưởng: một tuần chỉ được sử dụng máu một lần trong Tiệc Đêm. Dù Sidorio đã bị tống xuất khỏi tàu nhưng hắn đã để lại mầm mống bất mãn phía sau. Những kẻ trước kia tuân thủ quy luật bây giờ đặt câu hỏi: vì sao họ không được có máu thường xuyên hơn. Từ khi Sidorio ra đi, Grace biết thuyền trưởng đã tống xuất thêm ba thành viên thủy thủ đoàn. Chúng đã cấu kết với tên hải-tặc-ma-cà-rồng li khai, bắt đầu một cuộc bù khú, chém giết bừa bãi, cho đến khi bị tiêu diệt sạch bởi... em trai cô. Connor. Connor người hùng.

Nghĩ đưa em trai sinh đôi là một người hùng, cảm giác thật lạ lùng. Chỉ trong vài tháng ngắn ngủi - kể từ khi cha chết, rời xa mái nhà ở Vịnh Trăng Lưỡi Liềm - quá nhiều sự việc đã xảy đến với hai chị em. Lúc đó, Grace nghĩ, hai chị em mới khờ dại làm sao. Cứ tưởng ra đi sẽ tìm được con đường thoát. Trên một phương diện nào đó thì thoát thật. Nhưng chuyển đi đã quăng hai chị em vào những hoàn cảnh hiểm nghèo, mạng sống luôn bị đe dọa. Bây giờ Connor, với sự lo lắng của chị, đã là một chiến binh hải tặc trên tàu cướp biển khét tiếng *Diablo*. Còn Grace, có lẽ em trai cô còn lo lắng hơn, đã là hành khách thường xuyên trên tàu Hải-tặc-Ma-cà-rồng, có tên là *Dạ Khúc*. Hai chị em, người này mong mỗi người kia hiểu và tham gia

với mình, để thấy con tàu mình chọn lựa là chính xác. Nhưng sự tôn trọng lẫn nhau, dẫn đến kết quả sau cùng là thông cảm để mỗi người đi theo hướng riêng của mình, ít ra là lúc này.

Vì vậy cô ở đây, trên boong tàu *Dạ Khúc* này, chờ đợi thuyền trưởng và người đồng đội Lorcan của cô để bắt đầu một nhiệm vụ quan trọng: lên đỉnh núi, tới một nơi bí ẩn được gọi là Cung Thánh. Tại đó, họ sẽ gặp vị lãnh đạo tinh thần của hải-tặc-ma-cà-rông, Mosh Zu Kamal, và xin ông chữa bệnh mù lòa cho Lorcan.

Nhìn lại lên núi, Grace phân vân: đường lên tới Cung Thánh sẽ mất bao lâu. Cuộc hành trình có thể rất gian nan. Cô lo lắng cho Lorcan. Không chỉ vì anh bị mù, mà gần đây anh quá yếu. Chỉ mới vài ngày trước, đưa anh lên boong là cả một nỗ lực.

- Công việc của ta xong rồi.

Cô nghe giọng quen thuộc thì thầm, và thấy một bóng người xuất hiện trên boong. Từ đầu đến ngón chân toàn một màu đen, cứ như ông ta được tạc ra từ đêm tối. Người khác sẽ bị khiếp đảm vì hình ảnh của con người cao lớn, uy nghiêm với cái áo choàng da, thỉnh thoảng lóe lên những đường gân sáng, như cánh buồm trên tàu Hải-tặc-Ma-cà-rông. Có người sẽ bị hoảng sợ vì ông luôn đeo mặt nạ và không bao giờ tháo bỏ đôi găng tay đen. Một số người có thể co rúm lại vì giọng nói của ông, giọng nói không truyền vào không gian như những người khác, mà truyền vào đầu người ta như tiếng thì thầm lạnh buốt, không bao giờ thay đổi cung bậc.

Nhưng sau thời gian ngắn quen biết thuyền trưởng Hải-tặc-Ma-cà-rồng, Grace biết ông là một người khôn ngoan từng trải và có lòng trắc ẩn - nhân đức hơn bất kì ai cô từng gặp trước đây, ngoại trừ cha cô. Trên phương diện nào đó, cô đã coi thuyền trưởng như hình ảnh của một người cha.

- Chúng ta đi thôi.

Một lần nữa tiếng nói của ông lại truyền vào đầu cô.

Khi thuyền trưởng tiến tới, Darcy ôm vai Grace, nước nở nói:

- Ôi Grace, hình như chúng ta luôn phải nói lời chia tay, đúng không em?

Grace nhẹ cười gật đầu. Cô hơi ngạc nhiên cảm thấy một giọt nước mắt lăn trên má. Đôi khi cô quên là Darcy đã trở thành người bạn tốt thế nào với cô. Chuyện nghĩ về chị ta như một đầu tượng gỗ xinh đẹp ban ngày, nhưng là một cô gái đầy sức sống về đêm, không còn thích hợp nữa. Darcy cũng bằng xương thịt và cảm xúc như bất kì ai Grace đã từng gặp. Cô gạt nước mắt nói:

- Darcy, em sẽ sớm trở lại. Em hứa mà. Ngay khi Lorcan phục hồi, chúng em sẽ trở lại *Dạ Khúc*.

Darcy gật đầu. Rồi họ ôm nhau, nói lời tạm biệt, cùng làm như chuyện Lorcan bình phục là điều chắc chắn. Không ai có thể chịu đựng được điều ngược lại.

Thuyền trưởng nghiêng mình tới trước, nhẹ đặt tay lên vai Darcy, thì thầm:

- Tạm biệt, Darcy. Ta biết có thể trông mong vào việc cô sẽ tuân lệnh thuyền phó, và làm hết sức để đem lại sự tốt đẹp cho con tàu.

- Dạ, thưa thuyền trưởng.

Darcy nói rồi nghiêm chào đúng quân kỉ hải quân.

Nhìn họ, Grace thắc mắc với từ “thuyền phó”. Cô không hiểu thuyền trưởng trao quyền chỉ huy *Dạ Khúc* cho ai trong thời gian ông vắng mặt. Cô biết chắc một người có cấp bậc trên tàu - chẳng hạn như Locan, hiện nay đã nắm chức trung úy của Sidorio trước đây. Nhưng cô không biết rõ thuyền phó là ai, thậm chí cô không biết cấp bậc cao nhất trong thủy thủ đoàn là người nào. Điều này trái hẳn với thời gian cô ở trên tàu cướp biển *Diablo*, cô biết rõ thuyền phó đầu tiên là Cheng Li, rồi sau đó là Cate Dao Quắm. Grace tự nhủ, cho dù đã gắn bó mật thiết với nhiều thủy thủ của *Dạ Khúc*, cô vẫn phải tìm hiểu nhiều về hải-tặc-mà-cà-rông. Có thể thời gian ở trên *Dạ Khúc* sẽ cho cô hiểu nhiều hơn những điều ẩn giấu bên trong. Rất mong là như vậy.

Giọng thì thầm của thuyền trưởng cắt ngang tư tưởng cô:

- A, thành viên cuối cùng trong nhóm thám hiểm của chúng ta tới rồi.

Ông gật gù khi Lorcan lần bước lên boong. Anh mặc cái áo khoác nhà binh nặng nề mượn của một thành viên thủy thủ đoàn. Tấm huy chương vẫn còn toòng teng trước ngực. Nó trông khá “ngon lành”. Grace tự hỏi, huy chương này là để tưởng niệm cho cuộc xung đột nào và chiến công cao cả dữ dội nào đã giành được vinh dự đó. Trông Lorcan có vẻ bảnh bao với đôi ủng nhà binh. Trên vai anh là một ba lô nhỏ, chứa đầy những thứ giúp anh ở Cung Thánh được thoải mái hơn. Bật

trên hai mắt là lớp băng Grace mới thay cho anh. Lớp băng trắng lơ mờ dưới ánh trăng che đầy những vết bong xám xịt mà bây giờ Grace đã quá quen thuộc.

Tuy nhiên, Lorcan không chỉ một mình. Đi bên cạnh là Shanti, người hiến máu xinh đẹp nhưng xấu tính của anh. Đôi ủng cao gót gỗ trên sàn gỗ và bàn tay nhỏ bé đeo găng da của cô ta nắm chặt hộp đồ trang điểm. Grace nghĩ, vậy là cô ả cũng cùng đi. Dễ hiểu thôi. Nếu Lorcan hoàn toàn bình phục, anh sẽ phải bắt đầu nhận lại máu. Shanti là người hiến máu của anh, anh cần cô ở gần khi tới thời điểm đó. Bây giờ Grace mới nhận ra Shanti mặc áo choàng lông thú và đội mũ tròn nhỏ. Chẳng cần phải suy nghĩ nhiều, cô cũng biết trang phục đó từ đâu ra.

Trước cái nhìn lom lom của Grace, Darcy đỏ bừng mặt. Grace lắc đầu. Darcy luôn là một người hào phóng, nhưng Shanti là loại người gì mà chẳng hề thối mắc là sinh vật nào đã phải chết để cô ta khoác lên người. Tuy nhiên điều làm Grace khó chịu nhất là, trong trang phục này, trông Shanti quá xinh đẹp!

Khi họ tới gần, Grace và Shanti trao đổi những nụ cười đầy căng thẳng. Không chút thân thiện và rõ ràng cũng không hề giấu diếm sự khó chịu vì phải cùng đi trong chuyến đi này. Nhìn gần, Grace thấy Shanti có vẻ già hơn nhiều so với lần gặp cô ta lần trước. Nhưng vẫn đẹp. Những vết nhăn quanh mắt và khóe môi càng làm cô ta *đẹp hơn*. Nó làm nhan sắc cô có vẻ mong manh hơn và vì vậy càng quý giá hơn. Tuy nhiên, với Shanti, những vết nhăn đó thật đáng ghét. Những người hiến máu chỉ không tàn phai trong thời

gian để ma-cà-rồng chia sẻ máu họ. Ngay khi việc hiến máu chấm dứt, sự lão hóa lập tức trở lại cơ thể họ. Từ khi Lorcan ngừng chia sẻ máu với cô, Shanti bắt đầu già đi với một mức độ đáng ngại. Nếu anh không bắt đầu sử dụng lại máu cô ta, Shanti sẽ lâm nguy trầm trọng. Cô ta cũng sẽ suy yếu. Nhìn từ khuôn mặt này tới khuôn mặt kia, Grace lắc đầu ngẫm nghĩ: một nhóm cùng đi không ai giống ai.

Thuyền trưởng lên tiếng:

- Đừng phí thời gian nữa. Cung Thánh và Mosh Zu đang chờ chúng ta. Đi thôi, các bạn.

Darcy ôm siết Lorcan:

- Tạm biệt trung úy Furey thân mến. Cầu xin anh hồi phục thật nhanh.

- Cảm ơn Darcy. Hãy là một cô gái ngoan hiền trong khi tôi đi xa, nghe không?

Grace mừng thấy anh đã lấy lại thái độ đùa cợt cũ. Một điều anh đã thiếu từ quá lâu rồi. Shanti có vẻ không vui, môi mím chặt. Grace nhận thấy, cô ta muốn khư khư sở hữu Lorcan. Shanti lùa cánh tay phủ lông thú qua tay áo choàng của Locan. Grace khoác ba lô nhỏ lên lưng, rồi khoác tay kia của Lorcan. Cả ba theo thuyền trưởng, hăng hái bước xuống ván cầu, lên mặt đất.

Sau họ, sương mù dâng lên từ mặt nước tối đen, nhẹ nhàng phủ lên con tàu. Darcy đứng trên boong, vẫy tay với những người ra đi. Rồi sương mù che một tấm màn giữa họ và tàu *Dạ Khúc* biến khỏi tầm nhìn.

Thuyền trưởng tuyên bố:

- Bây giờ cuộc du hành mới đã bắt đầu.

Grace gật. Cô muốn nói một điều gì phấn khởi để kích thích tinh thần cả nhóm, nhưng bất gặp cái miệng trễ xuống của Lorcan và ánh mắt lạnh lùng sắc sảo của Shanti, cô biết chính xác họ đang nghĩ gì. Đây có thể là chuyến đi cuối cùng của họ. Nếu Cung Thánh và Mosh Zu Kamal bí ẩn không thể chữa lành bệnh cho Lorcan, thì cả hai sẽ không còn hi vọng nào nữa.

CHƯƠNG BA

Anh em

Toàn thể tửu quán chợt nín lặng khi Barbarro Wrathe - đi giữa hai người đồng hành - xuất hiện trên đầu bậc thang dẫn xuống khu chính của quán. Người đàn bà và gã thiếu niên ngừng lại, trong khi Barbarro tiếp tục bước xuống một mình. Trong tay ông ta là một cây gậy. Đầu gậy lòi ra hình một sọ người - với con rắn nạm đá quý nhô ra từ một hốc mắt, cuốn quanh suốt chiều dài cây gậy. Cây gậy mở đường cho Barbarro điềm nhiên tiến tới người anh.

Khi ông ta xuống tới sàn, đám người đang vui vẻ nhậu nhẹt vội dạt sang hai bên, tránh đường - Connor không biết vì sợ hay tôn trọng. Tiếng gậy của Barbarro khua vang mặt sàn. Có những tiếng thì thầm nhỏ. Connor vừa chăm chú nhìn vừa lắng nghe. Nó biết giữa anh em nhà Wrathe có mối hiềm khích từ lâu. Barbarro tới đây để tính sổ? Mặt ông ta không biểu lộ một điều gì. Dường như người ít bất ngờ nhất - cũng như ít bối rối nhất - vì sự xuất hiện của Barbarro lại

chính là Molucco. Nhưng, tất nhiên, Molucco đã biết tàu của Barbarro tiến vào quán Ma Kettle. Trên boong *Diablo*, ông ta đã run rẩy khi lần đầu nhìn thấy tàu của người em, nhưng khi sự việc xảy ra ông đã lấy lại bình tĩnh. Uống cạn cốc rượu, ông đứng dậy, bước xuống khỏi phòng đang ngồi với Ma Kettle.

Giọng rộn ràng lớn hết cỡ, ông kêu lên:

- Barbarro! Một bất ngờ quá tuyệt vời!

Không đáp trả, Barbarro dừng bước giữa phòng, chờ Molucco. Hình ảnh đó làm Connor liên tưởng đến hai con mèo rừng đang thăm dò nhau - một vỏ kịch quyền lực.

Sau cùng, khi anh em họ đối diện nhau, Connor sững sờ vì sự giống nhau đến lạ lùng. Không giống hoàn toàn như hai giọt nước, nhưng chắc chắn có thể thấy cặp này được cắt ra từ cùng một tấm vải màu sắc lòe loẹt.

Barbarro chỉ hơi lực lưỡng và cao hơn Molucco. Với áo khoác màu lục sẫm viền vàng, ủng cao, ông ta cũng có vẻ phô trương như người anh. Tuy nhiên, tay ông ta không đầy đồ trang sức, ngoài một cái nhẫn cưới bằng vàng. Tóc cũng thả dài như Molucco nhưng tóc Barbarro còn đen bóng với một vệt bạc, làm tăng vẻ quyến rũ lẫn trang trọng. Bộ râu và hàng ria cắt tỉa gọn gàng. Nhưng đôi mắt lấp lánh là hình ảnh hoàn hảo của người anh. Ngay khi người ta tưởng đã biết rõ màu sắc mắt họ, thì chúng đổi màu. Từ xanh lục sang xanh dương. Tía, nâu rồi đen thẫm. Chúng đổi thay như mặt đại dương.

- Lâu quá rồi nhỉ.

Mọi con mắt trong quán đổ dồn vào Molucco khi ông ta lên tiếng nói, rồi chuyển ngay sang Barbarro chờ câu trả lời. Giọng ông ta oang oang chẳng khác gì người anh:

- Quá lâu rồi, Molucco. Kể từ lần gặp sau cùng, đệ đã mất một người em. Đệ không muốn mất thêm một người anh nữa.

Ông ta dang rộng hai tay và Molucco tiến lên ôm em. Một loạt tiếng thở dài nhẹ nhõm vang khắp phòng khi hai anh em ôm nhau. Có vẻ như mỗi hiềm khích dai dẳng từ lâu đã chấm dứt. Connor thăm nghĩ, ít ra cái chết thâm thảm của Porfirio Wrathe cũng đã đem lại một điều tốt lành.

Khi hai thuyền trưởng Wrathe buông nhau ra, Connor thấy Scrimshaw nhô ra khỏi tóc Molucco, vươn mình sang Barbarro. Connor từng thấy, Scrimshaw - như nhân danh thuyền trưởng Wrathe - thường quan sát rất kỹ mọi người. Nhưng lần này có vẻ khàng khác. Nó chợt nhận thấy một sự chuyển động giữa những lọn tóc đen của Barbarro, và một con rắn thứ hai lách ra, rồi vươn mình sang Scrimshaw.

Barbarro ngược lên, mỉm cười:

- Hình như Skirmish vui mừng được gặp anh nó.

Molucco nghiêm trang gật đầu:

- Đúng vậy. Ta đoán là mấy năm vừa qua nó nhớ em trai khủng khiếp.

Hai con rắn cùng rít lên một lúc, rồi cuốn quanh cổ chủ nhân của chúng, đưa mắt canh chừng nhau.

Những tiếng cười vang lên trong quán, như nút mở làm giảm sự căng thẳng từ sau khi Barbarro tới.

Connor tranh thủ huých nhẹ Bart:

- Anh không cho tôi biết Scrimshaw có anh em.

Bart toe toét cười:

- Tớ phải thủ *một số* bí mật chứ.

Trong khi đó, người đàn bà cao ráo từ sau Barbarro bước lên phía trước. Trong cái áo choàng vương giả cùng màu vàng nhạt như mái tóc cuốn cao trên đầu, bà ta bước đi đầy duyên dáng.

Bart huýt sáo:

- Vờ Barbarro đó.

Molucco kêu lên:

- Trofie!

Connor thắc mắc:

- Ông ta gọi *Trophy** hả? Tên gì kì cục.

- Trofie. F-I-E. Mình nghĩ là tiếng Scandinavia.

- Trông bà ta trẻ hơn Barbarro nhiều.

- Đúng. Mình nghĩ bộ mặt này hợp với bà ta.

- Cậu nói *bộ mặt này* là sao?

- Nó cứ thay đổi liên liên ấy mà. Cắt tia, cắt tia...
Nếu cậu hiểu ý mình.

Trofie đưa bàn tay phải ra. Bàn tay lóe lên màu vàng kim như toàn thể thân hình bà ta, trừ một điều là những móng tay màu ngọc đỏ. Connor lom lom nhìn, khi Molucco cúi xuống hôn bàn tay em dâu. Hình như

* Trophy: chiến lợi phẩm.

cử chỉ này không làm bà ta hoàn toàn hài lòng. Khi Molucco đứng thẳng lại, bà ta rút từ trong túi một khăn tay nhỏ, lau bàn tay. Connor kinh ngạc thấy ánh sáng lóe lên từ bàn tay đó. Nhìn kĩ hơn, nó thấy bàn tay phải của Trofie làm bằng kim loại. Nó màu vàng kim hết như mái tóc của bà ta. Và thật ra, những móng tay nó tương sơn đỏ, thật sự là hồng ngọc. Chưa bao giờ thấy chuyện lạ như thế này, nó hỏi Bart:

- Tay bà ta sao vậy?

- À, có nhiều chuyện trái ngược nhau về vụ này. Theo lời kể chính thức thì Trofie bị một trong các đối thủ của Barbarro bắt làm con tin. Chúng hăm he sẽ cắt từng ngón tay nếu bà không chịu tiết lộ nơi cất giấu kho tàng bí mật của Barbarro. Chuyện kể rằng, Trofie im lặng suốt năm ngày. Mỗi ngày chúng chặt một ngón tay của bà. Ngày thứ sáu, Barbarro giải cứu Trofie và giết những kẻ đã bắt bà ta, rồi đưa bà tới một nhà giải phẫu, để tái tạo lại bàn tay bằng vàng.

- Oa! Kì lạ thật! Còn chuyện *không* chính thức thì sao?

- À thì.... Trofie Wrathe thích vài món nữ trang. Barbarro nghĩ là phải đáp ứng những gì bà khao khát. Có những lời đồn là bà ta đeo quá nhiều nhẫn đến không nâng nổi bàn tay lên nữa. Sau cùng, phải lựa chọn giữa nhẫn và ngón tay.

- Bà ta đã chọn...

- Tháo bỏ bàn tay - hình như được giữ an toàn trong phoọc-man-đê-hít, phòng khi bà ta muốn gắn tay lại - và rồi những cái nhẫn được nung chảy thành bàn tay mới bằng vàng.

- Oa! Cậu nghĩ chuyện nào là thật?

- Biết chết liền. Có lẽ, chẳng bao giờ chúng ta biết sự thật. Chắc chắn là mình không dám hỏi thẳng bà ta rồi. Hãi lắm!

Bart rùng mình nói. Connor dồn mọi chú ý lại vào Trofie. Nó nghe bà ta nói với Molucco, giọng lạnh như nước đá:

- Em rất buồn vì sự mất mát của anh.

- Thừa bà, cái chết của Porfirio Wrathe là một tổn thất to lớn cho tất cả chúng ta. Thật ra, là cho toàn giới cướp biển.

Trofie gật đầu, rồi nhìn lại phía sau. Connor thấy bà ta ra hiệu cho gã thiếu niên lêu khêu đi cùng:

- Moonshine, lại chào bác con đi.

Gã thiếu niên tròn tròn mắt, thông thả tiến lên. Hắn mặc quần jean đen ống chặt cứng và áo jacket da. Hắn nói với ông bác:

- Bác May Mẫn, ồn chứ?

Trofie thọc ngón tay bằng vàng vào sườn con. Hắn rên lên:

- Ui da! Đau!

- Tỏ ra kính trọng bác một chút chứ.

Nhưng Molucco tươi cười:

- Không cần quá giữ lễ khi gia đình gặp nhau. Sao, Moonshine, so với lần gặp trước, cháu đã lớn vụt hẳn lên. Cao gầy lêu khêu như một cột buồm.

Moonshine có vẻ kém vui trước nhận xét của bác, nhưng Connor nghĩ, hắn có kiểu mặt của một người

chẳng vui vẻ gì. Lác đác mấy cái mụn trứng cá và vết thẹo xám xịt vắt ngang gò má cũng không làm hấn sống động hơn.

Thình lình, như biết có người đang dòm ngó, Moonshine liếc về phía Connor và Bart. Khi gặp ánh mắt họ, mặt nó như đóng băng. Nó nhìn Connor và Bart với vẻ hiềm độc. Connor thắc mắc: vì sao vậy?

Molucco gọi:

- Connor. Cate. Lại đây gặp gia đình ta.

Connor và Cate tiến qua sà. Ông nói:

- Đây là thuyền phó của tôi. Cate, trước đây cô gặp Barbarro và Trofie rồi mà.

Cate gật, rồi nghiêng mình chào họ.

- Nhưng ta nghĩ cô chưa gặp Moonshine, con trai của hai người.

Vừa nói Molucco vừa kéo Connor lại gần ông:

- Còn gia đình Barbarro chưa gặp Connor Tempest. Connor là thành viên mới nhất trong thủy thủ đoàn của tôi. Cậu ấy mới chỉ ở với chúng tôi được ba tháng, nhưng khó mà tưởng tượng một lúc không có cậu ấy. Đúng vậy, với tôi, cậu ấy như là con trai mình vậy.

Connor đỏ mặt vì những lời ca ngợi quá lố của thuyền trưởng Wrathe. Một lần nữa, nó lại bị bất ngờ vì tinh thần hào phóng của ông.

Barbarro bắt tay Connor:

- Con trai anh hả? Đó là lời ca ngợi thật sự của anh ta đó. Connor, đây là Trofie, vợ và thuyền phó của ta.

Connor căng thẳng chờ xem liệu bà ta đưa tay thật hay tay bằng vàng. Bàn tay vàng đưa về phía nó. Khi nắm bàn tay đó, nó cảm thấy tựa như điện giật. Êm dịu và mềm mại gần như da thịt người, nhưng lạnh như nước đá.

Trofie cười nhẹ:

- Chào *min elskling**. Chúng tôi đã nghe về cậu.

Connor ngạc nhiên hỏi:

- Thật à?

- Ồ, thật mà. Chúng tôi được thông báo đầy đủ.

Barbarro lên tiếng:

- Đây là Moonshine. Chào Connor đi, Moonshine.

Moonshine quan sát Connor, gửi một thông điệp rõ ràng là chẳng khác nào nó sắp phải chạm tay vào một đồng ói mưa của chính mình. Sau cùng, với thái độ không thay đổi, nó chìa tay ra với Connor. Connor thấy những móng tay bị gặm đen thui. Nó thấy quen quen nhưng không hiểu vì sao. Hai đứa hững hờ bắt tay nhau. Bàn tay Moonshine lạnh lẽo như tay mẹ, nhưng ẩm ướt hơn.

Barbarro hỏi:

- Bao nhiêu tuổi rồi, Connor?

- Mười bốn, thưa ngài.

- Mười bốn? Hay quá, cùng tuổi với Moonshine của chúng ta. Cứ như hai đứa được sắp đặt để thành đôi bạn thân thiết vậy.

* Min elskling - tiếng Thụy Điển - Cục cưng

Ông ta nói mà rõ ràng mù tịt trước ánh mắt ghê tởm của vợ và con trai. Connor thấy Trofie nắm bàn tay kim loại quanh cổ tay con trai. Mấy “móng tay” hồng ngọc lấp lánh sáng.

Ma Kettle lên tiếng:

- Thôi nào, tất cả còn nhiều chuyện hàn huyên! Lại đây cùng ngồi, chúng ta mở sâm banh để đánh dấu cơ hội tốt đẹp này.

Bà hướng dẫn Molucco, Barbarro và Trofie vào căn phòng bà và Molucco đã ngồi. Mỗi tay nắm một tay Connor và Moonshine, bà nói:

- Nhưng hai chàng trai trẻ này thì không. Cả cậu nữa, Bart. Các cậu sẽ tham quan điều hấp dẫn mới nhất của quán tôi.

- Chúng cháu?

- Đúng, các cậu.

Bà ngoái ra sau, gọi:

- Mút Đường! Ban nhạc sẵn sàng chưa?

Giọng nói quen thuộc trả lời:

- Rồi, Ma!

Ngay sau đó, Mút Đường, phụ tá xinh đẹp của Ma Kettle, xuất hiện.

- Connor! Bart! Lâu quá mới gặp. Hai anh khỏe chứ?

Cô hôn phớt lên má hai người. Connor tự hứa sẽ không rửa mặt mấy ngày. Nó cười ngoác miệng tới mang tai.

Ma Kettle nói với Mút Đường:

- Đây là Moonshine Wrathe. Cháu của Molucco.

Moonshine nghiêng má cho Mút Đường hôn. Nhưng vừa thoáng nhìn khuôn mặt lốm đốm mụn của hắn, cô chỉ vỗ nhẹ một cái, rồi xoay người nói:

- Các anh thấy sàn nhảy chưa?

Trước đó không ai để ý, nhưng bây giờ Connor thấy Ma đã thay đổi nội thất trong quán. Khu vực dưới những phòng che rèm, bây giờ là một sàn nhảy bằng kính vuông, giống như một bàn cờ, bên dưới đèn màu nhấp nháy cùng tiếng nhạc.

- Tôi đoán các anh đều biết điệu tango.

- Chắc chắn rồi.

Moonshine uốn cái ngực xẹp lép, trả lời.

Đẩy hắn về phía một cô gái cao ráo, tóc đen, đang chờ trên sàn nhảy, Mút Đường nói:

- Tuyệt lắm. Vậy thì anh sẽ là bạn nhảy với Kat. Còn Bartholomew, anh nhảy với Elisa.

Toác miệng cười, Bart lao ra sàn, ôm bạn nhảy trong vòng tay. Mút Đường cầm tay Connor:

- Anh nhảy với tôi.

Khi cô dìu Connor ra sàn, ban nhạc dạo khúc mở đầu. Nó lấp bấp:

- A... ừ... Vấn đề là... thật sự mình không biết điệu tango.

- Đó là lí do *tôi* là bạn nhảy của anh. Tôi sẽ dìu bước. Anh chỉ việc theo sát, phần còn lại tôi lo.

- Nhưng mình tưởng nam phải dìu nữ chứ.

- Ha ha. Trên sàn *này* thì không.

Thình lình nhạc tango bắt đầu vào đúng nhịp và Connor bị cuốn qua sàn. Mút Đường nói:

- Vậy đó. Ôm sát, đừng buông ra.

Khi cô ta kéo nó theo, Connor thấy không còn chọn lựa nào khác nữa. Nó loáng thoáng nhìn những cặp khác lướt qua, chẳng khác nào những con thuyền sáng đèn vùn vút nhấp nhô trên biển. Bart nháy mắt với nó khi anh ta điệu nghệ hạ Elisa xuống cho đến khi mái tóc cô lướt sát mặt sàn.

- Tập trung!

Vừa nói, Mút Đường vừa kéo mặt Connor lại, rồi đôi mắt xanh dịu dàng lom lom nhìn nó. Connor không bị bất ngờ khi chính cô hạ nó xuống, đầu và vai Connor ngã ra sau cho tới khi nó nhìn ngược lên những tấm rèm nhung của những phòng nhỏ trên đầu.

Kéo Connor đứng thẳng dậy, Mút Đường kêu lên:

- Tuyệt lắm! Anh thật sự hiểu điệu này rồi đó.

Connor sững sờ thấy mình tự lướt qua sàn. Lúc này nó đã có thể nhìn rõ Moonshine đang kéo Kat theo một bước nhảy khá thô bạo. Tất cả những gì hắn làm hình như chỉ để biểu lộ một sự tức giận ngấm ngầm khó hiểu. Quay vòng Kat, Moonshine nhìn thẳng vào mắt Connor.

Nhạc lên một âm vực cực điểm, và Connor đối diện với ánh mắt đầy căm ghét của Moonshine. Nhíu mày, Connor tự hỏi: sao người ta có thể căm ghét một người mới chỉ gặp lần đầu? Nó có cảm giác bất an về sự xuất hiện của Moonshine. Có thể Barbarro tới để hàn

gắn những hiềm khích cũ, nhưng xét qua vẻ mặt của Moonshine, có thể một mối thù hận mới đã bắt đầu manh nha rồi. Connor không hiểu lòng oán thù của Moonshine bắt nguồn từ đâu, nhưng nó cảm thấy vụ này sẽ kết thúc một cách chẳng tốt đẹp gì.

CHƯƠNG BỐN

Hành trình gian khổ²

Khi sương mù tan, Grace chỉ còn thấy một đại dương hoang vắng. Tàu *Dạ Khúc* đã biến mất. Một luồng ớn lạnh chạy suốt sống lưng cô. Bây giờ đã hết đường về. Nhìn thuyền trưởng rồi nhìn Lorcan và Shanti, cô tự hỏi thách thức nào đang chờ họ, trước khi trở lại tàu.

Shanti hỏi:

- Bây giờ chúng ta làm gì?

Thuyền trưởng nói:

- Rất đơn giản. Bây giờ chúng ta leo lên núi.

- Hay quá, nhưng đâu? Đền đâu? Chắc họ phải cho người dẫn đường xuống, để còn khuân vác hành lí cho chúng ta nữa chứ.

Grace ghét việc phải đồng ý với Shanti, nhưng cảm thấy những luận điểm trên hoàn toàn có lí. Nhưng cô hơi bất ngờ khi nghe tiếng thì thầm của thuyền trưởng:

- Chúng ta sẽ tự đi. Mỗi người phải tự tìm đường lên Cung Thánh.

Shanti:

- Nhưng bằng cách nào? Chúng ta không thể tìm đường vì trời tối đen như mực. Thậm chí không có bản đồ, đúng không? Giày của tôi... Lorcan sẽ không thể nào lên nổi.

Lorcan thở dài:

- Cảm ơn đã “tin tưởng”.

Grace siết chặt bàn tay anh trong bóng tối.

Shanti vẫn tiếp tục không nản:

- A, đó là sự thật. Chúng ta nên đợi trời sáng thì tốt hơn nhiều.

Lorcan nói:

- Cô quên là tôi không thể đi khi trời sáng sao? Chỉ thuyền trưởng là người duy nhất trong chúng tôi - hải-tặc-ma-cà-rồng duy nhất - có thể làm chuyện đó thôi.

- Anh mù rồi. Ánh sáng còn có thể làm hại thêm gì anh nữa chứ?

Một lời châm chọc cay độc, dù là theo kiểu Shanti. Lorcan không nói gì.

Thuyền trưởng lên tiếng:

- Đừng nói gì thêm về chuyện đó nữa. Mất thời giờ.

Nói xong, ông rào bước dọc lối mòn, áo choàng lấp lánh tương phản với cây cối hai bên.

Nhìn Lorcan và Grace, Shanti tìm người ủng hộ:

- Thật điên rồ. Hai người không thấy sao? Chúng ta sẽ chẳng bao giờ lên nổi đâu.

- Có lẽ cô nói đúng.

Lorcan chán nản đồng ý. Hình như mấy lời nói cay nghiệt của Shanti đã làm tiêu tan hết tự tin trong anh.

Giọng quả quyết, Grace nói:

- Chúng ta phải cố thử. Không thể đầu hàng khi mới chỉ bắt đầu. Tôi nghĩ thuyền trưởng không bắt tay vào chuyến đi này nếu ông không nghĩ là có khả năng.

Shanti nói ngay:

- Cô biết gì? Cô biết gì về tất cả *mọi chuyện* chứ?

Shanti tỏ ra quá nghiệt ngã, quá tức giận Grace. Grace biết, Shanti oán trách cô vì Lorcan bị mù lòa, và vì vậy anh đã ngừng nhận máu của cô ta. Dù không muốn, Grace vẫn phải thú nhận sự thật là vì cố bảo vệ cô nên Lorcan đã bị mù. Cô cũng cảm giác có một phần trách nhiệm. Nhưng đứng lại đây để trách móc hay xin lỗi nhau cũng chẳng ích gì. Thuyền trưởng đã nói rằng cơ hội tốt nhất để cứu Lorcan nằm trên đỉnh núi. Đó là sự thật duy nhất để họ bầu vùi. Cô tuyên bố:

- Tôi đi theo thuyền trưởng trước khi mất dấu ông. Anh đi cùng không?

Lorcan gật đầu. Cô ngập ngừng trước khi hỏi một câu vụng về:

- Anh cần giúp một tay không?

Lorcan chưa kịp trả lời, Shanti đã choàng tay anh.

- Nếu anh ấy cần giúp, thì người đó là tôi.

Nhưng Lorcan lắc đầu, gỡ tay Shanti ra:

- Tôi có thể tự đi.

Bước tới trước, bắt chấp lớp băng che mắt, bước đi của anh khá vững vàng.

- Grace, cô dẫn đường, chúng tôi đi theo.

Mặt Shanti đỏ bừng. Grace biết cô ta đang nghĩ đến những điều trách cứ mới.

Grace nói:

- Đi thôi. Lúc này còn thấy vạt áo lấp lánh của thuyền trưởng, nhưng chờ thêm nữa chúng ta sẽ mất dấu ông.

Grace nghĩ: lạ thật, sao người ta thích nghi với bóng tối nhanh thế nhỉ. Ánh sáng lung linh mờ mờ tỏa ra từ những đường gân áo choàng của thuyền trưởng không rực sáng như bình thường, chỉ đủ cho cô thấy ông đang ở đâu, nhưng không đủ sáng để soi đường. Vì vậy cô chỉ lần đi theo bóng ông. Thỉnh thoảng bị cành cây quệt trúng mặt hay đầu, nhưng những giác quan khác đã dần thay thế thị giác. Cô thấy thính giác nhạy hơn, tiếng chân cô bước trên đường như được tăng âm lượng. Thật lạ, cô có thể phân biệt được cả bước chân mình và bước chân nặng nề nhưng vững chắc của Lorcan và bước chân nhanh nhẹn của Shanti. Tuy nhiên, dù rất cố gắng, cô không nghe được bước chân của thuyền trưởng phía trước. Từ ánh sáng liên tục lấp lánh, cô thấy ông, nhưng không hiểu sao không nghe được tiếng bước chân.

Cô ngửi thấy mùi áo choàng cũ mốc Lorcan đang mặc. Sau anh phát ra mùi nước hoa của Shanti - hoàn toàn không phù hợp với không khí núi rừng. Hai chân

giữ nhịp đều đều, Grace bước đi, trong trạng thái trầm ngâm. Thành linh cô nghe một tiếng kêu từ phía sau. Giọng Shanti lanh lảnh xé không gian:

- Cái gì thế này?

Tiếng Lorcan hỏi:

- Cái gì là *cái* gì?

- Cái gì đó lông lá, ươn ướt vừa chạy qua tôi. Anh không cảm thấy sao?

- Không.

Giọng Lorcan không giấu được vẻ thích thú. Shanti bực tức:

- À, đúng rồi. Vui quá há? Leo lên đường núi tối thui, không thấy nổi một bước trước mặt, thú rừng thì chạy lung tung...

Giọng cô càng lúc càng cao như lên cơn điên. Lorcan bình tĩnh nói:

- Nào nào, đừng rối lên chứ, Shanti. Nếu cô chạm phải một con thú hoang, thì hãy nhớ núi này là nhà của chúng mà. Tôi đoán nó chỉ nhào ra để nhìn...

- *Lần này* nó nhìn. Lần sau có thể nó sẽ tấn công.

- Có thể nó bị *lầm* vì... cái áo khoác của cô.

Anh không thể nín cười. Grace cố cưỡng lại nhưng cũng bật cười theo. Shanti ầm ức:

- Được, được. Hai người cứ đùa giỡn đi. Nhưng rồi sẽ thấy tôi nói đúng. Hành trình này sẽ là cái chết của chúng ta.

Ngừng một lúc, cô nói thẳng:

- Của những người trong nhóm chúng ta chưa... chết hẳn.

Tiếng cô vang lên, dội lại trong hơi đêm buốt giá khơi gợi lại cái tâm trạng ảm đạm lần nữa. Grace thấy không khí lạnh hơn. Lúc đầu cô tưởng cảm thấy thoải mái hơn chỉ là vì né tránh được những cành cây thấp, nhưng bây giờ cô nhận ra cây cối hai bên thưa thớt hơn. Ba người đang tiến vào một vùng thoáng đãng.

Cô cũng nhận ra con đường trở nên dốc hơn, phải cố gắng mới leo nổi. Hai chân tê cứng. Lâu lắm rồi cô mới vận động cơ thể tới mức độ này. Cô tự mĩa mai, phải chi mình chịu khó tập chạy mỗi buổi sáng trong Học Viện Hải Tặc. Nhìn phía trước, cô thấy thuyền trưởng đã dừng lại. Vì sao? Ông cũng đang cảm thấy khó khăn? Theo kịp ông, cô đứng chờ hai người kia.

Thuyền trưởng cảnh giác:

- Chỗ này bắt đầu dốc hơn.

Nói xong, ông tiếp tục tiến bước. Mọi người theo sau. Tới một chỗ rẽ, ánh trăng rọi sáng sườn núi.

Shanti bật lên một tiếng kêu nhỏ. Grace chỉ lắc đầu. Ánh trăng yếu ớt, nhưng đủ cho thấy con đường tiếp tục lên núi, trên mặt một vách đá quá dốc, nên ngoằn ngoèo hình chữ chi. Đường đục vào đá và chỉ rộng bằng một bàn chân, rất nguy hiểm.

Shanti rên rầm:

- Ông ta đang đùa đấy à.

Lorcan hỏi:

- Tệ lắm sao?

- Đường dốc.

Vừa trả lời Grace vừa ngược nhìn vách đá cheo leo. Tim cô đập thình thình. Không như em trai, cô không có vấn đề với độ cao - nhưng chiều cao này lại khác. Cô phải đồng ý với Shanti, thử thách này vượt quá sức ba người. Tuy nhiên, cô hoàn toàn tin tưởng thuyền trưởng. Cô không tin ông đưa mọi người tới đây để bị thất bại.

Cô lặp lại:

- Đường dốc ngược, nhưng có thể vượt qua, chúng ta chỉ cần phải vô cùng thận trọng.

Shanti nói:

- Nó là vách đá thì đúng hơn! Gió lại đang nổi lên. Cô không thấy lạnh đến thế nào sao? Mặt tôi tê dại rồi.

Grace thấy chẳng ích gì nếu nói thẳng ra là cô ta là người độc nhất mặc áo lông thú, người khác còn lạnh hơn nhiều. Cô chỉ nói:

- Chúng ta có thể làm được. Nếu nghĩ sẽ thất bại, thuyền trưởng đã không hướng dẫn chúng ta đi lối này.

Giọng cô dịu dàng nhưng dứt khoát. Nhìn phía trước, cô thấy ánh sáng của áo choàng thuyền trưởng đang yếu dần. Cô thắc mắc, sao ông đi quá xa như vậy? Sao ông ta không ở lại để giúp họ?

- Lẹ lên. Chúng ta làm được mà. Lorcan, muốn chúng tôi đi, hay anh muốn đi một mình hơn?

- Thử cố tiếp tục một lúc. Nếu cần cô đi, tôi sẽ nói.

- Được. Shanti, cô muốn dẫn đường một lúc không?

Như bị bất ngờ, Shanti hỏi:

- *Dẫn đường?*

- Phải. Một trong hai ta phải đi trước Lorcan, một đi sau anh ấy. Cô muốn sao?

- Tôi không làm được đâu, Grace. Tôi không leo dốc đó được.

- Không còn cách nào nữa đâu. Tôi sẽ đưa Lorcan lên sườn núi đó, vì thuyền trưởng bảo lên đó anh ấy sẽ có cơ hội được điều trị bệnh mù lòa. Không chắc chắn, nhưng là một cơ hội. Và đúng là vì lỗi tôi mà anh ấy bị mù, cũng vì lỗi của tôi mà anh ấy đã không san sẻ máu với cô, do đó cô đã bị già đi và có những vết nhăn.

Cô không thể ngăn được cảm xúc và những lời nói dồn dập:

- Shanti, đúng là tất cả đều do lỗi tôi - không phải cô, mà là lỗi *của tôi*. Nhưng ít ra, tôi đang cố làm cho mọi việc tốt đẹp hơn. Nếu chúng ta có thể lên đỉnh ngọn núi kia, tôi nghĩ chúng ta có thể giải quyết được chuyện này. Do đó, vì Lorcan và vì cô - dù thật tình tôi không ưa cô lắm - tôi đã sẵn sàng cố gắng thử một lần. Bây giờ hoặc cô đi theo, hoặc chúng tôi để cô lại đây, nhưng cho đến khi nào Lorcan còn quyết tâm leo lên với tôi, tôi vẫn sẽ tiếp tục.

Shanti im lặng. Lorcan nói:

- Tôi quyết tâm.

- Vậy thì tôi dẫn đường.

Shanti nói, rồi vượt qua Grace, tiến lên đường mòn.

- Khá lắm, Grace.

Grace nghe tiếng thì thầm trong tai, cô nhận ra ngay không là Lorcan, mà thuyền trưởng đang nói với cô. Từ phía trước, xa như thế, sao ông nghe được cô?

Trên một phương diện nào đó, Grace nghĩ, trời tối om lại là điều may. Cần phải loại ngay khỏi đầu sự thật rằng một bên đường thăm thẳm vào hư không. Cần phải loại sự thật ấy ra khỏi đầu, càng nhiều càng tốt. Khi nào còn tập trung vào bước đi vững chắc, và đề phòng mỗi khi tới một ngã rẽ, thì cũng sẽ không quá nguy hiểm. Shanti lãnh nhiệm vụ dẫn đường rất nghiêm túc, báo cho Lorcan biết trước khi anh cần phải rẽ. Thuyền trưởng đã chậm bước lại, nhờ vậy ông không ở cách quá xa.

Một lần nữa, Grace lại đắm chìm vào nhịp di chuyển. Cô không biết đã đi bao xa, cao tới đâu. Cô chỉ biết là cả nhóm phải tiếp tục, dù xa tới đâu. Lạ lùng là, cuộc hành trình dường như không có điểm kết thúc, nhưng cũng đem lại một cảm giác khoan khoái.

Một tiếng động phía trước kéo cô ra khỏi sự trầm ngâm. Lorcan bị trượt chân, may là ngã ngay trên lòng đường, nhưng chân anh đập sỏi đá rơi xuống sườn núi.

Grace với tay về phía anh, hỏi:

- Anh không sao chứ?

Lorcan tự đứng dậy:

- Không sao. Tôi không biết chuyện gì xảy ra.

Shanti vội nói:

- Lỗi tôi. Đáng lẽ tôi phải nói đoạn đường này hẹp hơn và lồi lõm.

- Không sao. Chưa bị thương tổn gì.

Grace thấy nụ cười của anh trong chút ánh sáng mờ mờ.

Shanti rên rỉ:

- Ôi! Tôi chẳng thấy thuyền trưởng đâu cả. Ông ấy vượt lên trên rồi sao. Khó mà theo kịp ông.

Cô ta vội vàng chạy dọc lối mòn nhỏ hẹp, tìm thuyền trưởng. Grace kêu lên:

- Thận trọng! Đừng chạy nhanh quá!

Nhưng Shanti phớt lờ lời cảnh giác, nhất quyết bắt kịp thuyền trưởng. Khi Shanti khuất sau một ngã rẽ, Grace nói với Lorcan:

- Chờ đây. Tôi phải đuổi theo, ngăn cô ấy lại.

- Được.

Lorcan đồng ý, khoan khoái được nghỉ ngơi. Grace phóng tới trước. Chưa được bao xa, cô nghe một tiếng la, tiếp theo là tiếng động giống như đá sứt vỡ. Cô cảm thấy khiếp đảm trước khi nghe tiếng kêu như tắc nghẽn của Shanti:

- Cứu!

Lao tới, Grace kêu lên:

- Shanti!

Qua khỏi khúc rẽ, những gì nhìn thấy xác định cho điều cô lo sợ nhất. Shanti treo mình lơ lửng ngoài vách núi dựng đứng. Chung quanh cô ta, con đường nhỏ đã bị lở, chỉ một lùm cây có vẻ không chút an toàn giữ cô khỏi rơi xuống vực sâu. Lùm cây trông như có thể bật rễ bất cứ lúc nào.

Grace cúi xuống, với tay:

- Shanti! Nắm lấy tay tôi. Tôi sẽ kéo cô lên.

Chưa bao giờ Grace thấy sự khiếp đảm như cô đang nhìn thấy trong mắt Shanti lúc này. Cô ta hỗn hển nói:

- Không. Grace, tôi không thể. Cô không đủ mạnh đâu.

- Ồ, tôi mạnh mà.

Thật ra, cô không hoàn toàn tự tin như thế. Trọng lượng cô và Shanti tương đương nhau. Thay vì kéo Shanti lên, cô ta lại kéo Grace xuống thì sao? Cắt ngang ý nghĩ đó, cô phải làm bằng được chuyện này. Cả hai sẽ cùng an toàn. Vươn tay ra cô nói:

- Nào, Shanti. Cô chỉ việc buông cái cây kia ra thôi, rồi tôi sẽ tóm lấy tay cô.

- Tôi không thể.

Nhưng khi Shanti nói, lùm cây bắt đầu lung lay. Đất lại đang lở, khi Shanti nhắm mắt và chuẩn bị đón nhận điều xấu nhất, Grace vươn xuống, nắm lấy cánh tay cô ta.

- Tôi nắm được cô rồi.

Tất cả những gì phải làm bây giờ chỉ là kéo Shanti lên mảnh đất cứng rắn của con đường.

Nhưng khi bắt đầu kéo, Grace mới thật sự nhận ra là cô *không* đủ mạnh. Bây giờ cô phải làm gì? Không thấy bóng dáng thuyền trưởng, còn Lorcan không thể lên tới đây nếu không có người hướng dẫn. Càng lúc càng thêm hoảng sợ, nhưng cô quyết định không để nỗi sợ truyền qua Shanti. Cô ta hỏi:

- Có gì không ổn hả? Tôi đã nói đúng, phải không? Cô không đủ mạnh! Hai ta sẽ cùng chết!

Grace lâm vào một tình trạng khó xử khủng khiếp. Hoặc là để Shanti rơi xuống một mình, hoặc bị kéo xuống cùng cô ta. Cô nhìn xuống dốc đứng ghê rợn. Nếu rơi xuống, cả hai sẽ chẳng còn ai sống sót.

Thình lình trọng lượng của Shanti trở nên nhẹ hơn. Grace không hiểu có phải vì cô đã có thể tận dụng nguồn năng lực sâu thẳm trong mình không. Rồi, cô thấy hai bàn tay khác đang nắm lấy Shanti. Quay lại, cô thấy một thanh niên đang khom người bên cô. Anh ta mặc cái áo choàng của một người chăn cừu. Anh ta nói:

- Tôi sẽ đếm tới ba. Chúng ta cùng kéo cô ấy lên, được chứ?

Grace gật. Người thanh niên mỉm cười với cô. Nụ cười làm cô hoàn toàn bình tĩnh và tự tin..

- Một, hai, ba...

Grace tập trung toàn bộ sức lực khi cùng kéo Shanti lên đường. Cô ta nằm trên đất, người phủ đầy bụi bẩn, nước nở khóc. Tim Grace cũng đập thình thình. Cả hai vừa đối diện với cái chết. Nếu không có anh chàng chăn cừu, kết cuộc hẳn đã hoàn toàn khác. Anh ta đi ngang qua đây đúng lúc này quả là một phép lạ.

Grace quay lại, nói:

- Cảm ơn anh.

Nhưng cô không thấy anh ta đâu. Đi cũng bí ẩn như khi đến.

Nhìn xuống Shanti, cô nói:

- Làm tốt lắm!

Shanti quay đầu nhìn lại vực sâu:

- Tôi suýt chết. Cả hai ta đều suýt chết!

Xoay khuôn mặt run rẩy của Shanti về phía mình, Grace nói:

- Không. Đừng nhìn xuống. Đừng nhìn lại. Chúng ta phải hướng về phía trước. Cô hiểu chứ?

Shanti gật, khiếp đảm đến không thốt được nên lời. Grace nói:

- Chờ đây. Nghỉ ngơi đi. Tôi phải đi tìm Lorcan, rồi chúng ta cùng đi.

Shanti kêu lên:

- Không! Đừng bỏ tôi lại đây.

- Chỉ một lúc thôi, chỉ là đi tìm Lorcan. Thôi được, trước hết cô hãy thử đứng lên đã.

Grace giúp Shanti đứng dậy. Cô ta tập tễnh bước. Trong một thoáng, Grace e là cô ta bị trật mắt cá chân, nhưng rồi cô thấy là mình đã lằm. Cô nói:

- Một đế ủng của cô bị long rồi.

- Đâu?

Grace liếc qua vách núi:

- Đế ủng đâu không là vấn đề quan trọng nữa.

Shanti hốt hoảng:

- Nhưng tôi phải làm sao? Grace, tôi không thể đi tiếp. Tôi đã cố thử, đúng không? Nhưng không thể đi với một chiếc ủng long đế được.

Cô ta lảo đảo xuống đất, cuộn mình, nức nở khóc.

Grace đi đến một quyết định. Cô cúi xuống, giữ chân Shanti trong tay. Năm đế ủng còn lại, vịn thật mạnh, bẻ rời ra.

Shanti la toáng lên:

- Cô làm gì vậy?

Không nói một lời, Grace quăng chiếc đế ủng vô tích sự xuống sườn núi. Càng hoảng hốt hơn, Shanti lom lom nhìn cô. Grace nói:

- Bây giờ thử đứng dậy, xem cô cân bằng như thế nào.

- Không đế, tôi không đi được.

- Điều quan trọng là mắt cá chân cô thế nào. Có bị trật không?

- Nhưng giày tôi!

- Nếu thật sự không thoải mái. Chúng ta có thể đổi ủng. Tôi nghĩ, chúng ta cùng cố.

- Cô làm điều đó vì tôi? Nhưng... nhưng cô nói không thích tôi mà.

Grace cười:

- Tôi nghĩ cô cũng chẳng ưa thích gì tôi lắm, Shanti, nhưng chúng ta cùng làm việc này. Phải làm việc cùng nhau như một nhóm.

Tất nụ cười, cô nhìn Shanti với vẻ cương quyết hơn:

- Việc đưa Lorcan tới Cung Thánh là chuyện sinh tử... vì lợi ích của anh ấy và của cô. Bằng mọi giá.

Những lời nói của Grace đã bắn trúng mục tiêu. Shanti gật đầu biết ơn. Cô nói tiếp:

- Bây giờ tôi đi tìm Lorcan. Chắc anh ấy đang lo lắng cho chúng ta.

Nhưng Grace vừa quay đi, cô thấy Lorcan đang lần mò bước tới hai người. Sao anh có thể vượt qua đoạn đường khó khăn nguy hiểm một mình như thế chứ?

Grace chợt nghĩ tới hình ảnh người chẵn cừu mới giúp cô và Shanti. Có thể như vậy không?

Lorcan hỏi:

- Hai người ổn chứ?

Grace nói ngay:

- Ổn. Chúng mình ổn cả, đúng không Shanti. Cô ấy ngã, nhưng giờ không sao rồi. Đúng không Shanti?

- Đúng.

Shanti gật đầu nói, hiểu rằng dù sao cũng không để Lorcan có thêm lí do lo lắng.

- Cảm ơn Grace. Sao chúng ta không đổi chỗ nhỉ? Cô dẫn đường một lát nhé.

Grace gật rồi tiến lên phía trước. Cô ngược nhìn lên vách núi tối tăm. Đã leo được bao xa rồi? Đang phân vân tự hỏi, cô bỗng nghe một tiếng thì thầm quen thuộc trong đầu.

- Không còn xa nữa đâu.

Nhìn phía trước, cô thấy ánh sáng lấp lánh trên áo choàng của thuyền trưởng. Chắc ông đã chờ, hoặc đã quay lại đón họ. Nhưng ở quá gần như thế, sao ông không tiếp cứu? Vách núi lạ lùng này dường như còn nhiều điều bí ẩn để tìm hiểu. Đang suy nghĩ, Grace chợt nghe tiếng Lorcan kêu lên từ phía sau:

- Tuyệt!

Trong một lúc, dường như đó chỉ là một câu nói tình cờ. Rồi cô cũng cảm thấy điều đó, khi một bông tuyết đậu trên mũi. Thường như thế sẽ làm cô sợ, nhưng không phải ở đây, lúc này. Chẳng ai mong

một cơn mưa tuyết khi còn phải lên tận đỉnh núi chót vót kia.

Chẳng bao lâu, con đường dưới chân Grace hoàn toàn trắng xóa. Cô rừng mình nhận thấy cơ thể sắp bị thử thách tối đa.

- Không thể đi xa hơn nữa!

Nghe tiếng Shanti rên rỉ, Grace nói:

- Không còn xa đâu.

- Lúc nào cô chẳng nói thế!

Giọng thuyền trưởng thì thầm qua làn gió thoảng:

- Nhìn lên phía trước đi.

Shanti hỏi:

- Nhìn đâu? Tôi chẳng thấy gì cả.

Nhưng Grace thấy. Xa xa, hai nguồn sáng xuyên qua bóng tối. Hai cây đuốc bập bùng như hai lính gác khổng lồ đứng hai bên cổng. Cổng vào Cung Thánh. Sau cùng cũng đã tới nơi.

Khi cũng thấy ánh sáng, Shanti thở dài:

- Hú hồn!

- Đúng là người khó chịu!

Lorcan thì thầm vào tai Grace. Cô mỉm cười vì y hết với ý nghĩ của mình.

- Ôi, Lorcan, chúng ta gần tới nơi rồi. Hành trình đã qua... Bây giờ chúng ta gần tới cổng rồi. Anh có thấy...

Vừa buột miệng nói, cô muốn tự đá cho mình một cái:

- Ôi xin lỗi. Xin lỗi. Tôi không định...

- Không sao. Đừng cuống lên thế chứ, Grace. Sao cô không cho tôi mượn đôi mắt, tả cho tôi nghe đi.

- Cổng bằng sắt. Cao gấp đôi anh. Bên trên có cọc nhọn, phía dưới là một hoa văn phức tạp hình tròn tựa tựa mặt đồng hồ treo tường, hoặc đồng hồ mặt trời. Đẹp lắm.

Cuối cuộc hành trình, họ đã tới Cung Thánh và Grace đang miêu tả cho Lorcan về cái cổng rộng lớn chạm trổ cầu kì.

Tới cổng, Grace bỗng nín bật. Thành linh tầm quan trọng của cuộc hành trình lại tràn ngập trong cô. Không chỉ vì vấn đề đường xa, vấn đề quan trọng đang ở phía trước. Đây là nơi quyết định tương lai của Lorcan - một tương lai mà cô cảm giác chính mình đã bị đan bện vào, như những dây cây đại chằng chịt trên hai cánh cổng chạm trổ kia, không thể tách rời nhau ra được.

CHƯƠNG NĂM

Một vũ điệu khác

Phía trên sàn, nơi lúc này Connor đang quay vòng bạn nhảy, là dãy phòng nhỏ che rèm dành cho những ai muốn - *hay cần* - được riêng tư. Khi điệu tango bắt đầu, các tấm rèm đều khép kín. Nhưng chẳng bao lâu tiếng nhạc du dương làm nhức nhối một trong mấy phòng đó. Một bàn tay xanh xao nhẹ mở hé tấm rèm nhưng. Rồi một con mắt rụt rè ghé sát khoảng trống, nhìn xuống mặt sàn kẻ ô vuông.

Nhìn những người nhảy buồn đến thất ruột. Những bước nhảy không điệu nghệ lắm, nhưng dưới đó tràn trề sức sống. Sức sống tràn trề trên mặt, trong tứ chi họ. Bàn tay mảnh như giấy, con mắt rụt rè sưng nước chẳng có được một giọt sức sống nào như thế.

Ba cặp nhảy trông quen quen. Tất nhiên là quen. Và cứ như thế họ đang khoe mẽ sức sống của họ trước mắt hân vậy. Vì đã có lần hân cũng từng ở dưới kia, nhưng bây giờ có những thứ mạnh hơn tấm rèm nhưng

ngăn cách hắn và họ. Họ một bên, sai chân, quay vòng trên sàn nhảy. Hắn một bên, ép mình là kẻ lén nhìn.

Có tiếng bước chân. Một giọng - cao và thanh - từ bên ngoài phòng:

- Tôi vào được không ạ?

Đôi môi nứt nẻ của hắn chỉ thốt ra được một từ "Được", khi tấm rèm được vén lên và người phục vụ nữ ló đầu vào nói:

- Xin chào. Ngài cần uống gì không?

Hắn gật đầu, tự nhủ: có chứ. Cô ả đặt câu hỏi thật hay. Phải, hắn đang rất cần uống một thứ.

Cô ta nhìn hắn chờ nghe thêm. Cô nhìn hắn nhưng không thật sự thấy hắn. Làm sao thấy được? Trong phòng tối đen như mực.

- Nến tắt rồi, thưa ngài. Để tôi thắp lại.

- Không. Không. Tôi không thích... lửa.

Nhưng hắn nói quá chậm và bàn tay cô phục vụ quá nhanh. Cây nến được thắp, bùng sáng trong ly. Hắn rùng mình trước hình ảnh đó.

- Ngài cần sưởi ấm. Coi kìa, ngài đang run rẩy lên rồi. Cố kèm nén bức bối, hắn hỏi:

- Có gì uống?

Cô ta nhún vai, không hề biết đang gặp nguy hiểm:

- Chúng tôi có đủ thứ. Rum, bia, rượu nho..., tùy ngài.

Hắn nhìn cô ta. Khá xinh. Một kỉ niệm chợt thức dậy. Nhưng hắn không biết chắc là nhớ ra cô, hay cô ta có một khuôn mặt giống ai đó. Gần đây, chuyện này

đã xảy ra rất nhiều lần. Những khuôn mặt lẫn lộn vào nhau. Hấn không thể phân biệt người này với người khác. Đó là lí do hấn phải hành động trước khi tình hình tệ hại hơn. Một lần nữa, hấn lại nhìn xuống sàn nhảy. Nhạc kết thúc và những người nhảy ôm nhau, chúc mừng bước nhảy điệu nghệ của nhau. Chỉ ngưng nghỉ một lúc, điệu tango lại nổi lên. Thay đổi bạn nhảy, nhưng buổi khiêu vũ vẫn tiếp tục. Hấn buông rèm xuống, cảm thấy mắt ươn ướt.

- Ngài không sao chứ ạ?

Vậy là cô ta vẫn còn đây. Một phần hấn muốn bảo cô ra ngoài, chạy xa đi. Nhưng tất nhiên, hấn không nói thế.

- Tôi... không sao.

Cô ta lại gần, cúi xuống:

- Chắc chứ? Trông ngài tái nhợt như vừa thấy ma vậy. Có thể một cốc rượu...

- Đúng, đúng. Ý kiến hay đó. Lấy cho tôi một cốc rượu.

Để cô ta đi. Để cô ta đi, rồi hấn cũng sẽ ra khỏi đây... Trước khi bất cứ chuyện gì xảy ra. Trước khi vượt quá giới hạn.

Ngọn nến nhấp nháy. Cô đẩy cốc nền lùi vào bàn. Bây giờ, lần đầu tiên, cô nhìn rõ hấn.

- Ngộ thật. Ngài nhìn rất giống một người em quen. Thật ra không hấn là *quen*. Một người đã tới đây. Anh ta rất được hâm mộ. Một chàng cướp biển.

- Thật à?

Hắn muốn cô đi. Hắn không muốn nghe chuyện này. Tuy thế, hắn lại muốn nghe. Hắn cần cô ta ở lại.

- Vâng, thưa ngài. Ngài giống anh ta như đúc... Rất có thể là hai anh em sinh đôi.

Sinh đôi? Hắn cười cười với ý nghĩ đó. Cô ta tiếp tục nói:

- Chuyện buồn khủng khiếp.

- Chuyện gì?

- Những gì xảy ra cho anh ấy buồn thê thảm.

- Anh ta đã gặp chuyện gì?

- Bị giết. Họ nói là anh ta bị giết chết trong một cuộc quyết đấu tay đôi trên tàu hải tặc.

- Quyết đấu?

Nghe có vẻ quá cao thượng. Không giống kí ức của hắn về ngày hôm đó. Thanh gươm nóng ran. Máu hắn tuôn trào. Sự sống phóng ra khỏi hắn. Tiếng người hấp hối chung quanh cho đến khi tất cả chỉ còn là lạnh giá, im lìm và bơ vơ buồn thảm...

Bây giờ hắn lại ở đó. Không là lần đầu. Bằng cách nào đó, hắn không thể rời xa nơi đó. Chưa.

Hắn hỏi:

- Tên anh ta là gì? Chàng cướp biển đó tên là gì?

- Ôi, thưa ngài, là Jez. Jez Stukeley - cô mỉm cười - một cướp biển đẹp trai.

Hắn cũng mỉm cười rồi nhẹ nhàng hỏi:

- Cô nghĩ tôi còn đẹp trai không?

- Em phải đi rồi, thưa ngài.

Đúng, hấn nghĩ. Mi nên đi từ lâu rồi. Nhưng mi ở lại. Bây giờ thì số phận đã an bài. Nắm chặt cổ tay cô, hấn bật ra mấy tiếng:

- Ở lại.

- Ui da! Ngài làm em đau.

Nói lỏng tay, hấn nói:

- Xin lỗi. Tôi... tôi không quen... có bạn. Tôi đã đi xa một thời gian rồi.

- Ngài đi du lịch?

- Du lịch. Ừ, nói thế cũng được. Tôi đã trải qua địa ngục của một chuyến đi... Có lẽ cô nên ngồi với tôi - chỉ một lúc thôi - tôi sẽ kể cho cô nghe về chuyện đó.

- Em không được ngồi trong ca làm việc.

- Làm ơn mà. Chỉ một hay hai phút thôi. Và lại, thời gian là gì chứ?

Cô cười:

- Ngài nói toàn lời cay đắng. Thôi được, em ngồi một phút thôi, để nghe chuyện chuyến đi của ngài, rồi đi lấy một... khoan đã!

Mắt bỗng lóe sáng, cô cao giọng hỏi:

- Ngài định nói gì, khi hỏi em... ngài còn đẹp trai không?

Kéo cô lại gần hơn, hấn nói:

- Tôi nghĩ là cô biết. Cô biết ý tôi muốn nói gì.

Khi Mút Đường vén tấm rèm nhưng trời mới hừng sáng. Cô và các nhân viên phục vụ đang trong ca trực,

tổng khứ những khách hàng miễn cưỡng - hay thật sự không thể - di chuyển.

Nến đã lụi tàn từ lâu, trong phòng tối om. Nhưng Mút Đường ngửi thấy mùi chết chóc. Khi nhận ra một người nằm vắt ngang mặt bàn với vết thương sâu trên ngực, cô ngã quỵ xuống.

Cậu người làm đứng bên cô hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Giọng Mút Đường khản đặc:

- Đi mời Ma.

- Nhưng chuyện gì? Để tôi xem...

- Đi tìm Ma ngay.

Giọng cô mạnh mẽ hơn làm cậu ta không dám chần chừ. Mút Đường thăm dò vết thương trên ngực cô gái, kêu lên:

- Ôi Jenny! Jenny bé nhỏ tội nghiệp! Kê nào đã làm chuyện này với em? Mà vì sao chứ?

- Có chuyện gì?

Vừa nói Ma Kettle vừa tiến vào phòng. Không tìm ra lỗi, Mút Đường đứng tránh sang một bên, để bà ta tự nhìn.

- Ôi không! Không thể là Jenny!

Quay lại, Mút Đường thấy giọt nước mắt lăn khỏi mắt bà chủ. Từ lâu cô không thấy bà khóc. Ma khiếp đảm nói:

- Bị đâm. Ngay tại đây. Ngay trước mũi chúng ta.

Mút Đường không dám nhìn vết thương nữa. Quá nhiều máu. Cô liếc xuống mặt cô gái, chợt nhận ra một điều quá lạ lùng.

- Nhìn kìa, Ma. Nhìn đi... hình như Jenny đang mỉm cười. Bất chấp tất cả mọi chuyện xảy ra.

Ma Kettle thở dài:

- Vì nó đã tới một nơi tốt lành hơn. Jenny Petrel nhỏ bé của chúng ta đã bay tới một một chốn tốt lành hơn nhiều.

Mút Đường ước gì cô có thể tin điều đó, nhưng cô vẫn cứ cảm thấy ngược lại.

CHƯƠNG SÁU

Tối ịch

Nhóm lữ khách kiệt sức mệt mỏi tiến qua cổng sắt. Phía trước họ, một trụ đèn rọi sáng khoảng sân vắng vẻ phủ lớp tuyết mỏng, phản chiếu bầu trời đêm đen như nhung. Bao quanh sân, một mặt là lối đi, ba mặt kia là những ngôi nhà gỗ thấp. Từ xa, Grace thấy nhà không có cửa ra vào hay cửa sổ, trừ hai cánh cửa ngay chính giữa khối nhà đối diện cô, ở cuối sân.

- Chúng ta thành công rồi!

Grace nói với Lorcan, cảm thấy phấn chấn lại. Có lẽ chỉ một lúc nữa là được gặp Mosh Zu Kamal vĩ đại.

Giọng khàn và thấp, Lorcan nói:

- Phải, chúng ta đã thành công.

Grace thắc mắc vì sao anh không tỏ ra hồ hởi hơn. Hành trình gian khổ đã kết thúc, bây giờ mọi chuyện sẽ thuận buồm xuôi gió. Lorcan sẽ được trao cho Mosh Zu Kamal săn sóc, tiến trình chữa trị đã có thể bắt đầu. Không đáng mừng sao? Nhưng trông Lorcan xanh xao

lạnh lùng, mặt anh dường như hoàn toàn thiếu niềm hi vọng. Leo trèo đã làm anh kiệt sức thấy rõ. Thậm chí thuyền trưởng cũng có vẻ mệt mỏi. Lúc này sự nỗ lực của chuyến đi đang tác động vào cả nhóm. Có thể Lorcan cũng lo âu về chuyện điều trị và những gì còn ở phía trước. Grace siết chặt tay anh, nói:

- Đừng lo. Rồi anh sẽ thấy mọi chuyện tốt đẹp.

Nhìn lên, cô thấy nhiều bóng người đang đi loanh quanh. Tất cả đều mặc áo choàng đỏ thẫm như nhau. Chắc chắn họ đã chú ý tới những người mới tới, vì hai trong số những người mặc áo choàng đang rào bước tiến lại. Khi tới gần, họ kéo mũ trùm đầu xuống. Grace thấy đó là một người đàn ông và một người đàn bà đều còn trẻ. Giọng dịu dàng rành mạch, người đàn bà lên tiếng:

- Chúc mừng tới Cung Thánh. Quả là một vinh dự được gặp ông, để đón mừng ông và các bạn của ông đến với nơi đặc biệt này. Tên tôi là Dani.

Người đàn ông đi cùng cô mỉm cười, thân mật nói:

- Xin chào thuyền trưởng. Có lẽ ông còn nhớ tôi từ lần thăm trước?

- Nhớ chứ, Olivier. Rất mừng gặp lại anh.

Olivier bắt bàn tay đeo găng của thuyền trưởng:

- Mosh Zu rất nóng lòng gặp lại ông.

Anh ta quay lại ba người trong nhóm:

- Với các bạn mới tới lần đầu, tôi phải giải thích. Chúng tôi là hai phụ tá của Mosh Zu. Nhưng như các bạn thấy đó.

Chỉ những người mặc áo choàng đang đi giữa các ngôi nhà, anh ta tiếp:

- Chúng tôi chỉ có mấy người.

Thuyền trưởng giới thiệu từng người trong nhóm với Dani và Olivier. Họ thân mật cười với Shanti và Grace. Tới Lorcan, Olivier nắm lấy tay anh, nói:

- Anh bạn thật dũng cảm trong hành trình này.

Lorcan cười hỏi:

- Dũng cảm hay liều mạng?

Olivier siết tay anh lần nữa:

- Tôi nghĩ là dũng cảm thôi.

Cánh cổng sắt khép lại phía sau họ. Một ổ khóa được khóa chặt. Âm thanh kim loại va chạm nhau vang lên như tiếng chuông ầm ập. Âm thanh đó đưa Grace trở lại tàu *Dạ Khúc*, trở lại với những hồi chuông báo đêm xuống, mặt trời lên. Chuông báo rạng đông mà đáng lẽ Lorcan phải tuân thủ, nhưng anh đã làm ngơ để cứu cô. Tiếng khóa cửa làm bật ra cả một chuỗi kỉ niệm.

Olivier nói:

- Ngoài này lạnh lắm. Các bạn đang run lên kìa. Vào trong cho ấm chứ.

Anh ta và Dani đưa họ dọc theo lối đi đã được dọn sạch tuyết, vòng quanh sân. Tới cánh cửa mà Grace đã thấy trước đó, Olivier mở cửa, đưa khách vào trong, rồi quay lại Dani:

- Được rồi. Từ đây để tôi lo. Bây giờ nhờ cô giao mấy bình tới Khu 2, được chứ?

Dani gật, chào tạm biệt rồi trở ra sân. Grace thắc mắc, Khu 2 là gì? Ở đâu? Dani sắp chuyển những bình gì tới đó? Nhưng khi bước theo Olivier, cô quên ngay những thắc mắc này.

Bên trong ánh sáng lò mờ, nhưng khi mắt Grace đã quen, cô thấy là đang đi dọc một hành lang dài và hẹp, nhiều đèn hơn, treo lơ lửng từ những sợi dây trên đầu. Khi gió lùa vào, những cây đèn sắt đồng đưa làm ngọn lửa chập chờn, nhưng ổn định ngay sau khi Olivier đóng cửa lại. Anh ta cười nói:

- Đón mừng các bạn tới Cung Thánh. Bây giờ các bạn đang ở trong Hành Lang Ánh Sáng. Xin đi lối này.

Khi đi dọc hành lang, cảm giác hi vọng trong Grace tăng dần. Mỗi bước chân, họ càng tiến gần buổi gặp gỡ Mosh Zu Kamal. Cô thật sự hiếu kì được gặp con người vĩ đại đó - người được thuyền trưởng gọi là "tôn sư" của ông, người đã vạch kế hoạch công trình *Dạ Khúc*. Thuyền trưởng nói với cô, chính Mosh Zu đã giúp ông tị nạn khỏi thế giới và đón nhận vào đó "những kẻ ngoài lề của những kẻ ngoài lề" - những ma-cà-rồng đã bị xã hội bình thường trục xuất, và cuối cùng, trong sự biến chuyển tàn khốc, bị trục xuất khỏi chính xã hội ma-cà-rồng, vì không được chấp thuận liên tục săn lùng máu. Chính Mosh Zu đã đặt ra hệ thống người hiến máu, và chính ông đã giúp thuyền trưởng tự tập luyện không dùng máu thỏa thuê nữa.

Grace nóng lòng gặp con người đó, nhưng cô tự nhủ, họ còn nhiều công việc khẩn thiết hơn. Điều

quan trọng nhất là chữa trị cho Lorcan. Đó là nguyên nhân họ đã phải vật lộn để vượt lên ngọn núi này.

Qua một ngã rẽ, hành lang rộng hơn một chút. Cũng khá hay, hai bên vách tường là những kệ đầy ắp hình ảnh và đồ trang sức rẻ tiền. Tường không còn một khoảng trống. Grace thấy đồ vật chất sâu ba, bốn lớp trên kệ. Chẳng khác nào đang đi qua một cửa hàng bán đồ phế thải, hay một lãg chứa hũ tro cốt. Grace có cảm giác vừa buồn vừa tò mò. Những thứ này từ đâu tới? Chúng từng thuộc về ai? Bây giờ chỉ là một mớ bừa bộn, nhưng đã có thời chúng có một ý nghĩa gì đó, có thể là tất cả, với một ai đó.

Như hiểu ý cô, Olivier nói:

- Đây là Hành Lang Thái Hồi. Đây là những gì các người vào Cung Thánh đã bỏ lại.

Điều này càng làm Grace thêm hiếu kì. Qua những đồ vật này, cô thấy như những ma-cà-rông tìm đến sự giúp đỡ của Mosh Zu, đã đến từ khắp nơi trên thế giới và từ những thời đại lịch sử khác nhau. Đồ phế thải của họ đã tạo thành một bức tranh nghệ thuật chắp ghép kì lạ của thế giới. Grace muốn nấn ná lại đây, nhưng Olivier và thuyền trưởng vẫn mau chân rảo bước. Qua một ngã rẽ nữa, hành lang này trở nên trơn. Grace hơi thất vọng. Rồi tiếng nói của Shanti cắt ngang ý nghĩ của cô.

- Mùi gì vậy?

Liếc qua, Grace thấy Shanti đang chun chun cái mũi hơi hếch đánh hơi.

Olivier cười nói:

- Mùi bơ.
- Bơ? Có người đang làm bánh?
- Không. Ở đây chúng tôi dùng bơ để thấp đèn.

Shanti nhăn nhó:

- Phát ói! Không đem nến lên đây được sao?

Olivier im lặng. Nhìn mắt anh ta, Grace có thể thấy Shanti đang làm anh mất kiên nhẫn.

Thêm một ngã rẽ nữa, Grace thấy lối đi thoai thoải xuống thành một đường dốc. Cô hỏi Olivier:

- Chúng ta đang xuống lòng đất?
- Đúng. Khu vực chính nằm trong lòng đất.

Tất nhiên, Grace nghĩ. Như vậy ma-cà-rồng sẽ thoải mái đi lại, không sợ ánh sáng ban ngày. Cô nóng lòng được thấy nơi này nhiều hơn nữa. Hành lang đang đi làm cô nghĩ tới những tấm hình với đoàn người tiến vào các kim tự tháp Ai Cập. Nhưng, từ những gì Olivier nói, cô đoán Cung Thánh là một kim tự tháp hoàn toàn ngược lại, cắt sâu xuống lòng núi.

Rồi cô chú ý tới một thứ khác. Lửng lơ thả xuống từ trần, trên một sợi dây mảnh mai, giữa những ngọn đèn, là những dải ruy-băng, màu sắc và chiều dài khác nhau, rũ xuống như lưới nhện. Cô hỏi:

- Gì thế?

Olivier trả lời ngắn gọn:

- Ruy-băng. Chúng ta đang ở trong Hành Lang Ruy-băng.
- Hiếu. Nhưng chúng có ý nghĩa gì?
- Tôi nghĩ, nên để Mosh Zu giải thích.

Grace ngược nhìn những dải ruy-băng phất phơ trên đầu. Cô đoán, những dải vải đơn giản kia hẳn phải gắn với một điều quan trọng. Tất cả đều phải chờ Mosh Zu giải thích.

Qua thêm một ngã rẽ, Grace thấy một chuỗi những cánh cửa nữa. Olivier đẩy chúng ra. Grace thấy phía sau là một phòng hình vuông và đèn đóm sáng sủa hơn. Mặt sàn gạch hoa và có bàn ghế. Những cái ghế lần đầu nhìn thấy từ khi rời khỏi tàu.

Nhìn thấy bàn ghế, mắt Shanti sáng lên:

- Ôi, có chết tôi cũng ngồi.

Kéo ghế rồi đặt lên tấm nệm, Olivier cười nói:

- Cô là khách của chúng tôi. Xin cứ nghỉ ngơi thoải mái. Chúng tôi không để cô chờ lâu đâu.

Ngồi xuống, Shanti thở dài khoan khoái khi tấm thân nhỏ bé của cô lún xuống tấm đệm bằng lụa.

Grace thèm thường nhìn cái ghế kế bên cô ta, nhưng Olivier đã nhẹ đẩy cô tới:

- Không xa lắm đâu.

Grace nhìn anh ta thắc mắc. Cô thấy thuyền trưởng cũng không dừng bước, mà ông đang tiến tới một cửa khác. Grace nhận ra, phòng này chỉ là phòng ngoài.

Mở cửa, Olivier nói:

- Vào đi. Mosh Zu đang chờ gặp mọi người.

Grace nhìn lại Shanti. Cô ta bị loại khỏi nhóm tiếp kiến với Mosh Zu? Dù không ưa thích gì Shanti, nhưng loại cô ra hình như là không công bằng lắm. Nhất là sau chuyến đi đầy cam go. Grace nhìn Olivier,

rồi quay lại nhìn Shanti đang cởi giày, xoa bóp chân.
Cô gọi:

- Shanti!

- *Cái-ái-ái* gì?

Cô ta rên rỉ hỏi. Grace hít một hơi lấy bình tĩnh. Tự thân Shanti đã làm mình khó ưa rồi.

- Xỏ giày lại, đi theo chúng tôi.

Olivier vội nói:

- Nhưng Mosh Zu không mời...

- Như vậy không công bằng. Chúng tôi cùng nhau tới đây. Shanti cũng vất vả như mọi người. Tệ hơn nữa, cô ấy đã bị ngã...

- Đó không là vấn đề. Mosh Zu biết ông phải làm gì. Cô ấy chỉ là một người hiến máu. Sau khi đưa cô vào gặp Mosh Zu, tôi sẽ đưa cô ấy sang khu của những người hiến máu.

Grace bàng hoàng vì giọng điệu miệt thị của Olivier, nhưng còn sững sờ hơn vì thái độ của Mosh Zu đối với Shanti. Mỗi quan hệ giữa ma-cà-rồng và người hiến máu là phụ thuộc vào nhau. Thuyền trưởng luôn thể hiện sự tôn trọng khi nói về những người hiến máu và món quà họ chia sẻ cho ma-cà-rồng của họ. Không món quà nào cao cả hơn là hiến chính máu mình. Dù cảm thấy sao về cá tính của cá nhân người hiến máu, cũng vẫn phải tôn trọng họ. Cô vừa ngạc nhiên vừa tức giận khi thấy Olivier và Mosh Zu đã không làm như thế. Sự phẫn nộ của cô bị tiếng thì thầm của thuyền trưởng cản trở. Gật đầu với cô, ông thì thầm bảo Olivier:

- Grace có lí. Shanti xứng đáng được tiếp kiến Mosh Zu. Hơn nữa, Mosh Zu là một chủ nhân hào phóng. Tôi tin ông sẽ vui lòng tiếp đón tất cả chúng tôi.

Grace thấy Olivier đỏ bừng mặt, dù anh ta gật đầu nói:

- Như ngài muốn, thưa thuyền trưởng.

Một thắng lợi không xoàng, Grace nghĩ, nhưng vẫn cảm thấy tấm tức. Lúc đầu cô đã cảm thấy mến Olivier, nhưng bây giờ cô không ưa anh.

Nhưng khi Shanti cùng theo mọi người vào phòng, sự bức tức của cô tan biến ngay, thay vào đó là một điều bối rối khác. Phòng này lớn hơn phòng trước. Sàn lát gạch hoa nhưng gần như không có đồ đạc và chỉ được trang trí bằng mấy bức rèm treo tường. Mắt Grace không thể rời khỏi cái đầu trọc lốc của người đàn ông đang thấp nền nơi cuối phòng.

Cô nghe tiếng cửa khép lại từ phía sau. Olivier tiến lên thông báo:

- Khách đã tới.

Nói xong, anh ta lùi lại. Trong một lúc, người đàn ông không tỏ ra là đã nghe gì, tiếp tục thấp nền.

Sau cùng, ông ta quay lại, bước tới họ. Ông ta mặc áo gi-lê vải trắng, quần rộng lưng thùng, xếp nếp và buộc quanh thắt lưng, hai chân trần.

Grace không tin nổi mắt mình. Cô ngỡ tôn sư của hải-tặc-ma-cà-rồng phải là một lão ông. Nhưng Mosh Zu, nếu đây đích thực là ông ta, là một người còn trẻ. Bước tới, mặt và thân hình ông ta khuất trong tối. Trừ khi bị ánh sáng mờ mờ đánh lừa, trông ông ta chỉ lớn hơn cô mấy tuổi. Và rồi cô tự nhắc nhủ: Có thể *trông*

ông ta như khoảng hai mươi nhưng đây chỉ là một biểu hiệu tuổi tác khi ông ta chết. Hay đúng hơn là khi ông ta *đổi máu*.

Cô nghe thuyền trưởng nói:

- Chào Mosh Zu.

Người đàn ông trả lời:

- Thuyền trưởng.

Như vậy, đây đúng là Mosh Zu rồi. Grace cảm thấy như bị đánh lừa. Vì cô đã chờ gặp một ông lão khôn ngoan lịch lãm. Cô lom lom nhìn khi ông ta và thuyền trưởng cúi đầu chào rồi ôm lấy nhau. Đó có lẽ là điều có tính người nhất mà lần đầu cô thấy thuyền trưởng làm. Một hành động nhắc nhở, bất chấp quần áo phủ gần hết thân thể, vẫn còn - nếu không là một trái tim - thì ít ra một linh hồn còn sống động bên trong lớp vỏ áo giáp cứng rắn.

Thuyền trưởng lên tiếng:

- Đây là Grace. Tôi tin cô ấy có một năng khiếu đặc biệt.

Mosh Zu nói:

- Chúng tôi đã được nghe nhiều.

Grace ngạc nhiên và hãnh diện vì những lời nói của họ, nhưng khi Mosh quay mặt lại cô, cô còn bị sững sờ hơn.

Đây là khuôn mặt cô đã thấy trên sườn núi - chính là người chặn cừu đã cứu Shanti khỏi rơi xuống vực rồi biến vào đêm tối.

Ông mỉm cười với cô, hai mắt long lanh trong ánh sáng mờ mờ.

- Chào mừng Grace Tempest.

Grace cảm thấy cái nhìn như xuyên suốt vào cô. Rồi quay lại, đôi mắt ông đảo khắp mấy người khách còn lại:

- Ta chào mừng tất cả. Cầu xin mỗi người sẽ tìm được những gì mình cần tại đây.

Shanti lèm bèm:

- Tôi chỉ cần được nằm nghỉ thoải mái.

Grace nhìn Lorcan. Anh đang run rẩy. Một lần nữa, cô lại giữ tay anh trong tay mình. Không dám nói thành lời, nhưng cô cố truyền ý nghĩ sang anh: *"Không sao đâu, Lorcan. Tất cả rồi sẽ ổn"*.

Nhìn tất cả với nụ cười thánh thiện, Mosh Zu nói:

- Đúng, đúng vậy. Grace Tempest, ta nghĩ cô rất đúng.

Grace giật mình, dù không bất ngờ. Tất nhiên, ông ta có khả năng đọc được ý nghĩ của cô, giống như thuyền trưởng vậy.

Mosh Zu tiếp:

- Các người đã trải qua một hành trình vất vả, mà bên ngoài trời sắp sáng rồi. Đã tới giờ tất cả chúng ta đi ngủ, phải không? Để chúng tôi hướng dẫn về phòng. Ngày mai chúng ta còn cả một đêm dài.

CHƯƠNG BẢY

Gác đêm

Trên đường cùng Connor và Brenden Gonzalez đi dọc đê, trở lại tàu, Bart hỏi:

- Thằng nhóc Moonshine bị sao vậy?

Gonzalez nói ngay:

- Đúng là nó nhìn các cậu kiểu ngồ ngộ.

Connor nói:

- Mình biết. Trông nó như muốn gây hấn với tụi mình, cứ như chúng mình đã có lỗi gì với nó. Nhưng sao có thể thế chứ, chúng mình chưa gặp nó bao giờ mà.

Bart hỏi:

- Hai cậu biết sao không? Nó giống kiểu đã có thù hằn trước với tàu *Diablo* rồi ấy. Không kể mụn trứng cá phát tùm, trông nó như một nhóc con rất khoái gây gổ, kiểu “con trai cưng của mẹ”. Hai cậu thấy nó bám váy Trofie thế nào không?

Connor gật:

- Trông bà ta cũng hơi đáng sợ.

Gonzalez đồng ý:

- Đáng sợ thật chứ hơi gì. Tuy nhiên, Barbarro có vẻ là người tốt. Mình biết ông ta và Molucco khác nhau, nhưng căn bản là đảng hoàng. Mình thích ông ấy.

- Mình cũng vậy. Hi vọng ông và thuyền trưởng Wrathé - thuyền trưởng Wrathé của chúng ta - sẽ giải quyết được những điều khác biệt giữa họ.

Bart gật:

- Hai cậu biết không? Chỉ cần để hai người ngồi một mình với nhau và một chai rum, thêm vài lần gặp gỡ giữa hai con rắn cung của họ là mình tin sáng mai mọi chuyện sẽ êm ru. Nhưng với Trofie và thằng nhóc kia xen vào thì... mình không biết. Không biết chuyện cũ được thu xếp hay lại nổ ra chuyện mới.

Connor hỏi:

- Ý cậu là sao?

- Không rõ lắm, chỉ như khi cảm thấy trong nước uống có gì là lạ.

Gonzalez cười cười giả bộ ngây ngô:

- Giống như kiểu cậu pha chế rượu hả?

Bart lơ anh ta, tỉnh bơ tiếp:

- Chúng ta phải mở mắt giởng tai chờ xem chuyện gì xảy ra.

Họ bắt đầu lên cầu tàu. Nhảy lên boong, Gonzalez vừa ngáp vừa vươn vai, nói:

- Ôi, đêm nay mình sẽ đánh một giấc ngon lành. Các cậu ngủ hay loanh quanh ngoài boong một lúc nữa.

Bart nhìn bạn cười:

- Tớ nghĩ có kẻ quên là cả ba chúng ta đều phải gác đêm. Tốt hơn, cậu nốc cà phê đen đi, nếu không sẽ phải làm quen với món dao quắm đó.

Gonzalez quầy quậy lắc đầu:

- Không, không. Tớ quên ráo rồi. Giữ lấy cà phê đi, tớ không sao.

Năm phút sau, Connor hỏi:

- Tiếng gì thế nhỉ?

- Người Đẹp Ngủ Trong Rừng chết ngắc rồi kìa!

Bart chỉ lên chòi canh. Gonzalez rũ người trên báng súng trong một tư thế vắn vẹo chả mấy đẹp mắt, một cánh tay thông xuống. Bấy giờ, Connor mới nhận ra tiếng rền rĩ lạ lùng là tiếng ngáy của bạn.

- Sao cậu ấy có thể ngủ trên đó được chứ? - Ngủ đứng chắc.

- Tớ sẽ chẳng gọi như thế là đứng được. Có điều là Gonzalez có thể ngủ ngon lành bất cứ đâu, bất cứ kiểu gì. Không xài nhiều mỡ dự trữ lắm. Mong là tối nay mấy con sóng yên ả. Không muốn đánh thức em bé của chúng ta dậy đâu!

Connor cũng cảm thấy mệt mỏi, nhưng còn hứng thú vì những sự kiện sôi nổi trong ngày. Một ngày bắt đầu bằng việc chiến thắng nỗi sợ độ cao, rồi kết thúc bằng buổi khiêu vũ trong vòng tay Mút Đường. Rồi là sự xuất hiện của Barbarro và gia đình kì lạ của ông ta. Dù họ tới đây làm gì, cũng gây tò mò khi được thấy trực tiếp toàn bộ gia đình thuyền trưởng Molucco.

Connor đi ngược lên mũi tàu, nhìn về hướng chân trời. Đêm đầy sao, và như thói quen, nó bắt đầu tìm kiếm các chòm sao. Có chòm Ophiuchus, Người Vác Rắn. Nó cười thầm vì cái tên, và nghĩ tới hai thuyền trưởng nhà Wrathe với hai con rắn trong mái tóc họ. Biết đâu, trong vài thiên niên kỉ tới, người ta sẽ đặt tên Molucco và Barbarro cho chùm sao. Nhưng bây giờ, vẫn là Ophiuchus. Nhớ lại, nó đã cố nhìn chòm sao đó như thế nào hồi nhỏ và cha nó đã cam đoan với nó ra sao. “Đừng lo, con trai ạ. Hầu hết sao của chòm này đều rất mờ. Hãy tìm hình dáng của một bình trà”. Từ đó, nó luôn nghĩ về chùm sao này như một Bình Trà Siêu Phàm Khổng Lồ.

Nhìn ra bầu trời đêm, nó nghĩ tới Grace. Lúc này chị ấy ở đâu? Có đang nhìn cùng những ngôi sao này không? Có lẽ Grace đang nghĩ tới nó. Nó nhớ chị. Biết là chị đã có một hướng đi riêng, nhưng nó ghét việc chị nó không ở kề bên. Connor hi vọng chị nó mau trở lại. Nó đã quá mệt mỏi vì phải nói lời từ biệt với những người quan trọng nhất với mình - cha, Jez, Grace...

- Nghĩ gì mà mê mải thế?

Nhìn lại, thấy Bart đứng kế bên, Connor cười:

- Mình chỉ đang ngắm chòm sao Ophiuchus.

- Ồ, thật sao? Thú thật mình mù tịt những gì cậu đang nói.

Connor chỉ tay lên trời:

- Còn tên khác là Bình Trà Siêu Phàm Vĩ Đại.

Bart nhìn trời rồi nhìn lại Connor:

- Biết không, Tempest? Đôi khi mình quên mất cậu là một gã hơi bị... lập dị.

Connor la toáng lên:

- Lập dị! Cậu nói ai đó?

Nó hùng hổ xông tới. Bart cười hỏi:

- Ê, muốn chơi hả?

Connor bỗng lắc đầu, mắt mở lớn, toàn thân run rẩy.

- Sao thế? Trông cậu như gặp ma vậy.

Lợi dụng một thoáng Bart bị bối rối, Connor nhào tới.

- Ê! Đồ quý...

Bình tĩnh lại ngay, Bart đứng thẳng dậy trong khi Connor vẫn bám lấy anh. Thành lĩnh, Bart túm Connor, nhấc bổng qua vai, quay vòng vòng.

Connor la lớn:

- Aaaa! Ngừng lại!

- Biết người ta gọi kiểu này là gì không? Cối xay gió. Không hiểu vì sao hả?

- Ngừng lại! Mình chóng mặt... sắp ói rồi.

Bart càng quay nhanh hơn:

- Năn nỉ đi.

Vừa mệt vì cười sằng sặc vừa vì chóng mặt, sau cùng Connor cố rên rĩ:

- Làm ơn... đặt tớ xuống đi!

- Được, năn nỉ thì tha.

Bart thả Connor vào một thuyền nhỏ. Nó rơi phịch xuống, nằm sòng soài trên đồng vải nhựa và dây nhợ, vẫn còn cảm giác như đang bị quay vòng vòng.

Cúi xuống, Bart ve vẩy ngón tay:

- Đây chàng trẻ tuổi Tempest. Đây là bài học cho cậu đó. Có thể cậu lớn nhanh hơn một cây Mã rặng*, nhưng chưa đủ sức chơi Bartholomew này đâu.

Sau cùng, Connor lấy lại hơi thở, ngồi dậy. Nó cố tìm một câu trả đũa xứng đáng nhưng không tìm ra. Thành linh nó thấy một thứ, không chỉ làm nó không nói nổi, mà còn không thở nổi nữa.

Bart áy náy hỏi:

- Chi vậy? Cậu lại run lên kìa. Ồ... hiểu rồi. Cậu không thể chơi trò này hai lần trong một đêm.

Connor chỉ lắc đầu, mắt trợn trừng hoảng sợ.

Sau lưng Bart, một khuôn mặt nhợt nhạt lò mò tiến tới. Một khuôn mặt không thể ngờ còn gặp lại.

Run rẩy, Connor đưa tay lên chỉ.

Bart quay lại.

Đứng trên boong, trước mặt họ, là Jez.

Jez nói:

- Chào các chàng trai. Không có một nụ cười dành cho bạn cũ sao?

* Cây Mã rặng: loại cây thân gỗ của khu vực nhiệt đới, có nguồn gốc từ châu Phi, châu Á và châu Úc.

CHƯƠNG TÁM

Tài năng của người thầy thuốc

Mosh Zu nói:

- Theo ta. Lorcan, phòng của cậu ở tầng tiếp theo.

Khi theo xuống con đường vẫn còn tiếp tục xa hơn, Grace nhận ra chẳng khác nào đang đi trên một con tàu, xuống các phòng. Cô nghĩ, có thể Cung Thánh dưới lòng đất không chỉ thiết kế để ma-cà-rồng tránh ánh sáng ban ngày, mà còn để chuẩn bị cho họ cuộc sống trên tàu *Dạ Khúc*.

- Hay lắm, Grace.

Mosh Zu nói. Cô có cảm giác ông đang chăm chú theo dõi cô, tuy nhiên khi cô nhìn theo ông, ông không hề quay mặt về phía cô, chỉ nhìn thẳng. Cô vẫn không thể biết ông ta trẻ đến đâu - hay ít ra có vẻ trẻ đến thế nào. Cử chỉ mạnh mẽ, hăng hái. Da mặt mịn như mặt nạ. Nếu muốn, người ta có thể nói là đẹp trai. Ông ta không hề giống với những gì cô chờ đợi.

Mosh Zu tủm tủm cười, nói:

- Cám ơn. Tôi sẽ coi đó như một lời khen ngợi.

Grace đỏ bừng mặt. Cô đã quen với việc thuyên trường đọc được tư tưởng mình. Nhưng đây là Mosh Zu. Một người lạ. Điều đó làm cô có cảm giác không yên tâm. Ngay cả lúc này, ông ta cũng có thể đọc được ý nghĩ cô. Cô phải giữ kín bí mật vào đâu?

Mosh Zu nói:

- Đừng cố che giấu tôi. Cô cởi mở là điều tốt. Tâm hồn những kẻ khác như rừng cây lớn quá nhanh, đây cành lá uất ức, dằn vặt. Cô chân chất mộc mạc như không khí núi trong lành. Hãy tin tôi, Grace, đó là điều tốt. Rất tốt.

Dù không muốn, một lần nữa cô lại đỏ mặt. Phải chi ông chuyển hướng chú ý sang người khác. Không biết để trả lời, hay tự ý, ông chuyển qua người khác thật.

- Lorcan Furey, đây là phòng của cậu.

Ngừng lại, ông mở cửa một phòng nhỏ. Phòng này, cũng như những phòng họ đã đi qua, thấp sáng lờ mờ. Giữa phòng là một giường đơn, một cái ghế đặt tại góc phòng. Vách tường phía trên giường được treo rèm, giống những phòng ở tầng trên. Grace đoán, có thể đó là cửa sổ.

Mosh Zu nói:

- Tất cả các phòng đều gần giống như nhau. Đơn giản, mộc mạc. Hi vọng cậu sẽ cảm thấy thoải mái ở đây.

Lorcan lần bước tới giường, ngồi xuống. Buông một hơi thở dài, anh cúi xuống cời dây giày.

- Nghỉ ngơi một lúc cậu sẽ khỏe. Mặt trời sắp lên, cậu sẽ ngủ suốt những giờ trời sáng.

Grace nhìn Lorcan đang cố gắng tìm mấy sợi dây giày. Cô vừa định giúp anh, thành linh bản năng giữ cô lại. Đây là việc anh phải tự làm. Quay lại Mosh Zu, cô thấy ông gật đầu. Ông ta đã đọc ý nghĩ cô, hay chuyên ý nghĩ của ông sang cô? Grace hỏi thành tiếng:

- Ông sắp khám vết thương cho anh ấy?

Mosh Zu mỉm cười:

- Cô đi trước tôi một bước đó, Grace.

Ông quay sang Lorcan. Anh đã cời xong chiếc ủng thứ hai.

- Lorcan, chúng tôi để cậu nằm yên trên giường đã. Rồi nếu cậu cho phép, tôi sẽ khám cho cậu.

- Dạ được, thưa ngài.

- Không cần thiết gọi tôi là ngài. Tôi thích cậu gọi là Mosh Zu hơn.

- Dạ được.

Olivier vội vàng nói:

- Nào, bây giờ tôi đưa mọi người về phòng, để Mosh Zu yên tĩnh chẩn bệnh.

Grace thất vọng. Cô đang nóng lòng được biết quyết định của Mosh Zu về vết thương của Lorcan.

Mosh Zu nói:

- Tôi nghĩ Grace nên ở lại trong khi tôi khám bệnh cho bạn cô ấy. Đúng không?

- Dạ. Nếu được. Ý tôi là, nếu anh đồng ý, Lorcan. Tôi sợ làm phiền.

Lorcan quờ quạng tìm, rồi nắm bàn tay cô:

- Không sao đâu.

Shanti nắm bàn tay kia của Lorcan:

- Nếu cô ấy ở lại, tôi ở lại.

Giọng nhẹ nhàng nhưng quả quyết, Mosh Zu nói:

- Không. Tôi nghĩ là không được.

Shanti vẫn khư khư nắm tay Lorcan:

- Tôi ở lại. Grace không là gì với anh ấy...

Lorcan vừa định lên tiếng bảo vệ Grace, nhưng Shanti cứ tiếp tục:

- Tôi là người hiến máu của anh ấy. Máu tôi đang luân lưu trong huyết quản anh ấy. Nếu không tắc trách, anh ấy sẽ phải sử dụng máu lại.

Lorcan mệt mỏi nói:

- Tôi không tắc trách. Nhưng tôi không đói.

- Không đói! Có ma-cà-rồng nào thỉnh linh mất cảm giác thèm máu chứ? Chưa từng nghe chuyện đó bao giờ.

- Không. Cô không hiểu đâu.

Olivier đặt tay lên vai Shanti:

- Thôi đi. Cô làm anh ấy khó chịu.

Nước mắt long lanh phẫn nộ, Shanti la lên:

- Bỏ tay ra! Tôi có quyền làm bực anh ta. Trời biết là anh ta gây cho tôi đủ thứ bực bội rồi.

Thuyền trưởng giữ im lặng từ đầu, lúc này mới lên tiếng, như để làm dịu bớt căng thẳng:

- Shanti, có lẽ ta và cô nên chờ ở ngoài thì tốt hơn. Mosh Zu khám xong chúng ta cũng vẫn sẽ được nghe tình trạng của cậu ấy.

Shanti lẳng lẳng buông tay Lorcan ra. Grace thấy cô ta có vẻ hơi miễn cưỡng. Tuy nhiên khi cô ta tiến về phía cửa, vẻ mặt thoáng một nụ cười sung sướng kì lạ. Tất cả nhìn theo cho đến khi Shanti khuất vào hành lang. Olivier bước theo cô.

Mosh Zu nói:

- Cám ơn thuyền trưởng. Tất nhiên ông là người được nồng nhiệt đón nhận ở lại đây nhất trong thời gian tôi chẩn bệnh.

Thuyền trưởng lắc đầu.:

- Không sao. Tôi tin chắc Grace sẽ là một phụ tá đắc lực. Để ông làm việc, tôi sẽ chờ bên ngoài cùng những người khác.

Mosh Zu nhìn ông, rồi gật đầu khi ông bước ra khỏi phòng. Cánh cửa đóng lại. Grace cảm thấy hơi ớn lạnh. Cô bỗng vô cùng lo lắng. Khoảnh khắc cô chờ đợi - khoảnh khắc tất cả đều chờ đợi, leo lên ngọn núi để tìm nó - đã cận kề. Nhưng nếu chẩn đoán của Mosh Zu chỉ chứng thực thêm cho nỗi lo sợ xấu nhất của cô thì sao? Thà cứ sống trong ngu dốt và hi vọng lại hơn.

Mosh Zu mỉm cười vẻ trấn an cô:

- Hãy thử từng bước một. Nào, Lorcan, nằm trên giường thoải mái không?

Lorcan gật đầu. Mosh Zu giải thích:

- Tôi sẽ đưa anh vào một giấc ngủ nhẹ. Nó giúp chúng ta có được mối kết nối sâu đậm hơn. Anh đồng ý chứ?

- Xin cứ làm những gì ông cần làm, thưa...

Anh cười:

- Ôi, tôi suýt gọi ông là “bác sĩ”.

Chưa kịp tắt tiếng cười, đầu Lorcan ngoẹo sang một bên. Grace đã thấy bàn tay Mosh Zu đặt sau gáy anh. Ông ta hành động quá nhanh, thậm chí không thấy ông vươn tay ra để chạm vào anh. Kinh ngạc và tò mò, cô không hiểu sao ông làm Lorcan “bất tỉnh” nhanh đến thế.

Mosh Zu hỏi:

- Cô giúp tôi được chứ, Grace.

- Dạ được.

Cô phân vân không biết có thể giúp gì.

- Cô tháo băng ra giúp tôi được chứ?

Việc này chắc chắn là được. Cô đã thay băng cho Lorcan từ khi trở lại *Dạ Khúc*. Mosh Zu nhẹ nhàng nâng đầu Lorcan lên, để Grace cởi nút thắt băng. Cô thận trọng gỡ lớp vải khỏi mặt Lorcan. Khi lớp băng được tháo bỏ, cả hai cùng nhìn xuống vết thương. Mosh Zu hỏi:

- Trước đây cô đã từng thấy?

- Vài lần rồi.

- Cô thấy có chút tiến triển nào không?

Nhìn xuống, Grace gần như tự thuyết phục là vết thẹo xám xịt của Lorcan nhạt màu dần, nhưng cô nhận thấy vì ánh sáng dịu trong phòng hơn là vì mặt anh có sự thay đổi. Dù rất muốn thấy dấu hiệu tiến triển, nhưng vết thương trông vẫn giống hệt như bao giờ.

Cô lắc đầu, rầu rĩ nói:

- Không. Tôi rất muốn nói ngược lại, nhưng rõ ràng vẫn vậy thôi.

- Cô đã thoa gì lên?

- Chỉ một chút sữa chua. Tôi không biết làm gì khác. Cha tôi luôn dùng sữa chua khi tôi và Connor bị sạm nắng. Nó làm dịu chỗ da bị tổn thương. Trong bếp tàu *Dạ Khúc* có sữa chua, vì vậy tôi dùng thử.

Mosh Zu mỉm cười. Cô bối rối hỏi:

- Tôi đã làm một điều ngu ngốc?

Ông lắc đầu:

- Grace, tôi không cười cô. Tôi đang nghĩ đến những gì đã được nghe, rõ ràng cô có kĩ năng của một thầy thuốc.

- Kĩ năng thầy thuốc? Thật vậy sao?

Ông gật, làm Grace vui hẳn lên.

- Đừng mất tinh thần vì vết thương chưa có dấu hiệu lành. Với Lorcan, sẽ là một tiến trình chậm chạp. Da ma-cà-rông hồi phục lâu hơn da con người nhiều. Trong cơ thể Lorcan không có cùng số lượng tế bào hỗn hợp giống như cô. Máu cậu ấy cần chức năng cầm máu hơn: sức sống. Cậu ấy cần máu để lành bệnh, nhưng không thể chuyển sang điều trị một vết thương như thế này một cách dễ dàng. Chúng ta phải điều chỉnh lại.

Grace gật, nhưng chợt nhớ ra, cô nói:

- Nhưng Lorcan đã không sử dụng máu nữa.

- Chính xác. Thêm một khó khăn nữa trong tiến trình lành bệnh. Chúng ta phải khuyến khích cậu ấy ăn uống lại.

Grace gật đầu một cách quả quyết. Cô sẵn sàng làm bất cứ điều gì có thể làm Lorcan hoàn toàn mạnh khỏe trở lại. Dù có phải rút cạn đến giọt máu cuối cùng từ thân hình bé nhỏ của Shanti, anh cũng sẽ phải làm. Grace rung mình với ý nghĩ đó.

- Sữa chua cô dùng đã giúp cậu ấy giảm đau. Nhưng tôi sẽ chỉ định một cách điều trị hơi mạnh hơn. Tôi sẽ bảo Olivier luyện một loại cao cổ truyền. Có lẽ cô sẽ thích thú xem cậu ấy bào chế.

- Dạ! Vậy là ông nghĩ có thể chữa lành bệnh cho anh ấy?

- Vết thương này không có vấn đề gì. Vấn đề chỉ là thời gian. Khi chúng ta đưa máu trở lại vào cơ thể cậu ấy và thoa cao thường xuyên, cô sẽ thấy những vết bóng xấu xí mờ dần. Cậu ấy sẽ trông bánh bao như mới.

- Anh ấy sẽ nhìn lại được? Có khả năng nhìn lại được?

Cô cảm thấy phấn chấn. Mosh Zu quả đúng như danh tiếng. Họ vừa mới đặt chân lên Cung Thánh, ông đã tìm ra cách chữa trị cho Lorcan rồi. Ông ra hiệu cho Grace băng bó lại vết thương. Cô nâng đầu anh lên buộc băng rồi lùi khỏi giường.

Mosh Zu nói:

- Grace, tôi không muốn làm cô bối rối. Xử lý bề mặt vết thương khá dễ, nhưng tôi e có biến chứng.

- Biến chứng? Là sao?

- Để tôi giải thích cặn kẽ hơn. Có thể cô sẽ cảm thấy buồn đến kiệt sức. Cô ở lại hay ra ngoài với mấy người kia là tùy nơi cô.

- Không. Tôi sẽ ở lại.

Dù chuyện gì xảy ra, vì Lorcan cô sẽ ở lại đây.

- Rất tốt. Nhưng tôi muốn cô hãy chuẩn bị tinh thần.

Ông bắt đầu làm cô sợ. Ông ta sắp làm gì? Tất cả ý nghĩ u tối dồn dập đến trong sự tưởng tượng bồn chồn của cô.

Giọng trầm tĩnh của Mosh Zu làm giảm nỗi khiếp đảm trong cô:

- Tôi sẽ đặt bàn tay lên phần ngực của cậu ấy. Cô biết phần ngực mà. Nó nằm giữa cổ và bụng. Với ma-cà-rông, đó là phần cơ thể rất quan trọng. Cô thấy cậu ấy san sẻ máu chưa?

- Chưa.

Grace lắc đầu nói, rồi chợt nhớ:

- Trừ một lần, tôi thấy anh ấy và Shanti sau khi san sẻ máu. Lúc đó họ đang ngủ.

- Nhưng cô chưa thật sự thấy cậu ấy, hay bất cứ ma-cà-rông nào khác, khi đang nhận máu?

Cô tự thề là sẽ đẩy hình ảnh đó ra khỏi đầu.

Mosh Zu tiếp tục:

- Khi tiếp nhận, họ cắn ngực người hiến máu.

Grace kinh ngạc:

- Tôi tưởng họ cắn nạn... - ý tôi là *người hiến máu*
- vào cổ.

- Dĩ nhiên mọi người đều nghĩ thế. Thậm chí cả một số ma-cà-rông. Họ đã đọc chuyện đó trong sách, nên tất nhiên đó phải là sự thật. Họ khoái tất cả tình huống hồi hộp xúc động của chuyện đó. Nhưng chỗ nối kết

tốt nhất là xuyên qua vùng ngực của người hiến máu, ngay trên... A, tôi tin cô có thể đoán ra.

Grace hồi hộp nói:

- Ngay trái tim người hiến máu.

- Chính xác. Nhưng bây giờ hãy tạm gác người hiến máu sang một bên, chúng ta nói về ma-cà-rồng. Vùng ngực của ma-cà-rồng cũng rất quan trọng.

- Nhưng họ - ý tôi là các ông - các ông không có tim, đúng không?

- Không giống như cách cô có tim. Sự bất tử là một món quà - có lẽ là món quà vĩ đại nhất. Nhưng nó có một cái giá. Trong cơ thể ma-cà-rồng không có bộ máy bơm tồn tại, chuyển máu đi khắp châu thân. Cái bơm đó chết khi thể xác chết lần đầu. Nhưng một thứ vẫn còn lại trong ngực. Cô có thể diễn tả nó như một cái giếng của cảm xúc. Thậm chí, tôi nghĩ cô có thể gọi cái vật gần gũi nhất với ma-cà-rồng chúng tôi đó là... linh hồn.

Grace tròn xoe mắt. Mosh Zu nhún vai:

- Đây là những thuật ngữ thuộc về cảm tính. Một đề tài chúng tôi thường tranh luận là nên gọi là gì. Nhưng, như cô sẽ thấy, điểm này của cơ thể Lorcan là một vị trí của những cảm xúc sâu thẳm nhất.

Ông đưa tay về phía ngực Lorcan, rồi quay hỏi Grace:

- Cô sẵn sàng chưa?

Cô gật. Tim chợt đập rộn ràng.

Mosh Zu đặt bàn tay lên ngực trái Lorcan. Lorcan không phản ứng tức thì. Grace tự hỏi, liệu Mosh Zu

có khả năng cảm nhận hay nghe được vài điều cô giấu kín không.

Nhưng rồi, thỉnh thoảng, Lorcan há miệng, bật ra một tiếng gào lớn. Một âm thanh khiếp đảm - một trong những âm thanh khiếp đảm nhất mà cô từng nghe. Nó như đến từ cõi sâu thẳm trong sự sống của anh. Cô muốn nhắm mắt bịt tai, nhưng không hiểu sao vẫn cố chịu đựng, không làm thế. Trái lại, cô tập trung vào Mosh Zu vẫn đang giữ nguyên tư thế. Sau cùng, tiếng gào từ từ lắng xuống, ông gật gù nói:

- Ổn rồi. Ráng đừng hoảng hốt. Sẽ còn nữa. Đó, cậu ấy lại bắt đầu...

Lorcan lại gào lớn và kéo dài. Thế này sao có thể nói là “ổn” được. Grace lom lom nhìn Mosh Zu giữ sự tiếp xúc giữa bàn tay ông ta và ngực Lorcan. Ông hoàn toàn bất động, như đề phòng bất cứ dấu hiệu nào dù nhỏ nhất.

Sau cùng, rụt tay về, ông nói:

- Tốt rồi. Bây giờ chỉ có vậy.

Grace cảm thấy đau thắt ruột:

- Anh ấy đau đớn khủng khiếp, phải không?

- Phải. Tôi nghĩ, rất có thể đây chính là nguồn bệnh. Cô biết không, vết thương quanh mắt chỉ gây quẫn trí. Vết thương *thật sự* nằm sâu hơn nhiều. Như cái gai lặn sâu bên trong.

Grace cảm giác bao bọc của mình khô ráo hết. Cô ngáp ngừng hỏi:

- Ông có thể... Có thể tiếp tục... Có thể nhổ cái gai đó ra không?

- Tôi sẽ cố, dù không dễ. Đây là một ca phức tạp, không thể hấp tấp. Chúng ta sẽ không dùng dụng cụ giải phẫu, mà sử dụng nghệ thuật hàn gắn nỗi đau. Tôi rất cảm kích sự giúp đỡ của cô.

Bị bất ngờ, nhưng Grace sẵn lòng giúp ông. Cô có linh tính về mức độ công việc đang chờ phía trước, nhưng bất cứ điều gì có thể làm cho Lorcan khỏe hơn đều đáng phải làm.

Vẻ tươi tỉnh hơn, Mosh Zu nói:

- Chúng ta đã khởi động. Tiếng gào đó là một sự bất đầu. Tôi biết cô nghe có vẻ khó hiểu, nhưng thật sự là Lorcan đang buông xả một phần căn nguyên đau khổ.

Thấy Grace nhú mày, ông tiếp:

- Khó tin, đúng không? Nhưng, nhìn nhé, tôi sắp đánh thức cậu ấy dậy, và cô sẽ thấy cậu ấy yên ổn hơn.

Nói xong, ông lại đặt tay lên đầu Lorcan, và anh thức dậy. Ông hỏi:

- Cậu cảm thấy sao?

Lorcan mỉm cười:

- Khá hơn một chút.

Grace không thể tin nổi vào tai mình. Mosh Zu quay lại gật đầu với cô.

Lorcan nói:

- Thành linh tôi cảm thấy mệt quá.

- Tất nhiên rồi. Cậu cần nghỉ ngơi. Chúng tôi cũng vậy. Bây giờ chúng tôi ra ngoài, nhưng thỉnh thoảng Olivier sẽ vào thăm. Bên giường có chuông, cần gì cứ bấm.

Lorcan gật. Trong khi đó, Grace cố kèm một cái ngáp mà không nổi. Cô bỗng cảm thấy mệt mỏi kinh khủng.

Mosh Zu cười:

- Nghe không, Lorcan Furey? Cô y tá Tempest cũng bị mệt vì chăm sóc cậu rồi đó.

- Cô ấy rất nhiệt tình giúp đỡ tôi.

- Đúng vậy, Grace là người rất tốt. Bây giờ tôi phải tìm phòng cho cô và các bạn đồng hành mệt mỏi của cô ấy nghỉ ngơi, đồng ý chứ?

- Dạ.

- Ngủ ngon đi bạn. Chúc mừng đã tới Cung Thánh. Mong cậu thư thái trong mấy bức tường này.

Grace nắm tay Lorcan:

- Ngủ ngon nhé. Đừng để rệp cắn.

Nhưng khi quay đi, theo Mosh Zu ra khỏi phòng. Cô nhận ra Lorcan còn quá nhiều điều lo lắng hơn là chuyện rệp.

CHƯƠNG CHÍN

Bạn cùng phòng kì lạ

Grace và Mosh Zu vừa bước ra ngoài hành lang, Shanti chạy ào tới. Bất cứ thần chú nào (nếu có) đã kiềm Shanti trước đó thì rõ ràng tiếng thét của Lorcan đã phá vỡ chúng:

- Chuyện gì xảy ra? Sao anh ấy la hét vậy?

Mosh Zu nói ngay:

- Không có gì đâu. Tôi biết nghe có vẻ như đau đớn...

- Có vẻ? Đau đớn thật chứ nghe như gì. Nghe như có người chết trong đó.

- Tôi bảo đảm, không có ai chết.

Grace nói thêm:

- Mosh Zu đã bắt đầu điều trị cho Lorcan.

Shanti phản đối liền:

- Cô biết gì? Vả lại tôi đâu có nói với cô.

Mosh Zu điềm tĩnh nói:

- Không có lí do nào để nói với Grace theo kiểu đó. Tôi biết cô mệt mỏi, bức bối và lo lắng cho Lorcan. Nhưng cô phải kiềm chế sự nóng giận quá mức của mình lại. Hãy đi ngủ một chút, nếu có câu hỏi nào nữa, khi gặp lại tôi sẽ trả lời cô.

Shanti vừa mở miệng nói tiếp, Mosh Zu đã quay lưng lại cô, nói:

- Thuyền trưởng, ông đi cùng tôi chứ? Chúng ta còn nhiều việc cần giải quyết.

Thuyền trưởng gật đầu. Mosh Zu quay qua Olivier:

- Vui lòng đưa Grace và Shanti về khu của họ, được chứ?

- Dạ được.

Anh ta ra hiệu cho hai cô theo. Mosh Zu nói:

- Chúc ngủ ngon. Grace, cảm ơn cô đã giúp cho Lorcan. Ráng đừng quá lo lắng. Cậu ấy đang bắt đầu bình phục rồi.

Grace gật đầu, rồi chào tạm biệt Mosh Zu và thuyền trưởng. Cô đoán họ có nhiều chuyện cần nói với nhau. Nhìn theo họ đang đi dọc hành lang, cô kinh ngạc nghĩ, chỉ riêng hai người liên quan tới quá nhiều điều bí mật.

Olivier lên tiếng:

- Đi thôi. Chúng ta tới khu của người hiến máu trước.

Grace hiểu ngụ ý của anh ta. Càng sớm thoát khỏi cô Shanti rắc rối càng tốt.

Họ cùng rẽ một ngã hành lang, rồi bắt đầu đi lên lại, nhưng Grace nghĩ đây không là lối đi cũ.

Olivier giải thích cho Shanti:

- Khu của người hiến máu ở trên cùng. Tại đây, nếu muốn, cô có thể tiếp cận sân hay những khu khác. Rất nhiều đồ ăn. Điểm tâm sẽ được phục vụ mau chóng.

Shanti kêu lên:

- Điểm tâm? Tôi không cần điểm tâm! Chỉ cần một cái giường thôi.

- Chính xác. Nhưng trong thời gian ở đây cô nên theo giờ giấc của người hiến máu. Như vậy sẽ đơn giản hơn.

Vừa nói chuyện, họ vừa tiến vào một hành lang đang có mấy người đi lại. Một người đàn ông lên tiếng:

- Chúc một ngày tốt lành, Olivier.

Một cô gái trông có vẻ kém vui, nhìn Shanti từ đầu tới chân, hỏi:

- Cái gì thế này? Tay mơ à? Có hơi già để bắt đầu không?

Shanti trợn mắt nhìn lại:

- Gọi ai là tay mơ hả? Đây đã từng theo tàu *Dạ Khúc* từ lâu rồi.

- Nói cứ như thật. Trông cô chẳng có vẻ gì như cô nói. Không nhớ bài học sao? Một khi bắt đầu san sẻ máu, người ta trở thành bất tử. Tuổi thanh xuân sẽ mãi mãi được... *bảo toàn*. Trông cô cứ như một quả mận khô được bảo quản vậy.

Olivier lên tiếng:

- Đủ rồi!

Grace thấy Shanti, dù chai lì, cũng bị luống cuống. Cô biết mỗi vết nhằn trên mặt Shanti - trong cuộc hành trình lại còn thêm nhiều vết nhằn mới - như dao găm

đâm vào tim cô ta. Đang chìm trong suy tưởng, Grace bỗng nhận ra cô hiến máu tập sự đang nhìn mình từ đầu tới chân. Cô ta tuyên bố:

- Đây mới có vẻ giống hơn. Trông cô như có máu trong lành tinh khiết.

Cô ta đưa tay lên véo má Grace. Cảm giác như bị chim mổ, Grace bật kêu lên:

- Ui da!

- Ồ, đúng rồi. Cô sẽ là một người hiến máu rất tốt.

Grace lắc đầu:

- Tôi không là người hiến máu.

Olivier lên tiếng:

- Không phải đâu, dĩ nhiên rồi.

Olivier đặt tay lên vai cô ta, tiếp:

- Grace nói thật đó. Cô ấy chỉ là khách. Tuy nhiên, Shanti là người hiến máu và thật sự cô ấy đã theo tàu *Dạ Khúc*. Mọi chuyện đã rõ, bây giờ cô để tôi đưa các du khách mệt mỏi về phòng chứ?

Tuy lịch sự, nhưng giọng anh cứng rắn. Cô gái hiến máu vội lên tiếng:

- *Biensur*, Monsieur* Olivier. Tôi sẽ gặp lại hai cô.

Khi cô ta chậm rãi đi xuôi hành lang, Olivier mở một cánh cửa:

- Shanti, đây là phòng của cô.

Căn phòng hơi nhỏ hơn phòng Lorcan. Khi Olivier lùi lại hành lang, Shanti vội nói:

* *Brensur* (tiếng Pháp): Chắc chắn rồi. *Monsieur* (tiếng Pháp): Ngài

- Khoan! Bao giờ tôi gặp lại anh? Grace ở phòng nào?

- Cô là người hiến máu. Đây là khu của cô. Cô sẽ được báo khi tới giờ ăn. Hãy chuyện trò với những người hiến máu tập sự, làm quen với họ. Tất cả không giống như cô kia đâu.

Cô kia! Cho dù không ưa, anh ta không thể gọi cô ấy bằng một cái tên sao? Một lần nữa, Grace lại cảm thấy tức giận Olivier.

Như không hề hay biết gì, anh ta vui vẻ bảo Grace:

- Bây giờ tôi đưa cô tới khu vực của cô.

Ngay lúc đó phòng kế bên bỗng có tiếng khóc lóc rên rỉ.
Shanti hỏi:

- Cái gì vậy?

Olivier nhún vai:

- Một số họ chưa quen với ý nghĩ đem cho máu của mình. Cô biết rồi mà. Tôi nghĩ, cô có thể giúp họ được đó.

- Không! - mặt Shanti tái nhợt hơn bao giờ hết - Grace, làm ơn đừng bỏ tôi lại đây! Cho tôi đi với cô.

- Không được.

Olivier bật nói. Nhưng Grace đã quyết định:

- Shanti, xách giỏ theo tôi. Cô sẽ ở cùng phòng với tôi.

Olivier lắc đầu:

- Tôi không nghĩ thế.

- Chúng tôi là khách hay tù nhân? Shanti là... bạn tôi. Tôi mời cô ấy ở chung phòng. Nếu có vấn đề, tôi yêu cầu anh mời Mosh Zu tới đây ngay.

Trông Shanti mừng rỡ đến sắp bật khóc. Còn Olivier cười tự ái:

- Nếu đây là bạn cô, tôi không muốn thành kẻ thù của cô.

- Không, tôi nghĩ anh sẽ không là kẻ thù của tôi đâu. Bây giờ xin vui lòng đưa chúng tôi về phòng.

Olivier thở dài, bước dọc hành lang:

- Chuyện này khó quá. Cô ta sẽ bị làm thức giấc vào ban ngày, còn cô sẽ phải theo giờ giấc của ma-cà-rông - ngủ ngày và thức giấc khi mặt trời lặn. Khó lắm.

- Chúng tôi sẽ tìm cách.

Nghe Grace nói, Shanti khoác tay cô:

- Cảm ơn Grace.

Đúng là một liên minh phát ớn, Grace thầm nghĩ.

Đường đi ngược lại khá dài, một lần nữa lại phải đi qua Hành Lang Thái Hối, rồi Hành Lang Ruy-băng, trước khi rẽ tới một dãy cửa.

Không còn cố tỏ ra lịch sự nữa, Olivier mở một cửa phòng, nói cộc lốc:

- Đây.

Giống như những phòng khác, chỉ một giường đơn đặt giữa phòng. Shanti hỏi:

- Không có phòng nào hai giường sao?

Olivier gắt:

- Đây không là nhà trọ. Tôi đã bảo là không...

Grace trầm tĩnh:

- Chúng tôi sẽ tự lo. Cảm ơn anh, Olivier, vì tất cả những phiền toái.

- Cô luôn được đón tiếp nồng hậu nhất, cô Tempest. Bây giờ xin tạm biệt. Tận hưởng căn phòng và... bạn của cô.

Sau cùng, khi anh ta đóng cửa lại, chỉ còn lại hai người, Shanti nói:

- Ôi Grace, tôi không biết cảm ơn sao cho đủ. Trong khu kia, tôi sẽ không thể nào ngủ nổi. Tôi không thể... Cảm ơn, cảm ơn cô!

- Không có chi.

Grace bỗng cảm thấy mệt mỏi, toàn thân đau nhức. Cô cần phải ngủ.

Shanti hí hửng nói:

- Nào, bây giờ chúng ta phải quyết định, ai ngủ trên giường đêm nay.

Hiểu ngay vụ này sẽ đi tới đâu, Grace nói:

- Không sao, cô nằm trên đó, tôi lăn ra đây được rồi.

Shanti nằm sóng soài trên cái giường hẹp:

- Tốt, nếu cô tin chắc là sẽ ngủ được.

Cởi giày và áo choàng, Grace nói:

- Được mà. Có lẽ tôi chỉ cần mượn một cái gối thôi.

Shanti nhăn nhó:

- Tôi thường ngủ hai gối. Cô có thể cuốn áo choàng...

Thấy Grace trừng mắt, Shanti vội trao cái gối:

- Ồ... tất nhiên là không thể, gối đây.

- Cảm ơn.

- À, để cảm ơn, tôi có lấy cho cô một thứ.

Grace thắc mắc, sao cô ta có thể lấy được bất cứ thứ gì trong thời gian từ khu hiến máu về đây?

Shanti thọc tay vào túi áo choàng, lấy ra hai sợi ruy-băng, đưa lên sáng, rõ ràng là để quyết định sợi nào đẹp hơn.

- Một sợi cho cô một sợi cho tôi.

Grace cảm thấy đầu nhức buốt. Cô hỏi:

- Cô lấy ở đâu?

- Chứ cô nghĩ ở đâu nữa? Trong Hành Lang Ruy-băng. Ôi, những sợi ruy-băng cứ phất phơ trong gió thì có ích gì cho ai được chứ. Mình nghĩ chúng đúng là thứ...

Chọn lựa xong, cô ta vén tóc thành một đuôi ngựa sau gáy, cuốn chặt sợi ruy-băng thành một cái nơ:

- Đó! Tuyệt vời!

Grace lắc đầu:

- Theo tôi, cô không nên lấy.

- Chỉ là những sợi băng mà Grace. Tin đi, tôi từng chiêm nhiều thứ hơn là mấy sợi ruy-băng. Cá là cả cô cũng không thấy tôi lấy mấy sợi này.

Cô ta có vẻ rất tự hào. Grace đồng ý:

- Đúng, tôi không thấy.

Đưa ra sợi ruy-băng còn lại trong tay, Shanti nói:

- Cô không nhận hả? Nhưng cô không giận khi tôi nói tóc cô bù rối lên rồi chứ?

Nhìn dải băng, Grace có cảm giác bất an. Ngốc thật. Chỉ là một dây băng thôi mà. Nhưng cô nhớ là Olivier

đã ngần ngại không muốn giải thích về những dây băng đó, mà nhường lại để Mosh Zu nói. Chắc chắn chúng phải có một ý nghĩa quan trọng, nhưng Grace chỉ thấy mảnh vải đẹp như một con chim lòe loẹt. Hơn nữa, nếu không nhận thì cô chưa được yên.

- Cảm ơn.

Grace nhận dải băng từ tay Shanti. Đầu nhức kinh khủng, cô thật sự cần ngủ.

- Tôi để dưới gối này.

- Tùy cô.

Nằm xuống sàn, Grace đặt cái đầu mệt mỏi lên gối. Thì ra đây là Cung Thánh - nơi đã phải vượt đoạn đường quá xa mới tới được. Nó không giống như những gì cô đã kì vọng. Chẳng giống một tí nào. Nhưng có lẽ ngày mai sẽ khác. Cô hi vọng thế. Thật sự hi vọng thế.

CHƯƠNG MƯỜI

Chàng cướp biển lạc lõng

Nắm chặt vai Bart, Connor nói:

- Đừng nhìn hắn. Đừng nói với hắn. Đó không là...

Thậm chí nó không nhắc cả đến cái tên. “Đó không là *cậu ấy* đâu.” Nó nhớ thuyền trưởng Hải-tặc-Ma-cà-rồng đã căn dặn. “Đó chỉ là một dư âm...”

Nhưng dù giọng nói quả quyết, Connor cũng không thể ngăn được nỗi đau lòng. Nó cũng cảm nhận sự đấu tranh trong lòng Bart khi bám lấy vai bạn. Sau khoảnh khắc dài như mấy phút thời gian ngừng trệ, Bart gạt tay Connor ra, quay lại nói:

- Không được. Cậu ấy quá thân thiết với tôi trong đời, bây giờ nỗi lòng nào lãng tránh cậu ấy.

Bart tiến lên mấy bước, rồi đứng bất động trước trước mặt Jez, hỏi:

- Cậu hả? Có thể nào thực sự là cậu không?

Anh đưa tay ra, nhưng rồi khựng lại giữa không khí, như còn lưỡng lự:

- Tôi đã ôm cậu trong tay khi cậu chết. Tôi đã thấy sự sống thoát ra khỏi cậu. Tôi đã đặt cậu vào quan tài và thả xuống biển. Sau tất cả những điều đó, sao có thể thực sự là cậu được?

Nước mắt lăn chã lăn trên mặt anh.

Jez đứng bất động, nói rất nhỏ:

- Là tôi... hay là một chút gì còn lại của tôi.

Bart lắc đầu hoài nghi:

- Có vẻ giống cậu ấy quá!

Rồi anh nhìn lên mặt trăng:

- Khó quá!

Connor không biết chắc anh ta nói với ai.

Jez nói:

- Cậu không bắt tay bạn cũ sao?

Connor nài nỉ Bart:

- Đừng! Quay mặt khỏi nó ngay! Đây là một ảo giác. Nó rất nguy hiểm.

Nó không còn tin vào cảm giác của mình nữa, chỉ nói vì trách nhiệm hơn là tin tưởng.

Nó nhìn Bart vươn tay ra. Khi bàn tay anh và bàn tay Jez nắm vào nhau, Bart bật khóc:

- Là cậu! Mình không biết sao lại có thể thế này, nhưng là cậu.

Đưa cánh tay lên chùi nước mắt, rồi buông rơi tay xuống lại, anh nói:

- Mình đã tưởng bàn tay sẽ đi xuyên qua cậu như cậu là một bóng ma.

Jez lắc đầu:

- Cậu thấy mình, chạm được vào mình, không có nghĩa mình là thực thể khác hơn một hồn ma đâu.

Jez nhìn ra phía sau Bart, thẳng vào Connor:

- Ôi, Connor! Cậu không bắt tay mình sao? Điều này rất có ý nghĩa với mình.

Connor run rẩy:

- Lần cuối cùng gặp nhau, tôi đã cố giết cậu, bây giờ còn mặt mũi nào để bắt tay cậu đây.

Thị giác nó nhạt nhòa vì nước mắt. Qua màn lệ, nó lại thấy cái đêm kinh hoàng đó. Ngọn đuốc cháy bùng trong tay nó, và Jez - đứng trên boong tàu đang cháy - hét gào kêu gọi lòng thương hại.

Jez nói:

- Tất cả đã vào quên lãng rồi. Ôi, không, chúng ta không thể quên. Nhưng cậu có lí do chính đáng để hủy diệt mình. Mình đã làm những điều gớm ghiếc, tội tệ như thế. Ôi, gần đây, mình còn muốn tự hủy diệt mình.

Jez gục đầu. Connor không thể nén lòng hơn được nữa. Nó bước tới, đưa tay cho đến khi cảm thấy chạm vào tay Jez. Tay Jez lạnh như nước đá. Lần đầu tiên, nó tự cho mình nhìn thẳng vào mặt Jez. Xanh xao và ủ dột. Trong đời sống, mặt anh luôn toát lên vẻ hồng hào tươi tắn. Trong cõi chết - hay bất cứ cõi tạm này của anh là gì - làn da trắng toát như tuyết của anh chuyển sang màu xanh dương dưới ánh trăng.

Nó bỗng rùng mình. Nó đang nắm trong tay da thịt của một người chết. Bạn cũ của nó là một ma-cà-rồng. Hình như Grace không ngại ngần giao du với ma-cà-rồng, nhưng với nó đây là một lãnh vực mới. Nó có quá nhiều thắc mắc.

Jez nói:

- Mình biết chuyện này là một cú sốc cho cả hai cậu. Giá các cậu biết đã bao nhiêu lần mình gần như tiếp cận hai cậu, nhưng rồi đành phải tránh xa. Sau tất cả những gì chúng ta đã cùng nhau trải qua, mình không thể nào chịu nổi ý nghĩ là các cậu cự tuyệt mình...

Bart nói ngay:

- Chúng tôi không cự tuyệt bồ đâu.

Connor tiếp:

- Đúng vậy. Nhưng tại mình có thể làm được gì cho cậu? Cậu muốn tại mình làm gì?

- Trước hết là vì mình muốn gặp hai cậu. Mình cô đơn quá.

Connor không thể ngăn nổi câu hỏi:

- Còn Sidorio?

- Sidorio biến rồi. Cậu đã giết hắn. Cậu đã hủy diệt tất cả bọn chúng, trừ mình.

Connor kinh ngạc. Jez đã sống sót khỏi ngọn lửa bằng cách nào? Sao Jez sống sót, trong khi Sidorio hùng mạnh lại bị mất mạng.

Nó nghĩ lại lời nói huênh hoang của Sidorio...

"Lửa chỉ làm ta mạnh thêm."

Còn nữa.

“Cái chết không thể chiếm đoạt ta. Cái chết không thể lấy lại người đã chết”

Nhưng cái chết đã đem Sidorio đi và không giết chết Jez. Đầu óc Connor bấn loạn. Có thể nào Jez sống sót là vì cậu ấy chưa uống những thứ như bọn kia? Có thể cậu ấy chưa là một “đư âm” như lời thuyền trưởng nói. Có thể dấu tích con người vẫn còn quá nhiều trong Jez. Tuy nhiên, cậu ấy đã tham gia trong vụ tàn sát Porfirio Wrathe và thủy thủ đoàn của ông ta. Chính miệng cậu ấy nói: đã làm *“những điều tồi tệ ghê gớm”*. Bây giờ, nhìn Jez, Connor thầm nhủ là chưa ai biết gì nhiều về sinh hoạt của cậu ta. Nó hỏi:

- Cậu cần gì ở tụi mình?

- Mình đã nói rồi. Mình cần bạn.

- Không. Còn hơn thế nữa. Cậu cần một thứ gì khác ở tụi mình.

Jez nhoen cười:

- Mình nhớ lần đầu cậu tới tàu *Diablo*. Tụi mình tập kiếm cho cậu. Cậu đã hỗ trợ mình trong thế tấn công. Mới mấy tháng trước, nhưng với mình như mấy năm rồi. Cậu cao lớn đến nỗi làm mình khó nhận ra.

Connor nhú mày:

- Chúng ta đều thay đổi. Người này nhiều hơn người kia.

- A, cậu nói đúng. Mình *không chỉ* tới đây để vui chơi cùng hai cậu. Mình tới xin một đặc ân. Một đặc ân lớn.

- Là gì?

Bart nói:

- Cậu nói đi, bất cứ điều gì.

- Rất đơn giản. Mình muốn hai cậu giúp mình tìm được cách hồi sinh. Và... nếu không thể, thì mình muốn hai cậu giết chết mình. Cho mình chết lần cuối cùng rồi thôi.

CHƯƠNG MƯỜI MỘT

Tuyệt

Grace không thể ngủ nổi. Sau những nỗ lực trong hành trình lên Cung Thánh, cô mệt lả. Tuy nhiên cô vẫn không thể làm cho đầu óc bồn chồn yên tĩnh lại được. Quá xúc động vì được có mặt tại đây - xúc động vì bây giờ Lorcan đã bắt đầu có hướng điều trị và cũng xúc động vì thấy nhiều hơn một Mosh Zu bạn rộn.

Ít ra, Grace nghĩ, là phải thích nghi với nhịp sống sinh học của ma-cà-rồng - ngủ suốt ngày, thức dậy khi đêm xuống. Dù nhớ ánh sáng, nhưng dường như không còn chọn lựa nào khác, nếu cô thật sự muốn hiểu biết về họ. Nhớ lại những ngày đêm đầu tiên trên tàu *Dạ Khúc*, khi bị khóa trong phòng, cô đã cảm giác như bị tách biệt với thời gian. Giữ đúng quy tắc chu kì sống là điều tốt, dù đây không là chu kì của người bình thường.

Bên cô, Shanti rên rỉ vặn vẹo trên giường. Đứng ra là giường *của Grace*. Chiếm cứ cái giường độc nhất,

đáng lẽ cô ta phải tỏ ra lịch sự, yên ả ngủ. Nhưng cô ta vận vẹo, trở mình, thờ dài thườn thượt... như đang thấy ác mộng vậy. Grace rất muốn đánh thức cô ta, nhưng nghĩ lại, cái cô Shanti ngủ, dù ồn ào, có lẽ còn hòa nhã hơn cô Shanti thức.

Đặt đầu lại xuống gối, nhưng muốn cổ được nâng cao hơn, Grace nhắc gối, lùa túi xách của cô xuống dưới. Thấy dải ruy-băng Shanti cho nằm trên sàn, cô nhặt lên, rồi nằm xuống lại. Bây giờ, kê thêm túi xách, cô cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Vận người cho toàn thân thoải mái trên chiếc mền mỏng, cô nhẹ nhàng cầm dải băng dài, để nó luồn quanh mấy ngón tay như một con rắn. Trong khi làm vậy, cô cảm thấy hai mắt trở nên nặng nề. Khoan khoái, cô nhắm mắt chập chờn chìm vào giấc ngủ.

Chẳng bao lâu, cô thấy mình đang ở giữa một giấc mơ. Dù rất sinh động, nhưng cô nhận ra ngay là một giấc mơ. Cô nằm ngửa, nhìn lên trời đêm. Bầu trời trong suốt đầy sao, như một cuộn vải trải dài tới tận mắt.

Một thứ gì đó đang ấn sâu vào cổ cô. Cô ngóc đầu, nhìn quanh và thấy cái gối là một yên ngựa. Ngạc nhiên, cô xoa bóp cái cổ nhức nhối, rồi lại nằm xuống. Cô nghe một tiếng hí rất gần. Quay đầu lại, cô thấy một con ngựa đứng không xa, dây cương buộc vào một thân cây.

Thấy con ngựa được bình an vô sự, cô mỉm cười ngả đầu lại lên cái yên, nhìn lên những vì sao, cảm giác hoàn toàn yên bình cùng thế giới.

Đang nằm đó, cô chợt cảm thấy có gì mon trón trên mũi. Ý nghĩ đầu tiên là con ngựa đang cọ mũi vào cô. Grace khúc khích cười, nói:

- Thôi đi, Whiskey!

Chẳng hiểu sao cô biết tên con ngựa. Nhưng nó vẫn tiếp tục làm mũi cô ướt nhoẹt. Cô kêu lên:

- Whiskey!

Cô mở mắt, thấy con ngựa vẫn đứng yên tại chỗ, và nhận ra sự mon trón trên mũi là do những bông tuyết. Những bông tuyết dày, mũm mĩm đang rơi xuống từ trời. Mặt đất đã phủ một lớp tuyết dày trắng nõn. Lạ lùng là, nằm đó, cô không cảm thấy buốt lạnh. Cô chìm ngập trong vẻ đẹp của tuyết đang rơi bằng phẳng như nở hoa trên người cô, cho đến khi toàn thân cô được phủ bằng một tấm chăn dày màu trắng.

Rồi, chẳng hiểu sao, cô ở trên lưng ngựa - con Whiskey - phóng qua màn tuyết. Cô không một mình. Nhìn phía trước, cô thấy hình dáng quen thuộc của cha và em trai. Giữa họ, còn có những người đàn ông khác và một bày gia súc. Cô có cảm giác mình thuộc về nơi này, cảm giác khoan khoái giống như khi cô còn nằm trong tuyết. Gia đình cô là đây. Whiskey là đây. Đây là mái ấm, ngay tại đây trên lưng con ngựa này.

Cha cô gọi:

- Johnny, permanezca allí. Subimos adelante.*

Và, bằng cách nào đó, cô không lấy làm lạ khi được gọi là Johnny. Cô nhận ra mình là con trai. Cô nhìn

* Tiếng Tây Ban Nha: Johnny, ở lại đó. Chúng ta tiến lên phía trước.

xuống hai bàn tay đang nắm dây cương. Rõ ràng là tay con trai - trẻ nhưng đã chai sần, vì thời gian dài cầm cương. A, đây là mơ. Bất cứ điều gì cũng có thể xảy ra trong mơ. Trong mơ, cô hiểu tiếng Tây Ban Nha. Thậm chí còn nói được nữa.

- Sí, Padre!*

Vừa kêu lên cô vừa gò mình trên yên trong khi con Whiskey lao trong tuyết. Mặt đất lên cao dần, tuyết mỗi lúc càng dày thêm quay cuồng chung quanh. Cô chỉ thấy thấp thoáng bóng người hai bên. Một giọng khích lệ vang lên ngay bên cô:

- Cưỡi ngựa giỏi lắm, Johnny!

Một giọng khàn khàn khác:

- Giống hệt cha cậu ấy.

Rồi tất cả đều thành linh thay đổi. Mặt đất như đang chuyển động. Con Whiskey chùn bước. Cô nghe tiếng kêu la từ bên trên và khắp chung quanh. Tiếng người và gia súc. Cô cảm thấy mình và Whiskey bị xô đẩy từ mọi phía.

- Giữ chặt, Johnny! Lùi lại! Giữ chặt!

Cô cố gắng hết sức có thể, nhưng quá khó. Tuyết mù mịt ngăn cách cô với những người kia. Cô ráng sức ghi cương, nhưng con ngựa chồm lên, cố quăng cô khỏi nó. Nắm chặt dây cương, cô giật mình nhận ra mình không phóng qua tuyết nữa. Cô ở giữa trưa nắng nóng, mồ hôi nhỏ giọt, đang cưỡi một con ngựa - không là Whiskey - trong một trại nuôi ngựa. Bụi đỏ dâng lên bầu trời xanh nhất mà cô từng thấy.

* Sí, Padre! (tiếng Tây Ban Nha): Vâng, thưa Cha!

- Nhìn Johnny kìa!

Một người đàn ông kêu lên từ bên kia hàng rào. Anh ta đội cái mũ rộng vành của cao bồi và cô cũng nhận ra anh ta. Một người khác nói:

- Nếu Johnny không trị được cô ả, thì không ai có thể.

Họ đang cùng nhìn cô cưỡi con ngựa chưa thuần. Cô nhìn xuống hai bàn tay. Không còn là bàn tay của một cậu con trai. Đang nắm mấy sợi dây da là hai bàn tay của một chàng thanh niên.

Tiếng hoan hô vang dội.Ồn ào nhất là hai người bên kia hàng rào. Nhìn lên, cô thấy mình không còn ở trong sân ngựa vắng vẻ nữa. Lúc này cô ở trong một đấu trường trình diễn, bốn bề là một đám đông đang cổ vũ cô. Khi ghì cương con ngựa, cô thoáng thấy hàng chữ sáng rực trên tấm vải dài “Hạt..., Giải đấu Cưỡi ngựa Quảng tây* thường niên lần thứ mười bảy”.

Tiếng cổ vũ chói lói làm cô biết là mình đã thắng. Nhưng bằng cách nào đó, cô không có cảm giác vui mừng với viễn cảnh đó. Hình như còn thiếu một điều gì. Sự khoan khoái cô cảm thấy trước đó - nằm dưới trời sao, rồi cưỡi ngựa trong tuyết - không còn nữa, và chẳng hiểu vì sao cô biết điều đó sẽ không trở lại. Chỉ là một giấc mơ, cô tự nhủ, chỉ là mơ. Mình có thể mở mắt bất cứ lúc nào. Nhưng cô không mở mắt mà nắm chặt dây cương, để giấc mơ đưa mình từ vòng đua này tới vòng khác.

* Cưỡi ngựa Quảng tây (nguyên văn: Rodeo): một môn thể thao mạo hiểm tại một số quốc gia phương Tây (đặc biệt là các quốc gia nói tiếng Tây Ban Nha khu vực Nam Mỹ).

Tất cả bắt đầu tăng tốc. Cô đang cuỡi ngựa, vẫn luôn cuỡi ngựa. Nhưng bây giờ cô đang hành trình qua miền quê. Qua tuyết và nắng, gió và mưa. Đôi khi một mình. Đôi khi cùng một hay nhiều người khác kể bên. Đôi khi với một bầy gia súc và một người khác. Cô cứ phóng đi. Đuối súc đàn, cô phải ngừng lại, thu xếp cho một giấc ngủ thật dài.

Tuyết lại rơi. Dày và đẹp như trước. Nhưng lần này, tuyết làm cô cảm thấy buồn và cô đơn, cô đơn không chịu nổi. Chung quanh cô toàn một màu trắng, trừ những bóng thân cây trụi lá xám xịt. Cô tiếp tục tiến tới, lòng nặng nề, bầy gia súc chung quanh bị thời tiết dập vùi. Dưới bầu trời u ám, chúng như đều màu xám. Bây giờ, mọi vật đều xám - thật lạ kì, sao tuyết trắng tinh lại có thể trở nên xấu xí mau đến thế. Xa xa, cô nghe tiếng người trò chuyện. Không nghe rõ từng lời, nhưng giọng họ làm cô rùng mình.

Cô nghe tiếng kêu:

- Được lắm, Johnny! Cậu vẫn tuyệt vời như mọi khi!

Nhưng dù đó là những lời khích lệ, cô chẳng cảm thấy gì ngoài sự lạnh lẽo. Cô có cảm giác mọi chuyện sắp kết thúc.

Thình lình, cô không còn trên ngựa nữa. Cô trở lại mặt đất. Trở lại tuyết, nhưng lần này không có cảm giác thoải mái. Cũng không mát mẻ. Mà có cảm giác như nó đang đốt cháy cô. Mặc dù có tuyết, bầu trời đêm rực rỡ đầy sao như lần trước - dường như lần trước đó đã lâu, lâu lắm rồi. Cô thấy mình đang bị một sợi dây kéo đi rất nhanh trên mặt đất. Rất đau. Cô cầu xin

chuyện này mau kết thúc. Rồi thỉnh thoảng nó kết thúc thật. Sự chuyển động ngừng lại, cô bất động. Những bông tuyết nhảy múa chung quanh. Trong một khoảnh khắc, đó là một hình ảnh tuyệt đẹp và êm ả.

Rồi bốn bàn tay vươn ra, thô bạo xô đẩy cô. Họ la lên điều gì đó, nhưng những giọng khác chống lại, nên không thể phân biệt được lời nào, quá nhiều tạp âm.

- Treo cổ nó lên! Treo lên cùng những tên kia!

Cô cảm thấy có vật gì đó buộc quanh cổ. Chẳng khác nào cô từ một kị mã trở thành con ngựa. Nhưng dây cương quá chặt. Chặt tới nỗi cô cảm thấy cổ họng đang bị siết lại. Cô há miệng để gào. Rồi, sau cùng, cô mở mắt và thấy...

Shanti!

Mặt Shanti đang cúi sát mặt cô, rồi cái nhìn điên dại đầy căm ghét thẳng vào mắt cô. Liếc xuống, Grace thấy hai bàn tay Shanti đang kẹp cổ cô. Shanti đang bóp cổ Grace!

Grace cố khò khè mấy tiếng trước khi Shanti siết mạnh hơn:

- Cô... làm... gì... vậy?

Trong cơn khiếp đảm, Grace nhìn vào mắt Shanti. Đôi mắt hoàn toàn trống rỗng.

Giọng Shanti lạnh như thép:

- Đừng chống lại. Không thể cố chống lại nổi đâu. Tôi mạnh hơn cô. Thả lỏng ra, cô sẽ dễ chịu hơn nhiều.

CHƯƠNG MƯỜI HAI

Bảy từ

Khi thuyền trưởng Wrathe tiến qua boong, Bart rít lên bảo Jez:

- Mau! Nhảy ngay vào thuyền nhỏ.

Vì là người chết, Jez nhảy rất nhanh.

- Connor!

Vừa rảo bước tiến lại, thuyền trưởng Wrathe vừa gọi. Ông mặc áo choàng trau chuốt cầu kì với chỉ thêu và những hạt đá quý lấp lánh dưới ánh trăng. Mái tóc còn bù xù hơn bình thường, dựng đứng như cột buồm. Lúc đầu Connor tưởng mảnh vải được kéo lên khỏi trán ông là khăn trùm đầu, rồi nó nhận ra đó là mặt nạ che mắt. Nó đoán, chắc đó là một vật dụng trang bị khi ngủ, không kém màu mè như những đồ trang sức khác của ông.

Connor nói:

- Thuyền trưởng Wrathe, chúng tôi tưởng ông đã vào phòng nghỉ đêm rồi.

- Đúng là ta đã vào phòng rồi, con trai.

Vừa nói Molucco vừa đảo mắt khắp boong tàu. Không dám nhìn theo, nhưng Connor cầu xin Jez đã thoát khỏi tầm nhìn.

Molucco lắc đầu, nói:

- Nhưng ta không ngủ được. Cái đầu già nua này của ta cứ rối bời lên.

- Có lẽ ông muốn tâm sự một chút?

Connor dang tay hướng thuyền trưởng tránh xa chiếc thuyền nhỏ, đi về cuối boong. Thuyền trưởng Wrathe gật đầu, rồi đi bên nó. Liếc vội lại sau, Connor thấy Bart đưa lên ngón tay cái. Phù! Nguy hiểm đã qua!

Thuyền trưởng lên tiếng:

- Ta thật sự bàng hoàng khi gặp lại em trai và gia đình chú ấy đêm nay.

- Tôi cũng tin vậy.

- Thật sự bàng hoàng! Từ lâu ta và Barbarro chưa từng chuyện trò thuận thảo, cậu biết chứ?

- Dạ. Tôi có nghe nói.

Molucco sắp kể cho nó nghe nguồn gốc hiềm khích giữa hai anh em ông ta?

Mắt mở lớn, ông nhìn thẳng Connor:

- Cậu thấy đó, cái chết thay đổi tất cả. Cậu mới chỉ bắt đầu cuộc đời đi biển. Nhưng, con trai, cậu rồi sẽ biết điều này: Cái chết thay đổi mọi thứ.

Connor nín lặng, nhưng thầm nghĩ, cái chết đã thay đổi tất cả với nó và chị nó rồi. Nếu cha không chết, chẳng bao giờ hai chị em ra biển. Connor và thuyền trưởng đã đi tới giữa tàu. Nó nhìn ra đại dương u tối,

nghĩ đến gia đình đã mất - người cha quá cố, người chị thân yêu giờ không biết ở đâu.

Tiếng bước chân làm nó chột tỉnh.

Molucco oang oang hỏi:

- A, chào Bartholomew. Ca gác thế nào?

- Đêm nay rất yên tĩnh. Rất yên tĩnh, phải không Connor?

Connor gật. Molucco cười cười:

- Tốt. Chúng ta làm tí rượu hả?

Ông chỉ tay về chiếc thuyền nhỏ gần đó:

- Lấy từ nguồn dự trữ riêng của các cậu.

Bart có vẻ sượng sùng, nhưng thuyền trưởng Wrathe ha hả cười:

- Trò này xưa như chuyện cướp biển rồi. Giấu một bình rượu trong thuyền nhỏ, để xương cốt bớt giá lạnh và bụng ấm áp trong một đêm dài trực gác. Nào, Bartholomew, đừng đỏ mặt lên thế chứ. Lấy cho mỗi người một hóp coi.

Bart nâng tấm bạt, leo vào thuyền. Anh đưa cho Connor một cái chai và ba cốc gốm tráng men. Mím cười, thuyền trưởng đón chai rượu từ tay Connor, rót đầy một cốc, đưa cho Bart, rồi rót một lượng tương tự vào hai cốc Connor đang đưa ra.

- Bây giờ chúng ta lên ngồi trên boong đuôi tàu.

Cả ba cùng lên phần cao nhất của boong tàu, ngồi dưới vòm gỗ, sau bánh lái. Phía trên bánh lái có treo một đèn lồng, tỏa ánh sáng dịu xuống chung quanh. Ngồi khoanh chân bên thuyền trưởng và Bart, Connor thầm

nghĩ: đây đúng là khoảnh khắc không phân biệt ngôi thứ, chức vị. Chỉ là ba cướp biển tạm nghỉ ngơi trong khi con tàu thành thoi nằm trên mặt nước tĩnh lặng.

Molucco nâng cốc nói:

- Uống mừng...

Khi Connor và Bart cũng nâng cốc, ông tiếp:

- ... một đời ngắn ngủi nhưng vui vẻ.

- Một đời ngắn ngủi nhưng vui vẻ.

Connor và Bart lặp lại rồi cả ba cụng ly. Connor nhớ là câu uống mừng này rất quen thuộc với thuyền trưởng. Bấy giờ đó tóm gọn quan điểm của ông về đời cướp biển.

Connor nhắm mắt khi nhấp một chút xúu rượu. Nó vẫn chưa quen mùi vị này. Hi vọng hai người kia không chú ý nếu nó không tham gia thêm nữa.

Bart hỏi thuyền trưởng:

- Đêm nay gặp lại em trai, ông có thấy là một điều tốt không?

- Ồ, có chứ. Anh em ta bất hòa quá lâu rồi.

Ông mỉm cười, rồi nụ cười biến mất ngay, ông ực thêm ngụm rượu.

- Tuy nhiên cũng làm ta buồn. Buồn vì nghĩ ba anh em nhà Wrathe sẽ chẳng bao giờ đoàn tụ nữa... ít ra là cho tới khi hai anh em ta đi theo Porfirio yêu quý vào Tủ Khóa của Davy Jones*.

* Davy Jones: nhân vật hư cấu trong phim *Cướp Biển vùng Ca-ri-bê*, ngoại hình như một sinh vật biển có tua. Thuật ngữ "Tủ Khóa của Davy Jones" ý nói là đáy đại dương, nơi an nghỉ của hải tặc.

Connor biết đây là tiếng lóng của cướp biển chỉ đáy đại dương. Nó tưởng tượng ba anh em nhà Wrathe nằm dưới đó, trong năm mồ đánh dấu bằng san hô và tảo biển, chỉ có loài nhím biển và hải quỳ viếng thăm. Nó không dám nghĩ lâu thêm, vì có vẻ quá bất nhân.

Molucco nói tiếp:

- Ta chỉ mong Barbarro có thể chấp nhận chuyện Porfirio đã chết, và quên chuyện đó đi.

- Ông ấy không thể quên sao?

- Không. Không. Barbarro bị sự phục thù ám ảnh. Cả Trofie cũng thế. Ta hiểu. Tất nhiên là ta hiểu chứ. Vì ta cũng đã khao khát trả thù như vậy. Nhưng ta nói với họ là chúng ta đã phục thù rồi. Không bao giờ ta quên cái đêm chúng ta lòng sục và tiêu diệt con tàu của những kẻ giết Porfirio đó.

Connor cũng không bao giờ quên. Nó đoán, không cướp biển nào từng tham gia đêm đó có thể quên.

- Ta đã kể họ nghe chuyện đó. Nói cho họ biết, cậu Tempest đã lập mưu chống lại lũ ma quỷ đó như thế nào. Lửa ngục ngút tới trời, đưa tất cả bầy quái vật đó xuống hỏa ngục ra sao.

Nghe những lời nói sôi nổi đó, Connor lại nghĩ tới Jez. Ngay lúc này đây, có thể anh đang ẩn núp trong một con thuyền, nhưng từ những gì anh ta mới nói, thì hỏa ngục chẳng khác nào là mô tả về sự sống của anh bây giờ. Với Sidorio và các ma-cà-rồng khác - những kẻ đã bị lửa tiêu diệt - có lẽ chúng đang thật sự ở trong hỏa ngục rồi. Với Connor, điều quan trọng là chúng đã

chết và không bao giờ trở lại được nữa. Jez sống sót là một phép lạ, nhưng có thể chính đức hạnh bản thân đã cứu cậu ấy. Nghĩ xa hơn, Connor thấy bây giờ Jez nên sống ở một nơi nào đó, giữa những kẻ giống như cậu ấy. Nếu có thể đưa Jez lên tàu Hải-tặc-Ma-cà-rồng, tìm sự giúp đỡ của thuyền trưởng, có lẽ sẽ chấm dứt được khổ đau của cậu ấy.

Molucco nhíu mày nói tiếp, cắt đứt dòng suy tưởng của Connor:

- Nhưng vì không có mặt tại đó, nên Barbarro và Trofie không hiểu. Họ muốn biết vì sao Porfirio bị giết. Những kẻ khốn kiếp nào đã tàn sát chú ấy và thủy thủ đoàn. Ta bảo, thật sự không bao giờ có hi vọng biết vì sao và chúng là ai. Thậm chí, nếu biết cũng sẽ không làm Porfirio sống lại được nữa. Chỉ còn nên giữ những kỉ niệm thân yêu về chú ấy thôi.

Connor lên tiếng:

- Ông nói đúng.

Thuyền trưởng và Bart đều quay lại nhìn Connor vì giọng nói chắc nịch của nó.

- Ý tôi là trận chiến đã kết thúc. Không còn kẻ thù nào sống sót nữa.

Molucco gật gù rồi nhìn thẳng mắt Connor:

- Nhưng ngoài kia còn tàu Hải-tặc-Ma-cà-rồng khác, đúng không nào? Chị cậu đang sống với chúng đó.

- Đúng. Nhưng họ không có trách nhiệm với những gì đã xảy ra. Không thể quy tội toàn bộ một tập thể vì hành vi của một vài kẻ.

- Ta không biết, nhưng theo cách nói của Barbarro thì ta nghĩ chú ấy sẽ hả hê lòng sục, giết tới ma-cà-rồng cuối cùng.

Bart rùng mình:

- Sau những gì chúng ta đã thấy đêm hôm đó, tôi e là ông ấy sẽ không có cơ hội đâu.

Nghĩ tới Grace, Connor nói thêm:

- Ngoài ra, như thế là không công bằng. Chẳng khác nào phải giết tất cả cướp biển vì... vì những gì chúng ta phải gánh chịu bởi bàn tay Narcios Drakoulis.

- Cậu có lí. Cả hai cậu đều có lí. Chúng ta không muốn rắc rối với Hải-tặc-Ma-cà-rồng nữa. Phải chi ta có thể làm cho Barbarro nhìn sự việc như mình. Nhưng chú ấy ương bướng như một con lừa. Lại còn cô vợ...

Có lẽ nhờ rượu, Connor bạo dạn nói:

- Điều họ cần là... một trò gì đó làm họ xao lãng chuyện đó đi.

Mắt thuyền trưởng chợt sáng lên:

- Một trò tiêu khiển?

Bart nói:

- Connor có lí. Chúng ta phải tìm cách làm cho đầu óc họ thoát khỏi những ý nghĩ về chết chóc và phục thù.

Thuyền trưởng nói thêm:

- Tất cả chúng ta sẽ thoải mái. Nhưng là gì?

Mỗi người nhấp chút rượu và suy nghĩ. Connor nhăn nhó nuốt ngụm rượu, rồi chợt nảy ra một ý, nó kêu lên:

- Một vụ đánh cướp.

Bart vỗ lưng Connor:

- Chính xác! Đánh cướp kiểu hải tặc cổ điển.

Thuyền trưởng sôi nổi theo:

- Không không, các con ơi, không chỉ là một vụ cướp kiểu hải tặc bình thường. Mà là một vụ đánh cướp siêu đẳng nhất. Hay! Hai cậu đã gọi ý cho ta. Mau, Bartholomew, đừng keo kiệt thế, hãy rót đầy cốc cho ta. Một ý tưởng gần thành hình rồi đây...

CHƯƠNG MƯỜI BA

Những kẻ trung gian

Đây là một phần trong mơ sao? Trên nhiều phương diện, chuyện này dường như quá sức tưởng tượng, nhưng nhìn lên đôi mắt điên dại của Shanti, Grace biết ngay đây là sự thật. Chưa bao giờ Shanti ưa cô, và bây giờ vì một lí do không thể giải thích, cô ta đang cố tình giết Grace.

Hai bàn tay Shanti siết mạnh họng Grace. Cô cảm thấy tri giác tàn dần. Cô nghĩ, mình sắp chết. Mình thật sự sắp chết tại đây, trong căn phòng nhỏ này. Cô cảm thấy buồn. Hình như phải già từ cuộc đời quá sớm. Sau tất cả những gì đã trải qua - tất cả những gì cô tưởng tượng còn phía trước - bị bàn tay của một người hiến máu điên rồ bóp chết với những lí do cô không thể hiểu, thì thật là tàn nhẫn.

Cô muốn gào lên, nhưng cổ bị Shanti bóp quá mạnh, thanh quản trở thành vô tác dụng. Chỉ chốc lát nữa

thôi, tất cả đều kết thúc. Nhưng bằng cách nào đó, cô phải gây tiếng động. Cô bắt đầu đập chân lên sàn. Hai chân trần không thể gây tiếng động như cô mong muốn. Quơ chân sang hai bên, cô hi vọng đập trúng vật gì, bất cứ thứ gì lớn và dễ vỡ. Nhưng không có gì. Hết hi vọng, cô tiếp tục nện chân lên sàn gỗ, không thấy đau, nhưng cảm giác tê dại dần.

Thình lình cửa bật mở. Shanti vọt khỏi cô. Grace thấy mấy bàn tay nắm chặt cô hiến máu điên rồ. Mất mấy giây cô mới nhận thấy Shanti đã buông cổ mình ra rồi. Nhưng cổ vẫn bị nghẹn, cô thở mạnh ra một hơi. Cô đã cận kề cái chết. Chỉ đến lúc này cô mới cho phép mình run rẩy. Chỉ đến lúc này cô mới cảm thấy hai chân đau nhức vì liên tục đập lên sàn. Nhưng hành động đó đã có hiệu quả.

Kìm chặt hai tay Shanti sau lưng cô ta, Olivier nói:

- Tôi đã biết đề cô ta ở đây là sai lầm.

Đầu lắc lư, răng nghiến trèo trẹo, Shanti gầm gừ:

- Buông ta ra! Buông ta ra, nếu không ta sẽ giết luôn cả mi.

Olivier nói:

- Cô sẽ không giết ai hết. Đây, Dani, giữ thay tôi, để tôi lo cho Grace.

Người đi cùng Olivier tiến lại, lùa cặp còng vào hai cổ tay nhỏ nhắn của Shanti. Cô ta chồm lên, rên rĩ như một con thú hoang.

Chạm nhẹ lên cổ Grace, Olivier hỏi:

- Cô không sao chứ?

- Ui da! Đau!

- Xin lỗi. Cổ cô hơi bị trầy. Cô ta đã ra tay thật sự.

Grace gật, gật đầu cũng làm cô đau:

- Đúng, nhưng vì sao? Tôi không hiểu. Cô ta nghĩ gì?

Cả hai nhìn lên Shanti. Dù bị Dani kèm chặt, nhưng cô ta vẫn tức tối phun ra những lời lẽ cay độc ghê tởm nhất.

- Rất đơn giản. Cô thấy đó. Cô bạn Shanti của cô đã lấy một thứ không thuộc về cô ấy.

Olivier vừa nói vừa tiến lại gần, đưa tay lên mái tóc Shanti, gỡ dải ruy-băng cô ta đã buộc tóc. Lập tức, Shanti dịu lại. Đôi mắt không còn phần nộ, chân tay không còn vùng vẫy hung bạo và giọng nói từ từ chìm vào yên lặng. Cô ta đứng đó, mềm rũ như một con rối bị cắt đứt dây.

Cuốn sợi ruy-băng quanh cổ tay, Olivier nói:

- Đó, êm hết rồi.

Grace sưng sờ:

- Là sợi ruy-băng? *Sợi dây* đã làm cô ấy thành như thế?

- Như tôi đã nói. Nó không thuộc về cô ấy.

Grace cố gượng ngồi dậy:

- Vậy là Shanti không có ý làm hại tôi, mà là sợi ruy-băng? Không, là... *chủ nhân* sợi ruy-băng?

- Tôi không tới đây để trả lời những câu hỏi của cô, mà chỉ để bảo đảm tình trạng lộn xộn sẽ không xảy ra nữa.

Anh hất đầu về phía Dani:

- Đưa cô hiến máu về khu của người hiến máu.
- Không!

Grace phản đối, nhưng ánh mắt Olivier làm cô hiểu ngay lời nói của ai sẽ được tuân theo. Dani dẫn Shanti đi. Cô hiến máu ngoan ngoãn đi theo, thân thể rõ ràng kiệt sức.

- Grace Tempest, bây giờ cô hiểu là Cung Thánh này có những quyền lực mạnh mẽ. Cô nên nghe lời chúng tôi, những người biết rõ các chuyện này, và đừng tưởng có thể tranh thủ vượt qua quy luật.

Grace thấy mình cũng đáng bị khiển trách, nhưng cô không ưa thái độ của Olivier. Anh ta nghĩ là cô chống đối? Đó là lí do anh ta luôn nhấn mạnh sự hiểu biết rộng lớn của mình? Cô nói:

- Cám ơn. Anh đã cứu mạng tôi.

Olivier cười cười:

- Phải, tôi nghĩ là tôi đã cứu mạng cô.
 - Bây giờ làm gì?
 - Bây giờ, nếu cô đã hiểu, hãy theo tôi đi dùng điểm tâm. Trong khi cô thay áo, tôi chờ ở ngoài.
 - Điểm tâm? Nhưng chắc chắn là ma-cà-rông không ăn điểm tâm.
 - Đúng vậy. Nhưng theo tôi biết, cả cô và tôi đều không là ma-cà-rông, chúng ta phải ăn một chút chứ.
 - Anh không là ma-cà-rông?
 - Nếu cô cứ tiếp tục hỏi những câu như thế này, chúng ta sẽ không bao giờ hoàn tất được việc gì.
- Olivier thở dài, tiếp:

- Không, tôi không là ma-cà-rồng. Tôi làm cho Mosh Zu. Tôi nói ngay để cô khỏi phải hỏi: tôi cũng không là người hiến máu. Tôi giống cô. Tôi đoán cô sẽ gọi chúng ta là kẻ trung gian, vì thiếu từ chính xác hơn.

- Kẻ trung gian!

Grace lặp lại. Đây chả phải danh hiệu cao quý gì

- Chính xác. Bây giờ tôi sẽ chờ bên ngoài, nhưng lên. Làm anh hùng cứu mỹ nhân trong cơn hoạn nạn luôn khiến tôi thèm ăn kinh khủng.

Khi cùng Olivier ngồi xuống bàn ăn, Grace hỏi:

- Anh ở đây bao lâu rồi?

- Câu hỏi, câu hỏi. Tại Cung Thánh này, chúng tôi có một quy luật: Không câu hỏi.

- Vậy thì anh tìm hiểu mọi chuyện bằng cách nào?

- Đó, lại hỏi. Với cô, tất cả đều là câu hỏi. Ồ, không phải tôi không tò mò thắc mắc như cô đâu. Tin đi, tôi cũng khao khát hiểu biết. Nhưng tôi đã tìm hiểu trong thời gian ở với Mosh Zu, như vậy sẽ tốt hơn là để mọi người phải mất thời giờ nói ra. Bằng cách đó, cô không chỉ tìm hiểu được tất cả những gì muốn biết mà còn biết thêm nhiều điều khác nữa.

- Nhưng nếu người ta không *muốn* cởi mở với mình?

Túm túm cười, Olivier lấy một quả cam trên bát trước mặt, vuốt ve rồi bóc vỏ:

- Giống như sự khéo léo bóc lớp vỏ để lấy ruột bên trong vậy.

- Nhưng anh không...

- Nghe như lại bắt đầu một câu hỏi khác rồi.

Vừa nói, Olivier vừa tách các múi cam. Grace thờ dãi, lắc đầu, cầm lên một quả mận từ đĩa của cô.

Cả hai lặng lẽ ăn. Trong phòng chỉ có hai người, nên Grace muốn hỏi tại Cung Thánh còn “trung gian” nào nữa không, hay chỉ có họ. Nhưng cô thấy nên giữ lại câu hỏi này đến khi thuận tiện.

Olivier nói:

- Cô ăn xong rồi.

- Ha! Đó là một câu hỏi.

- Không là một câu hỏi mà là một lời khẳng định. Hình như cô đã ăn hết những gì trên đĩa rồi. Tôi cũng vậy. Buổi điểm tâm đã kết thúc. Bây giờ tôi đưa cô tới Mosh Zu.

- Mosh Zu yêu cầu gặp tôi.

Olivier nhìn cô đầy thất vọng. Grace lắc đầu, nói ngay:

- Không là câu hỏi mà là một lời khẳng định. Ai cũng có thể thấy là anh không biết người Úc chúng tôi thường phát âm như đang đặt câu hỏi, vì giọng chúng tôi lên cao ở cuối câu. Nó gọi là Nâng Ngữ Vực cuối câu, nếu anh không biết. Đó, tôi vừa cho anh một thông tin mà anh không hỏi. Tôi nghĩ, mình hiểu rõ kiểu moi tin này rồi.

Olivier lắc đầu:

- Tôi thấy cô sẽ là một đối tác rất khó chịu đây.

- Xin lỗi.

Olivier nhếch mép cười, nói:

- Khởi. Tôi khoái sự thách thức.

Đúng lúc đó có tiếng gõ cửa rồi Dani bước vào, nói:

- Xin lỗi làm gián đoạn bữa điểm tâm, nhưng thuyền trưởng chuẩn bị rời khỏi đây.

Cô ta nhìn Grace:

- Ông muốn gặp cô trước khi đi.

- Phải, tất nhiên.

Grace ngạc nhiên đứng dậy. Cô không ngờ thuyền trưởng đi sớm vậy. Ông đã có đủ thời gian để trình bày tất cả những gì cần hỏi ý kiến Mosh Zu rồi sao? Hay có lí do khác làm ông phải vội vàng trở lại tàu *Dạ Khúc*?

CHƯƠNG MƯỜI BỐN

Tàu Typhon*

Trung tâm ba điều ước đã hạ xuống để thuyền trưởng Wrathé và tùy tùng của ông dễ dàng đi từ tàu *Diablo* sang tàu *Typhon*.

Khi đi qua bảng tên tàu, Connor hỏi Cate:

- Chính xác thì Typhon là gì?

- Là một sinh vật thần thoại. Một quái vật với một trăm đầu và thay vì chân là một trăm con rắn lớn. Ông ta có khả năng tạo ra những cơn giông bão khủng khiếp.

- Hay há!

Nó cảm thấy không thoải mái trong cái sơ mi cứng còng, cái áo vét và cà vạt thuyền trưởng đã cho mượn. Có vẻ như Bart cũng gặp vấn đề tương tự, nhưng không vì cái sơ mi hồ bột, mà vì cái áo vét, dù hợp thời trang, nhưng hơi nhỏ so với đôi vai rộng của anh ta. Vừa đi Bart vừa vịn vẹo:

* Typhon: tên một vị thần trong Thần thoại Hy Lạp, là người con út của Mẹ Đất Gaia.

- Thật sự chúng ta phải mặc những thứ mắc dịch này sao?

Cate túm túm:

- Tôi thấy cả hai cậu đều rất bảnh bao đấy chứ.

- Cô mĩa mai hả?

-Ồ không, thấy anh cạo râu sạch sẽ cũng là một sự thay đổi hay hay, ngửi mùi chanh thích hơn mùi mồ hôi chứ.

Connor khoái chí nhìn Bart đỏ mặt. Nó thấy dù Cate đã từ chối “ăn diện” theo yêu cầu của Trofie, nhưng cô đã gội đầu và buộc tóc bằng một khăn hoa sặc sỡ. Cate nói với Connor:

- Cố giữ hộp bản đồ cho khô ráo.

- Yên tâm.

Nó đưa tay còn lại lên chào vế giễu cợt. Cate cười một cách độ lượng:

- Đừng lếu láo, Tempest.

Bên kia lời ước, phủ trên boong tàu *Typhon* là một tấm thảm đỏ. Trên thảm, một viên quản gia y phục trang trọng đang dang tay đón chờ. Người hầu tóc bạc cúi đầu lịch thiệp:

- Xin chào thuyền trưởng Wrathe. Trân trọng mừng đón lên tàu *Typhon*.

Vượt qua viên quản gia, thuyền trưởng vừa tiến lên thảm vừa nói:

- Cảm ơn. Phải nói là vợ chồng em ta có thị hiếu rất thanh nhã. Ai cũng phải nghĩ đây là một tàu du lịch chứ không phải là một tàu cướp biển. Các người biết

không, tiếp theo đây chung quanh chúng ta sẽ đầy cờ phướn đón mừng.

Connor toe toét cười, cùng Bart đi theo Cate và thuyền trưởng lên thăm đồ. Nhìn lên boong, nó thấy Barbarro và Trofie đang đứng bên nhau trên thăm đồ như hoàng tộc - hoàng tộc cướp biển. Cả hai đều trang phục lòe loẹt khác thường. Barbarro mặc áo vét dạ tiệc, quần xanh dương bóng lộn, mề đay vàng xệ trước ngực. Đứng kế bên, Trofie giống như con thiên nga, lưng linh tủa sáng trong bộ áo bó sát bằng vải trong mờ lấp lánh dưới ánh trăng và đèn lồng treo dọc boong tàu. Bà ta đeo sợi dây chuyền tương tự một lưới nhện với những viên hồng ngọc gắn trên từng tầng mấu nổi. Connor không thể tự hỏi sợi dây chuyền đó trị giá bao nhiêu.

- Xin chào.

Molucco tươi cười bắt tay em trai. Hai con rắn Skirmish và Scrimshaw vọt ra chào nhau. Sau màn chào hỏi của hai con rắn, Molucco tiến lên hôn má Trofie.

- Chào anh Molucco.

Nói xong, nhìn qua vai Molucco, bà ta tiếp:

- Tất cả đều quá tốt mới cố gắng đến thế này. Ta chắc là mọi người không thường chung diện khi ăn tối.

Tay loay hoay rờ cổ áo, Connor nói:

- À... ừ... đúng vậy.

Bữa ăn trên tàu *Diablo* là một việc thô bạo và luôn phải sẵn sàng. Nếu bày đặt tắm rửa trước khi ngồi vào bàn, sẽ là đề tài để mọi người chế giễu, trêu chọc.

Barbarro hồ hởi nói:

- Đón mừng một người là đón mừng tất cả.

Trofie búng ngón tay, viên quản gia với một khay đầy những ly cao lần lượt mời khách:

- Sâm banh, thưa ngài:

Đến lượt Connor, nó vừa đưa tay cầm ly, Cate nói ngay:

- Không. Cậu ấy đang trong ca trực.

Molucco lên tiếng:

- Một vài ngụm không làm hại gì thằng bé đâu, phải không?

Barbarro nói:

- Chính xác. Moonshine khoái món này lắm!

Cate lắc đầu khi Connor - kẹt giữa thuyền trưởng và thuyền phó - cầm ly lên.

Barbarro quay hỏi Trofie:

- Moonshine của chúng ta đâu?

- Em đoán nó đang ở trong phòng.

- Anh đã bảo nó có mặt đúng giờ rồi mà.

- Đừng gắt gỏng nữa, *min elskling*. Anh biết Moonshine mà. Nó luôn bận rộn với một việc gì đó...

Barbarro quát:

- Bạn ở không thì đúng hơn.

Cố nở nụ cười giả tạo, Trofie nho nhỏ rít lên với chồng:

- Nay cũng, đừng giở trò trước mặt khách. Đêm nay gia đình vui vẻ, nhớ chứ?

- Sashimi* cá nóc, thừa ngài.

Người quản gia xuất hiện lại trước mặt Connor, đưa ra một đĩa lớn bằng vàng, với những miếng cá sống nhỏ nhỏ, bày biện như những cánh hoa. Chính giữa đĩa là những miếng da cá lấp lánh và một quả tắc nhỏ. Nhìn cách trang trí, Connor nghĩ, trông như tác phẩm trong phòng triển lãm. Tuy nhiên, ăn lại là vấn đề khác. Nó hỏi:

- Cá nóc không độc sao?

Trofie bật lên một tràng cười:

- Cậu sợ bị chúng tôi đầu độc sao, *min elskling*? Tôi nghĩ, nếu định làm vậy, chúng tôi phải tinh vi hơn một chút, đúng không?

Barbarro nói:

- Ăn đi. Ngon tuyệt.

Molucco cũng gật đầu khuyến khích.

Connor cầm đôi đũa vàng, gấp miếng cá nhỏ đưa lên miệng. Miếng cá làm lưỡi nó tê tê gai gai. Trước hết, nó tự hỏi, không hiểu có tác hại không, nhưng rồi nhận ra chỉ có vị ngon khác lạ của cá và vị nóng của tắc, củ cải và hành lá.

Trofie mỉm cười:

- Ôi cha! Chưa chết! Lần sau chúng tôi phải cố gắng hơn nữa hả?

Bà ta vui vẻ nháy mắt với nó, nhưng Connor rùng mình. Nó vẫn chưa biết đó là nụ cười vui hay chế nhạo.

* Sashimi: một món ăn truyền thống Nhật Bản, thành phần chính là hải sản tươi sống thái lát mỏng.

Ba mươi phút sau, sau ly sâm banh thứ hai và một vài miếng cá sashimi, Connor cảm thấy thoải mái và đắm mình trong cảm giác sôi động trên tàu *Typhon*. Bất chấp những nghi ngờ lúc đầu của Connor, rõ ràng Barbarro và Trofie sống khá giả và đang chứng tỏ là những chủ nhân thân mật và hào phóng.

Sau cùng thì Moonshine cũng xuất hiện trên boong. Connor thấy, Moonshine vừa tiến ra, cha mẹ nó bám lấy nó như một con sò. Trofie sửa nơ cổ cho nó, Barbarro hỏi (không quá nhẹ nhàng) *chính xác* thì chuyện gì đã giữ chân nó không tham gia từ nửa tiếng trước. Connor không nghe tiếng Moonshine trả lời vì sau nó vang lên một tiếng chiêng và viên quân gia tuyên bố:

- Thừa hai thuyền trưởng, quý bà quý ông, bây giờ bữa tiệc đã được dọn ra.

Barbarro quay lại, ra hiệu cho mọi người theo xuống bên dưới boong.

Vừa sai bước, Molucco vừa nói:

- Tuyệt. Mấy miếng cá làm ta thèm món ăn đang hoành quá.

Connor cười. Dù có thể đem ông ra khỏi tàu *Diablo*, nhưng ông vẫn sinh hoạt theo phong cách riêng.

Trofie đẩy Moonshine tới ông bác:

- Nói chào bác Molucco đi con.

- Sao cũng được.

Moonshine lèm bèm, rõ ràng nó quan tâm vén mái tóc dài phủ mắt hơn.

- Đây là Cate và Bart. Cưng còn nhớ Connor chứ?

Lúc đó nó mới ngừng đầu, lắc mạnh, làm mái tóc lòa xòa khắp mặt. Hai mắt đỏ ngầu hung dữ, nó trừng trừng nhìn Connor.

- Ồ, con còn nhớ Connor. Khỏe không?

Moonshine đưa tay ra. Connor đoán nó muốn bắt tay. Nhưng vừa nắm bàn tay nó, Connor cảm thấy bàn tay đau như xé. Cái gì...? Nó nhăn mặt nhìn Moonshine, rồi liếc quanh xem có ai thấy chuyện vừa xảy ra không. Sức hấp dẫn của bữa tiệc thành linh để lại trên boong một mình Connor và Moonshine.

Moonshine kêu lên:

- Ui da! Xin lỗi. Chắc cái này tuột khỏi tay áo tớ.

Nó nhặt lên shuriken* hình ngôi sao - một vũ khí tròn có răng cưa. Một lưỡi răng đâm uớt máu Connor. Không nén nổi bối rối và tức giận, Connor hỏi:

- Sao cậu làm thế?

- Tưởng nó sẽ kích thích kí ức cậu.

- Kí ức tôi? Cậu đang nói gì vậy?

Moonshine cười khềnh:

- Đừng giả bộ ngu ngơ nữa. Tôi đang nói về *Calle del Marinero*. Nhớ rồi chứ, gốc?

Calle del Marinero. Con phố thủy thủ hay Ổ tội lỗi, tùy theo người gọi. Đó là nơi Connor đã tới với Bart và Jez trong lần nghỉ phép, khoảng một tháng sau khi gia nhập tàu *Diablo*. Bây giờ, Bart và Connor coi chuyến đi đó như là một chuyến nghỉ cuối tuần thất lạc. Thật vậy, nó đã trở thành một giai thoại trên tàu

* Shuriken: một loại phi tiêu của Nhật do ninja sử dụng.

Diablo. Ba chàng cướp biển hào hoa rời tàu đêm thứ sáu và trở về vào tối chủ nhật, cả ba chàng đều không thể nhớ nổi chuyện gì đã xảy ra trong thời gian bốn mươi tám tiếng vừa qua. Lạ lùng hơn nữa, ba chàng bị phát hiện là chỉ mặc đồ lót với những hình xăm bí ẩn giống nhau. Hai tháng sau, Connor và Bart vẫn còn bị chọc ghẹo vì vụ đó, nhưng họ vẫn không thể nhớ được điều gì. Vậy mà, hình như Moonshine biết nhiều hơn họ.

Connor hỏi:

- Cậu đã ở đó? Chúng ta đã gặp nhau?

- Connor, tạm bỏ qua chuyện đó chút đi. Cậu biết chính xác chuyện gì đã xảy ra tại *Calle del Marinero* mà.

Moonshine hít mũi, vẽ kinh tỏi, gỡ mụn một bên mũi, nói:

- Sau đó, nhờ cậu và các bạn cậu, tớ đã được bảo vệ đưa về. Cha tớ nghĩ, tớ đã làm ô danh ông ấy. Tốt, tớ sẽ cho ông ấy biết và... tớ sẽ cho cậu biết. Mong rằng sự phục hận sẽ sớm đến thôi.

Phục hận? Một lưỡi shuriken phập vào tay đủ phục hận chưa? Moonshine còn định giở trò gì nữa?

Vừa ló mặt ra cửa, Trofie đã nói ngay:

- A, thế này có phải là tốt không nào? Hai con thành bạn rồi hả?

Giọng ngọt hơn dưa hấu chín, Moonshine chỉ vết rạch trên bàn tay Connor:

- Dạ, thưa mẹ. Nhưng Connor bị tai nạn nhỏ.

-Ồ không! Cháu bị chảy máu rồi kìa!

Vừa nói Trofie vừa bước tới, quan sát vết thương.
Connor nói:

- Cháu không sao. Chỉ là một vết cắt sơ sơ thôi mà.

- Vào trong, chúng ta sẽ lấy cao nhím biển, hơi rất nhưng sẽ cầm máu ngay. Nhưng cháu tự cắt hả? Ồ thôi, khỏi phải nói. Con trai mà!

Bà đẩy hai đứa qua cửa, vào hành lang trải thảm với chùm đèn treo đồ sộ.

Connor quay lại nhìn Moonshine với đôi mắt đầy căm ghét. Moonshine xô nó đi:

- Tiến lên, sinh vật đột biến. Tôi không muốn trễ giờ măm măm đâu.

CHƯƠNG MƯỜI LĂM

Vào sân khấu

Thuyền trưởng đang đứng cùng Mosh Zu trong hàng lang, cả hai đều quay lại khi Grace và Olivier tiến tới. Ông kêu lên:

- A, Grace, ta sắp trở lại *Dạ Khúc*. Nhưng tất nhiên là muốn chào tạm biệt cô đã.

Grace cười nhưng bỗng cảm thấy lo lắng. Cô không ngờ ông đi sớm vậy. Cô ước được đi cùng ông. Tất nhiên là không thể bỏ lại Lorcan, nhưng *Dạ Khúc* đã trở thành gia đình mới của cô. Cung Thánh đánh động tính hiếu kì trong cô, nhưng với cô đây không là một nơi dễ chịu. Cô có ấn tượng về Mosh Zu, nhưng ông ta không là thuyền trưởng. Không thể thay thế thuyền trưởng.

- Yên tâm đi.

Thuyền trưởng nói, sau tấm mặt nạ hình như thoáng một nụ cười. Ông đặt tay lên vai Grace:

- Ta để cô lại trong một tập thể tốt. Ta cũng muốn ở lại lâu hơn, nhưng phải trở về tàu.

Grace gật. Cô hiểu. Tất nhiên là hiểu. Cô nhớ lại lời Darcy: *“Hiếm khi thuyền trưởng rời tàu. Việc này chứng tỏ ông quan tâm tới trung úy Furey đến ngần nào mới linh thể”*.

Mosh Zu nói với thuyền trưởng:

- Đừng lo. Chúng tôi sẽ tận tình săn sóc cho Grace và Lorcan.

Olivier hỏi:

- Ông muốn tôi hướng dẫn xuống núi không? Nếu ông thích, tôi sẽ đi lấy một con lừa.

Thuyền trưởng lắc đầu:

- Anh chu đáo lắm, Olivier, nhưng tôi luôn thích được đi bộ. Ngoài ra, như thường lệ, Mosh Zu đã cho tôi quá nhiều điều phải suy nghĩ.

Mosh Zu cười khiêm tốn. Thuyền trưởng vừa định nói tiếp, bỗng mọi người nghe tiếng chân bước và tiếng kêu khóc. Nhìn ngược hành lang, họ thấy Shanti đang chạy hết tốc lực tới.

Thuyền trưởng lên tiếng:

- Shanti! Rất mừng được gặp cô. Tôi đang chuẩn bị trở lại tàu.

Cô ta la lên:

- Đưa tôi theo với ông!

- Nhưng Shanti...

- Xin ông đưa tôi theo. Tôi ghét nơi này! Một nơi ghê tởm!

Càng lúc giọng cô ta càng thêm lạnh lạnh.

Mosh Zu nói:

- Thôi nào, cố gắng bình tĩnh lại đi. Cho chúng tôi biết chuyện gì...

Cô ta rít lên:

- Đừng bảo tôi bình tĩnh. Ghê tởm! Quá ghê tởm! Tôi ghét khu của người hiến máu đỏ. Tôi không ở lại. Tôi sẽ không ở lại đây đâu!

Thuyền trưởng tiến lên một bước:

- Shanti, tôi rất tiếc nếu có điều gì làm cô khó chịu, nhưng tôi tin chắc cô muốn ở lại, để được gần Lorcan.

- Tôi sẽ không ở lại thêm một phút nào nữa.

Grace nói:

- Nhưng Lorcan cần cô. Tôi biết là cô sợ, nhưng cô phải đương đầu với nỗi sợ đó... vì Lorcan.

Quay phắt lại Grace, mặt Shanti vừa tràn đầy sợ hãi cũng như giận dữ:

- Tại sao? Vì sao tôi phải chịu đựng những chuyện này vì Lorcan? Chúng tôi đâu cần tới đây. Cho đến khi cô tới, chúng tôi sống yên ổn trên tàu. Vì lỗi của cô mà chúng tôi phải tới đây. Vì cô, anh ta đã ra ngoài sáng. Tất cả mọi vấn đề bắt đầu từ đó. Không, chính xác là bắt đầu từ ngày cô bước lên tàu!

Thuyền trưởng kêu lên:

- Shanti! Không cần thiết phải quá nặng lời với Grace như thế.

Grace nói:

- Không sao, sáng nay cô ấy đã cố giết tôi rồi. Bây giờ tôi có thể nghe thêm vài lời nhục mạ.

Hai cô gái đứng bên nhau, bây giờ Grace cũng tức giận như Shanti. Cô nói:

- Cô quá ích kỷ! Chúng tôi chỉ yêu cầu cô ở lại, để thuyết phục Lorcan nhận máu lại...

- Không chỉ là máu. Mà là máu của tôi! Máu tôi, cô nghe rõ chứ? Sao cô dám tùy tiện xía vào chuyện này? Nếu thật sự quan tâm tới Lorcan, thì hãy cho anh ta máu của chính cô đi. Nhưng không, thay vì làm vậy, cô hành động cao thượng, phi thường như một nhân vật đặc biệt. Điều tệ nhất là, họ *tin* cô, họ *nghe* lời cô. Còn tôi chẳng có chút giá trị gì, chẳng có ý nghĩa gì.

Cô ta bật khóc nức nở. Thuyền trưởng nói:

- Shanti, cô *có* ý nghĩa quan trọng cho sự bình phục của Lorcan.

Cô ta lắc đầu:

- Xin lỗi. Tôi không có ý hại anh ấy... nhưng tôi không thể ở lại đây. Ông đã đòi hỏi tôi nhiều rồi. Nhưng điều này là quá nhiều. Quá nhiều. Thuyền trưởng, hãy cho tôi theo ông. Xin hãy đưa tôi theo.

Cô ta lao vào thuyền trưởng, bám lấy ông, òa khóc, thân hình bé nhỏ của cô run bần bật. Grace không chắc là cô đã từng thấy người nào đau khổ đến thế này.

Thuyền trưởng nhìn Mosh Zu:

- Tôi nghĩ, đưa cô ấy về tàu thì tốt hơn.

- Ông biết việc này quan hệ thế nào chứ?

- Tôi sẽ tìm cách thu xếp ổn thỏa.

Mosh Zu lắc đầu, nhú mày nói:

- Tôi đã từng nói gì với ông? Ông tự gánh vác quá nhiều.

- Thật sự tôi thấy chẳng còn cách nào khác.

Mắt sáng rõ, Shanti hỏi:

- Vậy là ông đưa tôi theo?

Thuyền trưởng gật đầu:

- Đúng rồi, con. Bây giờ đi lấy hành lí, chúng ta phải đi ngay.

- Không cần. Chúng ta đi thôi.

Thuyền trưởng nói như đang dỗ dành một đứa trẻ:

- Được rồi. Được rồi. Chúng ta đi ngay đây. Olivier, anh mở cổng cho chúng tôi được chứ?

Olivier gật, rồi nhanh nhẹn bước dọc hành lang. Thuyền trưởng và Shanti đi theo.

Grace không tin nổi chính tai mình nữa. Cô có thể thông cảm nỗi sợ hãi của Shanti, nhưng sao cô ta có thể bỏ rơi Lorcan như thế chứ? Và sao thuyền trưởng có thể đồng ý để cô ta đi như vậy?

Mosh Zu nói:

- Đầu cô đang chát chứa đầy những câu hỏi.

Khi ba người kia đi khuất, Grace quay lại ông ta:

- Phải.

- Grace, đi theo tôi. Để tôi thử trả lời một cách tốt nhất có thể.

- Sao cô ta có thể bỏ rơi Lorcan như thế chứ?

Mosh Zu lắc đầu:

- Đó không là điều thật sự cô muốn hỏi. Cô lo lắng cho Lorcan. Cô đang nghĩ, làm sao cậu ấy có thể sống sót nếu không có người hiến máu.

- Đúng, chính xác đó là điều tôi đang nghĩ tới.

- Chúng ta có thể giải quyết chuyện đó. Bây giờ, chúng ta chỉ cần làm sao để Lorcan dùng máu lại. Nhưng cô nói đúng, trước mắt là phải tìm cho cậu ấy người hiến máu khác, ít ra là trong thời gian cậu ấy ở đây, nhưng rất có thể là bắt đầu cho sự lâu dài hơn. Mỗi quan hệ giữa ma-cà-rồng và người hiến máu là một sự liên hợp, không thể thay đổi mỗi năm phút được.

Khi tiến tới phòng thiền định của Mosh Zu. Cô nhớ lại lời đề nghị với thuyền trưởng: là cô trở thành người hiến máu của Lorcan. Đó là một lời đề nghị thật tình, nhưng cô đã nhẹ lòng vì khi đó không cần thiết. Bây giờ có thể đã tới lúc cần thiết rồi. Nếu vậy, cô sẽ làm việc đó. Cô sẽ làm bất cứ điều gì để giúp Lorcan.

Tới phòng thiền định, Mosh Zu mở cửa, ra hiệu cho cô theo vào trong.

- Mời ngồi. Có lẽ cô cần chút trà để tinh thần dịu lại.

- Không, tôi không sao.

Đứng bật dậy cô nói tiếp:

- Tôi sẽ làm chuyện đó. Tôi sẽ là người hiến máu cho Lorcan. Tôi sẽ làm bất cứ điều gì để giúp anh ấy.

Ngồi xuống gối đệm, Mosh Zu gật đầu:

- Tôi tin cô. Tôi rất cảm kích vì lời đề nghị này. Tôi biết đó là một lời đề nghị chân thành. Tôi cũng biết, cô hiểu ý nghĩa của nó...

- Đúng. Tôi hiểu.

- Nhưng Grace, tôi nghĩ là cô sẽ phải hi sinh nhiều hơn thế. Như trước đây tôi đã nói, cô có tài năng thiên phú của một thầy thuốc. Nếu trở thành người hiến máu cho Lorcan, đời sống của cô sẽ bị giới hạn nhiều hơn.

Grace lắc đầu cười:

- Sao lại bị giới hạn? Tôi sẽ bắt tử mà.

Mosh Zu gật đầu cười:

- Lúc nào cô cũng đi trước một bước. Phải, cô sẽ bắt tử. Nhưng đừng lẫn lộn bắt tử với không bị hạn chế. Điều đó phức tạp hơn nhiều.

- Tôi nhớ ông đã nói: bắt tử là một quà tặng. Có thể là một quà tặng tuyệt vời nhất.

- Với ma-cà-rồng thì đúng vậy, nhưng với người hiến máu thì mọi chuyện không hoàn toàn như thế.

- Là sao?

- Mỗi quan hệ giữa ma-cà-rồng và người hiến máu phụ thuộc vào nhau. Tất nhiên cô hiểu điều đó chứ?

Grace gật:

- Khi nào ma-cà-rồng còn lấy máu của người hiến tặng thì người hiến máu sẽ vẫn trẻ mãi.

- Đúng. Và cô đã thấy chuyện gì xảy ra khi mối quan hệ đó bị tan vỡ.

- Ông muốn nói là Shanti sẽ già đi rất nhanh?

- Phải. Thuyền trưởng đã sai lầm. Đừng cho Shanti đi theo sẽ tốt hơn nhiều.

Grace lại bắt đầu lo sợ:

- Nhưng ông nói là Lorcan sẽ ổn mà.

- Lorcan sẽ ổn. Chúng tôi sẽ tìm cho cậu ấy một người hiến máu. Nhưng tôi sợ là tương lai của Shanti sẽ kém sáng sủa...

Grace chợt hiểu ý ông ta:

- Ma-cà-rông không dùng máu cô ta nữa, Shanti sẽ mau chóng già đi, cho tới khi...

Mosh Zu gật đầu. Bằng cách rời khỏi Cung Thánh, Shanti đã tự kí án tử cho mình. Và thuyền trưởng đã để cô ta làm điều đó.

Grace hỏi:

- Sao thuyền trưởng có thể làm vậy?

- Như thường lệ, thuyền trưởng hành động vượt ngoài quy tắc. Ông không muốn thấy Shanti quá đau khổ. Tất cả chúng ta đều không muốn thế. Nhưng tôi cũng ngờ là thuyền trưởng nghĩ rằng sự hiện diện của cô ta tại đây có thể làm Lorcan căng thẳng hơn. Ông ấy biết chúng tôi có thể tìm được một nguồn máu khác.

- Nhưng tôi vẫn không hiểu vì sao ông ấy để cô ta đi theo.

- Thuyền trưởng luôn nghĩ là có thể cứu họ. Vấn đề là ở đó. Ông luôn nghĩ là có thể cứu tất cả mọi người. Nhưng, Grace, tôi lo lắng cho ông ấy. Tất cả chuyện này đang trút nguy hại lên ông. Trong thế giới của chúng tôi mọi sự đang biến chuyển rất nhanh. Cô đã thấy những vụ nổi loạn rồi đó. Đây mới chỉ là bắt đầu. Chúng tôi cần phải mạnh mẽ. Phải tự chuẩn bị. Nhưng thuyền trưởng không thấy điều đó. Ông ấy đầy đức tính tốt, nhưng ông ấy tự hiến mình quá nhiều. Đúng khi cần mạnh mẽ hơn, thì ông ấy lại cho phép mình yếu đuối.

Grace sững sờ. Cô luôn nghĩ về thuyền trưởng như biểu tượng của một người hùng, tuyệt đối không tì vết, không một khuyết điểm nào.

- Cô không nên nói những chuyện này với người khác. Kể cả Lorcan và Olivier. Bất kì ai.

- Không đâu. Tôi hiểu.

- Tôi đang nói với cô như hai thầy thuốc nói với nhau. Tôi và cô có rất nhiều điểm tương đồng.

Grace ngán người, khiêm tốn:

- Nhưng tôi còn quá nhiều điều phải học hỏi.

- Tất cả chúng ta đều phải học hỏi. Tốt nhất là phải học thật mau.

CHƯƠNG MƯỜI SÁU

Hoàng Đế

Molucco nói:

- Chúng tôi đến để đề nghị một vụ đánh cướp.

Barbarro bỗng tỉnh táo quan tâm. Ăn miếng bít-tết, pa-tê gan ngỗng và trứng cá cuối cùng, ông ta hỏi:

- Đánh cướp?

- Thủy thủ đoàn của chú và tôi. *Typhon* và *Diablo*. Cùng sát cánh bên nhau như ngày xưa.

Connor thấy Trofie đặt dao nĩa xuống, lắng nghe, rồi hỏi:

- Anh đã nghĩ đến một con tàu cụ thể nào chưa?

Molucco cười:

- Không là một con tàu. Mà là một thứ hơi khác thường.

Ông ngừng lại, uống ngụm rượu. Barbarro thúc giục:

- Sao? Nói ra đi chứ, ông anh. Kế hoạch đâu là rượu nho hào hạng của tôi.

Bình tĩnh, Molucco quay lại gặt đầu với Cate. Cô mở cái hộp Connor mang theo, bắt đầu trải ra tấm bản đồ rộng và nói:

- Pháo Đài Hoàng Hôn. Vị trí: Rajasthan, Ấn Độ.

Với đầu mũi kiếm, cô gõ nhẹ lên bản đồ chỉ vị trí pháo đài.

Moonshine ngáp dài. Nó vẫn đang ngốn ngấu cả đồng bánh pizza và cánh gà được ưu tiên phục vụ.

Trofie nở nụ cười dễ thương với Cate:

- Cảm ơn bài học địa lí, *min elskling* nhưng tôi nghĩ tất cả chúng ta đều biết rõ về Pháo Đài Hoàng Hôn rồi.

Không hề khó chịu, Cate gặt đầu:

- Tuyệt lắm. Vậy thì các vị cũng biết nó được Hoàng tử Yashodhan cho xây dựng vào những năm 1640 để tặng vợ ông là Savarna.

- Chán ngấy!

Moonshine lèm bèm, rồi kêu lên “Ui cha!” như bị ai đá dưới gầm bàn. Vừa cười cười nhạo báng, nó vừa với tay bốc thêm cái cánh gà.

Trofie lại cười dịu dàng:

- Đúng ra, Yashodhan đã xây cho Savarna *hai* pháo đài. Một để ngắm bình minh, một để ngắm hoàng hôn.

Connor đưa tay lên. Cate nói:

- Có gì vậy, Connor?

- Một câu hỏi. Sao lại phải là hai pháo đài? Họ không thể ngắm bình minh và hoàng hôn từ trong một lâu pháo sao?

Trofie lắc đầu, ha hả cười. Moonshine lăm bắm đủ lớn để Connor có thể nghe được:

- Đại ngu.

Barbarro cười nói:

- Chỉ một thiếu niên, một thiếu niên không biết tình yêu chân thật là gì, mới đưa ra một câu hỏi như thế.

Đặt tay lên mấy ngón tay bằng vàng của Trofie, ông tiếp:

- Ôi, mỗi giờ - không, mỗi phút - trong ngày ta sẽ xây một lâu đài để vinh danh người vợ yêu quý của ta.

- Đừng gợi ý đó cho em chứ, *min elskling*.

Trofie tươi cười nói rồi đặt lên má chồng một nụ hôn.

Mọi sự chú ý lại hướng về Cate khi cô lên tiếng nói:

- Tất nhiên, bây giờ pháo đài đã hoàn toàn khác hẳn. Từ lâu Pháo Đài Hoàng Hôn là ngôi nhà tổ tiên truyền lại. Trong nhiều thế kỉ bị bỏ hoang, những ngôi nhà chung quanh rơi vào tình trạng không ai sửa chữa. Nhưng trung tâm kiến trúc đó còn tốt, và hiện nay đã có một khách trọ mới. Hẳn tự xưng là... Hoàng đế.

Barbarro thật sự tò mò:

- Hoàng đế? Hoàng đế của nước nào?

Cate lắc đầu:

- Hẳn không là Hoàng đế theo ý nghĩa qui ước nào hết. Hẳn không có đế quốc, ngoài chính cái pháo đài. Hẳn cũng không tìm kiếm một đế quốc. Hẳn không quan tâm tới quyền lực. Thậm chí hẳn cũng không quan tâm tới con người. Hẳn là một tay sưu tầm báu vật. Kho báu là toàn thể thế giới của hẳn. Hoàng tử

Yashodhan chứa đầy báu vật trong lâu đài, để bày tỏ tình yêu với Savarna yêu quý của ông. Nhưng Hoàng đế chỉ yêu kho báu. Hắn bỏ cả đời để gom góp báu vật trên khắp thế giới. Đó là một bộ sưu tập quý hiếm. Những tác phẩm nghệ thuật đã bị biến mất trong trận lũ, bằng cách nào đó lại xuất hiện tại đó. Đã có lần chúng được trưng bày trong các bảo tàng, trong phòng triển lãm, trong các nhà quyền quý. Bây giờ chúng được cất giấu trong kho pháo đài...

Barbarro nói:

- Ta biết cô định nói gì. Một vụ đánh cướp pháo đài. Ta khoái vụ này.

- Phải, đúng thế. Bây giờ ông hiểu rồi. Vậy thì ông muốn nghe tin tốt hay tin xấu?

Cân nhắc một lúc, Barbarro nói:

- Tin xấu trước đi.

- Nguyên gốc Pháo Đài Hoàng Hôn được xây dựng như một lâu đài đôi, trên một đỉnh đồi cao. Tuy nhiên trận lụt xảy ra bốn thế kỉ trước, nước đã dâng lên. Ngày nay lâu đài bị nước bao bọc khắp chung quanh, gần như nằm ngang với mực nước biển.

- Cách tốt nhất là tới đó bằng tàu.

- Đúng vậy. Nhưng sẽ không là một hành trình dễ dàng. Vùng biển quanh pháo đài luôn động mạnh, sóng rất lớn. Nhiều đoàn cướp biển đã cố gắng tới đó, nhưng hầu hết đều gặp tai họa trước khi tới được cổng lâu đài.

Molucco lên tiếng:

- Phải là tàu cực mạnh và những thủy thủ tài năng nhất mới đương đầu nổi với vùng nước đó.

Mắt Barbarro rực sáng:

- Hiều rồi, ông anh. Đây là việc của anh em nhà Wrathe.

Cate tiếp:

- Biển chỉ là một phần của tin xấu, còn nữa. Hầm kho trong Pháo Đài Hoàng Hôn rất khó tiếp cận. Hoàng tử Yashodhan không muốn bất cứ kẻ nào đánh cắp kho báu ông đã tích góp cho Savarna yêu quý. Tính chất vững chắc của hầm kho là một trong những nguyên nhân Hoàng đế chọn pháo đài. Hiện nay, hầm kho được lực lượng an ninh ưu tú nhất của hãn bảo vệ thường trực.

Barbarro lên tiếng:

- Vậy là phải mở một cuộc đánh lớn? Ta thấy vụ này không chắc ăn.

Mọi người ngạc nhiên vì sự thay đổi của ông ta. Barbarro tiếp:

- Ta không né tránh một trận đánh lớn, nhưng vụ này có vẻ như không thực hiện được. Thậm chí nếu đột nhập được vào trong pháo đài, bằng tài năng và may mắn, chiến thắng lực lượng bảo vệ, thì chúng ta còn phải đưa kho tàng ra khỏi đó. Có đúng thế không?

Cate tủm tỉm cười:

- Ông yêu cầu tôi để dành tin tốt. Thì đây: chúng ta sẽ không đột nhập vào pháo đài, chúng ta cũng sẽ không chiến đấu với lực lượng bảo vệ. Đúng ra là... chúng sẽ giúp ta.

- Ta không hiểu? Trong hàng ngũ của Hoàng đế có phản loạn sao?

Moonshine rên rầm:

- Cuộc bàn bạc này kéo dài tới bao giờ đây?

Nó quăng cái xương gà cuối cùng qua vai. Lập tức viên quân gia bước tới, thu nhặt bằng bàn tay đeo găng. Moonshine lại vừa ngáp vừa nói:

- Bao giờ mới được ăn tráng miệng đây?

Connor trừng trừng nhìn Moonshine, chỉ mong người ta tống cho nó món tráng miệng ngay, để nó cảm hợm cho rồi.

Rõ ràng là đã mệt mỏi với việc cứ bị con trai ngắt lời, Barbarro quát:

- Im đi, Moonshine! Cate, tiếp tục đi, mọi người đang nghe đây.

- Với mực nước biển dâng lần sau cùng, Hoàng đế và kho tàng của hắn không còn an toàn nữa. Thủy triều là mối đe dọa trầm trọng hàm chứa. Hoàng đế cố chống trả cho đến khi nào còn có thể. Vì hắn yêu thích sự biệt lập của pháo đài. Nhưng bây giờ, hắn phải đối diện với khả năng chỉ một cơn sóng mạnh đủ quét sạch nơi ẩn náu và tất cả những gì hắn yêu quý.

Trofie búng ngón tay:

- Và vì vậy, hắn phải di chuyển.

- Chính xác.

- Tôi dám cá là biết hắn sẽ tới đâu. Pháo Đài Bình Minh. Hai mắt sáng lên phấn khởi, Cate gật đầu:

- Ngay chóc! Như các vị biết, Pháo Đài Bình Minh được xây dựng trên vùng đất tương đối cao hơn. Hoàng đế và kho tàng của hắn sẽ được an toàn tại đó, ít ra là cho tới cuối đời.

Barbarro nói:

- Ta vẫn chưa hiểu. Chuyện này liên quan gì tới chúng ta?

Trofie liếc chồng:

- Chưa đủ rõ sao, *min elskling*? Gã Hoàng đế này phải vận chuyển tài sản từ Pháo Đài Hoàng Hôn tới Pháo Đài Bình Minh...

Thấy Barbarro vẫn còn bối rối, Cate giải thích:

- Hắn đã thuê một công ty an ninh hàng đầu để chuyên chở tài sản từ A tới B, hay nếu thích các vị có thể nói là từ Hoàng Hôn tới Bình Minh. Hắn đã chi cả đồng đô la, để họ bảo đảm an toàn cho kho báu của mình.

Barbarro cười cười:

- Ta hiểu rồi. Chúng ta sẽ chặn đường khi chúng di chuyển từ pháo đài này tới pháo đài kia.

- Chưa chính xác.

Hai vợ chồng bối rối như nhau, Barbarro và Trofie nhìn Cate.

Thuyền trưởng Molucco đằng hắng, đứng dậy, tươi cười lật ngửa bài:

- Chúng ta không chặn đường công ty vận chuyển, vì... chính chúng ta là công ty vận chuyển.

Quay sang Connor và Bart, ông gật đầu nói:

- Nào, hai chàng trai.

Connor và Bart đặt một thùng bằng đá cẩm thạch lên bàn. Molucco rút chìa khóa từ trong túi ra, tra vào ổ. Với một tiếng tách nhẹ, thùng bật mở và thành linh căn phòng tràn ngập ánh sáng. Trong thùng là một ổ kim cương tròn, cắt giữa tuyệt đẹp sáng chói, phản chiếu ánh nến, hiển hiện từng góc cạnh hoàn hảo.

- Ôi những viên kim cương *đẹp tuyệt vời!*

Trofie kêu lên, hai bàn tay xòe ra, cái thùng như nam châm hút lấy bà ta. Hai cánh tay lấp lánh bạc trong làn ánh sáng của kim cương.

Molucco cười hỏi:

- Ấn tượng, đúng không?

- Đây là tiền công tạm ứng của Hoàng Đế. Chúng ta đã được thuê rồi!

Quay lại thuyền phó, thuyền trưởng tàu *Typhon* hỏi:

- Em nghĩ sao?

Chỉ một thoáng cân nhắc, Trofie nói:

- Hoàng đế có sở hữu cái đầu lâu khảm kim cương không? Em luôn mơ có thêm nó trong bộ sưu tập. Làm đi.

Barbarro quay sang Molucco:

- Một kế hoạch thật táo bạo, anh trai. Tụi em tham gia.

Búng ngón tay, ông ta nói:

- Transom, mở thêm sâm banh. Phải uống mừng cho thành công của chúng ta trong chuyến mạo hiểm này chứ.

Đám đông bắt đầu sôi nổi chuyện trò. Bỗng giọng Moonshine vang lên trong tiếng ồn ào huyền ảo:

- Chỉ mong sao nó khá hơn kế hoạch trước của Cate.

Barbarro quát:

- Im đi, Moonshine!

Nhưng Molucco hỏi:

- Cháu nói gì?

- Cháu chỉ nói là hi vọng chiến thuật của Cate lần này chứng tỏ thành công hơn lần bác tấn công tàu *Hải Âu*. Chiến thuật đó... hơi bị cầu thả.

Mặt Cate đỏ bừng. Molucco chết lặng. Trofie nhắm mắt. Barbarro nổi giận đùng đùng:

- Moonshine về phòng con. Ngay lập tức!

Thậm chí Moonshine cũng hơi bị giật mình. Trofie cười cười:

- Phải đó cưng. Sao không đưa Connor về phòng, cho nó xem những thứ rất dễ thương của con nhỉ?

- Sao cũng được.

Moonshine nhún vai, đùng đùng ra khỏi phòng ăn. Connor vừa quay người đi theo, chợt nghe Trofie rít lên với chồng:

- Gia đình vui vẻ. Nhớ không? Đừng để Molucco nghĩ gì không hay về Moonshine. Dù sao, *min elskling*, con chúng ta là người thừa kế *tất cả mọi thứ*.

Barbarro cầu nhàu:

- Ngay lúc này tôi chỉ mong tài sản của Molucco được trao cho chàng trai Tempest đó.

Giọng lạnh buốt như băng đá, Trofie thì thầm:

- Đừng nói chuyện dỏ hơi. Moonshine là người thừa kế hợp pháp. Thằng ranh đó không là gì với chúng ta.

Connor tự hỏi bà ta có biết là nó đang nghe thấy không? Thành linh, hình như nhận ra sự hiện diện của nó, Trofie quay lại với nụ cười hoàn hảo:

- Cháu còn đây sao, *min elskling*? Đi gấp đi. Moonshine đang đợi cháu đó. Người lớn chúng ta còn nhiều chuyện *gia đình* quan trọng cần bàn.

CHƯƠNG MƯỜI BẢY

Chào mừng

- Chào! Là tôi, Grace đây. Vào được chứ?

Grace đẩy cánh cửa. Lorcan xoắn chân tay sau giắc ngủ dài, rồi ngồi dậy:

- Grace, tất nhiên là được rồi. Cô khỏe không?

- Khỏe.

Cô hi vọng giọng mình có vẻ tin được, vì chưa muốn Lorcan biết cảnh căng thẳng trước khi thuyền trưởng và Shanti khởi hành.

Cô tươi tỉnh hỏi:

- Điều quan trọng hơn là anh khỏe không?

- Không quá tệ. Tôi ngủ thật ngon giấc. Có lẽ không khí trên này có gì đặc biệt.

- Nói tới không khí mới nhớ, có lẽ rồi đây chúng tôi nên đưa anh ra ngoài đi dạo.

Lorcan ngạc nhiên hỏi:

- Cô nghĩ mình được phép ra ngoài sao?

- Đây không là nhà tù, mà là nơi điều trị. Tôi tin chắc, nếu anh muốn, sẽ có thể ra ngoài hít thở.

- Để sau đi.

Gật đầu, Grace ngồi xuống giường. Nhưng vừa ngồi xuống, cô nhận ra đã làm nhàu một tấm thiệp. Grace cầm lên hỏi:

- Cái gì đây? Có một tấm thiệp, anh biết không?

- Ồ, biết chứ. Olivier để lại cho tôi. Anh ấy bảo là một thư chào mừng, đề nghị đọc cho tôi nghe, nhưng tôi quá mệt.

Lorcan nhoen cười, nói tiếp:

- Vả lại, tôi thích giọng cô hơn.

- Dĩ nhiên rồi.

Grace cũng cười nói. Lorcan có biệt tài làm cô cảm thấy thoải mái hơn. Mọi ý nghĩ về Shanti đều tiêu tan. Cầm tấm thiệp lên, cô bắt đầu đọc...

Chào mừng, tâm hồn lang thang. Chào mừng tới Cung Thánh.

Tất cả những gì bạn nghĩ là đã biết sắp thay đổi.

Bạn nghĩ mình là một con người hạn chế. Nhưng giới hạn của bạn không kém gì bầu trời và biển cả.

Bạn nghĩ chỉ có một con đường. Có nhiều con đường.

Bạn nghĩ mình không thể thay đổi. Bạn có thể thay đổi.

Bạn nghĩ mình sẽ kiệt sức khi phải tiếp tục hành trình. Bạn sắp lấy lại năng lực cần thiết và sẽ không bao giờ cảm thấy kiệt sức nữa.

Bạn nghĩ thời gian tốt đẹp nhất đã ở sau mình. Thời gian tốt đẹp nhất đang trải dài trước bạn, như những vườn cây điểm lẹ nhất.

Bạn nghĩ sự hiện hữu của bạn là trống rỗng. Chúng tôi sẽ lấp đầy khoảng trống đó cho bạn.

Thời gian lang thang vất vưởng của bạn đã kết thúc rồi. Ít ra là như có thể. Khả năng chọn lựa ở trong chính bạn. Việc bạn đã tới được đây - một hành trình không đơn giản bình thường - nói cho tôi biết là bạn muốn thay đổi.

Bạn sẽ sung sướng với những thay đổi bạn có thể đạt được tại đây. Hiện nay, có thể bạn cảm thấy bị ràng buộc với sự đói khát dường như không bao giờ ngừng lại, mà chỉ đòi hỏi thêm. Có thể bạn cảm thấy bị cuốn vào một vòng xoáy bất tận

của cuộc săn mồi và cái đói mãnh liệt. Vòng xoáy này phát ra lớp sương mù dày đặc, ngăn chặn bạn thấy những gì bên ngoài. Có thể bạn lo sợ không còn đường nào khác nữa. Vẫn có một đường khác. Chúng tôi sẽ tổng khứ sương mù và mở mắt cho bạn. Hãy chuẩn bị nhìn những điều rất khác.

Tại đây có ba giai đoạn điều trị. Không có định thời gian cho mỗi giai đoạn, hay cho toàn thể thời gian điều trị. Không có những dự tính để bạn phải thực hiện. Muốn ở lại, cần ở lại, bao lâu tùy bạn. Đừng thắc mắc những người khác trải qua giai đoạn điều trị mau hay chậm. Hãy để mình tự tiến bộ với tốc độ thích hợp với bạn.

Cổng Cung Thánh không bao giờ khép. Cổng luôn rộng mở đón chào những ai cần tới đây. Tương tự, bạn có thể rời đi bất cứ lúc nào. Khi mọi việc trở nên khó khăn - và sẽ có khó khăn - rất có thể bạn muốn ra đi. Việc điều trị sẽ gây những căng thẳng về thể chất, tinh thần và cảm xúc. Những thử thách này có thể sẽ lớn hơn bất cứ thử thách nào bạn đã đương đầu - trong đời sống, trong cái chết hoặc

còn vượt xa hơn nữa. Hãy biết rằng bạn luôn có những thử thách để đương đầu. Hãy chấp nhận phần đầu. Bạn sẽ mạnh mẽ hơn vì điều đó. Hãy tin tưởng thời gian phần đầu sẽ tới hồi kết thúc.

Có thể bạn cảm thấy thời gian làm người đã quá xa xôi. Tuy nhiên, dù kể từ khi bạn thay máu là bao lâu rồi, hãy tự nhắc mình: đã có thời bạn là một con người. Hãy níu giữ những gì tốt đẹp nhất mà chúng ta được gọi là đặc tính của loài người, trong khi học cách chấp nhận và nuôi dưỡng phần còn lại của bạn hiện nay.

Trong bạn có điều cao quý. Hãy học cách nhận ra điều đó.

Trong bạn có sự bình an. Hãy học cách nuôi dưỡng sự bình an đó.

Có một con đường khác. Bạn sẽ khám phá ra con đường đó.

Nhiều người tới đây với cảm giác là họ bị trao một gánh nặng khủng khiếp. Chúng tôi sẽ cho bạn thấy rằng bạn được ban - không là một gánh nặng - mà là một

*quà tặng tuyệt vời. Có lẽ là món quà tuyệt
vời nhất. Hãy chuẩn bị để mở gói quà.*

Mosh Zu Kamal

Đọc xong, Grace thật sự xúc động. Cô thận trọng đặt tấm thiệp lên chiếc bàn ở đầu giường của Lorcan.

Lorcan nói:

- Đó là những điều cần suy ngẫm rất nhiều.
- Đúng vậy.

Grace gật đầu, rồi cầm tay Lorcan, nói:

- Đây là một nơi kì lạ, nhưng tôi nghĩ tại đây anh sẽ được giúp đỡ. Mosh Zu có vẻ như là... một nhân vật phi thường.

Lorcan gật đầu. Grace tiếp:

- Tôi tin. Tôi tin chắc là nếu bất kì ai có thể giúp anh, thì người đó chính là ông ấy.

CHƯƠNG MƯỜI TÁM

Ổ của Moonshine

- Phòng tớ ở dưới đáy tàu.

Vừa dẫn đường dọc hành lang tới cầu thang chính xuống trung tâm tàu *Typhon*, Moonshine vừa nói:

- Bình thường thì các phòng VIP ở trên tầng thượng, nhưng tớ khoái một phòng thật sâu. Tớ luôn làm theo ý mình.

Nói xong, nó leo lên tay vịn cầu thang, rồi buông tay, trượt xuống vòng xoáy với tốc độ vù vù. Connor trở mắt nhìn. Trong bộ đồ đen, Moonshine trông như một phù thủy đang bay. Quyết định làm theo, Connor cũng leo lên tay vịn cầu thang. Chỉ trượt xuống một thoáng chốc, nhưng rất đã. Khi nhảy xuống sàn, nó thấy Moonshine đã rảo bước tới một cửa chốt then nặng nề, treo đầy những ổ khóa trông như đồ trang trí cây Giáng Sinh. Bàn tay xanh xao của Moonshine bắt đầu vặn những ổ khóa số.

Moonshine nói:

- Ông bà già tớ rất có tinh thần đề cao cảnh giác. Ngoài ra, tớ rất coi trọng quyền riêng tư của mình.

Nhìn những ổ khóa đã mở chất đống bên Moonshine, Connor không thể không nghĩ tất cả chuyện này hơi... bị quá đáng. Nhưng có lẽ, chỉ có lẽ thôi, nó đã chứng minh lời đồn Trofie bị bắt cóc là có thật. Connor thăm nhủ, không biết có nên hỏi Moonshine về bàn tay kim loại của mẹ nó không. Có lẽ chưa nên.

Sau cùng cửa được mở và một mùi pha tạp của nhang trầm, hơi người và thú vật xộc vào mũi Connor.

- Chào mừng tới địa ngục!

Moonshine tuyên bố, cười cười, bước vào phòng. Không nhìn Connor, nó nói tiếp:

- Chúng ta nên xác định rõ ràng. Việc tớ để cậu vào đây không có nghĩa chúng ta là bạn, hay bất cứ chuyện ngớ ngẩn nào đại loại như thế. Được chứ?

- Được thôi.

Phòng của Moonshine rất rộng - ít ra cũng lớn bằng phòng của Molucco Wrathe trên tàu *Diablo*. Phòng này tương xứng cho một hoàng tử - Connor giả dụ Moonshine là hoàng tử, hoàng tử cướp biển. Nghĩ thế, dù kể cả nếu trong phòng không có mùi độc hại, cũng đủ làm nó lợm giọng muốn ỏi.

Vách phòng sơn toàn một màu đen. Chính giữa kê một giường sắt bốn cọc. Nơi treo rèm như một cái giường bình thường thì lại là những sợi xích sắt. Khi tàu chuyển động, chúng leng keng va đập vào nhau. Âm thanh đó đủ làm người ta đau đầu, chưa kể tiếng

nhạc đình tai nhức óc mà Moonshine mở khi bước vào phòng, lúc này được tăng âm tối đa.

Connor rất ghét loại nhạc thủy thủ này, nhất là mở lớn như thế. Âm điệu - nếu có thể gọi là âm điệu - nghe quen quen. Nhưng rồi nó nghĩ, tất cả loại nhạc hò thủy thủ đều giống nhau.

Trong tiếng nhạc oang oang, Moonshine tiến tới một máy chơi bắn đạn to đùng đặt tại cuối phòng. Nó nhìn lại, giải thích:

- Máy bắn đạn kiểu cướp biển. Ông già đặt làm cho tôi. Một cái độc nhất đó.

Connor nhún vai. Nghe Moonshine nói và thấy tặng vật trong hang ổ của nó, Connor không khỏi nghĩ đến một thằng nhóc hư hỏng, chưa bao giờ bị từ chối bất cứ thứ gì khi nó muốn. Cả một vách phòng là những kệ chứa đủ thứ. Một kệ chất các tàu mẫu. Trong khi Moonshine mê mải với máy bắn đạn, Connor lại gần để nhìn rõ hơn các tàu mẫu với những chi tiết và nước sơn đầy ấn tượng. Connor tưởng tượng một Moonshine nhỏ hơn, ngoan hơn đã phải làm việc đầu tắt mặt tối suốt đêm dài với những con tàu này. Nó thấy một tàu như bản mẫu của *Typhon*. Kế bên, nó thấy một tàu hơi lớn hơn, với chữ sơn nhỏ xíu bên hông. *Diablo*. Connor vừa đưa tay cầm...

Moonshine thành linh quay lại, la lên:

- Đừng đụng vào... *bất cứ thứ gì!*

Bỏ máy bắn đạn, nó xông tới. Connor đặt trả lên kệ, nói:

- Xin lỗi. Đẹp quá. Cậu mất bao lâu để làm con tàu này?

Moonshine cười, thỉnh thoảng như mây giông tách ra để lộ ánh mặt trời:

- À, tó và ông già cùng làm. Mất cả mấy ngày cuối tuần đó. Hai cha con lăn ra ngủ mà tay vẫn cầm cọ son, mẹ phải chạy xuống với mấy cái mền, để hai cha con ngủ như vậy...

Nó lắc đầu mơ màng:

- Thật là những ngày hạnh phúc!

Connor bị bất ngờ. Đây hoàn toàn là một khía cạnh khác trong quan hệ của Moonshine với cha nó.

Nhưng chợt nụ cười hân hoan của Moonshine được thay thế ngay bằng vẻ giễu cợt:

- Tempest, nếu cậu nghĩ đó là sự thật thì cậu ngố hơn tó tưởng nhiều. Cậu thật sự tin các thuyền trưởng cướp biển có thì giờ làm tàu mẫu với con trai họ sao? Phải, chính xác là tó đã tự làm với tí ti giúp đỡ của Transom...

Thấy Connor trở mắt nhìn, nó nói:

- Transom - *major-domo** của nhà tó.

Connor vẫn ngẩn tò te, nó tiếp:

- Ngốc, quản gia nhà tó đó. Người tiếp sâm banh và sushi cho cậu trước bữa ăn đó.

- À, ông ta.

- Đúng, chính hần. Nhưng đừng nghĩ giữa tó và hần có tình bạn đặc biệt gì, hoặc tưởng hần thay thế cha tó. Hần chỉ đem xuống keo dán và cọ son, vì mẹ tó dúm cho hần cả đồng tiền thưởng hậu hĩ.

* Major-domo: quản gia.

Connor không mỉm lòng, thần nhiên hỏi:

- Vậy là cậu đã có một tuổi thơ khó khăn?

Nhìn quanh phòng, nó lẩm bẩm:

- Bỏ qua chuyện này đi.

Tội nghiệp hoàng tử cướp biển nhỏ, Connor thầm nhủ. Nhưng, thật tình, nó chẳng cảm thấy tiếc cho Moonshine tí nào.

Tiếp tục khám phá mấy hàng kệ, nó lướt qua từ bộ sưu tập vỏ ốc biển hiếm hoi, tới bộ sách *Cuộc đời của những cướp biển lừng lẫy nhất*. Chú ý tới *Cuốn 16: Anh Em Nhà Wrath*, Connor vừa đưa tay lên lấy, chợt nghe tiếng chút chút. Nó phân biệt được âm thanh này với tiếng nhạc.

Tưởng tiếng nhạc, quay lại, nó thấy Moonshine đang đứng trước một cái lồng lớn, lúc trước phủ vải đen, bây giờ đã được vén lên.

Moonshine ngân nga:

- Chào các cưng!

Thò tay vào lồng, nó nhẹ nhàng đem ra hai sinh vật. Khi nó quay lại, Connor thấy đó là hai con chuột to đùng. Biết ơn vì được tự do, chúng bò lên Moonshine.

Moonshine cười nói:

- Tớ gọi chúng là Flotsam và Jetsam. Flotsam là con có đốm trắng. Xinh không?

Nó cười cười có vẻ kì kì, nói tiếp:

- Sinh đôi đó.

- Thế à?

Connor vẫn đang cố hiểu thái độ của nó. Moonshine như hoàn toàn mê mải với hai con vật cưng. Khi chúng lon ton chạy lên chạy xuống cánh tay nó, trông nó có vẻ yên ổn hơn. Nó ngồi xuống cái ghế như một quả cầu được treo bằng sợi dây từ trần rủ xuống.

Vẫn tiếp tục âu yếm Flotsam và Jetsam, Moonshine hỏi:

- Tuổi thơ của cậu như thế nào?

Câu hỏi làm Connor bị bất ngờ, nhưng nó quyết định nói thật:

- Một tuổi thơ đẹp. Cha tôi là người giữ hải đăng. Chị em tôi chưa hề biết mẹ. Gia đình chỉ có ba người - cha, chị Grace và tôi. Không giàu có nhưng hạnh phúc. Chúng tôi sống trong đài hải đăng...

- A.

Moonshine reo lên, vẫn vuốt ve lông cằm con Flotsam. Connor thấy nó rất dịu dàng với hai con chuột. Ngược lên, nó nhìn Connor qua những lọn tóc dày phủ mắt:

- Những ngày hạnh phúc trong Vịnh Trăng Lưỡi Liềm! Đáng tiếc là những ông bố lại chết hả? Vĩnh biệt Dexter Tempest! Vĩnh biệt Vịnh Trăng Lưỡi Liềm dễ thương!

Ồi, Connor thật không ngờ! Moonshine thô bỉ hơn nó tưởng, nhưng nó còn bị bất ngờ hơn vì một điều khác. Nó nói:

- Cậu biết về tôi.

- Bài tập ở nhà. Trofie và tớ *luôn luôn* làm bài tập ở nhà.

Connor bắt đầu thấy mối quan hệ kì lạ giữa Moonshine và mẹ nó.

Moonshine tiếp tục:

- Cô chị lập dị của cậu sao rồi? Vẫn kết giao với Những Người Bạn của Đêm Tối à?

Connor chỉ lắc đầu, nhất quyết không để thằng nhóc xa lạ này khiêu khích nó.

Moonshine không chịu thua, vẫn tiếp tục:

- Hình như Gracie bé nhỏ đã lấy hết mầm mống thú vị trong gia đình cậu. Chẳng may tớ lại gặp phải cậu em chán ngắt.

Connor bỗng nổi giận:

- Yên tâm. Tôi có thể đi khỏi đây bất cứ lúc nào.

- Đúng, đúng là cậu có thể đi. Cậu có thể trở lại tàu *Diablo*, ngủ trên cái võng kế bên cái thằng Bart đẹp trai nhưng ngớ ngẩn đó. Cậu có thể trở lại để luyện kiếm và bợ đỡ ông bác tớ. Nhưng, Tempest, hãy nhớ một điều: cho dù ông ấy ca tụng cậu đến đâu, phỉnh phờ cậu là con trai ông ấy, thì cậu cũng vẫn *không* là con trai bác tớ. *Tớ* mới là người thừa kế tài sản ông ấy. Tớ! Chứ không là cậu.

- Tôi không là loại người sẵn lòng tài sản.

- Ồ, không à? Cậu muốn nói, thật sự cậu có mặt tại đây là vì thấy bác May Mẫn có gì đó thay thế hình ảnh một người cha?

Nó cười khan, lắc đầu, nói tiếp:

- Cậu nên hiểu một điều: Molucco Wrathe không là con hải cẩu run rẩy vì tuổi già như ông ta đã làm cậu tin như thế đâu. Ông ta sắc bén như vũ khí *shuriken* của tớ. Ông ấy lợi dụng mọi người. Ông ấy làm họ tin rằng họ là thành viên của gia đình, và rồi ông ấy

đưa họ vào tuyến lửa. Chẳng hạn như... anh bạn Jez của cậu đó.

Giọng Connor tắc nghẹn:

- Đừng... đừng nhắc tới Jez.

Moonshine cười nham nhở:

- Ôi, Connor, nhưng tớ phải nhắc. Tớ phải nói về Jez Stukeley để dẫn chứng cho quan điểm của mình. Molucco Wrathe giả bộ như Jez Stukeley là một thành viên xuất sắc trong thủy thủ đoàn của ông. Nhưng ông ấy vẫn đẩy anh ta vào cuộc đấu tay đôi với một chiến binh xuất sắc của thuyền trưởng Drakoulis...

- Ông không đưa cậu ấy vào cuộc đấu. Jez đã tình nguyện.

- Có gì khác đâu. Molucco để anh ta đấu dù biết anh ta không thể thắng. Molucco đã đẩy Jez vào cái chết. Và... sẽ có ngày, vì tất cả những điều ông ta nói cậu là một đứa con trai của ông ấy, ông ấy sẽ làm giống hệt như thế với cậu.

- Không

- Có đấy. Ông ấy sẽ làm. Vì đó là những gì dòng họ Wrathe chúng tôi làm. Chúng tôi là những người thực dụng. Tớ, cha mẹ tớ, bác May Mẫn, kể cả chú Porfirio tốt bụng. Tất cả chúng tôi đều giống nhau. Chúng tôi nói bất cứ điều gì chúng tôi thích, để lấy những gì chúng tôi muốn. Nhưng khi tình hình gay gắt, chúng tôi đứng ngoài cuộc.

- Không. Điều đó có thể đúng với cậu và cha mẹ cậu, nhưng Molucco không giống thế. Ông đã cứu mạng tôi. Ông luôn chăm sóc tôi.

Moonshine cười lớn:

- Cậu ở trong hoàn cảnh này bao lâu rồi, Tempest? Ba tháng? Cậu *chẳng* biết gì về thế giới này, gia đình này. A, nhưng đừng lo. Cậu sẽ sớm được thấy những điều khác hẳn. Nếu hiện nay bác May Mẩn tốt với cậu, chỉ là vì ông chưa quyết định dùng cậu vào việc gì. Nhưng ông ấy sẽ làm. Luôn là như vậy. Tất cả chúng tôi là như vậy. Nếu thật sự cậu muốn biết nhà Wrathe như thế nào, cứ nhìn tớ. Có thể cậu không thích những gì nhìn thấy, nhưng tớ là kẻ duy nhất, trong toàn thể triều đại điên khùng này, nói lên sự thật.

Connor nhìn khuôn mặt đầy vết rỗ và mụn trứng cá của Moonshine. Nó thấy một vết theo bầm tím. Một bức tranh *chẳng* đẹp để gì, nhưng cũng không thể là chân dung nó vẽ cho cả gia đình. Thành linh mùi hôi trong phòng làm Connor cảm thấy nồng nặc. Món ăn thức uống nó mới ngốn ngấu buổi tối bắt đầu làm nó nhộn nhạo, muốn mửa. Nó cần có chút không khí trong lành ngay lập tức.

Connor quay người, hấp tấp ra khỏi hang ổ của Moonshine. Nó bước lên thang, hai bậc một. Nó thấy mình run rẩy như cơ thể có thuốc độc. Có lẽ, sau cùng thì cá nóc có gì đấy không ổn và chậm gây phản ứng. Không, Connor nghĩ, thuốc độc là từ miệng Moonshine - thẳng nhóc cô đơn, độc địa, phun ra những lời đe dọa. Không có sự thật nào trong những gì nó đã nói. Không hề.

Phía sau, Connor nghe tiếng Moonshine đóng cửa gai then. Tiếng ổ khóa này leng-keng canh dập vào ổ

khóa kia. Connor nghĩ, Moonshine chọn ở dưới đó, với mấy con chuột cưng, trong căn phòng rộng hôi hám tối tăm, mới thích hợp làm sao. Nó đúng là một sinh vật ghê tởm đáng ghét. Nhưng dù cố gắng, Connor cũng không thể bỏ qua lời nói của Moonshine. Một số lời nó nói đã nhắm trúng đích. Hạt giống nghi ngờ đã được gieo.

CHƯƠNG MƯỜI CHÍN

Dải ruy-băng

- Cô ngửa đầu ra sau để tôi khám được chứ?

Mosh Zu hỏi Grace. Cô làm theo yêu cầu, để ông khám cổ cho cô. Sau đó, ông lùi lại, mỉm cười:

- Vậy là Shanti đi, nhưng còn để lại dấu vết hả? Tôi nghĩ vết thương này, dù làm cô đau, nhưng không quá nặng đâu. Tôi sẽ bào chế một loại cao để vết thương mau lành.

- Cảm ơn ông.

- A, cô bình tĩnh lắm. Người khác hẳn đã bực mình vì thức dậy và thấy bàn tay ai đó siết cổ họng mình.

Vừa nói ông vừa bận rộn với chày cối, lấy mấy hũ dầu và thảo dược rồi hòa mỗi thứ một ít vào một cái bát.

- Thú thật là tôi rất bực. Nhưng tôi biết là Shanti không cố ý hại tôi. Đó là vì... sợi ruy-băng.

- Phải, cô nói đúng đó, Grace. Vì sợi ruy-băng. Cô quan sát rất khá.

Cầm chày, ông bắt đầu tán thảo được thành một chất dẻo. Grace nói:

- Tôi biết là ông không thích phải nghe những câu hỏi.

Mosh Zu ngạc nhiên:

- Sao cô nói vậy?

- Olivier cho tôi biết, Cung Thánh có quy luật là không được đặt ra những câu hỏi.

Cô mỉm cười, tiếp:

- Tôi nghĩ, mình sẽ phải cố gắng để giữ quy luật đó.

Đặt cây chày xuống, nhìn thẳng mắt cô, Mosh Zu cười nói:

- Tôi biết có những điều đang làm cô thắc mắc. Tôi đã chờ cô hỏi. Cứ hỏi thoải mái. Tôi biết, vì chính tôi cũng sẽ cảm thấy sao trong ngày đầu tiên tới nơi gọi hiếu kì này.

- Tôi... Vâng, quả là tôi có những thắc mắc muốn hỏi. Nhưng Olivier đã bảo, nên chờ khi người ta tự nói, đừng hỏi...

Mosh Zu gật đầu:

- Grace, có vài điều cô nên biết. Thứ nhất, Olivier là một người tốt. Anh ta chu toàn nhiệm vụ tại đây một cách rất nghiêm túc. Olivier tới với tôi khi anh ta chỉ lớn hơn cô một chút, và gần như đã trở thành không thể thiếu được đối với tôi.

Grace nhận thấy Mosh Zu đã nói "*gần như*". Cô hơi lạ. Hình như sau câu nói đó ông ta đang cho cô biết thêm một thông tin gì đó; nhưng cô không đoán ra là gì.

- Thứ hai, Olivier rất có lí khi cho rằng tốt hơn là không nên để những người tới đây phải biết quá nhiều điều một cách quá nhanh. Họ tới đây vì có những thắc mắc riêng, những điều chúng tôi có thể giúp họ tìm ra lời giải đáp. Đây là ưu tiên hàng đầu của chúng tôi...

Nhìn Grace, ông mỉm cười:

- Nhưng cô *được phép* hỏi tất cả những gì cô muốn. Quy luật - như cô gọi - không áp dụng giữa chúng ta.

Grace nhoẻn cười. Nghe thật nhẹ lòng.

Trút các chất trong cối vào một bình thủy tinh nhỏ, Mosh Zu đưa cho Grace:

- Đây, thoa một chút thuốc cao, nếu vết thương chưa bớt, thoa thêm chút nữa trước khi đi ngủ.

Grace mở nắp bình, một mùi hỗn hợp nồng nồng tỏa ra. Cô nhận ra một vài mùi.

- Trong này có lá hương thảo?

- Đúng. Giò thì cô chưa cần bôi nhiều cao lắm đâu. Vây đó, mỗi bên chỉ một ít thôi.

Grace thoa thuốc, rồi lau ngón tay bằng mảnh vải Mosh Zu đưa cho.

Chỉ mấy gói đệm xếp thành vòng tại góc phòng, ông cười nói:

- Bây giờ uống trà và đặt câu hỏi chứ?

Rót cho Grace rồi cho mình một tách trà thảo dược, Mosh Zu ngồi xếp bằng trên một gói đệm.

Grace nhìn ông ta đưa tách trà lên môi. Cô thật ngạc nhiên. Khi người ta đã ở gần ma-cà-rông lâu như Grace, người ta chờ những biểu hiện. Mosh Zu uống trà, có

nghĩa là ông ta không là ma-cà-rồng? Ông ta cũng là kẻ trung gian như cô và Olivier? Có lẽ nào tôn sư của Hải-tặc-Ma-cà-rồng - như lời thuyền trưởng nói - là một kẻ trung gian?

Mosh Zu mỉm cười:

- Tôi thấy cô đang có quá nhiều câu hỏi. Tôi tự hỏi, chúng ta bắt đầu từ đâu đây?

Grace nói ngay:

- Cho tôi biết về những sợi ruy-băng.

Nhấp ngụm trà, Mosh Zu bắt đầu nói:

- Để làm câu chuyện thêm phần thú vị.

Grace chờ nghe tiếp, nhưng ông ta hỏi:

- Sao cô không nói cho *tôi* nghe về những sợi ruy-băng?

- Tôi không biết gì về chúng.

Mosh Zu nhấp thêm ngụm trà:

- Cô biết nhiều hơn cô tưởng đấy.

Grace lắc đầu:

- Trên đường đưa chúng tôi về phòng, Olivier dẫn chúng tôi qua Hành Lang Ruy-băng, nhưng anh ta không giải thích gì hết. Anh ấy bảo, ông sẽ giải thích.

Đặt tách trà xuống, Mosh Zu nói:

- Hãy xét lại những gì chúng ta biết. Shanti đã lấy một dải ruy-băng trong hành lang. Nghĩ là chẳng đáng gì, chỉ là một dây vải dễ thương, cô ấy rút xuống, dùng để buộc tóc, rồi đi ngủ với sợi dây đó, và năng lực chứa trong dây tác động lên cô ấy.

Ngược nhìn Grace, ông ta hỏi:

- Trước khi cô ngủ, cô thấy thái độ của Shanti có gì khác lạ không?

- Có. Ít ra là hình như cô ấy rất bồn chồn. Lăn lộn, trở mình luôn. Tôi đã định đánh thức cô ấy, vì tưởng cô gặp ác mộng.

- Cũng chẳng xa sự thật bao nhiêu. Chắc chắn là sợi ruy-băng đã kiểm soát tư tưởng cô ấy. Năng lực đen tối trong đó đã thấm vào đầu, thay đổi cách nghĩ của cô ta.

Grace tròn xoe mắt:

- Ông đang nói chính sợi ruy-băng là tác nhân?

Mosh Zu lắc đầu:

- Hãy nghĩ tới loại người tới đây - ma-cà-rồng. Cô sẽ sớm được gặp họ. Ma-cà-rồng tới đây là những kẻ bị đau khổ dần vật. Có thể họ chỉ mới đổi máu gần đây và đang nỗ lực chấp nhận sự hiện hữu mới, mà tôi gọi là Sau-khi-chết. Cũng có thể họ đã đổi máu từ lâu, nhưng vẫn còn bị những mâu thuẫn dần vật.

Grace đang nóng lòng nghe, ông ta lại nhấp trà. Cô hỏi:

- Họ mâu thuẫn chuyện gì?

- Nhiều thứ lắm. Có thể vì sự đói máu - chúng tôi có thể giải quyết vụ này - hoặc có thể họ vẫn phải đấu tranh bỏ lại ánh sáng phía sau mà chấp nhận bóng tối. Cũng có những kẻ choáng ngợp vì ý nghĩ tồn tại đời đời. Chúng tôi có thể giúp họ vượt qua tất cả những cảm xúc này.

- Nhưng chuyện này có liên quan gì tới mấy sợi ruy-băng?

- Khi tới Cung Thánh, dù chuyện gì gây khổ đau cho họ, chúng tôi cũng bắt đầu điều trị cho họ giống nhau. Chúng tôi hướng dẫn cho họ buông xả mọi khổ đau trong quá khứ. Cô theo kịp những gì tôi nói chứ?

Grace gật đầu. Ông ta nói tiếp:

- Họ buông xả khổ đau càng nhiều, chúng tôi càng có cơ may điều trị cho họ thành công. Vì vậy, mỗi người sẽ được phát một dải ruy-băng. Sau đó, chúng tôi bắt đầu giúp họ rũ bỏ tất cả những trải nghiệm phiền lụy - tất cả khổ não họ từng trải qua trong kiếp sống, trong cái chết và sau khi chết. Và, đồng thời, khổ đau của họ được tổng sang thứ khác.

- Như vậy là những trải nghiệm của họ truyền sang ruy-băng?

- Đúng vậy. Khi bệnh nhân đã sẵn sàng tiến vào giai đoạn điều trị tiếp theo, chúng tôi treo những dải ruy-băng của họ trong Hành Lang Ruy-băng. Họ được giải thoát khỏi những khổ đau quá khứ, nhưng năng lực u tối vẫn ở trong những sợi dây đó.

- Nhưng... giữ lại chúng không nguy hiểm sao?

- Tất nhiên là nguy hiểm. Nhưng năng lực đó đưa vào nơi nào khác được nữa chứ? Nó phải có nơi để đến. Và lại, dù rất mong muốn bệnh nhân nào cũng thoát khỏi khổ đau, nhưng tôi cũng không muốn họ hoàn toàn quên con đường đã đi qua. Đôi khi họ cần được nhắc nhở. Đôi khi tất cả chúng ta cần được nhắc nhở.

- Vậy là, dây ruy-băng Shanti lấy có chứa đựng năng lực u tối?

Mosh Zu gật. Cô hỏi:

- Ông biết sợi dây đó thuộc về ai không? Và nó mang những trải nghiệm gì?

Mosh Zu lại gật.

- Nhưng... ông sẽ không cho tôi biết?

Mím cười, Mosh Zu hỏi ngược lại:

- Sao cô không cho tôi biết về sợi kia? Sợi ruy-băng cô ta đã cho cô?

- Ông biết chuyện đó?

- Khi cứu cô, Olivier đã thấy nó ở trong tay cô và anh ta đã đem đến cho tôi.

Grace nhận ra, đau đớn vì bị tấn công, cô đã quên sợi ruy-băng đó. Và lúc này, Mosh Zu xòe tay, đưa sợi dây ra giữa hai người.

Nhìn mảnh vải, Grace nói:

- Tôi xin lỗi. Cô ấy cho tôi trước khi chúng tôi ngủ. Biết là cô ấy không nên lấy. Dù không có ý xấu gì, tôi định sẽ bảo cô ấy đem trả lại, nhưng mọi việc xảy ra quá bất ngờ.

- Tôi không giận cô, kể cả Shanti. Cô nói đúng. Cô ta không biết là mình đang làm gì. Nhưng cho tôi biết, chuyện gì đã xảy ra với dải ruy-băng của cô.

- À... nó không làm tôi muốn giết ai hết.

Mosh Zu cười:

- Phải, nó đã không làm điều đó. Như vậy không đáng quan tâm sao?

- Những giấc mơ! Tôi đã có những giấc mơ thật sống động. Vì sợi ruy-băng? Bằng cách nào đó, tôi đã khơi gợi những trải nghiệm trong sợi ruy-băng sao?

- Có lẽ cô nên kể về những giấc mơ đó cho tôi nghe.

Grace hồi tưởng. Đứa con trai nằm trên đất, nhìn lên bầu trời đầy sao. Đứa con trai với con ngựa. Con Whiskey. Còn đứa con trai được gọi là Johnny...

Cô kể lại với Mosh Zu những đoạn không liên tục trong mơ. Ông ta kiên nhẫn lắng nghe, khuyến khích cô cố nhớ lại rãnh mạch từng chi tiết. Khi kể từ lúc cô là Johnny luyện con ngựa chưa thuần trong bãi tập, tới lúc cậu ta cưỡi ngựa tại cuộc đua cưỡi ngựa quảng dây, trí nhớ cô bắt đầu mờ nhạt.

Mosh Zu nói:

- Nếu cần giúp, cô hãy cầm lại sợi ruy-băng.

Nhìn xuống sợi dây vải nằm cuộn mình trong lòng cái bát gỗ, có vẻ hoàn toàn vô hại, nhưng cô vừa cầm lên, bỗng cảm thấy một nguồn năng lực. Ngay lập tức, cô nhắm mắt lại.

- Đúng rồi, Grace. Bây giờ hãy tìm nơi chốn. Tìm Johnny trong bãi tập.

Grace gật đầu:

- Tôi đang ở đó.

- Thấy gì?

- Không phải trường đua. Cậu ấy đang cưỡi những con ngựa khác, thuần hóa chúng. Ở những nơi khác, với những người khác, nhưng không là một trường đua lớn. Và rồi cậu ấy bắt đầu cưỡi ngựa qua vùng quê... đúng thế đó...

Cô mở mắt, buông dây ruy-băng.

- Tôi không hiểu. Lúc trước bãi đua rất rõ ràng. Tôi không thể tưởng tượng ra nó được.

- Cô không tưởng tượng đâu. Nó sẽ xuất hiện sau. Sau khi cậu ta chết.

Grace run rẩy:

- Sau khi cậu ta chết.

- Vậy là cậu ấy bắt đầu cưỡi ngựa qua vùng quê. Hãy trở lại từ đó.

Grace tiếp tục câu chuyện của Johnny. Phần còn lại của giấc mơ trở nên thật rõ ràng, ngay khi được nâng lên khỏi tuyết, cô cảm thấy sợi dây đang siết quanh cổ Johnny.

- Đó là lúc tôi thức giấc và cảm thấy hai bàn tay Shanti trên cổ mình. Cứ như mơ và thực đến cùng một lúc vậy.

- Điều đó không quá lạ. Khả năng khơi gợi chuyện của Johnny mới đáng ngạc nhiên. Sẵn sàng để biết kết cuộc chuyện đó như thế nào chưa?

Grace phân vân. Khi khơi gợi những trải nghiệm của Johnny, cô không chỉ nhìn thấy, mà còn cảm nhận những cảm xúc của cậu ta, sự đau đớn - sự đau đớn mà bằng cách nào đó, cậu ta đã chuyển vào dải ruy-băng.

Mosh Zu lên tiếng:

- Có thể cô chưa hoàn toàn sẵn sàng để tiến vào bước tiếp theo. Có thể cô không nghĩ là mình đã sẵn sàng. Nhưng tôi nghĩ là cô sẵn sàng rồi đó.

Grace muốn biết. Cô không thể ngừng chuyện này tại đây. Hít sâu một hơi, Grace cầm lại dải dây lên tay.

Một lần nữa, cô cảm nhận một nguồn năng lực dâng tràn trong mình.

Cô ấp úng nói:

- Mấy tên bảo vệ siết thòng lọng quanh cổ tôi và hai kẻ đồng hành với tôi. Tôi nói với chúng như thể là bất công. Tôi không làm gì sai trái. Tôi không biết đây là hai kẻ trộm ngựa. Và dù chúng đã nói dối tôi suốt cho tới lúc này, nhưng bây giờ chúng cũng bảo với mấy gã bảo vệ là tôi nói đúng sự thật. Tôi không là kẻ trộm. Tôi không hề biết bản chất côn đồ của chúng. Chúng biết là sẽ bị chết treo tại cây này, nhưng vẫn cố năn nỉ cho tôi được tha. Nhưng thòng lọng đã siết lại, kéo tôi lên. Bây giờ chúng tôi lơ lửng bên nhau, như một dây quần áo đang phơi. Và rồi thòng lọng siết chặt hơn, tôi bị treo tại đó, nhìn ra cánh đồng và bầu trời đầy sao trải dài vô tận. Tôi thầm nhủ: Thế là hết. Mười tám tuổi đầu. Vượt qua suốt chặng đường từ Texas tới South Dakota để bị chết như thế này đây. Rồi tất cả trở thành một màu đen, không - tất cả trở nên trống rỗng.

Grace mở mắt, cảm thấy những giọt lệ nóng hôi dâng tràn.

Mosh Zu nhẹ nhàng nói:

- Nào, để tôi cầm dải ruy-băng.

Khi ông cầm sợi dây, nước mắt bắt đầu lăn chả trên mặt Grace.

Qua hàng nước mắt, cô thấy Mosh Zu đang mỉm cười, nhìn cô.

- Quả là cô có khả năng đó. Không thấy sao? Khi Shanti đeo sợi ruy-băng, cô ta chỉ nhận từ nó toàn là chuyện u ám, tàn bạo. Còn cô... cô đã đọc được toàn bộ câu chuyện của cậu ta.

- Nhưng đó là chuyện của ai?

- Cô sẽ sớm phát hiện ra thôi.

CHƯƠNG HAI MƯỜI

Sứ mạng trong đêm

- Chính xác thì vì sao các cậu cần thuyền nhẹ vào ban đêm khuya khoắt này?

Cướp biển chỉ huy ca trực đêm hỏi. Connor thăm nhủ: may là gặp trung úy Mosey, biệt danh Jean de Cloux, trực ca này.

Bart bình tĩnh nói:

- Một việc vặt của thuyền trưởng Wrathe ấy mà.

De Cloux bỗng có vẻ nghi ngờ:

- Việc vặt gì?

- Nếu chúng tôi nói ra thì đâu còn là chuyện bí mật nữa, đúng không?

- Có lẽ ta sẽ hỏi thuyền trưởng Wrathe thì tốt hơn.

Bart vẫn bình tĩnh:

- Xin mời. Tôi tin chắc, thuyền trưởng sẽ rất vui vì bị ông phá giấc ngủ quý báu, để hỏi ông ta đã ra lệnh gì cho chúng tôi.

- À...

De Cloux cân nhắc lại. Ai cũng biết thuyền trưởng Wrathe rất khó chịu khi bị làm mất giấc ngủ, nhất là vì những chuyện vặt vãnh.

Vội về kẻ cả, De Cloux nói:

- Được, ta sẽ giúp hai cậu. Nhưng sáng mai ta sẽ hỏi lại thuyền trưởng Wrathe.

- Hiều. Rất hiều. *Trừ một điều*, vì đây là việc mật, thuyền trưởng đã đặc biệt yêu cầu hai đứa tôi không được đề cập lại chuyện này với ông ấy, hay bất cứ ai trong thủy thủ đoàn vào *bất cứ thời điểm nào*.

Connor mỉm cười vì sự táo bạo của Bart, vừa tự hỏi liệu ông ta có tin không.

Vẻ ngoài của Bart hình như làm De Cloux tin.

- Thuyền trưởng nói thế hả?

Bart chơi lá bài quyết định:

- Dạ, ông ấy còn bảo chúng tôi đưa cho ông cái này.

Lấy từ túi ra một gói nhỏ, anh đặt vào lòng bàn tay De Cloux. De Cloux hít một hơi:

- Đúng là thứ ta nghĩ không?

Mở gói, ông ta mơ màng nói:

- Sô-cô-la? Ta từng mơ sô-cô-la... đen... trắng...

Không kèm lòng nổi nữa, ông bẻ một miếng. Khi sô-cô-la tan trong miệng, vẻ mặt ông hoàn toàn ngất ngây.

- Thuyền trưởng biết ông thích. Ông ấy bảo chúng tôi biểu ông, để cảm ơn sự kín tiếng của ông.

- Đích thân thuyền trưởng Wrathe bảo hai cậu cho tôi sô-cô-la?

Bart rầu rĩ gật đầu:

- Lấy từ lương thực dự trữ riêng của thuyền trưởng đó. Còn nữa, thuyền trưởng nói, nếu ông giữ im lặng, *có thể* ông sẽ được thăng chức sớm.

- Thăng chức?

Hai mắt De Cloux sáng rực như hai ngọn đèn. Ông ta không thể tin nổi tai mình. Connor cũng vậy. Đây hoàn toàn không có trong bất cứ phần nào từ kế hoạch ba hoa mà tụi nó đã chuẩn bị. Bart đã đi quá đà. Có thể phỉnh phờ người khác với kẹo bánh lậu, nhưng không thể hứa hẹn thăng chức cho họ được.

Connor tăng hắng để mọi người chú ý, rồi nói:

- Chúng tôi phải đi rồi. Thời gian không còn nhiều.

Thận trọng bỏ gói sô-cô-la quý báu vào túi, De Cloux gật đầu:

- Phải. Vào thuyền đi, ta sẽ trực hai cậu xuống.

Ông gọi một cướp biển nữa tới giúp. Gã cướp biển cấp dưới phản đối:

- Nhưng họ đi đâu vào giờ này?

De Cloux nổi giận đùng đùng:

- Đứng láo, Gregory! Đây là lệnh riêng của thuyền trưởng, hãy giúp ta một tay và câm họng lại.

- Tuân lệnh.

Connor cười thầm. Leo vào thuyền, thận trọng không đạp trúng Jez đang trốn dưới vải bạt. Bart vượt qua hai ngọn đèn dầu, tiến theo Connor, rồi cũng leo vào, trong khi De Cloux bắt đầu hạ thuyền xuống nước.

Đưa ngón tay cái lên, Bart nói với De Cloux:

- Nhó nhé, kín miệng như bưng.

- Kín như bưng.

De Cloux lặp lại, nháy mắt khô hài.

Một lúc sau, con thuyền nhỏ chạm mạnh mặt nước đen ngòm, Bart tháo sợi dây nối với tàu *Diablo*, rồi bắt đầu chèo ra biển cả.

Thuyền mới di chuyển được mấy mét, một bàn tay xanh xao vén vải bạt, và khuôn mặt Jez - xanh xao không kém hai tay - xuất hiện. Vẻ nhột nhột của anh vẫn còn làm Connor bàng hoàng, nhưng tiếng cười đúng là tiếng cười của Jez Stukeley thuở nào.

Jez khúc khích cười nói:

- Tội nghiệp De Cloux. Chờ tới Giáng Sinh, thuyền trưởng mời ông ta vào phòng để nói chuyện thăng cấp.

Bart cười:

- Ông ta sẽ kiên nhẫn chờ lâu hơn thế. Tuy nhiên, điều đó sẽ làm ông ta giữ im lặng.

Bây giờ đã xa khỏi tầm nhìn của tàu *Diablo*, Jez ngồi lên phía sau hai bạn:

- Cảm ơn hai cậu nhiều lắm. Cảm ơn vì tất cả những gì đang làm cho mình.

Bart cười với Jez:

- Tất cả vì một người. Một người vì tất cả. Chẳng phải chúng ta đã luôn lo cho nhau sao? Nay bạn, cậu chết thì đâu có nghĩa hết là một trong ba chàng cướp biển trẻ trung đâu. Đúng không, Connor?

Connor lắc đầu cười:

- Cậu không thể chuồn khỏi tội tởm dễ thế đâu.

Jez tươi tỉnh lại:

- Vậy mà tớ nghĩ hai cậu đem Brenden Gonzalez thay thế tớ rồi.

Vừa chào Bart vừa hỏi:

- Gonzalez? Điều gì làm cậu nghĩ thế?

- Mấy đêm trước mình thấy các cậu cùng nhau nhảy nhót trong quán của Ma.

Bart ngạc nhiên, kêu lên:

- Cậu đã ở đó?

- Phải. Mình đã muốn được chuyện trò với hai cậu, nhưng không đủ can đảm. Ngồi trong một phòng nhỏ che rèm, mình lén nhìn các cậu trên sàn nhảy. Lúc đó, Gonzalez cũng ở đó với hai cậu.

Cả ba im lặng một lúc, rồi mặt Bart bỗng tái nhợt như mặt Jez:

- Khoan đã. Cậu đã có mặt tại quán của Ma trong đêm Jenny Petrel bị giết.

- Jenny Petrel?

Jez ngơ ngác hỏi. Rõ ràng cái tên đó không có nghĩa gì với anh ta.

- Cô ấy là một trong đám tiếp viên của Ma. Cậu nhớ Jenny không? Cô bé xinh tươi như một ngày hè đó.

Anh nhú mày tiếp:

- Họ phát hiện ra cô ấy trong một phòng phía trên sàn nhảy. Trong tiếng nhạc tango, không ai nghe tiếng Jenny bé nhỏ kêu la gào thét. Nhưng khi họ phát hiện ra, thì... cô ấy bị cắt nát ngực... chảy máu cho tới chết.

Jez lắc đầu buồn bã:

- Tội nghiệp Jenny.

- Vậy là cậu đã có mặt tại một trong số mấy căn phòng Jenny bị giết. Bây giờ cậu cần phải có máu người mới sống được, đúng không?

Bart thở dài, đau đớn tiếp:

- Cậu không hiểu mình đang nói gì sao? Cậu đã làm chuyện đó, đúng không?

- Minh ư?

Jez phản ứng như đó là một câu hỏi hoàn toàn lố bịch, chưa nói là đáng ghét. Rồi về mặt bình thường lại khi anh đành chấp nhận:

- Có thể là mình. Mình... không nhớ.

Connor hoảng hốt:

- Cậu nói sao? Không nhớ?

Bart nói:

- Sao có thể giết người rồi không nhớ chứ?

Jez nói thẳng ra:

- Đó là cái đói. Khi cái đói chiếm ngự, người ta không còn chọn lựa nào khác là phải đáp ứng. Cái đói điều khiển, làm người ta tê liệt đầu óc. Sau đó ý thức người ta trở nên tối tăm một thời gian, cần được nghỉ ngơi.

Connor không thể tin nổi những gì đang nghe. Mới đây, khi cùng xuống thuyền, dường như y hết ngày xưa. Tuy nhiên, dù cố làm như chưa từng có chuyện gì đã xảy ra, làm như đây chỉ là một chuyến phiêu lưu cuồng nhiệt của ba chàng cướp biển, nhưng bây giờ một làn ranh đã phân chia nó và Bart với Jez. Lạ lùng là, vấn đề không vì Jez là một người chết, một thầy ma

còn sống, một ma-cà-rồng... hay bất cứ người ta muốn gọi là gì. Vấn đề là bây giờ cậu ta đã thú nhận là một kẻ giết người bừa bãi, không may may áy náy, thậm chí không nhớ nổi nạn nhân.

Jez nói:

- Mình biết hai cậu đang nghĩ gì. Mình không ngu đâu. Nhưng hai cậu thấy không? Mình cảm ghét cái vật mình đã trở thành này. Mình đã nói rồi. Mình cần giúp đỡ. Mình sẽ làm bất cứ điều gì phải làm. Nếu mình đã giết cô gái đó - phải, rất có thể là mình đã giết - thì khủng khiếp quá. Khủng khiếp vì mình đã không nhớ. Nhưng hai cậu không hiểu cái đói này như thế nào đâu. Mình không thể kiểm soát được thân xác, ý nghĩ, nhu cầu của mình nữa. Khi cái đói ngự trị mình, tràn ngập trong mình, mình không thể làm gì chống lại nổi nó.

Nghe mấy lời đó, Connor cảm thấy an tâm phần nào. Nó tự nhủ, cậu ấy không là quái vật. Ít ra không tự làm mình thành quái vật - một quái vật tự *quyết định* gây tội ác.

Nó cố gượng cười nói với Jez:

- Thuyền trưởng Hải-tặc-Ma-cà-rồng sẽ giúp cậu. Ông ấy biết phải làm gì.

Bart quay lại Connor:

- Ok, chúng ta hãy hoàn tất những gì mới chỉ bắt đầu. Chúng ta tìm đường tới tàu Hải-tặc-Ma-cà-rồng cách nào đây?

Jez sôi nổi hỏi:

- Cậu biết nó đậu ở đâu không?

Connor lắc đầu:

- Không. Nhưng mình đã gặp thuyền trưởng. Ông ta bảo, khi nào mình cần tìm, sẽ không quá khó.

Connor nhớ lại, ngoài ra thuyền trưởng còn nói nhiều chuyện khác. Như giết Jez – hay vật Jez đã trở thành – cách nào. Ông ta đã bảo nó hãy tấn công bằng lửa. Nhưng lửa đã không giết chết Jez, chỉ tiêu diệt Sidorio và các ma-cà-rồng khác. Vì sao Jez đã thoát chết đêm đó? Hay trong đám ma-cà-rồng chỉ mình anh còn sót bản chất con người? Connor ngẫm nghĩ, nhưng không đủ tính người để tránh khỏi giết Jenny Petrel. Nó và Bart phải mau đưa Jez tới tàu Hải-tặc-Ma-cà-rồng, tìm sự giúp đỡ của thuyền trưởng, trước khi anh ta phạm tội ác khác.

Nó nhìn người đồng đội cũ, cố tìm hiểu. Jez trừng trừng nhìn lại. Ngay lúc đó, mặt anh ta thoát thay đổi. Hai mắt biến mất, cứ như hai con người thụt sâu vào một cái giếng đen thăm thẳm. Từ vùng tối tăm đó, hiện lên hai quả cầu lửa. Khủng khiếp nhưng như thôi miên. Rồi chỉ một thoáng, ánh lửa biến mất. Jez chớp mắt, nhìn lại Connor với đôi mắt quen thuộc cũ.

Anh ta hỏi Connor?

- Sao vậy, bạn? Trông cậu như thấy ma vậy?

- Trong một giây, mắt cậu đã biến mất - nó quay sang Bart hỏi - cậu thấy không?

Bart gật. Connor quay lại Jez:

- Mắt cậu biến mất. Trong hốc mắt chỉ là lửa.

- À... Điều đó thường có nghĩa là... mình cần máu.

Giọng Bart thất thanh:

- *Cậu cần máu?* Chỉ có hai chúng tôi với cậu giữa biển đêm, mà cậu thỉnh linh thèm máu. Nhắc lại coi, ai đưa ra kế hoạch sáng suốt này?

Thấy Bart gần hoảng loạn, Connor nắm thế chủ động, hỏi Jez:

- Bao lâu nữa? Bao lâu nữa cậu cần máu?

Một lần nữa mắt Jez biến mất, lửa hỏa ngục trở lại:

- Bây giờ. Cần máu ngay bây giờ.

CHƯƠNG HAI MƯƠI MỐT

Nghị lễ ruy-băng

Grace gõ cửa. Từ trong, Mosh Zu lên tiếng:

- Mời vào.

Grace siết chặt bàn tay Lorcan trước khi mở cửa. Căn phòng nhỏ, chẳng mấy đồ đạc.

Giữa phòng đã có hai người đang ngồi - một nam một nữ. Kế bên họ có một ghế trống - chắc để dành cho Lorcan. Khi dẫn anh tới ghế, Grace liếc nhìn hai người kia.

Người đàn ông từ đầu tới chân mặc toàn một màu trắng. Mặt ông ta trắng bệch như màu quần áo. Trái lại, người đàn bà mặc bộ váy áo dạ hội kiểu cách. Nhìn kĩ hơn, Grace thấy bộ áo đã rách tả tơi. Ngược lên, cô thấy quanh cổ bà ta là một chuỗi kim cương lấp lánh trong ánh sáng đèn dịu dịu. Bắt gặp ánh mắt cô, bà ta mỉm cười dịu dàng, mấy ngón tay vuốt ve sợi dây chuyền. Người đàn ông quay mặt đi, hai mắt dán xuống mặt sàn.

Khi Lorcan ngồi xuống, Grace nhận thấy không còn ghế nào nữa. Cô hỏi Mosh Zu:

- Tôi ra ngoài ạ?

- Không, tôi muốn cô ở lại.

Nhìn hai người kia, ông tiếp:

- Nếu các người đồng ý.

Người đàn bà nhún vai:

- *Porquoi pas?**

Người đàn ông không nói gì, hai mắt vẫn lom lom ngó xuống sàn.

- Cô ngồi trên sàn đi. Chỗ nào cũng được.

Mosh Zu bảo Grace. Cô gật rồi ngồi khoanh chân trên sàn.

Mosh Zu nói:

- Tất cả đã có mặt, chúng ta bắt đầu thôi. Tôi đón chào các người đã tới Cung Thánh. Rất vui mừng vì các người đã tìm được đường đến đây. Cần ở lại bao lâu các người cứ ở. Chắc hẳn các người đã phải lang thang vất vưởng trong thế giới này lâu rồi.

Nhìn mặt ba ma-cà-ròng, Grace thấy người đàn bà không còn cười nữa, người đàn ông mặc đồ trắng đã ngước mắt lên chăm chăm nhìn Mosh Zu.

- Tôi biết các người đã mệt mỏi đến nhường nào. Cung Thánh sẽ giúp các người trút bỏ sự mệt mỏi đó.

Ông mỉm cười tiếp:

- Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để cất bỏ gánh nặng mà các người đã phải chịu đựng bấy lâu.

* *Porquoi pas?* (tiếng Pháp): Tại sao không?

Grace thầm nhủ, giọng nói của Mosh Zu có điều gì đó vỗ về an ủi đến không ngờ. Dù ông không nói với cô, nhưng cô cảm thấy gánh nặng của riêng cô có thể sẽ nhẹ hơn trong thời gian ở lại đây.

- Hôm nay tôi không hỏi các người nhiều. Vì hôm nay chỉ đánh dấu sự khởi đầu một hành trình mới dành cho các người. Một hành trình mà tôi hi vọng sẽ đem lại cho các người sự bình an và một khởi đầu mới. Hãy nghỉ, Cung Thánh là nơi để rũ bỏ tất cả những gì làm các người đau khổ.

Ông im lặng, để những lời nói thấm vào họ. Grace thấy mặt họ khuây khỏa nhẹ nhõm hẳn.

Mosh Zu tiếp tục:

- Cho tôi biết tên, ngày và nơi sinh, ngày và nơi chết của các người. Thời điểm này tôi chỉ cần thế thôi.

Ông gật đầu với người đàn bà. Grace thấy mấy ngón tay bà ta vẫn đang vuốt ve sợi dây chuyền kim cương. Bà ta nói:

- Tên tôi là Marie-Louise, công chúa xứ Lamball.

Bà ta ngừng lại như chờ chúc tụng hay công nhận. Mosh Zu không nói gì, chỉ lắng lặng gật đầu.

- Tôi sinh năm 1749 tại Turin. Chết năm 1792 tại Paris. Tôi là bạn tâm giao của...

Mosh Zu nhẹ nhàng cắt ngang:

- Tôi chỉ cần vậy thôi, cảm ơn.

Grace thấy rõ là bà ta vẫn đang muốn được nói thêm về tiểu sử của mình. Nhưng Mosh Zu đã gật đầu với người đàn ông áo trắng.

- Tôi là Thom Feather. Sinh năm 1881 tại Huddersfield. Chết năm 1916 tại Wakefield.

Không như công chúa, Thom Feather không cung cấp thêm thông tin gì nữa.

- Cảm ơn.

Nói xong, Mosh Zu quay lại, đặt tay lên vai Lorcan:

- Bây giờ tới anh.

- Tên tôi là Lorcan Furey

Grace chăm chú nhìn Lorcan trong khi anh tiếp tục:

- Sinh tại Connemara năm 1803. Chết năm 1820 tại Dublin.

- Cảm ơn. Cảm ơn tất cả vì đã quyết định tới đây.

Grace thắc mắc những người kia nghe nói tới Cung Thánh bằng cách nào? Bằng cách nào họ đã tìm được đường lên đây? Họ cũng vượt qua hành trình như đoàn hành trình của tàu *Dạ Khúc*? Cũng phải leo lên vách núi? Còn cách nào khác nữa đâu? Nếu vậy, vì sao quần áo Thom Feather vẫn còn trắng bong? Vì sao váy áo của công chúa không còn lênh lênh như vậy? Khi thuận tiện, cô sẽ hỏi Mosh Zu về vụ này.

- Tôi có một thứ dành cho mỗi người đây.

Vừa nói Mosh Zu vừa cầm lên một hộp gỗ nhỏ, rồi đưa cho công chúa trước:

- Vui lòng lấy một dây ruy-băng.

Công chúa run rẩy hỏi:

- Tôi phải lấy một dây sao?

- Đúng vậy. Tôi biết nó mang một sự liên tưởng bất hạnh, nhưng bà phải chấp nhận.

Ý ông ta là sao? Grace thấy vẻ kinh ngạc của công chúa khi nghe mấy câu nói đó. Cô nhìn bà ta nhấc một dây ruy-băng xanh lục khỏi hộp, run run cầm trong tay.

Tiếp theo, cái hộp được chuyển qua Thom Feather. Ông ta nhìn vào trong hộp, cười khan:

- Tôi đoán dây trắng dành cho tôi.

Ông ta cầm sợi dây lên.

Sau cùng, Mosh Zu chuyển hộp cho Lorcan. Grace lom lom nhìn Lorcan đưa tay quờ quạng tìm cái hộp. Mosh Zu kiên nhẫn chờ đợi. Khi thấy Lorcan nhú mào, ông lại đặt tay lên vai anh:

- Đừng vội, cứ từ từ, Lorcan Furey.

Sau cùng, mấy ngón tay Lorcan tìm thấy hộp, và lấy sợi ruy-băng.

- Khá lắm.

Mosh Zu nói rồi đóng nắp hộp. Ông bước lùi lại, tiếp:

- Bây giờ tôi muốn mỗi người hãy nắm chặt sợi ruy-băng của mình.

Nhìn khắp lượt ba người, ông tiếp:

- Tốt rồi. Bây giờ phải can đảm lên. Tôi sẽ yêu cầu các người buông xả khổ đau, bất kể khổ đau đó đã đến từ đâu - từ đời sống, từ cái chết, hay sau khi chết. Đừng thúc đẩy. Có thể, lúc đầu các người không có khả năng rũ bỏ quá nhiều đau khổ. Nhưng chúng ta sẽ lập lại từng đêm. Sau cùng, các người sẽ được giải thoát khỏi những gánh nặng đau khổ đó.

Ông mỉm cười:

- Bây giờ, trong khi tập trung rũ bỏ khổ đau, hãy giữ một đầu dây thoi, đầu kia cứ thả rũ xuống.

Ông chờ ba người làm theo chỉ dẫn. Ngồi sau ông, Grace cũng chăm chú nhìn. Thật vậy sao? Thật sự khổ đau của họ có thể chuyển sang sợi ruy-băng? Grace thấy được vẻ mặt căng thẳng của họ. Dù không thể thấy gì trong đôi mắt Lorcan, nhưng cô có thể thấy vẻ quả quyết trong cái hàm nghiến chặt của anh.

Cô lom lom nhìn Mosh Zu đưa tay phải lên, vì ngay lúc đó một điều lạ lùng xảy ra. Ba dải ruy-băng đang thả rũ trong không khí bỗng bắt đầu tìm kiếm bàn tay ông, như bị nam châm thu hút. Hai người kia cũng thấy, nhướng mắt, kinh ngạc nhìn theo.

Mosh Zu bảo họ:

- Đừng tập trung vào tôi. Hãy tập trung vào chính mình. Trút bỏ mọi khổ não khỏi thân xác, chuyển chúng qua dải ruy-băng.

Grace nhìn mấy dây vải đang căng ra như bị Mosh Zu cuốn về phía ông. Cô còn thấy một luồng ánh sáng bao quanh chúng. Nếu cần được thêm thuyết phục về sức mạnh trị liệu, cô thấy ngay, khi quay lại nhìn ba ma-cà-rông.

Công chúa đang khóc. Mắt vẫn nhắm, nhưng nước mắt lăn dài trên má. Grace quay lại Mosh Zu. Ông không gặp ánh mắt cô. Cô nhận thấy, chính ông cũng đang tập trung vào mấy dải ruy-băng.

Bỗng một tiếng rên rỉ thê thảm vang lên. Cô thấy tiếng rên đến từ phía Thom Feather. Mắt ông ta cũng

nhắm. Tiếng rên nho nhỏ, kéo dài. Cô nhớ ông ta chết vào năm 1916. Nhưng dường như nỗi đau của sáu trăm năm đang từ từ rời bỏ thân xác ông. Lúc đầu âm thanh đó làm cô đau đớn, nhưng khi nó tiếp tục, cô tưởng như, sâu thẳm trong ông, những làn sóng đớn đau đang sôi sùng sục, rồi bắt đầu thoát ra.

Sau cùng, khi tiếng rên rỉ của Thom Feather dịu dần, Grace hướng mắt về Lorcan. Trên mặt anh không nước mắt, anh cũng không phát ra một âm thanh nào. Grace nhú mày, cảm thấy đây không là một dấu hiệu tốt.

Sau cùng cô thấy Mosh Zu hạ thấp bàn tay, rồi sự kết nối của ông với mấy dải băng kết thúc.

Công chúa từ từ mở mắt, một tay vẫn còn nắm dải ruy-băng, tay kia bà ta lục lọi trong áo lấy khăn tay lau nước mắt.

Thom Feather đã mở mắt. Trông ông ta có vẻ bàng hoàng, như vừa vừa chợt tỉnh, ngạc nhiên với cảnh tượng chung quanh. Một lúc sau ông ta bình thường lại. Nhưng Grace nghĩ, trong ông đã có một luồng sinh khí mới.

Lorcan không nhúc nhích, nhưng hình như Mosh Zu cảm nhận anh đã làm những gì có thể. Ông lên tiếng:

- Tất cả đã vượt qua bước đầu tiên. Tất cả những khổ não các người đã đem tới Cung Thánh, rồi các người sẽ để lại phía sau. Dù đang tranh đấu với cái đói, hay những vết thương cũ hoặc mới, hay đơn giản là sự mệt mỏi - quá mệt mỏi - vì vất vưởng lang thang, các người sẽ tìm thấy một khởi đầu mới tại nơi này.

Grace nghĩ, giọng ông thật thư thái, nhẹ nhàng như tiếng nước vỗ bờ.

- Bây giờ hãy trở lại phòng. Nếu cần không khí thì ra vườn. Ở một mình, hoặc nếu thích, hãy làm quen với nhau, hay với những người tới trước. Đêm mai chúng ta sẽ gặp lại. Luôn giữ dải ruy-băng bên mình, và nhớ đem chúng tới đây vào ngày mai.

Ông mỉm cười, quay đi. Rõ ràng buổi lễ đã kết thúc.

Công chúa đảo mắt về phía Grace làm cô chột rùng mình. Bà ta lên tiếng:

- Tôi có một câu hỏi.

Mosh Zu quay lại:

- Vâng?

- Máu. Nhu cầu dùng máu của tôi rất mạnh. Người ta nói, ông sẽ cho chúng tôi lời khuyên để sắp xếp lại.

Mosh Zu tươi cười:

- Bà sẽ không cần máu đâu.

- *Không cần máu?* Nhưng... phi lí quá!

- Tôi có thể nói là bà không cần đến nó. Phải học cách phân biệt giữa nhu cầu thật sự và thói quen.

- Nhưng...

Bà ta bắt đầu phản đối. Một lần nữa, Mosh Zu ngắt lời:

- Khi bà thật sự cần máu, chúng ta sẽ giải quyết chuyện này. Hãy sống với nỗi khao khát bồn chồn. Hãy để cho cái đói ám ảnh bà. Rồi phủ nhận nó. Nhìn nó rút lui.

- Không thể. Tôi yếu đuối lắm.

- Không, bà rất mạnh mẽ. Tất cả các người đều rất mạnh. Hơn các người tưởng. Rồi đây các người sẽ sớm hiểu bản thân mình hơn.

Mosh Zu mỉm cười. Rồi, trước sự ngạc nhiên của Grace, ông ra khỏi phòng, biến vào những hành lang như mê cung.

CHƯƠNG HAI MƯƠI HAI

Quán máu

- Chúng ta làm gì bây giờ?

Bart hỏi trong khi anh và Connor cùng lo lắng nhìn hai hốc mắt rực lửa của Jez.

Rõ ràng cơn đói đang mạnh dần, nhưng hình như anh ta cố hết sức chống trả:

- Đừng sợ. Mình sẽ không làm hại hai cậu đâu.

- Nay bạn, cậu thì cần máu, mà chỉ có ba chúng ta trên mặt biển, không có gì ngoài mấy giọt rượu trong bình. Cậu nói vậy, nhưng khi bị cái đói điều khiển, cậu không thể kiểm soát nổi mình nữa. Tội mình phải sợ chứ.

- Đưa mình...

Hình như hết sức nỗ lực Jez mới thốt được thành lời:

- Đưa... mình... tới... Quán Máu.

Bart bối rối nhìn Jez:

- *Quán máu*. Cậu nói gì vậy?

Để trả lời, Jez đưa cánh tay ra, vén tay áo lên. Một lần nữa, Connor lại bàng hoàng vì màu da trắng bệch - gần như trong suốt - của anh ta. Dưới làn da mỏng dính, những gân máu xanh nhợt đang ngo ngoe. Sau cánh tay là hình xăm bí mật mà cả ba tay kiểm nhìn thấy khi tỉnh lại, sau ngày nghỉ cuối tuần tại *Calle del Marinero*. Nhưng Jez chỉ tay lên vết mực mới, bên trên hình xăm. Đó là mấy chữ nguệch ngoạc vội vàng:

Quán Máu

Nhánh Sông Địa Phủ

Cửa Đen

Lilith

Mắt rực lửa, miệng méo mó, Jez lặp lại:

- Đưa mình đi.

Connor rùng mình, quay hỏi Bart:

- Biết Nhánh Sông Địa Phủ không?

Điều chỉnh hướng thuyền, Bart nói:

- Biết, không xa đây.

Connor nhìn lại Jez. Hình như anh ta đang cố gắng một cách tuyệt vọng để đè nén sự thèm ăn, nhưng có vẻ như không thể kiểm soát nổi thân xác nữa.

Connor hỏi:

- Chúng ta còn bao nhiêu thời gian?

Jez quay mặt đi nhưng lại khò khè nói:

- Cần... máu... ngay bây giờ.

*

Gió đêm đã giúp họ và Bart chèo nhanh con thuyền nhỏ tới Nhánh Sông Địa Phủ. Anh lên tiếng:

- Đây rồi. Chúng ta tới rồi.

Jez lão đảo làm con thuyền nhỏ tròn trĩnh theo. Connor rút rề đưa tay ra với lấy Jez. Khi Jez nhìn lên, Connor phải quay đi hướng khác. Mỗi giây trôi qua, hình như Jez lại bị bóc thêm một lớp sắc mặt con người.

Connor hỏi:

- Cậu đã tới đây bao giờ chưa?

Jez mở miệng, nhưng thay vì trả lời, anh ta chỉ lặp lại:

- Cần-máu-ngay.

Bart thở dài:

- Vô ích. Cậu ấy không còn tỉnh táo đâu. Chúng ta phải tự tìm cái Quán Máu này thôi.

- Vậy thì phải tìm ra cái cửa đen.

- Ngay lúc này, cửa nào bắt đầu cũng tốt hết.

Giọng Bart vừa bồn chồn vừa thất vọng.

Thuyền đã tới gần bờ đá vành đai của nhánh sông, nhưng không hề thấy khu dân cư hay một ngôi nhà nào. Bart chán ngán nói:

- Thậm chí mình nhớ là chưa bao giờ thấy một ngôi nhà tại nhánh sông này.

Tim Connor đập thành thịch. Nếu không sớm tìm ra Quán Máu, vụ này sẽ đi tới một kết thúc tồi tệ. Chuyển trở về, trên thuyền ít nhất sẽ thiếu mất một người, có thể là hai.

Thình lình Bart kêu lên, chỉ tay lên mặt đá:

- Khoan. Đó có phải là một cái cửa không?

- Đâu?

Connor không thấy gì ngoài bóng đá lơ mờ. Bart nói:

- Mau. Đưa đèn của cậu cho tớ.

Connor trao cho anh cây đèn lồng. Bart đưa cao đèn. Trên một gờ đá, cây cối che khuất đường nét một cái cửa.

- Chắc chắn là đây rồi.

- Màu đen và là một cái cửa. Tốt rồi.

Jez ngóc đầu, há hốc miệng. Trước đây, Connor không chú ý đến rằng cửa của Jez ra sao. Chúng như đang mọc dài hơn. Nướu răng xung huyết, chảy máu. Connor thật sự nhẹ nhõm khi Jez khép miệng lại.

Bart nói:

- Không có chỗ buộc thuyền. Connor, tớ chờ đây, cậu vào với Jez.

- Tớ á?

- Đi đi, bồ. Tuy tệ nhưng chưa chắc tệ hơn sự chọn lựa khác đâu.

Chưa chắc. Nghe quán máu là đủ khiếp rồi. Connor rùng mình khi Bart giữ vững thuyền để nó bước lên gờ đá. Nó đưa tay cho Jez, nói:

- Nào, theo tớ.

Nó giúp Jez leo lên gò đá. Cứ như đang dẫn theo một con chó hoang ấy.

Trên gò đá, cây cối rậm rạp tạo thành một mái lùm dẫn vào cửa đen. Bên cửa có chuông kéo. Cố bình tĩnh, Connor với tay, giật mạnh.

Chỉ sau một thoáng trì hoãn, có tiếng kéo then sắt và hai con mắt trắng dã lom lom nhìn Connor qua lỗ hồng nhỏ xíu. Nó nhìn lại, tim đập rộn lên.

Giọng nói từ bên trong hỏi:

- Sao?

- Đây có phải là Quán Máu không?

Không trả lời. Hai con mắt trắng dã hoàn toàn vô hồn. Connor tự hỏi, đây có phải đôi mắt của một người mù không. Nó nói:

- Đây là Nhánh Sông Âm Phủ và đây là cánh cửa đen duy nhất. Chắc chắn đây là Quán Máu rồi. Xin để tôi vào. Bạn... bạn tôi rất... rất cần máu.

Hai con mắt không biểu lộ một chút hiểu biết nào. Rồi Connor chợt nhớ mấy chữ trên cánh tay Jez.

- Lilith. Chúng tôi đang tìm người có tên là Lilith.

Cánh cửa hé mở, một khoảng trống xuất hiện trong lòng đá. Connor khom mình bước vào, kéo theo Jez. Đôi mắt trắng dã của người giữ cửa như lượn lờ trong không gian. Hắn mặc áo choàng đen. Không nói năng gì, hắn đưa tay chỉ hành lang cong vòng. Connor thấy ánh sáng và nghe tiếng nói phía trước.

Jez hỏi:

- *Máu* hả?

- Phải. Sắp có rồi.

Qua khỏi hành lang lơ mờ sáng, Connor và Jez tới một tiền sảnh nhỏ hình vuông, chính giữa là một phòng kính nhỏ, hơi giống phòng chiếu phim tại Vịnh Trăng Lưỡi Liềm. Connor thấy một người đàn bà đang ngồi trong đó. Mái tóc đen của bà ta xếp kiểu như một cái tổ ong đen vô tổ chức. Mí mắt phủ dày một lớp màu xanh lục lấp lánh. Trông không thích hợp tí nào với chung quanh và khuôn mặt đã qua thời phát tiết thanh xuân của bà ta.

Trước Connor và Jez đã có người xếp hàng. Hắn quay lại nhìn, Connor khiếp đảm khi thấy người đàn ông này cũng có hai con mắt rực lửa. Một ma-cà-rồng nữa. Mỗi nguy hiểm trên thuyền dù sao chỉ có mình Jez, trong khi nó và Bart có hai người. Nơi kì lạ nằm sâu trong lòng đá này, rõ ràng ma-cà-rồng áp đảo con người. Nó nhìn ma-cà-rồng đứng trước thọc tay vào túi, lấy ra một nắm tiền kim loại. Connor lạnh toát người. Muốn có máu phải trả tiền. Tất nhiên! Sao nó không dự kiến chuyện này?

- Phòng ba.

Người đàn bà nói, bỏ tiền của ma-cà-rồng vào ngăn kéo, rồi chỉ lối vào che nhung đỏ. Ma-cà-rồng gật đầu, vén màn nhung, tiến vào bóng tối.

Người đàn bà trong lồng kính lên tiếng:

- Tiếp theo!

Connor bước lên, lo lắng nói:

- Chúng tôi cần máu.

- Tới đúng chỗ rồi đó. Một panh*, nửa panh hay tiêu chuẩn đặc biệt?

Connor nhìn Jez, rồi quay lại bà ta:

- Tôi không biết. Cho cậu ấy, không phải tôi.

Bà ta nhìn Jez từ đầu tới chân, rồi nói với Connor:

- Tôi nghĩ là một panh.

Connor hỏi cậu nó đang rất sợ:

- Được. Bao nhiêu?

Thật sự không là số tiền lớn, nhưng nhiều hơn số nó đang có. Nó hỏi Jez:

- Cậu có tiền không?

Jez lắc đầu rồi lại rên rĩ:

- *M á á á u!*

Người đàn bà nói ngay:

- Không tiền thì không máu. Rất tiếc, khách hàng yêu quý, nhưng đây không là cơ sở từ thiện. Bây giờ tránh sang một bên, phía sau còn người khác xếp hàng rồi.

Connor không thể tin đã tới tận đây mà còn bị thất bại. Nó buồn rầu quay đi, nhưng người đàn bà bỗng nói:

- Khoan. Cái mề đây cậu đang đeo cũng được giá đó.

Connor quay lại:

- Mề đây của tôi?

Nó chạm mấy ngón tay vào mề đây. Đây là thứ nó đã cho Grace, nhưng cô đã để lại trước khi đi. Với nó, đây là lá bùa hộ mạng, một cách giữ Grace gần nó.

* Panh (pint): đơn vị đo lường của Anh. 1 panh = 0,58 lít.

- Tôi không thể đưa cho bà vật này. Không thể.
- Được thôi.

Người đàn bà nói tiếp:

- Ta chỉ nghĩ thế thôi. Tiếp theo!

CHƯƠNG HAI MƯƠI BA

Chặt thay thể máu

Olivier có một dãy phòng, tuy nhiên, từ những gì Grace đã thấy. Trong Cung Thánh phòng nào cũng như phòng nào, đơn giản và trông giống tu viện nhỏ. Phòng để cửa khép hờ và trông cũng sơ sài như phòng cô hay phòng của Lorcan, chứng tỏ “nhân viên” Cung Thánh không hưởng ưu đãi hơn khách hoặc những người đang điều trị. Cửa khác mở vào một văn phòng nhỏ. Cô không ngạc nhiên thấy phòng này quá sạch sẽ ngăn nắp. Một cái ghế và một cái bàn đã được dọn sạch giấy tờ. Sau bàn là một kệ xếp những hàng hồ sơ và những cuốn sổ. Trên tường là tủ gỗ đựng thẻ, giống như trong bệnh viện hay thư viện. Grace ước được lại gần để thấy rõ đó là gì.

Vừa buột cái tạp dề ra ngoài áo choàng Olivier vừa nói:

- Thăm dò chung quanh hả?

Grace hơi đỏ mặt:

- Xin lỗi! Tôi nơi lạ, tôi không cưỡng lại ý muốn được khám phá.

- Không sao. *Mi casa su casa**.

Thấy Grace bối rối, Olivier giải thích:

- Câu đó nghĩa là “nhà tôi là nhà bạn”.

- À.

Grace rời khỏi cửa văn phòng, tiến tới quầy gỗ, nơi Olivier đang đặt lên một cái chày và cái cối lớn bằng kim loại.

Căn phòng lớn nhất trong dãy phòng của anh ta này, Grace thấy vừa giống một căn bếp vừa giống một cửa hàng thuốc. Nổi trội nhất là một cái quầy rộng lớn. Sau quầy, một hàng kệ kéo dài từ phải sang trái, từ sàn tới trần, chất đầy các bình thủy tinh gia vị, chai dầu, giỏ dược thảo tươi, trái cây và rau, vỏ cây và hạt, cùng đủ thứ khác mà Grace không thể phân loại nổi. Một thang gỗ gắn tới kệ cao nhất, để Olivier có thể leo lên khi cần thiết. Mỗi bình thủy tinh đều dán nhãn, nhưng hình như anh ta biết ngay mọi thứ để đâu. Grace nghĩ, nhìn hai bàn tay Olivier thoăn thoắt lướt qua các kệ, chọn lọc các mẫu khác nhau, rồi đặt lên quầy bên chày cối, cứ như đang nhìn một nhạc sĩ dương cầm.

Xếp hàng những bình và chai, chuẩn bị làm việc, Olivier nói:

- Kéo cái ghế đầu ra đi, Grace.

Cô kéo ghế, ngồi xuống, nói:

* *Mi casa su casa*: thành ngữ Tây Ban Nha.

- Cảm ơn. Trong thuốc cao này có gì vậy?

- Trường xuân đất... cây ngải... sấp ong lấy từ tổ ong của chúng tôi... đầu hướng dương... cây com nguội... chuỗi đại... lá mã đề...

Vừa nói tên từng thành phần, Olivier vừa lần lượt mở chai, trút một lượng đều đặn vào cối sắt. Anh ta tiếp tục bổ sung thêm nhiều nguyên liệu nữa, nhưng Grace không theo dõi kịp. Cô mê mẩn nghĩ, sao anh ta có thể biết chính xác liều lượng từng thành phần mà không cần tới cân hay thìa đo, hoặc bất cứ dụng cụ nào khác.

Olivier bỗng nhìn lên hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Anh luôn bào chế thuốc mà không cần cân đo sao?

- Tôi đang tính toán đấy chứ. Chỉ là không dùng dụng cụ thôi. Tôi bào chế thuốc cao này nhiều lần rồi.

- Tài thật.

- Chưa hẳn. Đây là một bài thuốc thông thường thôi mà. Cây com nguội là thành phần quan trọng nhất. Cô biết ma thuật của cây com nguội không, Grace?

Cô lắc đầu.

Vừa tán các thứ lá và cành khác nhau, Olivier nói:

- Được, để tôi nói sơ cho cô biết. Tại Nga, người ta tin cây com nguội xua đuổi tà ma. Ở Sicily*, người ta dùng nó để đuổi rắn và trộm cướp. Người Serbia thì dùng cây com nguội trong lễ cưới để cầu thịnh vượng cho cô dâu chú rể. Còn tại Anh, người ta hái lá cây

* Sicily: một địa danh ở Italy.

cơm nguội vào ngày cuối tháng tư, treo trên cửa ra vào và cửa sổ, để ngăn cản phù thủy vào nhà. Tại Cung Thánh này, chúng tôi dùng để trị ngoại thương, như vết bầm tím quanh mắt bạn cô đó.

Olivier bắt đầu giả hỗn hợp. Các vị thuốc khác nhau từ từ kết thành một khối dẻo. Không hẳn cô đã tin vào câu chuyện dân gian anh vừa kể, nhưng chắc chắn có thuật giả kim trong cách anh bào chế thuốc cao từ nhiều thành phần.

Khi Olivier đặt chày xuống, Grace nói:

- Trông ngon lành như có thể ăn được vậy.
- Tốt nhất là đừng ăn.

Olivier cười nói, rồi múc thuốc cao vào một bình thủy tinh, đưa cho Grace.

- Đây, giữ cẩn thận cái này. Chúng ta sẽ giao cho bạn cô sau. Tôi sẽ đắp thuốc lần đầu thay băng, nhưng sau đó là nhiệm vụ của cô làm chuyện này, hai lần mỗi ngày - khi cậu ta thức dậy và trước khi đi ngủ. Nếu cần, sẽ thường xuyên hơn.

Cầm bình thuốc trong tay, Grace vui mừng với ý nghĩ đã có thể làm một việc thiết thực, giúp Lorcan giảm bớt đau đớn.

Olivier đặt chày cối vào một chậu sâu, rồi đổ đầy nước để ngâm. Anh ta kì cọ thật kĩ hai tay, rồi tiến tới một cái chảo đồng đặt trên lò đã tắt lửa.

Grace hỏi:

- Trong chảo có gì vậy?
- Lại nhìn đi.

Cô tụt xuống khỏi ghế, bước tới bàn. Chảo còn ấm dù bên dưới không lửa. Trong chảo là một chất lỏng sền sệt màu đỏ tía, bên trên có một lớp màng mỏng. Olivier lấy một cái muôi, đánh tan lớp màng rồi quậy chất lỏng. Một mùi đặc biệt không dễ chịu lắm phả lên mũi Grace. Cô hỏi:

- Cái gì vậy?

- Ném thử đi.

Múc một muỗng nhỏ vào tách, Olivier đưa cho Grace. Rồi anh cầm một ống nhiệt kế, nhúng vào chảo, đưa lên đọc.

- Vẫn còn hơi nóng. Khoảng ba mươi bảy độ C là uống ngon nhất.

Cầm tách trong tay, Grace nhìn xuống chất lỏng. Loãng hơn súp nhưng đặc hơn nước trái cây, màu đỏ đậm đặc biệt của nó có vẻ gì quen quen. Thành lĩnh một ý nghĩ khủng khiếp chợt lóe lên trong đầu cô. Grace nhú mào, nói:

- Khoan! Ba mươi bảy độ C là nhiệt độ cơ thể. Đây không là thứ mà tôi nghĩ chứ?

- Ném đi. Nguội rồi đó.

Cô không muốn ném, nếu là *thứ* mà cô đang nghĩ.

- Grace, cứ ném đi.

Đưa tách lên môi, cô nhắm mắt nhấp một hớp nhỏ. Mùi vị là lạ đặng đặng. Chất cấu tạo cũng rất rõ ràng, nó như không tan trong miệng và trên lưỡi cô. Hầu hết chất lỏng đánh tan cơn khát, nhưng chất này khô hơn, nó làm cô ước có một ly nước để súc miệng.

Olivier hỏi:

- Cô thích không?

- Không thích lắm. Cái gì vậy?

Cô gặt hái mãi đến lần thứ ba:

- Trà quả mọng. Làm từ bảy loại quả mọng dại. Nhiều loại rất hiếm, nhưng chúng mọc trên núi này.

- May quá! Tôi tưởng là...

- Cô tưởng là máu chứ gì. Đây là thứ chúng tôi cho ma-cà-rồng uống trong giai đoạn điều trị đầu tiên. Kết cấu của nó rất gần với thành phần máu, nhưng quan trọng hơn là thành phần sinh hóa của nó rất giàu khoáng chất và dinh dưỡng.

- Anh nuôi ma-cà-rồng bằng một chất thay thế máu? Nhưng dứt bỏ máu thật không làm họ bị yếu sao?

Olivier lắc đầu:

- Không, không hề. Như cô đã thấy trên tàu *Dạ Khúc*, ma-cà-rồng chỉ cần một lượng máu tương đối nhỏ, đều đặn theo tiêu chuẩn, để sống. Chất lượng máu mới là điều quan trọng. Hầu hết ma-cà-rồng tới đây đều đã nốc máu tạp nham mà thường là không rõ nguồn gốc. Trong giai đoạn đầu họ điều trị tại đây, chúng tôi cần phải lấy loại máu đó ra khỏi cơ thể họ và huấn luyện lại quan niệm về sự đói khát của họ. Khi cung cấp máu lại cho họ, chúng tôi tập trung vào việc sử dụng chừng mực hơn, từ một nguồn rõ ràng.

- Người hiến máu?

Olivier gật. Grace ngẩn người:

- Tôi tưởng họ không thể tiêu hóa bất cứ thứ gì khác ngoài máu.

-Ồ, đúng. Vấn đề tiêu hóa của ma-cà-rồng chắc hẳn khác người sống. Chẳng hạn như họ không thể tiêu hóa thực phẩm rắn. Giải thích về sinh lí cơ thể khá phức tạp, nhưng cứ nghĩ thế này nhé. Cơ thể sau khi chết gần giống như một đứa trẻ sơ sinh. Cô không thể nuôi một trẻ sơ sinh bằng thịt bò bít-tết, đúng không?

Olivier mỉm cười, tiếp:

- Tương tự vậy, ma-cà-rồng chỉ có thể tiêu hóa chất lỏng. Đúng, chất lỏng đó phải là máu trong một giai đoạn dài. Nhưng cái hay của loại trà này là nhìn và có cấu tạo tương tự máu. Nó thỏa mãn nhu cầu cấp thiết của họ. Và, như tôi đã nói, nó gần đáp ứng những thành phần hóa học trong máu.

- Thay vì máu, họ có thể sống được bằng thứ trà này không?

- Chắc được. Ít ra là chúng tôi nghĩ thế. Đây là giai đoạn chuyển tiếp. Nhưng đây là một thứ thuốc thật sự diệu kì. Chủ yếu dùng để ma-cà-rồng cai máu, nhưng Mosh Zu lại bảo tôi bắt đầu điều trị cho Lorcan bằng trà này, để tập cho cậu ấy dùng máu lại.

Olivier lại nhúng ống nhiệt kế vào chảo, đưa lên xem rồi nói:

- A, tuyệt hảo rồi.

Lấy một cái khay với những bình kim loại, Olivier bắt đầu mở nắp các bình.

- Anh bảo sẽ cho ma-cà-rồng uống thứ này trong giai đoạn điều trị đầu tiên, nhưng sau đó thì sao?

Vừa múc trà vào bình Olivier vừa nói:

- Có ba giai đoạn điều trị. Đầu tiên là giai đoạn khai tâm, đánh tan sự nghiện máu kéo dài. Trà là một phần trong giai đoạn này, nhưng còn nhiều tác động về tâm lý quan trọng hơn. Đói máu, ám ảnh sẵn lòng máu... là những nhu cầu thuộc tâm lý và cảm xúc cũng mạnh như đòi hỏi của thể xác.

Đóng lại nắp bình đã đầy, Olivier tiếp tục rót trà vào bình khác.

- Giai đoạn hai, cho họ uống lại máu, nhưng trong một chừng mực mới. Trong giai đoạn này, họ được cho máu thật, do những người hiến máu tại chỗ cung cấp, nhưng sẽ không có sự tương tác cơ thể giữa ma-cà-rồng và người hiến máu. Máu được cung cấp trong bình, giống như các bình này đây. Chỉ trong giai đoạn ba, giai đoạn điều trị sau cùng, ma-cà-rồng và người hiến máu mới được ghép đôi. Từ đó sự chia sẻ mới bắt đầu. Đó là lần chuẩn bị cuối cùng để hội nhập tàu *Dạ Khúc*.

- Nghĩa là mục đích cơ bản để ma-cà-rồng vượt qua mọi giai đoạn tại Cung Thánh là để gia nhập tàu Hải-tặc-Ma-cà-rồng?

- Đúng, tất nhiên.

- Nhưng làm sao đủ chỗ cho họ?

- *Dạ Khúc* có đủ chỗ cho tất cả những ai muốn đi theo. Ngoài ra, có một số không hoàn tất được việc điều

trị tại đây, trở lại với con đường cũ của họ. Thật đáng thất vọng, nhưng không phải tất cả đều thành công.

Mở nắp một bình nữa, Olivier tiếp tục:

- Thịnh thoảng có ma-cà-rông và người hiến máu hoàn tất giai đoạn điều trị ghép cặp, nhưng không chọn cách theo tàu.

Grace chưa bao giờ nghĩ đến lựa chọn này của các ma-cà-rông. Cô bối rối hỏi:

- Họ đi đâu?

Olivier tủm tỉm cười:

- Bất cứ đâu họ chọn. Chắc chắn sự chọn lựa của họ là con đường khó khăn hơn. Vì... phải giữ bí mật, để sống giữa xã hội loài người.

Grace tròn xoe mắt:

- Thật sự ý anh là... ngoài kia... trong làng mạc, thị trấn, thành phố... có ma-cà-rông và người hiến máu của họ đang sống giữa chúng tôi?

Olivier nháy mắt:

- Một ý nghĩ hấp dẫn gợi hiếu kì, phải không? Ôi, không bao giờ cô có thể biết họ là người hàng xóm kế bên nhà cô. Biết bằng cách nào chứ? Ngoài việc chẳng bao giờ thấy anh chồng ăn, chị vợ thì hình như không hề già đi chút nào. Nhưng thường thì người ta không tinh tường đến thế. Họ dễ bị lừa bằng những chuyện bịa đặt như ăn kiêng, sữa sắc đẹp.

Grace tưởng tượng ma-cà-rông và người hiến máu sống giữa xã hội "bình thường". Thật kinh dị.

Olivier đóng nắp bình cuối cùng:

- Rồi. Hoàn tất. Trà được giữ nóng trong bình vài giờ. Chúng ta sẽ làm một tua sau, còn bây giờ có những việc chúng ta bắt buộc phải làm ngay.

Anh bắt đầu đặt thêm xoong, chảo, dao lên bàn. Grace lắc đầu. Công việc của Olivier hình như không bao giờ làm hết. Cô hỏi:

- Bây giờ anh đang sắp làm gì vậy?

- A, không biết cô thì sao, nhưng tôi thì đói là rồi. Tôi nghĩ là phải làm gấp bữa ăn trưa cho chúng ta thôi.

CHƯƠNG HAI MƯƠI BỐN

Phòng số bốn

Connor thấy lửa cháy rực trong hai hốc mắt Jez. Lửa như sắp chiếm ngự khắp mặt anh ta. Giật mạnh mặt mẽ đay, Connor nói:

- Thôi được, bà cầm lấy cái này. Hãy lấy máu cho bạn tôi ngay.

- Có ngay, khách quý.

Người đàn bà nắm lấy mẽ đay, rút vào phòng, nói:

- Phòng số bảy.

Connor dìu Jez tới cửa nhưng đỏ. Bà ta ngừng việc, gọi ra:

- Không được vào cùng cậu ấy. Chờ ngoài này. Có cà phê, tạp chí đó.

Connor hơi an tâm. Khi bước qua cửa, Jez quay lại, mặt chợt thoáng bình thường lại:

- Cảm ơn cậu.

Rồi anh ta khuất dạng.

Nửa giờ trong phòng chờ là thời gian kì lạ nhất trong đời Connor. Trước hết là dòng ma-cà-ròng tiến qua phòng ngoài, tay cầm tiền, trước khi được chỉ tới cửa che màn nhung đỏ. Connor cố hết sức tránh ánh mắt của nhóm khách hàng đó, nhưng nó biết là bị tất cả bọn họ dòm ngó khi họ lướt qua. Có lẽ họ cảm thấy nó không là ma-cà-ròng, và thắc mắc nó đang làm gì tại đây. Hoặc có thể họ nhìn chỉ đơn giản vì: nó là một thùng chứa máu thuận lợi. Cố đè nén nỗi sợ hãi đang tăng dần cùng ý nghĩ đó, nó vờ tò tạp chí, lật mấy trang, nhưng nó nhận ra rằng chẳng thể nào tập trung vào nội dung được. Đầu óc nó chỉ nghĩ đến nơi lạ lùng này, con đường kì dị đã đưa nó tới đây, và mối hiểm nguy đang đè nặng trên nó.

Từ khoe mắt, Connor lén nhìn những kẻ sau cùng vừa tới. Rõ ràng ma-cà-ròng gồm đủ loại người. Đàn ông, đàn bà. Trắng, đen, châu Á, dân nói tiếng Tây Ban Nha. Già, trẻ, trung niên. Điều làm họ kết hợp với nhau là cái đôi khủng khiếp trong ánh mắt. Chỉ có một số ít cùng ở trong tình trạng cần máu tốt độ như Jez, nhưng trên khuôn mặt họ chính là ngọn lửa bùng bùng ấy. Mỗi lần nhìn, Connor lại nghĩ tới câu nói của Jez:

"Tôi không thể kiểm soát nổi thân xác, ý nghĩ, nhu cầu của mình nữa. Khi bị cái đôi ngạ trị, tôi không thể làm gì để chống trả lại."

Có lẽ nó đã quá vội vàng phán xét Jez về vụ tấn công cô bé Jenny. Jez đâu có yêu cầu được tồn tại như thế này. Cậu ấy đã là một cướp biển chết yếu. Connor không biết cồi chết kia là gì, nhưng giả dụ đó là một

cõi an lành thì Jez đã không được ban cho điều đó. Sidorio đã can thiệp vào. Sidorio đã đem cậu ấy trở lại một sự sống mới, một sự sống méo mó, biến dạng. Nhưng Sidorio không còn nữa, bỏ lại Jez vác gánh nặng một mình.

Connor ước sao lúc này có Grace ở đây với nó. Sao chị ấy có thể quá thoải mái với ma-cà-rông? Chị nó can đảm đến khó tưởng tượng nổi. Buồn rầu, nó rò lên cái cổ mới nửa giờ trước còn đeo cái mề đay. Buồn vì đã mất kỉ vật với một cái giá quá rẻ. Nó cảm thấy như đã phản bội Grace. Nhưng nó còn chọn lựa nào khác nữa đâu?

- Muốn uống chút cà phê không?

Nhìn lên, nó thấy người đàn bà trong quầy kính lúc này đang đứng trước mặt. Trông bà ta nhỏ bé hơn khi ngồi trên ghế cao nhiều. Bà ta lặp lại:

- Cà phê? Tôi đang nghỉ giải lao. Trông cậu có vẻ mệt.

- Vâng, xin bà cho một ly.

Connor gật đầu nói, bất ngờ vì lời mời đi kèm nụ cười của bà ta.

Một lát sau, bà ta trở lại với một cái khay và đưa cho nó một cốc lớn còn nóng.

- Cậu tự cho kem và đường đi.

Bà ta uống ly của mình, mời điều thuốc, rồi ngồi xuống bên Connor, hỏi:

- Cậu không như họ, đúng không? Cậu không thuộc về thế giới này.

Nó lắc đầu:

- Không. Tôi chỉ giúp một người bạn cũ.

- Tôi cũng đoán vậy. Cậu có vẻ sạch sẽ. Ngay tho vô tội.

Connor nhún vai. Dù không muốn nói ra, nhưng nó cảm thấy lúc này chẳng sạch sẽ chút nào. Nơi này có điều gì đó làm nó rất cần được tắm thật lâu với nước thật nóng.

Nó hỏi:

- Chuyện gì xảy ra? Sau cửa nhưng đồ kia. Trong những căn phòng kia. Chuyện gì xảy ra trong đó?

Nhấp ngụm cà phê, hít một hơi thuốc, bà ta nuốt cả caffein và nicotine cùng một lúc.

- Cùng nghĩ trong đó đang xảy ra chuyện gì chứ? Khách hàng cần máu. Các cô gái các chàng trai của tôi cho họ thứ họ cần.

Không nén nổi tò mò, Connor hỏi:

- Các chàng trai và các cô gái của bà... là ai? Từ đâu tới? Điều gì khiến họ muốn làm việc này?

Người đàn bà đặt điếu thuốc lên cái gạt tàn:

- Tôi không nghĩ bất kì đứa nào, trong đám chúng, bước ra đời với ý nghĩ "Ôi, tôi biết mình thích trở thành một người hiến máu cho ma-cà-rông!" Nhưng quanh vùng này không dễ có quyền chọn lựa. Đời nay không nhiều cơ hội kiếm tiền đâu. Cái gì làm cho tất cả chúng ta phải làm bất cứ điều gì trong đời? Tiền. Nhu cầu để sống.

- Nhưng cho máu như thế này...

Connor rung mình. Bà ta hỏi:

- Cậu làm nghề gì?

- Tôi là một cướp biển.

Bà ta bật cười hô hố:

-Ồ, thật sao? Cướp biển. Một nghề cao quý.

Mặt dịu lại, bà cười nhẹ nhàng, hỏi:

-Lạ thật. Cậu *thật sự* nghĩ đó là một nghề cao quý sao? Cậu còn non quá mà.

Nó không hiểu bà ta định nói gì.

Lấy cái mẽ đay từ túi ra, bà ấn vào tay Connor:

-Này, cầm lại đi.

Nó phản đối:

- Không, không sao đâu. Chúng ta mua bán hàng hoàng rồi mà.

Bà ta xếp mấy ngón tay nó lại, bao lấy cái mẽ đay, nói:

- Suyt, con trai. Tôi thấy cậu là người tốt. Lấy vật này của cậu là tôi không phải. Một đêm thật thú vị. Tôi có thể phì phèo một chút.

- Thôi được. Cám ơn bà.

- Kia, bạn cậu trở lại rồi.

Connor ngược nhìn khi Jez bước qua cửa nhưng đỏ. Lại là nụ cười hết cỡ quen thuộc của Jez ngày xưa. Trông anh ta khỏe khoắn lại, như vừa thức dậy sau giấc ngủ dài và được ăn một bữa điểm tâm ngon lành. Anh sai chân tiến lại Connor và người đàn bà. Connor hỏi:

- Khá hơn rồi chứ?

- Khá nhiều. Cảm giác như một người mới. Chúng ta về thuyền chứ?

Nói xong, Jez tiến lại vào hành lang dài.

Người đàn bà nói:

- Đi đi, cướp biển, còn chờ gì nữa? Cậu không đi theo bạn sao?

Connor đứng dậy.

- Có chứ. Cảm ơn vì tách cà phê. Tôi là Connor. Connor Tempest. Tên bà là gì?

- Lilith.

Bà ta mỉm cười, nháy mắt, đưa tay làm như bóp cò súng:

- Ra khỏi đây đi, Connor Tempest. Trở lại với đại dương của cậu đi.

Nó cười, gật đầu rồi theo Jez ra ngoài đêm tối.

Khi cánh cửa vừa khép lại sau lưng, tiếng nói từ dưới gò đá vang lên:

- Connor? Jez? Nhảy vào thuyền đi.

Bart đã di chuyển thuyền ngay bên dưới hai người. Connor nhẹ nhàng nhảy xuống, Jez theo ngay. Vừa chèo thuyền ra khỏi nhánh sông, Bart vừa nói:

- Điểm tiếp theo sẽ là tàu Hải-tặc-Ma-cà-rồng.

Tại vách đá, một thuyền nhỏ khác được bóng tối che giấu, mon men ra khỏi nhánh sông. Trên thuyền chỉ có một người còn rất trẻ, mặc jacket da nhàu nát - cười một mình:

- Tốt, tốt. Đêm nay càng lúc càng thêm thú vị.

Moonshine dõi mắt theo con thuyền kia, rồi bắt đầu bám theo chặng kế tiếp trong chuyến đi đầy kì lạ.

Cùng đêm đó, một lát sau, một con thuyền nữa hướng vào Nhánh Sông Địa Phủ. Con người độc nhất trên thuyền đó rất quen thuộc với nơi này. Hắn không cần bản đồ để tìm cánh cửa đen. Hắn vui vẻ giật chuông. Đôi mắt trắng đã nhìn qua khe cửa, nhưng hắn không để ý, chỉ bật lên một tiếng:

- Lilith.

Khi cửa mở, hắn bước thẳng qua hành lang dài, vào tiền sảnh.

Bà ta đang ngồi trong quây, giữa móng tay. Thấy hắn tiến lại, lúc đầu bà ta có vẻ ngạc nhiên, rồi tươi tỉnh cười nói:

- Tôi nghe đồn ông đã chết rồi.

Hắn cười lại:

- Tốt. Như vậy là lời đồn đã lan xa. Tôi càng có thêm thời gian.

Bà ta đặt cái giữa móng xuống:

- Đúng là tin đồn đã lan xa, nhưng tôi sẽ sẵn lòng làm cho nó lan xa hơn nữa.

- Làm đi.

Hắn móc từ túi ra một nắm tiền giấy, đẩy vào trong quây. Cầm một tờ, đưa lên sáng, bà ta nói:

- Có người đang làm ăn khá quá chứ.

- Toàn tiền thật đó.

- Biết chứ, chỉ liếc qua thôi. Lính của ông mới tới đây. Anh chàng trẻ tuổi đó.

- Stukeley? Tuyệt lắm. Vậy là tất cả đều đúng theo kế hoạch.

- Tôi thắc mắc không biết ông đang âm mưu gì - bà ta khúc khích cười, nói tiếp - nhưng đừng, đừng cho tôi biết. Ông biết cái tật ngồi lê đôi mách kinh khủng của tôi rồi mà.

Hắn gật. Bà ta hỏi:

- Vậy tới đây đêm nay để giải khuây, hay muốn huyết quản thêm tí máu?

- Tôi đang đói.

- Một panh? Hai panh?

- Tối đa. Không giới hạn.

- Bộn tiền đó.

- Tôi biết.

- Một cái xác phải quăng đi và lại phải nghĩ đến việc thuê đưa thay thế...

Hắn dút thêm một xấp tiền vào quây:

- Đủ trang trải mọi *phiên phức* chứ?

Đặt xấp tiền lên đồng tiền trước, bà ta suy nghĩ rồi nói:

- Phòng bốn.

Hắn gật đầu, quay người tiến tới cửa nhung đỏ. Bà ta nói theo:

- Ráng đừng quá bừa bãi đó.

Hắn cười cười:

- Gặp lại chị tôi vui lắm.

- Tôi cũng vậy, Sidorio.

CHƯƠNG HAI MƯƠI LĂM

Phòng giải trí

Grace chăm chú nhìn Olivier thận trọng thoa thuốc cao quanh mắt Lorcan. Nhìn những vết bóng thâm tím trên mặt Lorcan, Grace vẫn cảm thấy đau đớn, nhưng cô tự an ủi, với cách điều trị này, vết thương sẽ mau lành. Điều quan trọng là - có ngày Lorcan sẽ mở mắt, có thể nhìn lại cô như cách anh vẫn thường nhìn. Trong một thoáng, cô nhớ lại những ngày đầu trên *Dạ Khúc*, đôi mắt long lanh ma quái đầy mê hoặc của Lorcan đã giữ cho cô khỏi bị quần trí.

Olivier bảo cô:

- Grace nhìn đi, chỉ cần một lượng nhỏ thôi. Thuốc cao này rất mạnh.

Rồi anh ta nói với Lorcan:

- Bây giờ tôi sẽ thoa thẳng lên mí mắt cậu. E là hơi rát đó.

Dù ngón tay Olivier chỉ chạm rất nhẹ, Lorcan cũng nhắm mắt.

- Xin lỗi. Tôi biết là không dễ chịu, nhưng cậu sẽ cảm thấy khá hơn.

Khẽ gật, Lorcan khào khào nói:

- Không sao đâu.

Grace siết chặt bàn tay Lorcan:

- Tôi đã thấy Olivier bào chế thuốc cao. Thành phần chính là cây com nguội. Anh ấy đã kể về niềm tin của con người về sự kì diệu của nó. Như tại Sicily, người ta dùng cây com nguội để ngăn ngừa rắn và trộm cướp.

Lorcan cười:

- Ở Ireland cũng vậy. Ôi, tại Ireland cây com nguội là cây linh thiêng bất khả xâm phạm, bẻ một nhánh nhỏ cũng bị cấm. Người ta tin là phù thủy cuội cành com nguội như cuội ngựa thần.

Olivier lên tiếng:

- Đó, xong rồi. Rốt cuộc thì cũng không quá khó chịu, phải không?

Lấy kéo và cuộn băng mới ra khỏi túi xách, rồi Olivier có vẻ đổi ý, nói:

- Grace, sao cô không thay băng cho cậu ấy nhỉ? Có vẻ như cô khá chuyên môn về vụ này.

Grace gật, cầm băng và kéo, bắt đầu vào việc. Nhìn cô khéo léo cuộn băng quanh đầu Lorcan, Olivier nói:

- Tuyệt lắm. Lorcan Furey, cậu thật may mắn có một y tá thạo nghề cận kề bên mình.

Lorcan lại cười:

- Tưởng tôi không biết sao?

Tim Grace đập rộn ràng. Hai nụ cười kế tiếp nhau. Lâu rồi, cô không thấy Lorcan như thế.

Olivier nói:

- Nào, tôi cũng đem cho cậu một thức uống đây.

Thình lình nụ cười biến mất.

- Tôi không khát.

Grace vội nói:

- Không phải thứ anh nghĩ đâu. Đây là một chất thay thế máu. Một loại trà làm từ bảy loại trái mọng dại mọc trên núi này. Đầy đủ chất khoáng và dinh dưỡng.

Olivier cười nói:

- Yên tâm đi. Chúng tôi không muốn cậu dùng lại máu khi chưa sẵn sàng. Trong thời gian đó, loại trà này sẽ giúp cậu có sức khỏe.

Lorcan nói:

- Tôi cảm thấy mệt lại.

- Không sao, nếu mệt, cậu cứ nghỉ ngơi. Đó là lí do cậu ở đây. Tất cả đều nằm trong quy trình điều trị.

Grace hỏi Lorcan:

- Anh muốn tôi ở lại không?

- Có. Nếu cô không phiền.

- Không hề.

Grace cười nói, siết tay Lorcan lần nữa. Olivier tuyên bố:

- Bây giờ tôi để lại hai người ở đây. Bình trà trên bàn, nếu muốn uống một chút, cậu nhờ Grace rót giùm.

Lorcan, không ép, nhưng nếu có thể uống, thậm chí một ngụm nhỏ thôi, nó sẽ giúp cậu mau bình phục.

- Được. Để tôi ngủ, rồi chúng tôi sẽ tính tới chuyện trà.

- Vậy là tốt rồi.

Olivier thu xếp đồ, bỏ vào túi xách, rồi vừa tiến tới cửa vừa ngoắc gọi Grace ra hành lang. Anh ta thì thầm:

- Cứ để cậu ấy ngủ. Nhưng khi cậu ấy thức dậy, cố cho cậu ấy uống chút trà. Chỉ có cô là người bảo cậu ấy uống được. Nhưng đừng có ép nhé.

Olivier cười cười:

- Miễn là đừng nói cho cậu ấy biết cô đã lộm giộng như thế nào.

Grace gật. Anh nói tiếp:

- Tôi sẽ trở lại. Ồ, suýt quên, tôi đem cho cô cái này.

Mở túi xách, Olivier lấy ra một quyển sách. Cô hỏi:

- Gì vậy?

Cô tưởng thêm thông tin về Cung Thánh, hoặc có lẽ là một bộ sưu tập công thức bào chế thảo dược. Nhưng khi đọc gáy sách, cô cười:

- *Khu Vườn Bí Mật!** Một trong những cuốn tôi rất thích.

- Tôi nghĩ cô cần có gì để làm trong khi cậu ấy ngủ.

- Cám ơn nhiều.

Một lần nữa, Grace thấy cần xét lại quan điểm của mình về Olivier. Anh ta thật sự rất ân cần, tận tụy. Cô nhìn theo anh cất bước, túi xách vất vai, tới gõ cánh

* *The Secret Garden* của tác giả Frances Hodgson Burnett, xuất bản lần đầu vào năm 1911. Hiện nay được coi như tác phẩm kinh điển về văn học thiếu nhi.

cửa kế bên, rồi khuất dạng vào phòng ma-cà-rông khác. Cô đẩy cửa, trở lại vào phòng Lorcan. Nghe hơi thở của anh, biết anh đã ngủ, cô ngồi xuống cái ghế cuối giường, lặng lẽ mở sách. Lần đầu cô đọc cuốn này là từ nhiều năm trước, từ đó vẫn thường đọc lại. Đoạn mở đầu quen thuộc như một hương thơm làm tỉnh thần cô dịu lại.

Khi Mary Lennox được đưa tới trang viên Misselthwaite để sống với người bác của cô...

Với tiếng thở dài thoải mái, Grace thấy mình lại lạc vào câu chuyện của cô bé Mary Lennox tội nghiệp khi tới ngôi nhà đơn độc trên những đồng cỏ hoang.

Một giọng nói bất chợt vang lên.

- Cô đang đọc gì đó?

Grace ngước lên nhìn. Anh lại hỏi:

- Cô đang đọc gì đó?

Cô chưng hửng hỏi:

- Sao anh biết tôi đang đọc?

- Vì nghe tiếng cô lật trang. Tôi đâu có tài bói toán đại tài đến thế.

- Anh thức lâu rồi hả?

- Không biết.

Lorcan chống tay ngồi dậy.

- Để tôi xếp lại gối cho anh.

- Cám ơn. Cô đúng là một y tá tận tình. Xin lỗi vì đã làm phiền cô nhiều quá. Thật không công bằng.

- Vớ vẩn. Anh đã từng lo lắng cho tôi, nhớ không? Anh đã cứu tôi khỏi bị chết đuối, rồi từ đó, trên *Dạ Khúc* anh đã bảo vệ tôi... Ít ra tôi cũng có thể thu xếp gối cho anh được chứ.

- Dù sao tôi vẫn cảm ơn cô. Grace, tôi rất biết ơn cô.

Anh vói tay tìm tay Grace. Từ khoe mắt, cô thấy bình thuốc Olivier đã để lại trên bàn. Anh đang trong tâm trạng thoải mái như thế này, cô nghĩ, đây là lúc gọi lại việc uống trà. Grace đang lựa lời thì Lorcan đã nói trước.

- Sao, cô định cho tôi biết hay giữ kín bí mật đây?

Grace cảm thấy có lỗi nhưng không hiểu vì sao. Cô hỏi:

- Bí mật gì?

- Cô đang đọc gì?

-Ồ - Grace mỉm cười - đó là cuốn *Khu Vườn Bí Mật*. Olivier đã đưa cho tôi. Đây là truyện tôi rất thích. Anh biết quyển này không?

- Tôi có nghe. Nhưng tôi không mê đọc sách lắm. Truyện về gì vậy?

Grace ngồi xuống bên giường:

- À... một cô gái tên là Mary Lennox. Đang sống tại Ấn Độ, nhưng vì cha mẹ chết, cô phải trở lại Anh quốc để sống với người giám hộ. Đó là một nơi rất đẹp nhưng hiu quạnh. Vợ người giám hộ đã chết, nhưng ông ta vẫn còn thương tiếc. Bà vợ có một khu vườn xây tường rào quanh, nhưng sau khi bà mất, ông ta đã khóa lại khu vườn và đem chôn chìa khóa cổng...

- Nghe buồn quá.
- Rất buồn. Nhưng tôi thích truyện buồn. Truyện buồn thường cũng rất đẹp.

- Cô đọc cho tôi nghe được chứ?

- Tất nhiên.

Trở lại ghế, cô mở sách từ trang đầu, rồi hỏi:

- Anh ngồi thoải mái không?

- Ý cô là sao?

Grace cười:

- Chỉ là một điều cha tôi thường hỏi tôi và Connor, trước khi ông đọc cho hai chị em nghe.

- À, vâng, thưa cô Tempest. Tôi rất thoải mái. Hãy cho nghe về khu vườn bí mật của cô đi.

Grace bắt đầu đọc.

Grace nói:

- Tới đây thôi. Tôi khản giọng rồi.

- Truyện cực hay. Cô đọc rất tuyệt.

- Cảm ơn.

Grace nhìn anh cười nói. Thấy Lorcan ngáp, cô hỏi:

- Anh lại buồn ngủ à?

- Không. Thật ra tôi rất tỉnh táo, có thể đứng dậy đi loanh quanh.

- Thật sao?

- Thật. Chúng ta lang thang một chút được không?

- Được chứ. Mosh Zu bảo chúng ta có thể ra ngoài mà, đúng không?

Nhưng cô chợt nghĩ lại:

- Ồ không... trời sáng.

- Vậy thì đi khám phá trong nhà một chút, được không?

- Tại sao không?

Grace mừng vì Lorcan hăng hái ra khỏi giường, đi loanh quanh... Chắc chắn đây là dấu hiệu tốt. Đánh dấu trang, đóng lại sách, rồi cô tiến lại giúp anh cởi áo ngủ.

- Rồi bây giờ thả chân xuống sàn. Họ để sẵn cho anh đôi giày mềm đó.

- Đôi dép, Grace. Cứ nói toạc móng heo ra đi. Mình tàn tật thì người ta phải cho đi dép thôi. Không sao đâu. Bây giờ hãy đặt trước chân tôi, tôi có thể xỏ vào được.

Cô làm theo. Anh xỏ chân vào dép, rồi nói:

- Trúng phóc! Hãy làm một vòng bí mật điệu kì nào.

Grace liếc nhìn bình trà, hỏi:

- Trước khi đi, anh nghĩ có nên thử chút xíu trà không?

Đắn đo một lúc, Lorcan lắc đầu:

- Tôi không khát, có thể để khi trở về.

Grace hơi thất vọng, nhưng ít ra là cô đã cố. Và lại, Olivier dặn cô đừng thúc ép Lorcan. Cô nói:

- Được thôi. Anh sẵn sàng chưa?

Lorcan gật. Cô mở cửa, đưa anh ra ngoài hành lang.

- Trái hay phải?

- Cô chọn đi.

Grace quyết định rẽ phải. Lúc đầu chân Lorcan hơi loạng choạng, nhưng khi được cô dìu đi, anh đã

di chuyển nhịp nhàng hơn. Hành lang lơ mờ vắng vẻ. Các cửa hai bên đều đóng. Quang cảnh này làm Grace nhớ lại trên tàu *Dạ Khúc*, khi các ma-cà-rồng ngủ; hoặc sau Tiệc Đêm, họ ở trong phòng khóa cửa để chia sẻ máu.

Hành lang này tiếp hành lang khác, như một mê lộ, Grace không chắc, nếu tiếp tục đi, hành lang sẽ đưa tới đường cùng, hay sẽ không tìm lại được điểm khởi đầu. Tuy nhiên cô vẫn tiến bước, không biết đây là hành lang mới, hay hành lang đã đi qua.

Lorcan nói:

- Im lặng quá.
- Phải, chắc những người khác đang nghỉ ngơi.
- Thấy không? Dù với tình trạng này, tôi dậy và đi nhiều hơn tất cả bọn họ.

- Đúng vậy.

Tới một chỗ rẽ nữa, Grace thấy một cửa phòng mở, bên trong có ánh đèn. Chắc cô đã ngừng lại, vì Lorcan hỏi:

- Chuyện gì vậy? Sao cô ngừng lại?
- Phía trước có một cửa mở.
- A, chờ gì nữa? Chúng ta thử khám phá coi.

Grace gật, thích thú vì tinh thần anh phấn chấn như vậy. Cô dẫn anh dọc hành lang, tới vạch sáng rọi ra từ khung cửa mở. Ngập ngừng dịu anh vào trong, cô thì thầm:

- Tới rồi.

Lorcan cũng thì thầm hỏi lại:

- Phòng này như thế nào?

Bớt bối rồi vì thấy đây là một phòng hoàn toàn bình thường, cô nói:

- Lớn hơn phòng anh và phòng tôi. Hình chữ nhật. Có một trường kỉ và mấy cái ghế quanh một bàn thấp. Một bên trường kỉ là kệ sách và những hộp trò chơi và... Ồ, xin lỗi.

- Gì thế?

- Trong này có người.

Mắt cô gặp mắt một thiếu niên bánh bao đang ngồi bên bàn. Cậu ta gật đầu mỉm cười lại với cô. Đôi mắt nâu long lanh nhìn cô. Trước mặt cậu ta là một bàn cờ. Từ những quân cờ rải rác hai bên bàn cờ, thì hình như cậu ta đang chơi dờ dang. Nhưng chắc một đấu thủ vừa ra ngoài một chút. Grace lặp lại với cậu ta lần nữa:

- Xin lỗi, chúng tôi không định làm phiền cậu.

- Không có tri*. Rất vui thấy còn người khác đã thức dậy và dạo loanh quanh tại đây.

- Ván cờ tới đâu rồi?

Lùa tay vào mái tóc dày gọn sóng, cậu ta nói:

- Bất phân thắng bại. Hai kì thủ ngang tài.

Cậu ta quay sang nhìn Lorcan. Nhân cơ hội đó, Grace nhìn cậu ta kĩ hơn. Cũng mặc áo choàng như Lorcan, như vậy rõ ràng cậu cũng là một ma-cà-rồng đang được điều trị. Nhưng bên dưới áo choàng, cô thấy cậu ta cuốn một khăn quàng cổ màu đỏ. Nhưng

* Nguyên văn: No problema (tiếng Tây Ban Nha): chuyển ngữ tiếng Việt nói nhịu là ý đồ của người dịch, nhằm làm cho mạch truyện trơn tru.

ánh mắt cậu trở lại cô, làm cô bị ngất ngang luồng tư tưởng. Cậu nói giọng đầy hi vọng:

- Chơi một mình chán quá. Một trong hai người có ai biết đánh cờ không? Thật tình là dù có giỏi thế nào đi nữa thì chơi một mình cũng chán ngắt.

Lorcan nói ngay:

- Tôi. Nhưng ngay lúc này thì hơi khó.

- Ồ phải, tôi xin lỗi. Hi vọng anh không quá đau đớn.

Cậu ta nhìn lại Grace. Đôi mắt nâu hờn nhiên mở lớn. Về chân thật trong ánh mắt cậu ta như níu kéo cô, nhưng đồng thời cũng làm cô cảm thấy lo lắng. Không, không chỉ là lo lắng. Cô cảm thấy sợ hãi. Dường như linh tính báo cho cô biết không nên tiếp cận cậu ta. Hãy quay đi ngay khi còn có thể.

- Còn tiểu thư thì sao? Tôi có thể mời một ván cờ không?

Giọng cậu ta cũng dịu dàng và làm mỉm lòng như đôi mắt. Cô nói:

- Có lẽ chúng tôi phải trở về phòng, vì cả hai đều cần ngủ...

- Không.

Lorcan và người lạ cùng bật nói. Lorcan lặp lại:

- Không. Tôi chưa sẵn sàng trở lại phòng đâu.

Người bạn mới cũng nói:

- Còn tôi, sẽ không để mất bạn tốt mà mấy tuần nay mới có được đâu. Mời hai bạn ngồi. Cứ thoải mái. Thật sự tôi cũng lấy làm lạ, không hiểu sao những người khác không tận dụng phòng giải trí này.

Thình lình, cậu ta đưa tay qua bàn, nói:

- Xin lỗi, tôi chưa được biết tên hai vị.

- Tôi là Grace. Grace Tempest.

Cô bắt tay cậu ta, nhận thấy hai điều. Cái nắm tay của cậu thật mạnh mẽ. Và bàn tay của cậu hơi bị chai sần. Đầu óc cô thoáng nhớ điều gì đó.

- Tên đẹp lắm, Grace.

Cô chú ý tới cách phát âm. Đầu óc cô quay cuồng. Lúc trước cậu ta đã nói *không có tri* thay vì *không có chi*.

Grace cố giữ bình tĩnh, nói:

- Còn đây là Lorcan Furey.

Cậu ta bắt tay Lorcan:

- Hân hạnh biết anh, Lorcan.

- Còn cậu là...?

- Johnny. Johnny Desperado.

Ôi, dĩ nhiên rồi! Đây là Johnny. Gã cao bồi chủ nhân dải ruy-băng cô đang giữ. Chủ nhân của những kí ức mà bằng cách nào đó cô đã đưa vào giấc mơ của mình. Chủ nhân của cái chết cô đơn, bị treo cổ trên cành cây trong tuyết lạnh. Grace bàng hoàng, không thể rời mắt khỏi cậu ta. Cậu ta cũng nhận thấy điều đó. Mỉm cười, cậu nháy mắt với Grace. Vẫn lom lom nhìn cô, cậu ta nói:

- Nào, hai vị đứng mặc niệm như thế suốt đêm hay ngồi xuống kể cho Johnny già này vài chuyện về mình?

CHƯƠNG HAI MƯƠI SÁU

Mất tích

Vừa chèo thuyền ra khỏi Nhánh Sông Địa Phủ, Bart vừa dăm chiêu hỏi:

- Quán Máu là một nơi lén lút hay họ được phép kinh doanh há?

Connor nhăn nhó:

- Cậu không phải vào trong nên mới nói đùa nổi.

- Không đùa, mình hỏi nghiêm túc đó, bạn.

Anh quay sang Jez:

- Đó là nơi kinh doanh độc nhất hay cậu có thể tìm được quán máu ở mọi nơi?

Jez nhún vai:

- Mình không biết. Thậm chí mình không nhớ đã từng đến đó chưa nữa. Chỉ khi vào trong, mình mới thấy quen quen.

- Hừ. Chính xác thì trong đó có gì?

Connor thở dài. Nó không mong gì hơn là quên cái “quán” kì dị đó đi. Nó cố nghĩ tới quán của Ma

Kettle. Quán thể mới là quán - một nơi để ăn nhậu, vui vẻ với bạn bè. Chứ đâu phải nơi để hút cạn kiệt máu người khác.

Bart hỏi:

- Có vẻ như hai cậu không muốn cho mình biết hả?

Jez thở dài, gật đầu:

- Vì cậu đã không có *gan* vào cùng tớ và Connor, thà hai đứa tớ không nói thì hơn. Và lại, tớ thật sự không muốn nói tới chuyện đó. Tớ cần máu và đã có rồi. Chấm hết.

- Không sao đâu bồ. Mình có thể hiểu ngầm.

- Đưa mình tới tàu Hải-tặc-Ma-cà-rồng.

Bart liếc bạn cũ:

- Chắc mình không ưa nổi con người mới của cậu quá. *Đưa tôi tới Quán Máu... Đưa tôi tới tàu Hải-tặc-Ma-cà-rồng...* Tớ nói thật, đừng phiền nhé. Từ khi cậu chết, cậu hách dịch kinh khủng. Vì sao phải rồi rít lên như thế chứ? Chẳng phải bây giờ cậu đã là một kẻ bất tử à? Cậu đã có tất cả thời gian của thế giới rồi mà.

Jez lắc đầu:

- Có lẽ mình chưa bất tử. Có lẽ mình chưa hoàn toàn là một ma-cà-rồng. Nếu có cơ hội... *bất kì là cơ hội gì* mà thuyền trưởng Hải-tặc-Ma-cà-rồng có thể đảo ngược quá trình, mình muốn ông ta làm điều đó. Vì vậy, theo mình thấy, thời gian là điều cốt yếu.

Lúc này Connor mới lên tiếng:

- Nhưng nếu thuyền trưởng đảo ngược quy trình, cậu sẽ lại chết?

Nó không thể quên hình ảnh Jez - xanh nhợt, đầm đìa máu - nằm trong vòng tay của Bart, sau trận quyết đấu định mệnh.

Jez gật:

- Mình thà chết còn hơn như thế này.

- Khổ đến thế sao?

- Các cậu *không* tưởng tượng nổi đâu.

Mặt Bart đầy vẻ ảm đạm, giọng nói thường ngày mạnh mẽ của anh bỗng ấp úng nghẹn ngào:

- Cậu không thể chết lần nữa. Như vậy là không công bằng với... *chúng tớ*. Chúng tớ đã mất cậu một lần. Rồi cậu trở lại...

Jez cắt ngang lời bạn:

- Bạn ơi, với các cậu mình *vẫn* mất rồi. Mình đã mất với các cậu và mình đã mất với chính mình.

Connor thấy nỗi tuyệt vọng khôn khổ trong mắt Jez. Trên một phương diện nào đó, nó còn khiếp sợ hơn đôi mắt rực lửa trong con đôi máu của Jez. Nó nói:

- Chúng mình cần phải đưa cậu tới con tàu đó. Mình tin chắc, thuyền trưởng có khả năng giúp cậu.

- Mình cũng hi vọng thế. Suốt đời, chưa bao giờ mình hi vọng vào điều gì nhiều như thế này... nhưng, đã bao giờ mình hi vọng vào điều gì quá nhiều đâu.

Bart nói:

- Giá chỉ ước thôi là đưa được cậu đến đó nhì. Mình vẫn chưa biết tìm con tàu đó như thế nào đây. Cậu tính sao, Connor?

Connor nhìn quanh. Thuyền đang ở giữa đại dương. Không thấy đất liền. Cũng không thấy một con tàu nào. Thành linh đầu óc nó chợt sáng suốt hẳn. Nó bật nói:

- Ngừng thuyền lại.

Bart hỏi:

- Cái gì?

- Cậu nghe mình đó. Ngừng chèo. Cứ để nó bồng bênh một lúc.

Bart lắc đầu:

- Bó tay. Mình đang ở một nơi hoang vu với hai cái đầu hâm hâm!

Tuy nhiên anh vẫn làm theo lời Connor, cho thuyền ngừng lại, rồi hỏi:

- Bây giờ làm gì?

Lập tức, Connor nghe giọng nói của cha trong đầu. Nó quay lại Bart:

- Bây giờ chúng ta đặt niềm tin vào thủy triều thôi!

Bart tò mò nhìn Connor, nhưng Connor không nói gì thêm, thản nhiên ngồi xuống, dựa lưng vào mạn con thuyền gỗ.

Cả ba ngồi như thế một lúc lâu, không ai nói gì - âm thanh duy nhất chỉ là tiếng nước vỗ mạn thuyền. Biển tĩnh lặng khác thường và con thuyền như cái nôi nhẹ nhàng đong đưa ru ba đứa trẻ thơ mệt mỏi vào giấc ngủ.

Cho đến khi, không hề báo trước, thành linh biến động. Mí mắt Connor đang từ từ sụp xuống, lập tức

mở lớn lại. Bart cũng cảnh giác nhìn quanh, không giấu nổi vẻ hốt hoảng:

- Biển sắp động dữ dội.
- Có thể.

Connor cười nói. Không hiểu sao nó đã chờ đợi cảnh này. Bart ngơ ngàng hỏi:

- Cậu đang nghĩ gì vậy, Tempest?
- Chỉ chờ thôi.

Sức sóng bắt đầu quay con thuyền vòng vòng, lúc đầu chậm, rồi động lượng tăng dần đến chóng mặt.

Jez la lên:

- Cái gì thế này? Chúng ta bị lọt vào vùng nước xoáy?

Con thuyền quay mỗi lúc mỗi nhanh hơn. Bart không giấu nổi vẻ khiếp đảm:

- Người ta bảo đã có nhiều tàu thuyền mất tích trong vùng phụ cận Nhánh Sông Địa Phủ.

Bây giờ con thuyền quay nhanh đến nỗi gần như bay lượn trên sóng.

Không biết niềm tin đến từ đâu, Connor tỏ ra phần chần. Nó kêu lên:

- Không có gì xấu xảy ra đâu. Kiên nhẫn.

Bart gào át cả tiếng sóng dữ:

- *Kiên nhẫn hả? Tin vào vận mệnh hả?* Cậu bảo đảm không bị kẻ nào nhồi vài món lạ vào họng khi ở trong cái quây máu đó chứ?

Connor mỉm cười, lắc đầu. Tóc và ngực áo ướt sũng. Nhưng nhìn lên, nó thấy vòng quay chóng mặt của

con thuyền đang nhanh chóng giảm dần. Rồi những đợt sóng chung quanh bắt đầu đẩy con thuyền tiến tới với một lực đều nhau.

Bart hỏi:

- Chuyện gì... Chuyện gì đang xảy ra thế này?

Vẻ hài lòng, Connor nói:

- Đó là do thuyền trưởng Hải-tặc-Ma-cà-rồng. Ông đang dẫn chúng ta tới tàu.

Chuyến hải hành qua biển tối không êm ả lắm. Tuy không phải chèo, nhưng cả ba phải bám chắc con thuyền nhỏ để không bị rơi xuống biển. Với Connor, cảnh này gợi lại kỉ niệm buồn của con giông bão đã đổi thay đời nó. Nhưng đồng thời, chẳng hiểu sao, nó cảm thấy được che chở. Nó biết thuyền trưởng Hải-tặc-Ma-cà-rồng đang nắm quyền điều khiển, cứ như rõ ràng ông là người hành khách thứ tư đang ở trên thuyền. Nó nhớ lại khoảnh khắc ngăn ngui gập gờ và bắt tay thuyền trưởng tại quán của Ma Kettle. Cảm giác kì lạ khi bàn tay đeo găng của ông nắm bàn tay nó và nó đã có cảm giác chắc chắn đã từng nắm bàn tay này trước đó.

Thình lình Connor cảm thấy lạnh toát người. Rùng mình, nó nhìn lên, nhưng không thể thấy gì. Chung quanh thuyền là một màn sương mù dày đặc. Hình như con thuyền di chuyển chậm lại, nhưng có thể chỉ là một ảo giác. Sương mù mau chóng dày tới nỗi nó chỉ có thể lờ mờ thấy hai bạn đồng hành. Không có

gì khác hơn những cái bóng ánh bạc - một thủy thủ đoàn ma.

Bart kêu lên:

- Mình nghĩ, tất cả vụ này là một phần của kế hoạch?

- Đúng.

Connor gào lại, giọng vang vang trong khoảng không. Nó mỉm cười với một kỉ niệm khác chợt hiện ra. Lần đầu - và cũng là lần duy nhất - nó nhìn thấy tàu Hải-tặc-Ma-cà-rồng với sương mù bao quanh. Chắc họ đã tới gần, rất gần rồi.

Sương mù bắt đầu tan và nó nhận ra là đã không bị cảm giác đánh lừa. Con thuyền di chuyển chậm hơn. Rất tốt, vì sẽ không đâm sầm vào tàu chiến đồ sộ đang đậu trên mặt nước, chỉ cách khoảng hai mươi mét.

Jez la lớn:

- Nó kia rồi!

Khi thuyền qua khỏi sương mù, mặt anh ta sáng lên:

- Chắc chắn là nó rồi.

Connor gật. Trước mặt họ là tàu Hải-tặc-Ma-cà-rồng. Đúng như nó biết chắc chắn là điều đó sẽ xảy ra. Thuyền trưởng đã nói là nó có khả năng tìm ra con tàu khi cần thiết. Ông đã không nói dối. Khi thuyền tới gần, Connor nhìn lên mũi tàu, mong nhìn thấy hình chạm xinh đẹp mà nó đã thoáng thấy trong đêm giông bão. Đôi mắt son như chăm chăm nhìn nó. Nhưng lúc này, mũi tàu - nơi có hình chạm người đàn bà đó - trống trơn. Connor cười thầm, nhớ lại lời kể của Grace. Bức tượng đó hồi sinh vào lúc hoàng hôn. Bây giờ mặt

trời đã lặn từ lâu. Chắc chị ta đã rời vị trí quan sát để sống về đêm.

Connor bồn chồn với ý nghĩ sắp được gặp lại Grace. Đầu óc đầy ắp suy nghĩ, nhưng bây giờ - đã tới gần con tàu - nó nhận ra nó không cần gì ngoài việc được gặp lại chị, ôm lấy chị, cùng ôn lại chuyện ngày xưa. Một liều thuốc tinh thần tuyệt vời nhất. Phải, đó mới là những gì nó sẽ làm.

Thuyền tới sát cạnh tàu, Connor đã có thể nghe tiếng người trên boong và thấy ánh đèn dầu tỏa sáng trên cao. Những cánh buồm như những cánh chim to lớn nhẹ nhàng vỗ cánh - thỉnh thoảng chất liệu vải kì dị của nó lại lấp lánh tỏa sáng. Connor quay lại hai bạn. Bart sững sờ. Mắt Jez sáng rực niềm hi vọng. Connor biết con tàu là hiện thân niềm hi vọng cuối cùng của Jez. Nó thầm cầu nguyện thuyền trưởng sẽ có khả năng giúp được người bạn đã mất của mình.

Bart hỏi:

- Cậu tính lên boong bằng cách nào đây?

Connor nâng cao đèn lồng, hướng về phía một thang dây thả xuống từ mạn tàu.

Bart toe toét cười:

- Quá may. Cậu lên trước đi. Người trẻ đi trước, người đẹp theo sau.

Connor lắc đầu với lấy thang dây bên. Khi leo ra khỏi thuyền, nó quay lại cười nói:

- Một người vì mọi người.

Bart đặt tay lên vai Jez rồi cả hai cùng nói:

- Mọi người vì một người.

Connor bắt đầu leo lên thang. Dù bên dưới sóng cuộn cuộn, nước văng lên nó, con tàu đứng im một cách lạ lùng. Connor nghĩ, cứ như tàu lơ lửng bên trên chứ không nằm trên mặt nước. Giống hệt như lần đầu nó thấy con tàu. Rồi ngay lúc đó, trong đầu nó có tiếng thì thầm - êm ái, mơ hồ như một làn sóng nhỏ.

- *Chào mừng Connor Tempest. Cậu đã không hấp tấp.*

CHƯƠNG HAI MƯƠI BẢY

Chàng Vaquero*

Một lúc sau, Grace nhận ra là đang đọc cho chính mình nghe. Nhìn sang Lorcan, cô tự hỏi anh đã ngủ bao lâu rồi. Càng tốt, cô nghĩ. Anh cần được nghỉ ngơi. Đó là lí do tới Cung Thánh này. Cô không quan tâm nơi này hiu quạnh như thế nào.

Vói tay lên bàn, cô tìm một thứ gì đó để đánh dấu sách. Rồi khỏi ghế, cô quyết định đem sách theo vì biết sẽ còn nhiều giờ không ngủ. Trước khi ra khỏi phòng, cô cúi xuống hôn lên trán Lorcan:

- Ngủ ngon nhé, Lorcan.

Thèm muốn chút khí trời, cô theo hành lang để lên sân. Bước qua cửa chính, cô thở dài, hít một hơi không khí trong lành mát rượi. Trời đêm trong veo. Có lẽ cô nên tiến ra cổng, nhìn xuống sườn núi.

Nhưng khi vừa bước qua sân, cô nghe tiếng gọi:

- Này! Tiểu thư! Grace, phải không?

* Vaquero: Cao bồi Mê-xi-cô.

Nhìn lại, cô thấy Johnny Desperado đang ngồi trên một bức tường rào. Đêm nay, thay vì trong áo choàng của Cung Thánh, hắn mang ủng, mặc quần jean, sơ mi ca rô tay áo xắn tới khuỷu, và đội mũ cao bồi rộng vành. Gã đưa mũ lên vẫy chào cô. Cô lên tiếng:

- Chào, Johnny.

Vừa giúp cô leo lên, Johnny vừa hỏi:

- Ông bạn già Lorcan đâu?

Ngồi xuống tường, Grace nói:

- Đang ngủ.

Hắn gật gù:

- Vậy là cô hơi bị cô đơn hả?

- Gần như vậy.

- Ôi, tôi cũng đang có cảm giác đó. Nhưng tôi nghĩ là cả hai ta đều may mắn, thèm muốn một chút không khí trong lành.

Gật đầu, cô nhìn xuống hai bàn tay hắn, và một lần nữa nhận ra những vết chai sần. Rồi trên mặt sau cánh tay, cô thấy những vết giống như chữ viết. Hắn hỏi:

- Cô đang nhìn gì đó?

- Vết xăm đó là gì vậy?

- Ồ, đó là...

Hắn duỗi cánh tay về phía Grace, cô đọc:

- *Đường xa thăm thẳm.*

Lùa mấy ngón tay vào mái tóc dày rối bù, Johnny nói:

- Vết xăm này coi như tổng kết tiểu sử của tôi.

Quay lại, hắn nhìn xoáy vào mắt Grace, hỏi:

- Cô không nghĩ vậy sao, tiểu thư?

Thoáng lo ngại, Grace hỏi:

- Ý anh định nói gì?

- Ý tôi là cô biết tất cả về tôi, đúng không? Cô có dải ruy-băng của tôi. Cô đã đọc nó. Mosh Zu đã cho tôi biết chuyện này. Nó là tài sản cá nhân, dải ruy-băng ấy.

Grace thật sự ngượng ngùng:

- Tôi rất tiếc. Tôi không cố ý. Có người cho tôi dải ruy-băng của anh.

- Yên tâm. Johnny già này không giận cô đâu, Grace. Không hề. Ôi, tôi chỉ bất ngờ - và hãnh diện - vì đã biết hết mọi chuyện của tôi mà cô vẫn ngồi với tôi.

Grace nhú mào:

- Vì sao tôi lại không thể ngồi với anh chứ?

- Grace, tôi đã làm những việc thật sự chẳng ra gì. Nhưng kìa, cô biết rồi mà.

- Thật ra thì tôi thấy, hình như đã có những chuyện rất không vui xảy đến với anh.

Hắn mỉm cười:

- Cô thấy vậy? Thật sự cô nghĩ vậy sao?

Cô cũng mỉm cười, gật đầu, rồi chợt nảy ra một ý:

- Anh kể cho tôi nghe được không? Từ chính miệng anh nói ra.

- Chuyện đời tôi? Nhưng cô biết rồi mà.

- Không. Tôi chỉ có cái nhìn thoáng qua đời sống và... cái chết của anh. Nhưng tôi muốn biết mình đúng hay sai. Tôi muốn được biết nhiều hơn nữa.

- Cô muốn biết?

- Tôi rất thích nghe chuyện của mọi người.

- Tốt thôi, nếu điều đó giúp tôi được ngồi với cô một lúc. Nhưng, tiểu thư, tốt nhất là cô hãy ngồi thật thoải mái, vì tôi sẽ kể cho cô nghe một chuyện thật dài.

Grace cười, khép áo lạnh cho được ấm trong khi Johnny bắt đầu kể:

- Tôi sinh năm 1869 tại Texas. Tên thật của tôi là Juan, nhưng những người chăn nuôi gia súc luôn gọi tôi là Johnny. Tôi lớn lên trong trại chăn nuôi. Tôi, cha tôi và anh Rico của tôi. Tôi đoán mẹ cũng sống quanh đây đó, nhưng tôi ít khi gần mẹ. Họ thường trêu chọc, tôi tưởng những con ngựa mới thật sự là cha mẹ. Họ bảo tôi biết cưỡi ngựa còn trước cả khi biết đi. Thấy không, tôi không chỉ là một tên cao bồi bình thường, mà là một *vaquero*! Một cao bồi Mễ Tây Cơ - đẳng cấp cao bồi ngon lành nhất. Tài năng kỹ sĩ ở trong máu tôi - như anh trai, cha và ông nội tôi. Cha và anh Rico đã huấn luyện cho tôi. Tôi tham gia đi đồn bò từ năm lên bảy.

Đó chính là lúc tôi bắt đầu suy sụp. Người ta trưởng thành rất nhanh trong cuộc chăn lừa gia súc. Phải làm quen với dơ bẩn, thời tiết đổi thay, những vụ bò chạy tán loạn và chết. Cha và anh Rico hướng dẫn chuyển chăn dắt đó. Chúng tôi đi suốt từ Texas tới Denver trước khi vụ bò hoảng chạy xảy ra. Tuyệt đối mệt mỏi. Đàn gia súc gần như hóa điên. Anh Rico và cha tôi cố hết sức để ngăn chúng bỏ chạy. Nhưng chúng tôi đang

vượt núi, vậy là đàn bò ngu xuẩn bắt đầu tự quăng mình xuống vực. Hôm đó, chúng tôi mất ba trăm sáu mươi một con bò và hai con ngựa tại vực thẳm đó. Chúng rơi thẳng từ cái vực cao chín lăm feet* mà chết.

Ngập ngừng một lúc, Johnny tiếp:

- Chúng tôi cũng đã mất hai người...

- Anh trai và cha anh?

Hắn gật:

- Grace, cô phải thấy xác họ kia. Không bao giờ tôi quên nổi hình ảnh đó. Không bao giờ.

- Sau đó anh làm gì?

- Những người trong trại chăn nuôi gần như gia đình tôi, vì vậy dù mất cha và anh - rồi chẳng bao lâu sau lại mất mẹ (họ bảo mẹ tôi buồn quá mà chết) - họ chăm sóc tôi tử tế. Thật sự rất tử tế với Johnny bé bỏng. Mặc dù lúc đó họ biết tài bắt thú bằng thòng lọng của tôi vượt trội hơn họ. Mười bốn tuổi tôi đã là một người cần thiết trong những trại chăn nuôi ở Texas. Khi đó tôi làm nghề huấn luyện ngựa chưa thuần. Cô biết là gì không? Là thuần hóa những con ngựa hung dữ nhất. Một thời gian tôi cảm thấy thật thú vị khi biết mình vượt trội hơn những người gấp hai, gấp ba tuổi mình. Nhưng thuần hóa ngựa tiền ít mà lại nguy hiểm, nên tôi muốn tìm một cuộc sống khá hơn. Đó là sai lầm đầu tiên của tôi. Đáng lẽ nên gắn bó với việc cũ dù tiền không nhiều.

- Anh đã làm gì?

* Foot/feet: đơn vị đo chiều dài của Anh. 1foot = 30,5 cm.

- Tôi đi khỏi Texas, độc mã lên đường. Không bao giờ trở lại. Tôi đi khắp xứ. Không hẳn lúc nào cũng công việc. Cũng có lúc vui chơi. Có những lúc điên rồ. Đấu bò tốt, chọi gà, tiệc tùng, chợ phiên đường phố. Và rượu whiskey! Rất nhiều whiskey.

Johnny cười lớn:

- Đó cũng là tên con ngựa đầu tiên của tôi. Bây giờ nghĩ lại, thật lạ lùng.

Im lặng một lúc, như lại chìm vào cuộc du hành, rồi hắn nói tiếp:

- Đó là cuộc đời thật sự của tôi. Chăn lừa gia súc, kiếm chút tiền, rồi tìm cả ngàn cách để phung phí. Tôi cũng đã thử thời vận với trò đua ngựa quảng dây, nhưng là trước khi trò này trở nên phổ biến. Sau cùng, tôi thấy là mình cần phải có một không gian thoáng đãng rộng lớn. Sai lầm thứ hai của tôi.

Hắn lắc đầu:

- Chắc tôi là kẻ không biết xét tính cách người khác. Năm mười tám tuổi - đó là mùa đông năm 1887 - tôi lên vùng đất cằn cỗi ở bang South Dakota. Tại đó, tôi nghe nói về hai người đang nuôi bầy gia súc và cần một cao bồi. Họ thích phong cách làm việc của tôi và đặt tiền lên bàn - cả *một đồng* tiền. Có gì không đúng đâu? Nhưng công việc tưởng như tốt đẹp nhất đời tôi đã trở thành tệ hại nhất.

Mấy mùa đông từ năm 1885 tới 1887 thật tàn bạo. Những trận bão tuyết nối tiếp nhau. Giông bão khắc nghiệt đã giết chết hàng triệu gia súc trên vùng Đại Bình Nguyên. Ba phần tư gia súc khu vực miền Bắc

chết cóng. Đó là sự kết thúc một kỉ nguyên. Người ta gọi đó là Trận Đại Hủy Diệt. Đó là những chuyến chăn độn gia súc đường dài cuối cùng. Và đó cũng là kết thúc kỉ nguyên của tôi.

Đó là một khoảng thời gian đầy căng thẳng. Bên phải, bên trái, chính giữa, la liệt gia súc chết. Con nào còn sống, người ta tăng giá. Và như tôi đã nói, hai gã mướn tôi, có một đàn gia súc rất lớn. Chỉ một điều rắc rối, đó là gia súc bắt trộm.

Thấy Grace há hốc miệng, Johnny nói:

- Tôi hiểu. Nhưng cô phải tin tôi. Khi được chúng thuê, tôi không biết điều đó. Chỉ đến phút cuối tôi mới biết. Lúc đó mọi chuyện mới rõ ràng. Vì sao chúng quá thoải mái tiền bạc đến thế. Tôi đã bán mạng sống mình cho hai thằng trộm gia súc. Suốt thời gian tôi quần quật lao động để chăm lo đàn gia súc của chúng, tôi và chúng đã bị vài đội trật tự theo dõi. Chủ của mấy đàn gia súc đã phái họ tới để trả thù một cách thích đáng.

Grace quá rõ chuyện gì xảy ra sau đó. Cô hi vọng Johnny đừng kể thêm chi tiết nào nữa.

- Họ bắt được chúng tôi. Hai gã kia bị treo cổ. Tôi nói với họ là mình không biết sự thật. Họ bàn bạc với nhau về việc thả tôi, nhưng sau cùng, họ bảo không thể tự quyết. Tôi không thể đổ trách nhiệm cho họ. Họ treo cổ tôi lên cùng cái cây đó.

Hình ảnh trong đầu cô sống động y hệt như khi cô đọc dài ruy-băng của Johnny. Nhưng lúc này - thay vì nhìn anh ta bị treo cổ giữa hai tên trộm đã làm anh

phải trả giá bằng cả mạng sống - cô đang nhìn thẳng Johnny. Cô hỏi:

- Vậy là anh chết ở tuổi mười tám, vào năm 1887?

Johnny gật:

- Đó là một mùa đông tồi tệ cả cho gia súc lẫn một vaquero ngu ngốc, đáng ra phải dò hỏi kĩ càng hơn.

- Rồi sau đó chuyện gì đã xảy ra? Anh đã đổi máu như thế nào?

Johnny cười hỏi:

- Cô thích nghe chuyện này lắm phải không?

- Anh nghĩ như vậy là không bình thường sao?

Đắn đo một lúc, hấn gật:

- Phải. Grace, tôi nghĩ cô thật sự kì quái.

Grace sưng người một lúc, nhưng rồi thấy nụ cười rộng mở trên mặt hấn. Hấn ha hả cười. Cô cũng bật cười theo. Tiếng cười làm tan sự khó chịu, nếu có, giữa hai người.

- Theo tôi thấy, cô quan tâm tới con người. Quan tâm tới điều gì đã làm người ta biến đổi. Tất cả chúng ta đều có thể quan tâm tới điều đó. Ôi, phải chi tôi biết quan tâm hơn một chút thì...

Trầm ngâm, anh ta vuốt ngón tay dọc hình xăm.

Grace vui mừng vì có thể thoải mái nói ra niềm háo hức:

- Tôi mê mấy chuyện đổi máu này lắm. Thật ra, tôi đã bắt đầu viết được vài chuyện về vụ này. Chuyện của Darcy - Darcy Flotsam. Chị ấy là tượng khắc trên mũi

tàu *Dạ Khúc*. Darcy là ca sĩ trên một tàu viễn dương lớn bị đâm vào băng trôi. Trong tai nạn đó, linh hồn chị ấy đã nhập vào tượng mũi tàu.

- Chuyện hay quá.

- Đúng, rồi tới chuyện của Sidorio. Hắn đã sống trong thời đại đế chế La Mã, là một cướp biển tại Cilicia. Thành trì của hải tặc này là mối đe dọa của Đế quốc La Mã. Hắn và mấy kẻ đồng lõa đã bắt cóc Julius Caesar khi ông ta còn là một sinh viên. Anh biết Julius Caesar là ai chứ?

- Khi còn sống tôi chỉ biết tên bạn bè, người trong gia đình. Có thể là một ngôi sao đua ngựa quảng dầy nào đó chăng. Nhưng từ khi đổi máu, tôi đã đọc vài quyển sách.

- Không sao. Sidorio bắt cóc Caesar khi ông ta còn là một thanh niên trên đường tới trường đại học.

- Tuyệt!

Grace bắt đầu hiểu nghĩa câu nói “không biết nhận xét tư cách người khác” của anh ta là sao. Cô tiếp tục.

- Điều chẳng tuyệt tí nào cả. Caesar đảo ngược thế cờ giết chết hết cả bọn họ.

- Vẫn tuyệt. Nếu bị giết, thì bị Hoàng đế La Mã vĩ đại giết có hơn không?

Grace tròn tròn mắt:

-Ồ, phải chi anh nghe được Sidorio nói về vấn đề này. Hắn coi như đó là một biểu hiện của sự kiêu hãnh.

- Anh ta cũng ở trên tàu *Dạ Khúc* chứ? Tôi mong được gặp anh ta.

Grace lắc đầu:

- Ôi, Johnny, anh sẽ không muốn gặp hấn đâu. Hấn là một con quỷ. Thuyền trưởng đã phải tống khứ hấn khỏi *Dạ Khúc*, vì hấn khởi sự nổi loạn. Hấn không chịu nhận lượng máu trung bình vừa phải. Mà luôn đòi hỏi thêm. Hấn đã giết chết người hiến máu của mình.

Johnny tròn mắt:

- Không!

Grace không biết anh ta bị sốc hay khâm phục. Cô tiếp.

- Có đấy. Sau đó, hấn bị trục xuất. Nhưng hấn không âm thầm đi, mà móc ngoặc với những kẻ giống hấn, cùng nhau gây ra một vụ nổi loạn cuồng tính. Chúng đã giết một thuyền trưởng cướp biển danh tiếng - em trai thuyền trưởng con tàu em tôi đang ở trên đó.

- Em trai cô ở trên một tàu cướp biển?

Grace gật. Johnny lăm bắm:

- Cậu em thì say mê nghề cướp biển, còn cô chị thì say mê... chính xác là gì?

- Tìm hiểu mọi sự việc. Như anh đã nói rồi đó. Tôi thích biết điều gì làm người ta đổi thay. Chị em tôi sinh ra trong một thị trấn nhỏ. Không bao giờ được biết tới thế giới bên ngoài vịnh. Vì sao em tôi ở đó và vì sao tôi ở đây là một câu chuyện dài, nhưng tất cả những gì xảy ra đã cho chị em tôi cơ hội được thấy những điều mà chúng tôi chưa bao giờ mơ tới.

Johnny tủm tỉm cười, nói:

- Cô không nên làm thế.

- Làm gì?

- Cô bắt tôi kể chuyện về cả đời tôi, rồi cô chỉ nói qua loa chuyện của mình.

Grace nhún vai:

- Tôi nghĩ chuyện của anh thú vị hơn rất nhiều.

Johnny cười hì hì:

- Đứng núi này trông núi nọ mà. Hình như chị em cô đang có một thời gian đặc biệt lạ thường, mà... thậm chí cô chưa chết kia mà.

Grace lại nhún vai:

- Có thể.

- Có thể.

Johnny nhại lại, rồi trở lại giọng bình thường ngay:

- Grace, tôi rất mến cô. Tôi mến cô và tôi muốn biết tất cả về cô. Tôi đã kể chuyện mình, bây giờ tôi muốn được nghe chuyện của cô.

- Được. Sẽ có lúc tôi kể, nhưng không phải đêm nay. Anh phải nói hết chuyện mình đã. Dù sao, anh mới chỉ kể tới khi anh chết.

Mắt long lanh, cô nói:

- Cho tôi biết anh đã đổi máu như thế nào đi.

- Grace, nói thật nhé. Tôi cá cô từng là đứa trẻ khoái nghe chuyện ma trước khi ngủ.

- Chính xác!

- A, thật ra thì, cũng chẳng có gì nhiều để nói đâu. Vì tôi không nhớ nhiều. Như cô biết đó, tôi bị treo cổ lên cành cây hai hoặc ba ngày. Lúc đó cảnh vật

vô cùng âm đạm. Tuyết không ngừng rơi, cái được gọi là xác chết thì cứng đờ, trời thì lạnh căm căm, tôi trở thành một tảng băng. Ngày thứ ba, một kỵ sĩ đi ngang. Chỉ có điều, ông ta không là một kỵ sĩ bình thường. Không bình thường như những người đi xuyên vùng đất cằn cỗi đó. Tất nhiên, khi đó tôi đã mất ý thức, tất cả những chuyện này đều nhờ ông ta nói lại. Theo lời ông, ông đã cắt dây đưa tôi xuống khỏi cây, chở tôi đi bằng ngựa, làm cho tôi tan băng bên lửa trại, rồi phả hơi qua miệng làm tôi sống lại, một nụ hôn hồi sinh, hay nếu thích cô có thể gọi là nụ hôn tử thần. Nói cách khác thì ông ta là người đã sinh ra tôi lần thứ hai.

- Vì sao ông ta chọn anh? Sao không là hai người cùng bị treo cổ kia?

- Tôi cũng đã hỏi ông như vậy. Ông nói với tôi hai điều. Một là, tôi có điều gì đó gọi nhớ ông về chính bản thân mình. Hai là, tôi còn quá nhiều điều để làm trong cõi sống.

Johnny cười lớn:

- Ông nói đúng. Cô biết sao không? Sau đó, mọi việc đều tốt đẹp hơn nhiều. Tôi và Santos - đó là tên ông ấy. Khi còn sống ông ta cũng là một *vaquero*. Tôi và Santos đã quên việc chăn lừa gia súc. Như tôi đã nói, chúng đã chết cùng tôi trong mùa đông đó. Nhưng những cuộc thi cưỡi ngựa quảng dây đang nở rộ. Santos và tôi đã có một thời gian rất tuyệt vời, di chuyển từ bang này sang bang khác, chiếm các giải thưởng, tiệc tùng cùng các quý bà xinh đẹp...

- Anh thi đấu trong lối một ma-cà-rồng?

- Ôi, tất nhiên. Một số ngựa chưa thuần có vẻ nghi ngờ. Khứu giác của loài vật đánh hơi sự sống và cái chết nhạy bén hơn loài người. Nhưng họ, đám cao bồi ngu ngốc đó, hoàn toàn mù tịt.

Johnny nhếch mép cười, rồi gục đầu im lặng một lúc lâu. Grace không biết có phải anh ta đang đắm chìm vào những sự việc khắc nghiệt trong cõi sống - hay cõi chết - của mình không. Sự im lặng nặng nề bao trùm hai người. Cuối cùng, cô lên tiếng hỏi:

- Anh không sao chứ?

- Tôi hả? Ồ không sao, không sao. Chỉ đang nghĩ tới vài điều trong mấy chuyện đổi máu của cô. Kể thêm chuyện khác đi. Kể về chuyện của Lorcan.

Đôi mắt đen của Johnny long lanh dưới ánh trăng.

Grace ấp úng:

- Tôi không... anh biết đấy... Lorcan chưa bao giờ nói chuyện của anh ấy với tôi.

- Cái gì? Vô lí. Hai người có vẻ rất thân thiết, vậy mà cô không biết chuyện của anh ta?

- Tất nhiên là tôi luôn thắc mắc về điều đó. Tất cả những gì tôi biết về anh ấy chỉ là anh ấy sinh tại đâu và chết tại đâu.

Johnny lắc đầu không tin. Grace tiếp tục:

- Vấn đề là tôi nghĩ, nếu biết chuyện, may ra tôi sẽ có thể giúp anh ấy. Mosh Zu nói, trong tâm Lorcan có điều gì đó ngăn trở sự phục hồi của anh ấy. Nếu khám

phá được điều đó là gì, may ra có thể giúp anh ấy giải quyết và sẽ thực sự chữa lành bệnh.

Johnny mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

- Coi kìa, cô đúng là một quý cô mưu mẹo.

- Nhưng không đơn giản như vậy, phải không? Lorcan không là loại người tự thổ lộ chuyện riêng tư của mình. Nhất là bây giờ, anh ấy càng thận trọng hơn. Còn tôi thì sẽ không hỏi.

- Cô không cần phải hỏi.

Grace bối rối quay lại:

- Anh nói sao?

- Cô có tài đọc dài ruy-băng, đúng không nào?

Grace gật, rồi nhìn mắt Johnny đang hướng vào cuốn sách cô đặt giữa hai người. Ló ra khỏi những trang giấy là dải ruy-băng của Lorcan. Tất nhiên! Cô đã vô tình mượn để đánh dấu sách. Nhận ra lời gợi ý của Johnny, tim Grace đập rộn lên. Sau cùng thì cô đã có thể gỡ bỏ bí ẩn của Lorcan. Cô dám không? Hành động đó có đúng không? Cô bật nói:

- Không. Tôi không thể.

Johnny cười lặng lẽ:

- Cô đã không ngần ngại đọc ruy-băng của tôi. Chuyện này có gì khác chứ?

- Đó chỉ là một sự rủi ro. Tôi đã nói với anh...

Johnny đẩy cuốn sách rơi khỏi tường, khi cuốn sách rớt xuống đất, anh vói tay bắt lấy dải ruy-băng, kêu lên:

- Húp!

Grace nhìn dải ruy-băng nằm trong bàn tay chai sần của Johnny như một con rắn. Những bí ẩn gì chứa đựng trong đó?

Kẹp dải băng giữa hai ngón tay, Johnny đưa cho Grace. Cô lắc đầu:

- Tôi thật sự nghĩ là mình không thể.

- Theo tôi, cô không còn chọn lựa nào khác nữa. Cô muốn giúp bạn, mà vật này sẽ cho cô biết phải làm gì.

Nói xong, anh cuốn dải băng quanh cổ cô, nhẹ nhàng thắt thành một cái nơ, rồi nhảy xuống khỏi tường, nói:

- Bây giờ tôi để cô tự xoay sở. Nhưng phải bảo đảm là sẽ đến tìm tôi khi cô xong việc đấy nhé.

Cô không nói gì, rùng mình khi dải ruy-băng chạm vào da.

- Này, đừng tỏ ra lo lắng quá. Tôi tin chắc mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Nhẹ cúi chào, Johnny đặt mũ cao bồi vành rộng lên đầu, rồi rảo bước qua sân.

CHƯƠNG HAI MƯƠI TÁM

Lời khẩn cầu

Đám đông trên boong tàu Hải-tặc-Ma-cà-rồng quay vội lại, tiếng chuyện trò ngưng bật khi Connor, Jez và Bart leo lên boong. Không thốt một lời, các ma-cà-rồng tiến lại họ. Do Connor tưởng tượng hay họ đúng là một bầy thú đang khép chặt vòng vây để giết chóc? Mọi con mắt đều lom lom nhìn, xem xét ba kẻ mới tới.

Đứng đầu là hai gã đàn ông - một mập ú, một cao nhòng - và một cô gái. Cô ta hỏi:

- Chúng là ai vậy?

- Có lẽ là người hiến máu mới.

Gã mập lùn trả lời. Hắn nghiêng đầu, cố vươn hết chiều cao để ngắm Bart:

- Một người hiến máu *rất* ngon lành.

Connor nhìn gã đàn ông há hốc mồm để lộ ra những cái răng nhọn hoắt.

Gã cao nhòng hô hố cười:

- Không dễ gì thay đổi người hiến máu đâu.

Hắn liếc nhìn Connor, hai mắt lấp lánh lửa

- Dù sao cũng hấp dẫn quá há? Đêm nay tớ quá đói.

Connor cảm thấy nó giống như một miếng thịt bị quăng vào chuồng thú. Nguy hiểm cận kề ba anh em rồi sao? Chắc chắn sẽ được thuyền trưởng bảo vệ.

- Chúng là ai?

Tiến gần hơn, cô gái lặp lại câu hỏi. Cô ta có cái nhìn luôn bối rối.

- Chúng là ai?

Cái miệng nhỏ của cô ta há ra. Bây giờ Connor đã có thể thấy những cái răng như mũi kim. Nó không biết còn có thể chịu đựng cảnh này bao lâu nữa.

Thình lình một giọng nói tươi tắn vang qua boong:

- Để tôi qua. Để tôi qua nào.

Đám đông chuyển động. Connor thấy một người phụ nữ lách qua, rồi tới đứng bên cô gái bối rối. Người mới tới đây vẻ hoạt bát sống động, mái tóc đen chấm vai. Connor đã gặp chị ta một lần trước đây. Mím cười, lòng nhẹ nhõm hẳn, nó nói:

- Darcy Flotsam, phải không? Tôi là...

Chị ta cười lại:

- Connor Tempest. Tôi còn nhớ cậu mà. Ngoài ra, màu mắt giống hệt mắt chị cậu.

- Chị ấy có đây không?

- Không, cô ấy tới một nơi gọi là Cung Thánh.

- Cung Thánh?

- Đó là nơi ma-cà-rồng điều trị. Grace tới đó với Lorcan Furey. Cậu biết Lorcan không?

Connor gật. Nó biết tất cả về Lorcan. Về mối liên hệ giữa Lorcan Furey và Grace. Anh ta là nguyên nhân khiến chị nó không thể rời xa con tàu này. Giống như một nỗi si mê, nhưng Connor biết không chỉ là chuyện thoáng qua, mà có gì đó mạnh hơn nhiều. Nó không ư vụ này. Cá nhân nó không hề chống đối Lorcan, nhưng nó mong anh chàng ma-cà-rồng đó đừng bao giờ bước vào đời chị nó. Nhưng nghĩ lại, nếu không có Lorcan thì Grace đã bị chết chìm rồi. Đường như, bằng việc cứu mạng Grace, Lorcan đã khẳng định chị nó là của riêng anh ta. Anh ta muốn gì ở Grace? Điều này làm Connor phát nhức đầu.

Darcy nói:

- Nếu biết Lorcan, có lẽ cậu cũng đã biết nỗi khổ của anh ấy? Anh ấy bị mù. Grace và Lorcan tới Cung Thánh để tìm cách chữa trị. Thuyền trưởng cũng đi cùng họ, nhưng ông vừa mới trở lại rồi.

Mù? Thật vậy sao? Vừa mắc cảm có lỗi, nó vừa thất vọng vì không gặp được chị đêm nay. Dù sao cuối đường hầm vẫn còn ánh sáng. Nếu không được gặp Grace, có lẽ nên đi thẳng vào công việc.

Connor nói:

- Thật ra thì dù tôi rất muốn gặp Grace, nhưng chúng tôi tới đây là để gặp thuyền trưởng. Darcy, đây là hai bạn tôi. Đây là Bart...

Darcy duyên dáng nghiêng mình, rồi bắt tay Bart:

- Rất vui được gặp anh. Thật ra, tôi nghĩ là đã nhìn thấy anh rồi. Anh đi cùng Connor lên con tàu đó lần trước...

Connor vội gật đầu:

- Phải, đúng vậy. Còn đây là... đây là Jez.

- Hân hạnh được biết chị.

Jez giữ bàn tay nhỏ nhắn của Darcy trong tay mình một lúc. Darcy đỏ bừng mặt, nói:

- Cả anh cũng ở trên tàu đó, đúng không Jez?

Jez cười bối rối, Connor nghĩ, giống như nó vậy.

- Đúng.

Một giọng nói mới bắt đầu lên tiếng, nhưng không phát ra từ những người đang tụ tập trên boong. Đó là một tiếng thì thầm. Connor nhận ra ngay.

- Darcy, đưa họ vào phòng tôi.

Lệnh của thuyền trưởng đủ làm Darcy tỉnh táo lại. Chị ta quay lại, đằng hắng rồi nói với các ma-cà-rồng đang vây quanh:

- Nghe thuyền trưởng nói gì chứ? Ông muốn ta hộ tống ba vị khách này vào phòng. Bây giờ vui lòng tránh sang một bên. Đúng rồi, tránh ra.

Đám ma-cà-rồng từ từ di chuyển, mở ra một lối đi. Connor cố không nhìn mắt ai. Nó cảm thấy bất an trên con tàu này từ nãy giờ. Làm sao Grace có thể sống giữa những sinh vật này quả là một điều bí ẩn đối với nó. Nó và Bart trao Jez cho thuyền trưởng săn sóc càng sớm càng tốt.

Khi theo Darcy đi qua boong, nó lại nghe tiếng cô gái bối rối hỏi:

- Nhưng chúng là ai? Mình muốn một tên. Mình muốn tên trẻ nhất làm người hiến máu cho mình.

Darcy lên tiếng, *thì thầm* vào tai ba chàng trai trẻ:

- Tôi xin lỗi thay cho các bạn đồng hành. Đêm nay họ là những kẻ bơ phờ nhất, vì mai mới có Tiệc Đêm, nên họ không thể chuyện trò cho đằng hoàng nổi.

Jez ngạc nhiên lặp lại:

- Tiệc đêm?

- Đúng. Đó là đêm mà mỗi ma-cà-rông nhận lượng máu cần thiết cho tới tuần kế tiếp.

Jez gật đầu. Connor thăm hỏi, không biết Jez cảm thấy sao về thế giới mới với những nghi thức lạ lùng này.

Darcy đưa ba người tới ngưỡng cửa, và khi họ đứng lại đó, cánh cửa tự mở. Bước vào trong, Darcy ngoắt tay cho cả ba theo vào, rồi nói:

- Thừa thuyền trưởng, tôi đưa khách tới rồi.

Tiếng thuyền trưởng *thì thầm*:

- Cảm ơn Darcy. Cô có thể ra ngoài.

Rõ ràng cô có vẻ thất vọng, nhưng khi rời phòng, cô chạm vào cánh tay Jez, nói:

- Hân hạnh gặp ông Je... Tôi định nói là anh Jez.

Jez cười:

- Tôi cũng rất hân hạnh.

Khi Connor rời mắt khỏi Darcy để quay nhìn thuyền trưởng, nó lại cảm thấy căng thẳng. Quá nhiều điều tùy thuộc vào quyết định của ông. Với Jez, đó là sự khác biệt giữa sống và chết, hoặc ít ra, giữa cái chết và sự lãng quên.

Darcy Flotsam bước ra, khép lại cánh cửa phía sau. Ba chàng trẻ tuổi chìm vào bóng tối. Nhịp tim Connor đập loạn lên. Nhưng nó tự nhủ, mình biết thuyền trưởng mà. Mình đã gặp ông ta. Ông ta đã chăm sóc cho Grace. Có gì phải sợ. Tuy nhiên... tuy nhiên... đây là tàu của ma-cà-rồng, và ba anh em đang ở trong căn phòng tối thui với thủ lĩnh thủy thủ đoàn ma-cà-rồng.

- Vào sâu hơn đi.

Ba người làm theo lời nói thì thầm, tiến vào khu có ánh sáng nèn. Connor đã có thể thấy vạt áo choàng của thuyền trưởng. Ông đang đứng quay lưng lại. Những vệt sáng lấp lánh tỏa ra từ trong vạt áo. Trước đây Connor đã thấy cảnh này, nhưng nó biết Bart và Jez chắc đang hoảng sợ. Nó muốn động viên hai bạn, nhưng không dám nói.

Khi thuyền trưởng quay lại, Bart há hốc miệng, hồn hên thờ. Ông lên tiếng:

- Ta xin lỗi. Bartholomew, mặc dù trước đây ta đã từng thấy cậu, nhưng cậu chưa thấy ta. Xin đừng sợ ngoại hình của ta. Ta bảo đảm rồi cậu sẽ quen thôi.

- Xin lỗi, ngài đã thấy tôi?

- Phải. Tại *Calle del Marinero*. Cậu gặp... khó khăn và ta đã giúp cậu.

Calle del Marinero... “ngày cuối tuần mất tích” của ba anh em? Connor bàng hoàng hỏi:

- Ngài đã ở đó?

- Ta đã ở đó. Nhưng bây giờ đừng quan tâm tới chuyện đó nữa. Connor, rất vui gặp lại cậu. Trông cậu khỏe lắm.

- Cám ơn ngài.

- Chắc chắn cậu sẽ mừng nghe tin chị.

Ông đặt bàn tay đeo găng lên vai Connor:

- Cô ấy khỏe, và hình như mỗi ngày càng thêm nghị lực và khôn ngoan. Chúng tôi học hỏi từ cô ấy rất nhiều điều.

Connor đỏ mặt vì hãnh diện.

- Ta có thể tưởng tượng, với cậu, quyết định của cô ấy hình như có vẻ lạ lùng. Nhưng mỗi chúng ta đều phải quyết định lối đi riêng của mình trong thế giới này, và tôi nghĩ, Grace đã ở đúng vị trí của cô ấy.

Connor gật đầu:

- Thật sự, thưa ngài, tôi cũng nghĩ vậy.

Thuyền trưởng gật, bước qua Connor và Bart, rồi đứng sững trước Jez. Connor vừa lên tiếng:

- Đây là Jez...

- Không cần giới thiệu. Ta biết ai đứng trước mặt mình. Đây là kẻ ta tưởng cậu đã tiêu diệt rồi. Kẻ Sidorio sinh ra.

Giọng ông lạnh lùng. Bao nhiêu thân thiện ông biểu lộ với Connor đều không còn nữa. Ông nói thẳng với Jez:

- Trong mi chứa đầy hắc ám.

- Dạ.

Jez yếu ớt nói. Trong khi thuyền trưởng đứng quan sát Jez, nước mắt anh bắt đầu lăn dài trên má. Anh nói:

- Tôi không xin được như thế này. Tôi đã chấp nhận chết. Nhưng ông ta đã phát hiện ra tôi, và như ông nói, sinh ra tôi.

Ngừng lại, lau mắt bằng lưng bàn tay, anh tiếp:

- Tôi đã làm những điều ghê tởm. Có điều ông ta xúi giục, có những điều tôi làm vì con đói. Cái đói khủng khiếp mà tôi không kiểm soát nổi.

Jez bắt đầu run rẩy. Thuyền trưởng hỏi:

- Rồi mi nghĩ ta có thể giúp mi?

- Thưa ngài tôi được nghe nói là có cách đảo ngược lại hoàn cảnh của tôi. Là tôi có thể trở thành người sống một lần nữa. Là tôi có thể lấy lại đời sống cũ của mình

- Phải, đúng là chuyện đó có thể xảy ra, nhưng con đường để đến được đó trải đầy những khó khăn. Ta sẽ không giúp mi nhưng ta có thể đưa mi tới...

- Chính ngài là người tôi mong tìm được sự giúp đỡ. Thưa ngài, khi còn sống, tôi đã được nghe chị của Connor nói về ngài. Nói về sức mạnh và lòng nhân từ của ngài như thế nào. Ngài đã cho những kẻ như tôi nơi trú ẩn ra sao...

- Không. Ta chỉ cho những kẻ kiểm soát được con đói trú ẩn. Ta không thể liều lĩnh cho mi lên tàu.

Connor không tin nổi. Chẳng lẽ ba đưa tôi tận đây chỉ để nghe thuyền trưởng từ chối thôi sao? Nhớ lại câu nói của Jez khi còn trên tàu *Diablo*: "*Mình muốn hai cậu giúp mình tìm đường trở lại. Nếu mình không thể, mình muốn hai cậu giết mình đi. Giết lần cuối cùng*". Nó cần phải làm gì đó.

Connor nói:

- Thưa thuyền trưởng, ngài không có cách gì giúp cậu ấy sao?

- Ta không nói là *không thể*. Ta nói là *sẽ không giúp*. Đáng lẽ cậu nên giết hắn khi có cơ hội, mọi chuyện đã khá hơn.

- Nhưng, thuyền trưởng...

- Không, Connor. Ta đã nói một lần rồi. Hắn không còn như cậu nghĩ đâu. Hắn chỉ là một âm thanh dội lại. Trông như bạn cậu, chuyện trò như bạn cậu, nhưng trong hắn quá nhiều ám muội độc ác. Tất cả đều do công lao của Sidorio.

Jez ngã quy xuống, gào lên:

- Ngài ơi, tôi cầu khẩn ngài cứu giúp tôi! Bây giờ Sidorio không còn nữa. Kể cả đồng bọn của hắn. Tôi cô độc. Quá cô độc. Thậm chí được ở bên các bạn tôi đây, tôi vẫn cô độc. Một khoảng cách giữa chúng tôi mà tôi không thể vượt qua... Tôi xin ngài...

Giọng anh chìm vào im lặng. Sau cùng thuyền trưởng nói:

- Thôi được rồi. Đứng dậy đi.

Jez cố đứng thẳng dậy.

- Ta sẽ cho phép mi theo chúng ta một thời gian. Nếu mi tỏ ra xứng đáng, ta sẽ đưa mi tới một người có thể giúp mi cho hành trình phía trước của mi. Nhưng đừng hi vọng đây là chuyện dễ. Có rất nhiều điều phải thực hiện và tất cả chỉ tùy thuộc vào mi.

- Dạ, thuyền trưởng... *thưa* thuyền trưởng. Cảm ơn ngài.

- Cách cảm ơn tốt nhất là hãy chứng tỏ những gì mi nói là thật. Sai lời với ta, mi sẽ phải đi khỏi tàu này vĩnh viễn. Hiểu chứ?

- Hiếu, thưa ngài.

- Ta sẽ bảo Darcy thu xếp cho mi một phòng. Ta nghĩ là có vài người có thể làm người hiến máu cho mi.

Mặt Connor chợt tái nhợt. Thuyền trưởng lắc đầu:

- Không là cậu đâu, Connor. Hiện nay chúng ta đang dư một người hiến máu. Tên cô ấy là Shanti. Ta nghĩ sẽ là một đôi rất hợp.

Thái độ thuyền trưởng chợt tươi tỉnh lại:

- Connor, Bart, hai cậu muốn tôi chuẩn bị cho một phòng không?

Connor nói ngay:

- Không. Chỉ là... ý tôi là...

Bart lên tiếng:

- Thưa ngài, tôi nghĩ Connor định nói là chúng tôi nên trở lại tàu *Diablo* trước khi quá muộn.

- Tùy hai cậu.

Nói xong, ông gọi:

- Darcy, làm ơn vào đưa Jez đi. Tôi muốn cô đưa cậu ấy tới một phòng còn trống. Cậu ta sẽ đi cùng chúng ta một thời gian.

Một lát sau, Darcy vào phòng tươi cười bảo Jez:

- Đi thôi. Chúng tôi sẽ lo chỗ ở cho anh.

Thuyền trưởng nói:

- Cảm ơn Darcy.

Jez nhẹ nhõm hẳn, nói với thuyền trưởng:

- Cảm ơn ngài.

- Jez, nhớ lời ta nói. Không còn cơ hội nào khác nữa đâu.

- Dạ, thưa ngài.

Jez ôm Bart và Connort:

- Cảm ơn hai cậu nhiều vì đã giúp mình.

Khi buông Jez ra, Connor tự hỏi chuyện gì đang chờ anh ta phía trước. Có bao giờ gặp lại nhau nữa không? Nó bỗng cảm thấy kiệt sức khi nghĩ tới hành trình trở lại tàu Hải-tặc-Ma-cà-rồng để gặp lại bạn. Cũng tò mò muốn biết thêm về nơi này, nhưng nó biết đây không là thế giới của mình. Rõ ràng Grace đã trưởng thành lên từ những điều kỳ bí của thế giới này, nhưng nó khoái thế giới cướp biển thực tế hơn.

Thuyền trưởng nói với Connor:

- Vậy thì một lần nữa chúng ta lại tạm biệt.

- Lúc này thôi. Tôi có cảm giác chúng ta sẽ gặp lại.

Hình như ông mỉm cười sau lớp mặt nạ:

-Ồ đúng vậy, Connor, chúng ta sẽ gặp lại. Và đồng thời, tôi sẽ canh chừng cậu.

Với người khác, mấy câu nói đó có vẻ gì đó như đe dọa, nhưng với Connor lại như lời khích lệ.

Khi bắt bàn tay đeo găng của thuyền trưởng, nó đột ngột thấy một hình ảnh trong đầu như đang mơ. Nó ở trong nước, bàn tay kéo nó lên chỗ an toàn. Đây có phải là chuyện đã xảy ra tại *Calle del Marinero* không? Nó cố duy trì, nhưng hình ảnh đó tan biến quá nhanh.

Bước qua boong cùng Bart, đầu óc nó rối bời những câu hỏi về thuyền trưởng Hải-tặc-Ma-cà-rông. Tới thang dây để xuống thuyền nhỏ, nó và Bart quay lại, nghe Darcy và Jez đang chuyện trò cười nói với nhau. Nó bảo Bart:

- Mình nghĩ, ở đây Jez sẽ ổn.

- Tớ cũng đoán vậy. Luôn có cách với bọn con gái, Stukeley mà! Thuyền trưởng có vẻ khắt khe nhưng “chơi được”. Nhưng phải cấp tốc về thôi, trước khi chúng ta bị phát hiện vắng mặt.

Connor gật, leo qua mạn tàu, bắt đầu xuống thang. Ngay lúc đó nó lại nghe giọng nói quen quen:

- Nhưng chúng là ai? Là ai chứ? Tội đời. Đời kinh khủng.

Nó nghĩ: *“Lạ thật, họ tò mò về bọn mình cũng như bọn mình tò mò về họ”*.

Nhảy xuống thuyền, nó nghĩ về biển đêm mênh mông - mênh mông đến nỗi có thể che chở cho quá nhiều loại người khác nhau. Rồi, khi Bart đã cùng xuống thuyền, nó nhổ neo, chèo thuyền ra khơi, nhờ những đốm sáng như bạc của mảnh trăng lưỡi liềm hướng dẫn.

CHƯƠNG HAI MƯƠI CHÍN

Dải ruy-băng của Lorcan

Rõ ràng sợi dây băng đang tác động lên Grace. Từ lúc được Johnny cuốn sợi dây quanh cổ, cô bắt đầu lơ mơ buồn ngủ. Cứ như nó đang sẵn sàng trò chuyện cùng cô - hay đúng hơn, chuẩn bị cho cô nghe nó nói. Tụt xuống khỏi tường, cô định tìm một chỗ thoải mái hơn. Lí tưởng nhất là trở về phòng, nhưng cô cảm thấy không còn đủ thời gian. Có thể gỡ dải băng ra, nhưng quy trình đã bắt đầu, cô háo hức nắm bắt ngay. Olivier đã nhắc tới một mảnh vườn trồng rau và một vòi phun nước ở bên kia sân. Có vẻ đó là nơi yên tĩnh.

Đúng như Olivier đã tả, giữa vườn là một đài phun nước hình tròn. Tiếng nước chảy làm đầu óc thư thái hẳn. Tuyệt hơn nữa, quanh đài nước là ba băng ghế dài. Chọn một băng ghế, Grace ngồi xuống, rồi thấy nằm sẽ được thoải mái hơn. Cô cởi áo lạnh, cuốn lại thành gối. Vừa nằm xuống, nhắm hai mắt, lập tức cô thấy mình được chuyển tới một nơi khác.

Chung quanh tối đen, mất một lúc cô mới nhận ra là mình đang ở trong nước. Rồi cô thấy một cơ thể. Một cơ thể phụ nữ đang bông bênh trong nước. Grace rùng mình. Đây chính là thân thể cô. Cô đang nhìn chính mình sắp chết chìm. Vừa mê hoặc vừa khủng khiếp. Bản năng đầu tiên của cô là mở mắt ra, nhưng cô biết là phải ở trong thế giới ảo này, dù cảm giác bất an.

Cô bơi cực mạnh về phía chính là mình, với tay nắm lấy thân thể mỏng manh đó, kéo lên khỏi mặt nước. Cô cảm nhận sự yếu đuối trong thân thể mềm nhũn của chính cô, khi được đưa lên không khí ban đêm.

Rồi cô nhìn xuống chính mình đang nằm sòng xoài trên boong. Tất nhiên cô nhận ra đang nhìn thấy hình ảnh lần đầu gặp Lorcan, nhưng là từ góc nhìn của anh ta.

Anh nhìn xuống cô gái đang nằm trên boong, mắt nhắm chặt. Cô ta chết rồi sao? Không, không thể. Anh chờ đợi. Sau cùng, mí mắt hé mở, cô nhìn lên, nhưng không thấy anh, vì đang cố tỉnh lại. Nhưng anh thấy cô và giật mình choáng váng. Đôi mắt cô xanh như hai hạt ngọc lục bảo. Anh đã từng thấy đôi mắt này. Trên ba khuôn mặt. Có thể như thế sao? Thật sự vậy sao? Anh nói:

- Cô sẽ làm tôi gặp rắc rối đây.

Về bối rối, hình như cô hoàn toàn không hiểu anh nói gì. Mấy lọn tóc vàng nâu lòa xòa phủ mắt. Anh gạt chúng sang một bên. Hình ảnh tóc cô trong bàn tay xanh xao của anh làm bật lên một kỉ niệm khác. Cũng màu tóc đậm này. Anh rùng mình nghĩ tới mối liên quan đó. Nhưng cô gái bắt đầu làm nhảm, làm anh trở về thực tại.

Cô run rẩy và, lúc đầu, bật ra những âm thanh rời rạc. Anh nhận ra cô bị mất nước trầm trọng. Một tay với bình nước đưa cho cô uống, một tay anh lột áo jacket kê dưới đầu cô. Một lần nữa, nhìn mái tóc nâu vàng lại khiến anh bàng hoàng.

- Anh là ai?

Sau cùng anh đã hiểu được lời cô nói. Nó gọi lại hàng loạt ý nghĩ và kỉ niệm. Anh hoang mang hoảng sợ. Nhưng đồng thời lại cảm thấy tò mò, thích thú. Khoảnh khắc này là món quà không bao giờ anh nghĩ mình nhận được. Anh nói:

- Tên tôi là Lorcan. Lorcan Furey.

Cô muốn biết mình đang ở đâu, sao lại tới đây. Anh thận trọng lựa lời, trả lời những câu hỏi của cô một cách chính xác nhất có thể. Rồi cô nhắc tới em trai, nói tên nó:

- Connor! Chúng tôi sinh đôi. Chúng tôi là tất cả của nhau...

Sinh đôi. Cô đã thốt ra câu đó. Bây giờ thì không còn nghi ngờ gì nữa. Anh nhìn cô, hi vọng cô không thấy ánh mắt sợ hãi của anh. Nghe tiếng thì thầm gọi của thuyền trưởng, anh biết ơn, thật sự biết ơn ông.

- Dậy! Ta bảo, dậy đi!

Hình ảnh dần mờ đi. Cô gái mất hút khỏi tầm nhìn. Boong tàu biến theo vào sương mù.

- Thức dậy!

Cô cảm thấy một ngón tay chọc vào ngực. “Ui!” Mờ mắt, Grace thấy một khuôn mặt đàn bà. Một lúc sau cô mới tỉnh táo lại và nhận ra là đang ở trong vườn

Cung Thánh và nhớ ra được khuôn mặt người đàn bà, nhưng khuôn mặt lúc đó không giận dữ như thế này.

Ngồi dậy, cô thốt lên:

- Bà là công chúa!

Người đàn bà Grace đã thấy trong nghi lễ ruy-băng trả lời:

- Đúng vậy. Ta là Marie-Louise. Công chúa xứ Lamballe.

Grace đặt chân xuống đất, hỏi:

- Bà đang làm gì ở đây?

- Xin lỗi. Ta không biết đây là khu vườn riêng của cô.

Chỉ vào cổ Grace, bà ta hỏi:

- Cái này là nghĩa gì?

Mất một lúc cô mới hiểu bà ta nói gì. Cô bỗng cảm thấy có lỗi, ngập ngừng nói:

- Cái này của bạn tôi...

- Của ai không quan trọng. Ta chỉ cực lực phản đối cách cô đeo như thời trang thế kia thôi.

Grace nhúu mày. Bà ta đang nói về chuyện gì?

- Làm ơn gỡ ra ngay đi.

Vừa nói bà vừa vói tay để tháo cái nơ. Grace chặn tay công chúa lại, rồi nhẹ nhàng tự cởi dải băng:

- Được, nếu nó làm bà khó chịu.

Cô đặt dải ruy-băng vào lòng bàn tay rồi nắm lại. Công chúa nói:

- Đó, như vậy tốt hơn.

Bình tĩnh lại, bà ngồi xuống bên Grace, sắp xếp cái váy rách bươm. Hình như là để thoải mái hơn. Grace

kiên nhẫn ngồi im. Cô thật sự giận bà ta đã cắt ngang ảo ảnh của mình. Được nhìn chính mình qua đôi mắt của Lorcan mới hấp dẫn làm sao, và cô cảm thấy đã gần khám phá ra vài điều quan trọng.

Giọng hòa nhã hơn, công chúa nói:

- Xin lỗi vì đã tỏ ra tức giận. Tất nhiên là cô không cố ý làm ta bực. Cô không biết. Làm sao cô biết được chứ? Ôi, thậm chí cô chẳng biết ta là ai, đúng không? Cô bé gốc nghếch của ta.

Bà nhẹ nhàng vén lọn tóc của Grace ra sau tai cô, nói tiếp:

- Đã có thời ta là một người đầy quyền uy. Bạn tâm giao của Marie Antoinette, hoàng hậu Pháp.

Bà quay đầu lại, sợi dây chuyền của bà lóe sáng làm Grace lóa mắt.

- Ta đoán cô biết về Marie Antoinette?

- Biết. Học kì cuối tại trường chúng tôi được học về Cách Mạng Pháp...

Công chúa mỉm cười:

- A, vậy là cô *phải* biết ta?

Grace lắc đầu:

- Tôi chỉ biết một chút về hoàng hậu bạn của bà.

- Có lẽ cô nên tìm hiểu về đề tài này nhiều hơn. Tình cờ ta biết mình đã làm cho những sách về lịch sử hay hơn. Ta là bạn thân nhất của hoàng hậu, là tổng quản trong hoàng gia. Ôi, chính bà đã cho ta sợi dây chuyền này.

Đưa tay lên cổ, bà chạm vào chùm kim cương lấp lánh trong ánh trăng:

- Đẹp quá, phải không? Nhưng ta đeo không chỉ vì nó đẹp.

Nhìn thẳng vào mắt Grace, bà đưa tay ra sau gáy, tháo sợi dây chuyền. Món nữ trang rơi xuống tay bà, và Grace há hốc miệng. Quanh cổ công chúa là một vết sẹo xám xịt, nham nhừ.

Vuốt ve làn da cổ, bà nói:

- Đây là dây chuyền bất diệt của ta. Đám dân chúng lầm đường lạc lối đã cắt cổ ta, cắm lên một cây cọc, rồi đem diễu hành quanh những quán cà phê, nơi người ta uống mừng cái chết của ta. Nhưng tệ hơn, tệ hại hơn thế nữa, chúng diễu hành qua bao lan của hoàng hậu. Cô tưởng tượng nổi không? Cô tưởng tượng nổi nỗi nhục của ta, nỗi khiếp đảm của bà ấy không?

Grace lắc đầu. Cách công chúa nói về sự tàn bạo khủng khiếp bà phải hứng chịu, về khách quan đến thật lạ lùng. Nó làm cô nhìn người đàn bà này hoàn toàn khác.

- Sự tàn bạo dã man của chúng không có giới hạn. Một gã xé tim ta ra mà ăn.

Grace như nghẹn thở, nhưng công chúa lắc đầu bật lên tràng cười cay nghiệt:

- Mấy đêm sau hắn đã bị thất kinh vì cuộc thăm viếng của ta. Ta nghĩ, hắn hơi *bất ngờ* thấy ta đã có thể thu nhặt lại những mảnh cơ thể của mình. Thật ra thì chỉ gần đủ thôi. Cô thợ may của hoàng gia vá víu lại cho ta. Tài may vá của cô chẳng ai bì kịp. Tất nhiên, mắt đêm điạ lẹ, nhưng đường kim của cô thật vững vàng.

Grace lắc đầu, một lần nữa, lại bàng hoàng vì chuyện đôi mắt của ma-cà-rồng. Cô hỏi:

- Nhưng tại sao bà lại bức tức vì sợi ruy-băng của tôi?

- Vào thời gian ta bị giết, có một nghi lễ. Mỗi đêm, giới quý tộc, cái bọn vô công rồi nghề ấy, lại tổ chức một buổi khiêu vũ lớn. Một việc làm hoang phí - đồ uống, thức ăn, quần áo. Họ nhảy nhót thâu đêm suốt sáng, vì biết tiệc sẽ có lúc tàn. Người ta chỉ có thể tham gia những buổi khiêu vũ đó nếu có người thân bị chết bởi đám đông du thủ du thực kia mà thôi. Những kẻ tham gia đều đeo một dải ruy-băng như cô mới đeo đó.

- Nhưng chẳng phải đó là cách họ tưởng niệm bạn bè và người thân sao? Chẳng phải là biểu hiệu của lòng tôn trọng sao?

Công chúa lại nổi giận:

- Tưởng niệm ư? Tôn trọng ư? Xì! Đáng lẽ họ nên chiến đấu, chứ không là nhảy nhót. Nếu giảm bớt nhảy nhót đi, có lẽ mọi chuyện đã xảy ra khác hẳn với ta, với nhiều người trong chúng ta rồi.

Choàng lại sợi dây chuyền lên cổ, bà nói:

- Làm ơn thất lại giúp ta.

Garce làm xong, bà ta đứng dậy nói:

- Tốt hơn rồi. Bây giờ ta cảm thấy mệt. Thiếu máu làm ta quá kiệt sức.

Bà lom lom nhìn Grace và sự đói khát hiển hiện trong đôi mắt. Cô tự hỏi liệu mình sẽ bị tấn công không? Nhưng công chúa chỉ cầm bàn tay Grace đang nắm dải băng:

- Ta biết sợi ruy-băng này của ai.

- Bà biết?

- Tất nhiên. Của chàng trai đó. Người mất thị giác đã tới đây với cô. Ta nghĩ, cô hoi... yêu anh ta.

Grace đỏ bừng mặt.

- Thận trọng.

- Ý bà là sao?

- Ta biết cô đang cố làm gì. Cô tìm lời giải đáp từ dải ruy-băng.

- Vâng, tôi đoán...

- Thận trọng. Ta đã sống lâu hơn cô nhiều và có một bài học ta đã học rất kĩ.

- Là gì?

Vừa hỏi, Grace vừa mong bà ta buông tay mình ra. Công chúa nói:

- Đừng đặt câu hỏi mà cô chưa sẵn sàng nghe câu trả lời. *Comprenez?**

Grace gật. Công chúa buông tay cô ra, nói:

- Hãy nghe ta, cô bé. Ta hiểu những chuyện này. Ta là một người bạn tâm giao tốt. Như lời hoàng hậu nói thì là... tốt nhất.

- Cảm ơn bà. Cảm ơn bà rất nhiều về lời khuyên đó.

- *Mon plaisir*** . Chúc ngủ ngon, cô bé. Ta sẽ làm một vòng cuối quanh vườn, rồi đi ngủ.

* *Comprenez?*(tiếng Pháp): Hiểu không?

** *Mon plaisir* (tiếng Pháp): Rất hân hạnh.

Nói xong, bà ta thư thả tiến qua đài phun nước. Khi bà khuất vào vùng tối, vết thẹo xám xịt xa dần, đến khi những mảnh váy rách phất phơ nhìn như những dải ren thanh mảnh. Bà di chuyển như hầu hết các quý phu nhân thanh lịch nhất.

Còn lại một mình, Grace cảm thấy lòng bàn tay đang nóng lên. Nhìn xuống, cô thấy dải ruy-băng. Nó đang yêu cầu cô bắt đầu lại? Nhưng có thể công chúa nói đúng.

Trở lại với ảo ảnh là nguy hiểm? Cô sắp phát hiện ra một điều chưa sẵn sàng đón nhận? Cô lưỡng lự nghĩ, có lẽ nên đi ngủ trả lại sợi ruy-băng lên bàn Lorcan.

Nhưng nó quá cám dỗ. Ảo ảnh đầu tiên đã cho cô biết giữa cô và Lorcan có một mối liên quan sâu sắc hơn cô tưởng. Có lẽ đây cũng là đầu mối tìm hiểu căn bệnh để điều trị cho anh. Cô phải tìm hiểu thêm. Thậm chí có phải vào nhay vào lửa, cô vẫn phải làm. Vì anh và vì chính cô.

Nằm lại xuống băng ghế, cô nhắm mắt, nắm chặt dải ruy-băng. Lập tức, ảo ảnh lại bắt đầu. Lại sương mù và đen tối. Cô tự hỏi liệu mình có trở về phần cũ của câu chuyện không. Nhưng không, lần này cô không ở dưới nước. Trái lại, cô đang ở trên một boong tàu... Tàu *Dạ Khúc*. Quay lại, cô thấy chính mình đang chạy ra trong đêm tối. Cô nhận thấy mình đã trở thành Lorcan. Đồng thời cô cũng nhận ra đó là khoảnh khắc mọi người tới. Cô nghe tiếng cô Grace kia kêu lên:

- Connor!

Rồi cô thấy Connor, nhưng không là cái nhìn chị nhìn em hàng ngày trong đời cô, cô đang nhìn em qua cái nhìn của Lorcan. Lúc này anh cũng đang nhìn Connor với ánh mắt kinh ngạc như khi nhìn Grace mở mắt trên boong. Đứa em trai cao hơn, lực lưỡng hơn, tóc sậm màu hơn chị. Nhưng cùng màu mắt ngọc lục bảo như nhau. Anh nhìn hai chị em ôm nhau. Sự đoàn tụ của hai chị em tràn ngập niềm vui, nhưng niềm vui của anh bị cắt đứt trong đòn đau, sợ hãi.

Nhìn sang hướng khác, anh nhận thấy ánh sáng đã bắt đầu xuyên thủng bóng tối. Như những hạt cát trong một đồng hồ cát, thời gian của anh đang cạn kiệt dần. Anh bỗng hoảng sợ. Không chỉ là vấn đề thời gian. Anh phát hiện ra, đứa em trai không phải từ trên trời rơi xuống, mà đến từ một con tàu khác. Một con tàu hiện ra qua lớp sương mù. Đứng dọc mạn tàu là một đám đàn ông đàn bà có trang bị kiếm. Trò gì đây? Nguy hiểm gì đây? Anh phải bảo vệ Grace. Phải bảo vệ cả hai chị em. Anh đã hứa từ lâu lắm rồi.

Chuông báo rạng đông vang lên. Anh nghe tiếng Darcy kêu gọi vào trong. Anh biết là phải vào, nhưng như tê liệt, không thể bước đi. Không thể đi nếu không có Grace. Nếu không có hai chị em cô. Ánh sáng làm anh bối rối, cho đến khi nhìn thấy một cướp biển đang chạy tới, anh mới vội rút ra con dao quắm. Gã cướp biển chống lại bằng một thanh gươm lớn. Hai cô gái cùng hét lên. Darcy năn nỉ anh vào trong. Grace gào lên bảo người đó không làm hại gì. Nhưng bây giờ Lorcan thấy tất cả đều đang gặp

nguy hiểm. Anh không thể bỏ chạy. Hết sức bình sinh, anh nện thẳng xuống cánh tay gã cướp biển. Thêm nhiều tiếng kêu la, nhưng bây giờ Lorcan biết phải làm gì. Anh gào lên:

- Ta đã nói là phải bảo vệ Grace. Ta sẽ giữ lời.

Anh sẽ bảo vệ cô. Bảo vệ cả hai chị em. Như trước đây anh đã từng làm. Anh sẽ bảo vệ cặp sinh đôi này cho tới hơi thở cuối cùng. Nếu không thì lời hứa đâu còn giá trị gì nữa. Bây giờ lời hứa ngày xưa còn thêm những cảm xúc mới. Tình cảm anh không muốn thú nhận, thậm chí ngay với chính mình. Quá nguy hiểm.

Ánh sáng mạnh hơn. Anh phải nhắm mắt ra đòn, kiểm không trúng đích. Họ bảo đừng tấn công, nhưng lúc đầu anh không tin. Chỉ khi Connor lên tiếng, anh mới tin. Anh nghe giọng nói mạnh mẽ của gã thiếu niên. Không ngạc nhiên vì nó được thừa hưởng sức lực như thế. Điều này đủ thuyết phục anh rằng anh đã có thể vào trong.

Từ khe cửa anh nhìn ra hai chị em. Hình ảnh họ làm anh đau khổ. Đau khổ đủ mọi bề. Cảm giác mất mát dày vò tâm trí. Nhắm mắt, anh thấy ngay hình ảnh hai trẻ sơ sinh cuộn trong chăn mềm. Chúng được trao cho anh, mỗi tay một đứa. Anh nhìn xuống hết đứa này lại tới đứa kia. Giống nhau như hai giọt nước.

Bây giờ anh lại nhìn chúng đang ôm nhau. Cô ấy sẽ đi cùng em trai. Cô ấy *phải* đi với nó. Họ sẽ được an toàn khi đi khỏi đây, khỏi con tàu và đoàn thủy thủ này. Tuy nhiên... tuy nhiên, anh không muốn cô đi. Thú nhận chuyện này có quá sai lầm không? Có quá

sai khi muốn một điều gì đó cho riêng mình không?
Một ai đó. Cô ấy.

Thình lình hình ảnh đó rạn nứt, một lần nữa anh lại nhìn xuống cô gái đang ở trên boong. Cô mở hai mắt. Ánh sáng xanh lục tỏa ra làm anh lóa mắt.

Rồi khi ảo ảnh rõ lại, anh lại thấy hai chị em đang ôm nhau.

Rồi lại thấy hai trẻ sơ sinh cuộn tã trong tay anh, khi anh bước vào con thuyền nhỏ, chuẩn bị ra khơi.

Anh tự nhủ:

- Họ không bao giờ được phép biết chuyện này. Họ không bao giờ được phép biết chuyện này.

Ảo ảnh vụt tắt, chỉ còn một màu đen và tĩnh lặng.

Grace mở mắt. Hai mắt đầm đìa lệ. Cô đã tìm hiểu được những gì? Quá nhiều, nhưng chưa đủ.

CHƯƠNG BA MƯƠI

Nhóm phạm tội

Molucco Wrathe dùng dùng nện gót lui tới đây phần nộ trong phòng. Connor chưa bao giờ thấy ông giận dữ đến thế. Hai mắt nảy lửa, ông lườm Bart và Connor:

- Nào, ai sẽ cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra đây? Mà phải nói thật. Toàn bộ sự thật. Và không gì khác ngoài sự thật.

Sau cùng, ông đứng nghiêm bên Cate. Nét mặt Cate tro tro, trái hẳn với vẻ giận dữ ra mặt của thuyền trưởng.

Connor bứt rứt nhìn Bart. Bart bối rối nhìn Connor. Cả hai chưa dám lên tiếng, Molucco lại la hét:

- Hay để ta nói thay hai công tử cho nhanh. Ta biết các người lấy thuyền của ta, chèo vào đêm tối. Ta biết các người đã tới một chỗ quái đản, nơi bán MÁU, rồi đi tìm con tàu... tàu của... HẢI-TẶC-MA-CA-RỒNG!

Connor chết sững. Sao thuyền trưởng *có thể* biết tất cả những chuyện này? Khi đi, nó và Bart rất thận trọng, không để ai nhìn thấy. Nó biết Bart cũng đang

nghĩ như vậy. Nhưng cả hai đều không dám hỏi thuyền trưởng, như vậy sẽ chỉ làm con thịnh nộ của ông dâng lên một mức mới thôi.

Molucco lại bước tới. Cate nhú mày. Thậm chí con rắn Scrimshaw hình như cũng co rúm lại khi thuyền trưởng tiếp tục la hét:

- Sao? Nói đi chứ! Các người đã toan tính chuyện quái quỷ gì?

Sau cùng, Bart lí nhí lên tiếng:

- Thưa ngài, chúng tôi giúp đỡ Jez...

- Nói lớn lên!

Tiếng thét của ông chói lói. Bart vội nói lớn hơn một chút:

- Thưa... chúng tôi giúp Jez. Jez Stukeley.

- Jez Stukeley?

Ông thật sự bối rối. Rõ ràng kẻ mách lẻo bí mật đã không nhắc tới Jez.

- Nhưng Jez chết rồi mà.

- Dạ, thưa ngài, cậu ấy chết nhưng không... chết.

Những vết nhăn trên trán ông hằn sâu:

- Ta không hiểu.

Connor lên tiếng:

- Tất cả chúng ta đều biết Jez đã chết trong trận tử thí tay đôi trên tàu *Hải Âu*. Chúng ta đã chôn cậu ấy vào lòng biển. Nhưng sau đó, Sidorio, một Hải-tặc-Ma-cà-rồng, đã phát hiện và biến đổi cậu ấy thành ma-cà-rồng.

- Phải, phải, ta biết rõ vụ *này*. Jez là một trong đám ma-cà-rồng đã giết em ta và thủy thủ đoàn...

Connor la lên, nhiều cảm xúc hơn dự tính:

- Không! Đúng, cậu ấy ở trong đám chúng vì không còn chọn lựa nào khác nữa. Nhưng cậu ấy không biết trước vụ tấn công - vụ tấn công khủng khiếp đó - cho đến khi sự việc xảy ra. Thậm chí cậu ấy không lên tàu của em ông. Cậu ấy không thật sự tham gia...

- Rõ ràng mi đã đổi giọng rồi, Tempest. Cái đêm chúng ta truy lùng hải-tặc-ma-cà-rồng đó, chính mi nói nó là một trong những kẻ gây tội ác. Hơn nữa, chính mi dẫn đầu vụ tấn công nó. Mi quăng đuốc lửa và đã giết chết nó lần thứ hai.

Connor gật đầu:

- Đúng. Thật sự thì không.

Molucco nổi giận đùng đùng:

- Là sao?

- Tôi *tưởng* chúng ta đã tiêu diệt cậu ấy, nhưng không, cậu ấy đã sống sót. Kẻ duy nhất sống sót.

Bart tiếp lời:

- Cậu ấy đau khổ. Mặc cảm khủng khiếp vì những gì đã góp phần tham gia...

Thuyền trưởng nói:

- Ta mong là vậy.

- Cậu ấy căm ghét chuyện này... chuyện cậu ấy trở thành ma-cà-rồng. Cậu ấy muốn được làm người lại. Thừa ngài, cậu ấy đã van xin chúng tôi giúp đỡ. Làm sao chúng tôi nỡ từ chối.

Molucco khoanh tay, im lặng chờ nghe tiếp. Cate gật đầu với Connor ra hiệu tiếp tục. Nó nói:

- Thưa ngài, chúng tôi đã đưa cậu ấy tới tàu Hải-tặc-Ma-cà-rồng - con tàu đã cứu chị tôi - thuyền trưởng là một ma... một người nhân từ. Không khát máu như Sidorio Chúng tôi nghĩ là ông ta có thể giúp Jez.

Thuyền trưởng nói với một giọng nhẹ nhàng hơn:

- Ha, hay quá há? Các người thường gọi nhau là gì? Ba Chàng Hải Tặc?

Connor gật. Bart tủm tỉm cười.

- Và các người vừa đoàn tụ lần cuối với nhau, vì lòng tốt đối với bạn bè cũ?

- Dạ.

Connor gật đầu, nhẹ nhõm vì sau cùng ông đã hiểu ra. Bart cũng nói:

- Đúng vậy.

Im lặng một lúc, rồi thuyền trưởng gầm lên:

- Các người không biết đã gây ra tai họa như thế nào đâu. Ta mới thuyết phục em ta bỏ qua chuyện trả thù những kẻ giết Porfirio, vì chúng ta đã tiêu diệt chúng rồi, đã báo thù rồi. Bây giờ các người gây ra vụ này, em ta biết một tên trong bọn giết Porfirio còn sống và rồi...

Molucco sững lại, mặt ông đỏ đến nỗi Connor sợ ông sắp bị ngất đi. Nó vội nói:

- Xin lỗi ngài, nhưng sao thuyền trưởng Barbarro biết được vụ này?

- Chưa đủ rõ sao? Các người bị theo dõi.

Connor rầu rĩ:

- Xin lỗi. Xin lỗi vì đã gây cho ngài tất cả những phiền toái này.

Bart nói thêm:

- Chúng tôi chỉ muốn giúp người bạn cũ.

Molucco gầm lên:

- Đừng ngắt lời ta. Các người cần hít tảo biển cho tỉnh táo lại đi. Jez Stukeley đã chết trên tàu *Hải Âu*. Chấm dứt. Ta không quan tâm tới cái cây-ma-sống-lại vớ vẩn này. Chúng ta đã mất Jez trong trận đấu tay đôi trên tàu của Drakoulis.

Ông ngập ngừng, tiếp:

- Buồn khủng khiếp, nhưng sự việc đã xảy ra.

Connor và Bart nhắm mắt khi nghe câu kết luận vô tình về cái chết của người bạn.

- Ta không quan tâm tới những gì xảy ra cho Jez sau khi chúng ta phó thác quan tài cậu ấy cho biển cả. Ta không muốn biết về những tên *Hải-tặc-Ma-cà-rồng* này. Chắc chắn ta không muốn lại đụng độ với chúng. Và, chừng nào các người còn là thành viên trong thủy thủ đoàn của ta - *nếu ta không lầm thì hai người đã kí kết những điều khoản ràng buộc phục vụ ta cho tới hết đời* - vậy thì chừng nào còn là thủy thủ của ta, hai người không được nhắc tới *ma-cà-rồng* - hoặc *Hải-tặc-Ma-cà-rồng* - trên tàu này. Hiểu chứ?

Giọng cả hai yếu xìu:

- Hiểu, thưa thuyền trưởng.

- Xin lỗi. Ai đang nói gì thế?

Lần này Connor và Bart đều nói lớn hơn:

- Hiếu, thừa thuyền trưởng Wrathe.

- Vậy thì vấn đề này kết thúc tại đây. Bây giờ hãy dốc sức lực thay đổi tình hình này và thuyết phục em ta tập trung vào vụ đánh cướp tại Ấn Độ.

Hạ giọng, ông quay sang nói:

- Cate, bây giờ tôi đi gặp Barbarro. Tôi để cô tìm hình phạt thích đáng cho hai gã này.

Quay lại Connor và Bart, ông tiếp:

- Cả hai cậu đã làm ta quá thất vọng. Các cậu như con trai ta. Nhưng bây giờ... ta không biết. Hi vọng trong tương lai hai cậu sẽ nhớ phải đặt lòng trung thành vào đâu.

Ông cao giọng nói lời cuối:

- Giải tán.

Cate bước tới, đẩy Connor và Bart ra khỏi phòng thuyền trưởng. Cả ba đều mệt lử khi bước lên boong. Ánh nắng chói lọi làm họ lóa mắt.

Đi dọc boong tàu, ba người đều trầm ngâm với những lời nói quyết liệt và không khoan nhượng của thuyền trưởng.

- Chuyện gì vậy?

Từ sau cột cờ, Moonshine nhảy ra trước mặt ba người:

- Chuyện gì mà trông các người như đưa đám vậy?

- Không phải lúc đâu, Moonshine.

- Cô không gọi tôi là *trung úy Wrathe* được sao?

Cate nghiêm khắc:

- Tôi là thuyền phó tàu *Diablo*. Cậu đang ở trên đất của tôi.

- Cô đang tức tối đấy hử, Catie? Vì sao vậy? Đòi khi cô không cảm thấy là không đủ tiêu chuẩn sao?

Bart lên tiếng:

- Nay, đủ rồi đó. Cậu không có con ruồi nào để ngắt cánh hay một trò mắc dịch nào khác để giết thì giờ sao?

Moonshine hô hố cười:

- Ấn tượng lắm, Bartholomew. Chúng tôi coi cậu như một tên vai u thịt bắp đần độn, nhưng có thể chúng tôi sẽ phải xét lại quan điểm đó.

Bart tức lộn ruột, nhưng chỉ lắc đầu thờ dãi. Moonshine tiếp tục:

- Còn cậu, Connor? Sao rầu rĩ vậy? Nhớ các bạn ma-cà-rông à? Trông cậu hơi xanh xao đấy, có lẽ cần phải làm một chuyến tới Quán Máu nữa.

Mắt Moonshine trợn trừng. Connor và Bart điếng người. Connor bật nói:

- Thì ra là cậu! Cậu theo dõi chúng tôi rồi trở lại mách thuyền trưởng Wrathe.

Moonshine nhún vai:

- Tới lúc bác May Mẩn phải có quyết định sáng suốt đối với sở thích ăn uống khác thường của đám thủy thủ chứ.

Bart lạnh lùng trừng trừng nhìn Moonshine. Nó cười khềnh:

- Có vấn đề à? Không hiểu nghĩa “sở thích” là gì sao?

Bart lắc đầu, tung nắm đấm, hét lên:

- *Hiểu cái này này!*

Nhưng Cate đã kịp vung tay lên cản:

- Không, Bart, hẳn không đáng. Anh đủ rắc rối với thuyền trưởng Wrathe rồi. Đừng làm mọi chuyện xấu hơn nữa.

Moonshine cười cười:

- Quá đúng, Catie. Ít ra một người trong nhóm ba người bạn đây còn có một gờ-ram trí thông minh.

Giọng Cate cứng rắn trở lại:

- Này, chúng tôi nghe cậu nói quá đủ rồi. Xéo đi. Hãy biết ơn, nhờ tôi mà cậu không bị ăn đấm đó.

Mở miệng định nói, rồi nghĩ lại, Moonshine vượt qua ba người, thong dong đi dọc boong. Được mấy bước, nó ngoái lại nói trước khi vẫy chào:

- Hẹn gặp lại.

Chẳng muốn giống như mấy cậu đâu.

Nó cười ha hả, rồi đi tiếp.

Bart quay lại Cate:

- Cám ơn nhiều. Thật tình tôi muốn động vào mặt nó, nhưng cũng mừng vì cô đã can ngăn.

Cate gượng cười:

- Không có chi.

Rồi cô thở dài:

- Ôi, đúng là toàn chuyện bực mình!

Connor rầu rĩ hỏi:

- Vậy là cô sắp phạt chúng tôi?

Cate đặt tay lên vai Connor, nói:

- Phạt? Sao tôi muốn làm chuyện đó chứ? Tôi sẽ phịa đại chuyện gì đó với thuyền trưởng Wrathe, tôi nghĩ hai người đã phải chịu đựng đủ rồi. Cả ba chúng ta đều đã phải chịu đựng. Hãy quên đi và tiến tới hết sức có thể, được không?

Bart hỏi:

- Cate, cô cũng sẽ giúp Jez chứ? Cô sẽ giúp người bạn cũ chứ?

- Tôi sẽ phải làm *bất cứ điều gì* để giúp Jez. Bất cứ điều gì trong khả năng của mình, mặc kệ cậu ấy đã trở thành thứ gì. Cậu ấy chết là vì lỗi của tôi. Tôi đã sai lầm trong chiến thuật. Đáng lẽ tôi phải nhận ra sai sót trong nguồn tin tình báo của chúng ta. Đáng lẽ tôi phải biết là chúng ta đã bị lừa tới con tàu đó một cách có chủ đích...

- Không. Không là lỗi của cô.

Cate lắc đầu:

- Bart, tôi biết là anh đang an ủi và tôi chân thành cảm ơn anh. Thật đấy. Nhưng là thuyền phó tàu này, công việc của tôi là chuẩn bị *trộn vụn* cho cuộc tấn công của chúng ta. Tôi đã làm hỏng việc. Nếu cái chết của Jez không là lỗi tôi, thì tôi không biết đó là lỗi của ai.

- Được, để tôi cho cô biết. Trước hết, chúng ta đã không bị lừa tới tàu *Hải Âu* nếu không có mối cạm bẫy giữa Molucco Wrathe và thuyền trưởng Drakoulis. Và ngay khi tình hình trở nên rõ ràng, thuyền trưởng Wrathe đã hoàn toàn không làm gì cho tình hình dịu lại, đúng không? Đúng, như thường lệ, ông ấy làm cho mọi chuyện càng tệ hại hơn.

Cate nói:

- Ông ấy không thể ngăn cản cuộc so tài. Không cách nào làm Drakoulis dẹp bỏ vụ đó.

Connor nói thêm:

- Và cũng chẳng ngăn cản việc Jez tình nguyện nữa.

Bart kêu lên:

- A, điều đó thì ai cũng hiểu. Nhưng phải có ai đó *nên* ngăn cản cậu ấy chứ. Đây là mối thù giữa hai thuyền trưởng, thì chính hai ông ấy phải đấu với nhau. Chỉ thuyền trưởng là trong sạch thôi, đúng không?

Cate gằn giọng, đầy vẻ cảnh báo:

- Bart. Quên vụ này đi. Dù chi là trong ý nghĩ cũng không hay ho gì cho anh đâu. Quên ngay thôi.

- Không đâu, Cate. Tôi sẽ không nói quanh co nữa. Người duy nhất trên tàu này phải chịu trách nhiệm về cái chết của bạn Jez tôi. Không là tôi, chắc chắn không là cô. Đó chính là Molucco Wrathé.

CHƯƠNG BA MƯƠI MỐT

Vật cản

Grace hỏi:

- Mosh Zu đâu?

Đang đứng bên lò pha chế trà trái mọng, Olivier ngược lên nói:

- A, tôi cũng chúc cô một tối tốt lành.

- Xin lỗi, tôi không tỏ ra bất lịch sự thế đâu, chỉ vì cần gặp Mosh Zu quá mà không tìm thấy ông ta.

Olivier khuấy ấm trà, nói:

- Mosh Zu đang thien, không quấy rầy được đâu. Nhưng khi gặp, tôi sẽ cho ông ấy biết là cô muốn gặp.

Đầu óc Grace rối bời. Những hình ảnh từ dải ruy-băng của Lorcan liên tục trở đi trở lại trong trí cô. Cô muốn được nói chuyện với Mosh Zu về việc này kinh khủng.

Nhìn thẳng mắt cô, Olivier hỏi:

- Grace, cô không sao chứ? Cô có vẻ hơi lo lắng. Có gì không ổn à?

- Không có gì.

Nhận thấy Olivier không tin, cô tiếp:

- Không có gì... thật mà. Chỉ là tôi muốn nói chuyện với Mosh Zu.

Tắt bếp, Olivier lại gần cô:

- Biết không, nếu thích thì cô có thể nói với tôi. Bất cứ chuyện gì. Như hai thầy thuốc tập sự chuyện trò với nhau.

Đắn đo cân nhắc một lúc, nhưng cô thấy những trải nghiệm của mình với sợi ruy-băng quá riêng tư. Cô chưa cảm thấy đủ thoải mái với Olivier để có thể thổ lộ cùng anh những điều như thế. Cô nói:

- Anh tốt quá. Nhưng tôi sẽ chờ để nói với Mosh Zu khi nào ông ấy rảnh.

Olivier vẫn lom lom nhìn cô. Cô thấy anh ta có vẻ không vui. Nhưng anh ta chỉ gật đầu:

- Tùy cô.

- Cám ơn nhiều.

Ra hành lang, cô không biết phải đi đâu. Một mõi, nhưng cô biết chắc không thể ngủ được với những ý nghĩ trong đầu. Có thể ra ngoài đi dạo, rũ bỏ mọi lo lắng. Có thể đi tìm Johnny, nói với hắn về chuyện này. Cân nhắc mọi khả năng, nhưng rồi tận tâm tâm cô biết, chỉ một nơi sẽ làm cô cảm thấy dễ chịu hơn.

Đẩy mở cửa, cô gọi nhỏ:

- Lorcan? Lorcan, anh thức chưa?

Lorcan ú ớ:

- Cái gì?

- Tôi, Grace đây. Anh dậy chưa?

Lorcan nói, không tỏ ra *quá* phiền phức:

- Bây giờ thì dậy rồi.

- Xin lỗi, tôi không cố tình làm anh thức giấc đâu.

- Không sao. Grace, hình như cô không được bình tĩnh lắm. Có gì không ổn sao?

Cô thở dài:

- Có.

Thình lình anh lại là Lorcan ngày nào - Lorcan của những ngày đầu trên tàu *Dạ Khúc* đã săn sóc cô.

- Chuyện gì? Lại ngồi đây, nói cho tôi nghe.

Kéo ghế tới chân giường, cô ngồi xuống. Anh nắm tay cô, nói:

- Cô đang run này. Chuyện gì vậy?

Bàn tay anh làm cô cảm thấy yên tâm.

- Ôi Lorcan, tôi đã làm một việc xấu.

Anh cười:

- Cô? Grace Tempest, làm một việc xấu? Khó tin quá.

- Lorcan, tôi đã đọc dài ruy-băng của anh.

Anh giật bản người kinh ngạc, bàn tay rời khỏi tay cô:

- Há? Cái gì?

- Biết là không nên làm thế, nhưng vô tình tôi đã cầm dài băng theo. Nó ở trong quyển sách của tôi, rồi Johnny nghĩ đó là một ý hay.

- Johnny? Cái gã chúng ta đã gặp trong phòng? Hắn liên quan gì tới chuyện này?

- Xin lỗi. Tôi đã nói với hắn là tôi lo lắng cho anh như thế nào, muốn giúp anh nhưng không biết phải làm sao...

- Cô đã giúp tôi quá tốt rồi, không cần phải làm chuyện này đâu Grace.

- Tôi biết. Bây giờ thì tôi biết. Tôi tưởng sẽ tìm được vài lời giải đáp trong dải băng.

- Có không?

Cô gật, rồi nhớ là anh không nhìn được, cô nói:

- Có.

- Tôi nghĩ, hãy nói cho tôi biết thì tốt hơn. Cho tôi biết cô đã thấy gì.

- Tôi đã thấy hai hình ảnh. Anh và tôi. Đầu tiên là khi chúng ta gặp nhau, khi anh cứu tôi khỏi bị chết đuối trong đêm đó...

Cô kể lại những gì đã trải nghiệm qua ảo ảnh của anh. Anh im lặng như pho tượng trong khi cô nói. Một lúc sau khi cô kết thúc anh mới hỏi:

- Phần hai là gì?

- Đó là đêm anh bị mù. Khi Connor tới *Dạ Khúc*, anh đã tưởng chúng ta lâm nguy...

Một lần nữa, cô kể lại những gì đã thấy. Khi cô dứt lời, anh hỏi một câu cuối cùng:

- Đó là tất cả những gì cô đã thấy? Chỉ hai giai đoạn đó thôi?

- Phải. Sau đó, tôi không thể tiếp tục. Tôi đã trả sợi dây lại bàn anh.

Lorcan vươn tay tìm dải ruy-băng. Mấy ngón tay anh xò ra như một con nhện trắng, khi tìm thấy, anh cầm sợi dây, đặt dưới gối.

- Bây giờ nó ở đây.

- Tôi thật sự xin lỗi. Điều cuối cùng tôi muốn làm cho anh lại khiến anh thất vọng.

Lorcan thở dài:

- Cô nghĩ tôi cảm thấy sao khi bị cô ngăm kiểm tra những ý nghĩ riêng tư? Cô có muốn người khác làm như thế không?

- Tôi chỉ cố tìm cách giúp anh. Biết đã làm một việc không tốt, nhưng tôi chỉ cố giúp anh khỏe hơn.

- Khỏe hơn?

- Mosh Zu nói, vết thương của anh chỉ một phần do thể chất. Vết thương sâu xa hơn là do tinh thần, tình cảm. Nghĩ rằng, nếu đọc dải ruy-băng của anh, tôi có thể giúp anh xác định vật cản đó là gì.

- Vật cản...?

- Đúng. Nếu biết điều gì ngăn cản anh, chúng ta sẽ có thể phá bỏ vật cản đó.

Giọng anh thoáng vẻ đắng cay:

- Bây giờ *chúng ta* có thể chưa?

- Chúng ta có thể thử.

- Grace, trước đây tôi đã nói, đã cảnh báo. Đây không là thế giới của cô. Tại đây có quá nhiều điều cô không hiểu.

- Đúng. Với thế giới này tôi là người mới. Nhưng tôi muốn hiểu nó.

Cô ngập ngừng tiếp:

- Tôi muốn hiểu *anh*. Có lẽ đó là điều tôi tha thiết nhất.

- Tôi hiểu. Rất hiểu. Nhưng có những điều tôi không thể nói với cô.

- Về anh? Về tôi? Hay về anh và tôi?

Lặng lặng một lúc, anh trả lời:

- Về tất cả những chuyện đó.

Cô giận sôi gan với kiểu anh lại đang khép kín, đẩy cô ra ngoài cuộc.

- Nhưng Lorcan, nếu là chuyện về tôi - ít ra thì một phần nào đó là về tôi - tôi không có quyền được biết sao? Tôi có quá nhiều câu hỏi.

- Tôi biết, nhưng vấn đề là thế này, Grace. Tôi chưa sẵn sàng trả lời. Tôi sẽ làm việc đó bằng cách của riêng tôi, thời gian của chính tôi, nhưng bây giờ cô làm chuyện này.

Lorcan lắc đầu. Grace không thể giữ kín trong lòng thêm được nữa, cô hỏi:

- Khi cứu tôi, khi thấy tôi là ai, anh đã biết tôi. Đó không là lần đầu chúng ta gặp nhau. Anh đã biết tôi là ai. Anh cũng biết cả Connor. Anh đã thấy chị em tôi khi còn là hai trẻ sơ sinh. Nhưng sao lại có thể như thế chứ?

Câu hỏi của cô chìm vào khoảng không.

- Tôi xin anh, Lorcan, tôi cần phải biết.

- Câu trả lời không từ tôi. Không phải lúc này.

Cảm giác như đầu sắp vỡ tung, cô lặp lại:

- Tôi xin anh.

- Tôi biết cảm giác đó như thế nào, Grace. Tôi biết tâm trí cô rối bời. Những câu hỏi này như những nốt ngựa ngáy cần phải gãi. Đó là lí do đầu tiên cô cầm dải ruy-băng của tôi. Nhưng cô không thấy sao? Nó giống như cái hộp của Pandora*. Cô đã bắt đầu một việc không thể ngừng lại được. Và như vậy, sẽ có một kết thúc khủng khiếp cho tất cả chúng ta.

Cô ngẫm nghĩ lời anh. Ý anh ta định nói gì? Tất cả những lời đó chỉ gọi thêm nhiều câu hỏi, những câu hỏi lớn hơn.

- Làm ơn đi, Grace. Làm ơn để tôi một mình.

- Không thể. Tôi không thể bỏ đi lúc này. Anh phải nói với tôi.

- Không. Không. Đi đi.

- Đừng khép kín với tôi như thế này.

- Tôi phải làm thế vì cả hai chúng ta.

Cô run rẩy đứng dậy, bước tới cửa. Nhưng không thể không cố thử lần cuối cùng:

- Nhưng tôi biết anh quan tâm tôi nhiều đến thế nào. Tôi đã đọc thấy điều đó trong dải ruy-băng.

Lorcan thở dài:

- Phải cần tới dải ruy-băng cô mới biết là tôi quan tâm cho cô sao? Thật sự, cô chẳng hiểu tôi gì hết, Grace.

- Tôi cứ nghĩ là đã hiểu anh rồi.

* Chiếc hộp Pandora: (thần thoại Hy Lạp) chiếc hộp tai họa chứa đầy quỷ dữ.

Quay đi, Grace mở cửa, chạy vội ra hành lang để anh không nghe tiếng khóc của cô.

- Này.

Johnny ngược lên khỏi bàn cờ khi Grace lảng vảng gần cửa phòng giải trí.

Thấy mặt cô ướt nước mắt, hấn vội đứng dậy, tiến tới, choàng tay ôm cô, rồi khép lại cửa phòng.

Grace cảm thấy dễ chịu hơn, nhưng khi ngừng khóc, cô nhận ra hoàn cảnh thật oái oăm. Chính Johnny xúi cô đọc dài băng của Lorcan, bây giờ anh ta lại là người cô tới tìm an ủi.

Buông cô ra, Johnny hỏi:

- Cô đã làm việc đó? Và bây giờ nó rồi beng lên rồi, phải không? Grace, tôi xin lỗi. Đáng lẽ tôi không nên đề nghị...

Grace lắc đầu:

- Không, mọi việc cũng không hẳn là tệ lắm đâu. Tôi đã phát hiện ra một số sự việc. Tôi tới nói chuyện với Lorcan về những việc đó và anh ấy đã nổi giận với tôi.

- Lẽ ra chúng ta phải tiên liệu chuyện này. Biết là khó khăn, nhưng tôi không ngờ cô nói với anh ta sớm vậy.

- Tôi phải nói. Những gì tôi đọc trong dài ruy-băng... quá riêng tư, về tôi và anh ấy.

- À.

- Chuyện này rất phức tạp, tôi nghĩ là không nên nói với anh.

- Tất nhiên. Tôi tôn trọng điều đó. Nhưng nếu đối ý, cô luôn có thể tới tìm Johnny già này. Cô biết mà, đúng không?

Cô gạt. Johnny lấy từ túi ra một khăn tay với những chấm tròn, đưa cho cô:

- Lau mắt đi.

Grace không thể không mỉm cười. Johnny nói:

- Đó, thấy Johnny già luôn đem lại nụ cười cho cô chưa? Sao không giữ luôn, phòng xa đêm nay mưa lại tuôn trào trên mặt.

Cô nhét khăn tay vào túi mình. Johnny kéo ghế ngồi bên cô. Cô nói:

- Anh đã đúng một điều.

- Hà?

- Đọc dài ruy-băng đó, tôi được biết vì sao Lorcan không lành bệnh. Lỗi tôi. Tất cả đều do lỗi của tôi.

Nước mắt lại sắp ứa ra, cô vội rút khăn tay ra chùi. Johnny kiên nhẫn chờ. Hít sâu một hơi, cô nói tiếp:

- Bệnh mù của Lorcan không thể chỉ điều trị thể chất. Mosh Zu nói với tôi là còn một yếu tố khác nữa, có thể nói là yếu tố mạnh hơn. Ông bảo, đó là vấn đề tinh thần - trên một mức độ nào đó, vì căng thẳng và sợ hãi, bệnh nhân đã tự cam chịu.

Johnny nhíu mày:

- Anh ta tự nguyện chịu cảnh mù lòa?

- Một cách vô thức. Không phải là anh ấy tự nhủ “Mình thích mù hơn”, nhưng trên một mức độ nào đó thì đúng vậy, anh ấy ngăn chặn cơ thể lành bệnh.

Johnny lắc đầu:

- Tôi chưa từng nghe trường hợp như thế này bao giờ.

- Mosh Zu nói không phải là chưa từng nghe đến bệnh này. Ông bảo là có thể tìm ra điều bí mật nào đã ngăn cản anh ấy.

- Vậy là tốt rồi, đúng không?

Grace lắc đầu. Cô không còn biết phải suy tính gì nữa.

- Grace, tôi biết là cô muốn anh ấy mau lành bệnh, nhưng tôi nghĩ là cô phải kiên nhẫn. Nhìn từ mặt tốt của vấn đề thì chúng ta còn nhiều thời gian.

- Tại tôi. Tôi phải *chịu trách nhiệm* vì sự mù lòa của Lorcan. Nếu không vì bảo vệ tôi, anh ấy đã không lao ra ánh sáng ban ngày. Tôi biết mình phải chịu trách nhiệm vì đôi mắt mù lòa của anh ấy...

Johnny nhẹ nhàng ngắt lời cô:

- Thậm chí nếu đó là sự thật, nhưng chính cô đã nói vết thương thể chất của anh ta đang lành mà.

- Phải, nhưng bây giờ tôi biết mình cũng chính là nguyên nhân của vết thương sâu xa hơn. Trước đây tôi đã nghi ngờ, nhưng bây giờ qua dải ruy-băng tôi đã tin chắc điều đó. Lí do anh ấy từ chối, không muốn khỏe hơn - vật cản đó - có quan hệ tới tôi.

Nói được thành lời ý tưởng u ám đó làm cô cảm thấy dễ chịu hơn.

Johnny lại lên tiếng:

- Như tôi đã nói, phải có thời gian. Lorcan không thể tìm được ai hơn Mosh Zu. Ông là tôn sư của Hải-tặc-Ma-cà-rồng. Nếu có ai đó đủ khả năng giúp Lorcan

vượt qua chuyện này thì chính là ông ấy đó. Chính là ông ấy!

- Nhưng nếu ông ấy *không thể*? Nhưng nếu Lorcan quyết định chịu cảnh mù lòa? Johnny, phải chi anh nghe anh ấy nói. Anh ấy đã xua đuổi tôi. Nếu tôi đã làm hỏng tất cả mọi việc vì những gì mình đã làm thì sao?

Johnny choàng vai cô:

- Nào nào, nghe lời khuyên của Johnny già này một chút đi. Trên đường dài chần dặt gia súc tôi đã học được đôi điều. Grace, cô phải học cách mỗi lần vượt qua một con sông thôi.

CHƯƠNG BA MƯƠI HAI

Đường tới Ấn Độ

Connor hơi buồn khi nhìn lá cờ xương sọ quen thuộc bị hạ xuống khỏi cột buồm tàu *Diablo*. Không còn lá cờ đó, cột buồm trông thật trần trụi.

Trong khi Gonzalez xếp lại cờ và kéo lá cờ khác lên, Cate nói:

- Chỉ tạm thời thôi, Connor. Tất cả đều nằm trong kế hoạch nguy trang của chúng ta. Chúng ta không thể để cho Hoàng đế và người của hắn nghi ngờ, dù chỉ một thoáng, đây là tàu cướp biển. Ngay lúc này, tàu *Typhon* cũng đang làm như chúng ta. Còn vài thay đổi nữa - tất nhiên là vẻ bề ngoài thôi, không gì ngăn trở hoạt động bình thường của chúng ta. Nhưng hai thuyền trưởng sẽ không lộ diện. Ai cũng biết mặt họ rồi.

Connor nhìn lên Bart trên chòi quan sát đang kéo lá cờ mới vào vị trí. Cờ màu xanh dương đậm với một

biểu tượng trắng - hai bàn tay nâng một con tàu. Dưới hai bàn tay là mấy chữ C.V.H.

Cate hỏi:

- Cậu thích không?

- Là gì vậy?

- Ngụ ý là an toàn và an ninh. Đó là lô-gô của Công ty Vận chuyển Hàng hải. Là... chúng ta đó!

Cô ra hiệu “ok” lên với Bart, nói:

- Tốt rồi, Bart. Bây giờ xuống gấp để chúng ta còn bắt đầu buổi tập tác chiến.

Để củng cố cho trận đánh bất ngờ, Cate đã tăng mức độ huấn luyện tác chiến trên tàu. Ngày nào cũng tập. Vì danh tiếng của Cate, Barbarro và Trofie đã đưa một số thủy thủ của họ lên tàu *Diablo* một thời gian.

Barbarro đã nói:

- Để đạt mục đích cho cuộc tấn công này, điều quan trọng là hai thủy thủ đoàn chúng ta sẽ là một.

Vì vậy, thủy thủ đoàn *Diablo* tạm thời có thêm hai mươi lăm người. Họ cùng tập, cùng ăn trong một hội trường bữa bộn, cùng ngủ chung khu ở. Hầu hết, họ đều là người tốt. Connor vừa nghĩ, vừa lên boong tập, sẵn sàng cho buổi tập giao đấu.

Hai bạn mới đập tay nó, lúc đang chuẩn bị cho phần khởi động, hỏi:

- Ê, Tempest, khỏe chứ?

Bart có mặt ngay trước khi Cate tới. Giữa giai đoạn đây sự thay đổi này, thật tốt khi có người bạn thân nhất gần bên, Cate thông báo:

- Được rồi, hãy bắt đầu một bài khởi động trước nào. Giữ vũ khí bên mình nhé, mọi người. Chúng ta sẽ làm ba vòng quanh boong.

Nó nghe tiếng cười và tiếng thì thầm lén lút sau lưng:

- Tôi nói thật mà, cô ta có hơn gì cô giáo thể dục đâu nào?

Connor nhìn lại, thấy Moonshine Wrathe đang cười cợt với bầu bộ hạ của nó. Nó gườm gườm nhìn Connor trước khi bắt đầu khởi động bài tập chạy của Cate. Connor chạy bên Bart. Bart nói:

- Tớ đồ rằng, hôm nay thằng nhóc Moonshine lại lên đội hình đầu tiên.

Connor đồng ý:

- Ờ, này cho mình biết chính xác vì sao nó vào nhóm tấn công?

- Ha, mình nghĩ không còn gì đáng ngờ hơn việc nó có chỉ thị ngầm. Nhưng mình đã nói với cậu những gì nghe lén được Barbarro nói với Molucco chưa?

Connor lắc đầu:

- Chưa.

- Ông ấy nói là ước gì Moonshine có một tí giống cậu, là nếu nó muốn trở thành một cướp biển *thật sự* thì phải luyện tập nhiều hơn nữa.

- Đã quá ta!

Connor khoái chí, nhưng cũng hơi bất ngờ vì sự so sánh của Barbarro Wrathe.

Chạy tới đầu boong, Bart nói tiếp:

- Tất nhiên mình tin chắc Trofie Wrathe đưa “cục cưng bé nhỏ của mẹ” vào nhóm tấn công là có những lí do hoàn toàn khác. Chắc chắn bà ta nghĩ đó là vị trí xứng đáng cho kẻ thừa kế vương quốc.

- Đúng. Chỉ tiếc là nó không đáng tin tưởng hơn cây kiếm của nó tí nào.

- Cậu không hề lầm. Hung hăng? Có! Tin cậy? Không!

Khi thủy thủ cuối cùng đã trở lại vị trí giữa boong, Cate nói:

- Được rồi. Tuyệt lắm. Bây giờ hãy tách thành từng cặp, tập mấy thế tấn công.

Đây là thời điểm Connor ớn nhất trong ngày. Vì, dĩ nhiên rồi, họ đã ghép cặp nó với thằng Moonshine. Sau buổi tập đầu tiên mệt nhoài, nó đã nài nỉ Cate:

- Nhưng vì sao chứ? Chẳng lẽ chỉ vì tôi và nó nhỏ tuổi nhất? Tôi cao hơn, kinh nghiệm nhiều hơn nó mà.

Cate đã nói:

- Connor, tôi biết chứ. Nhưng tôi bó tay. Đây là yêu cầu, *lệnh* thì đúng hơn, từ cấp trên. Chỉ thị đặc biệt của Barbarro Wrathe là cậu và Moonshine phải được ghép cặp với nhau.

Khi Connor lắc đầu bước đi, cô nói theo:

- Cậu nên hãnh diện vì chuyện này. Rõ ràng thuyền trưởng Wrathe nghĩ con trai ông cần học hỏi cậu.

Tốt thôi, nhưng thực tế thì ngày này qua ngày khác tập luyện cùng Moonshine, cậu hoàng tử cướp biển

chẳng chịu học gì từ bất cứ ai. Trái lại nó chỉ chăm chăm làm những việc kì quặc khó lường theo ý mình.

Cate vỗ tay nói:

- Nào, chúng ta hãy tiếp tục bài tập đã bắt đầu hôm qua. Tôi hi vọng tất cả đã tập luyện thêm giữa các ca trực.

Connor đã cùng tập luyện với Bart từ mấy giờ trước. Nó thấy Bart và các đối thủ của anh - đến từ tàu *Typhon* - đang thực hiện một loạt thế đối kháng, tấn công và tự vệ một cách hoàn hảo.

Nó nghe tiếng Moonshine ca cẩm:

- A hèm! Cậu có thể rời mắt khỏi Bart yêu quý để chúng ta còn tập không?

Connor quay lại:

- Tôi sẵn sàng khi cậu sẵn sàng.

Moonshine vung kiếm, thỉnh linh tấn công Connor. Connor đưa kiếm ra, dễ dàng phá đường tấn công của nó. Sau mấy thế căn bản, rõ ràng Moonshine vẫn tỏ ra lóng ngóng như thường lệ.

Khi bắt đầu cố thử lại lần thứ tư, Connor nói:

- Cậu không hề tập luyện, đúng không?

- Với danh dự của Hướng Đạo Sinh Hải Quân, tôi rất muốn tập. Có điều là... chiều tối tôi quá bận.

Connor hiểu. Moonshine - thủy thủ khách độc nhất - được phép trở lại tàu nhà *Typhon* vào ban đêm. Việc ngủ chung phòng đối với hoàng tử cướp biển là điều quá xa vời. Vậy là, sau bữa ăn tối thịnh soạn với cha mẹ, nó lại rúc vào sào huyệt để chơi trò bắn đạn và đùa giỡn với hai con chuột cưng.

- Vói lại, *mấy tuần* nữa mới hành sự. Còn nhiều thời gian tập luyện mà.

Nhưng nhiều ngày, nhiều tuần trôi qua, kiếm thuật của Moonshine chẳng tiến bộ bao nhiêu. Có ngày nó tỏ ra kha khá, ngày khác lại như mới tập lần đầu. Không thể phủ nhận một điều, khi bản năng hung hăng trời dậy, nó xông ngay lên hàng đầu. Connor đã trải da tróc vảy mới nhận ra điều đó. Nhưng trong một cuộc tấn công phối hợp đồng đội, sự hung hăng có thể đẩy người ta đi quá xa. Từ kinh nghiệm với các bạn trên tàu *Diablo*, nó hiểu rằng trong trận chiến sôi động trên boong tàu đông đúc, tinh thần đồng đội là yếu tố sống còn dẫn đến thành công. Người ta có thể ứng biến một cách ngẫu hứng đến một mức độ nào đó, nhưng vẫn phải tập trung cao độ vào phe mình, nếu không, với một đội năm mươi người vừa đàn ông vừa đàn bà, sẽ dễ dàng rơi vào tình trạng hoàn toàn rối loạn.

Một đêm, trong bữa ăn tối, Connor nói điều nó đang lo sợ với Bart:

- Nó là con ngựa bất kham. Không thể biết nó sẽ làm gì.

- Bồ ơi, mình biết mà. Nhưng khi chúng ta thực sự tham gia vào vụ đánh cướp thì sẽ không có vấn đề gì đâu. Nếu chiến dịch theo đúng như kế hoạch, chúng ta sẽ không hề phải rút gươm khỏi vỏ. Chỉ chen lấn hơn là ầu ẩu. Chỉ khi nào vỏ bọc của chúng ta bị lộ, chúng ta mới phải sử dụng tới gươm đao. Với quá nhiều nỗ lực và thời gian bỏ ra cho kế hoạch này, mình nghĩ chuyện đó sẽ không xảy ra đâu.

Connor lắc đầu:

- Mình biết chứ. Nhưng Cate đã nói sao? *Hãy ngừng tới sự bất ngờ!* Mình không chỉ lo ngại vì Moonshine. Kỹ thuật của mình đang sút giảm, vì không thể tập tành hàng hoàng với nó được.

- Ý cậu là muốn có một buổi tập thêm với người bạn thân thiết này hả?

- Nếu cậu không ngại thì hay quá.

- Ngại gì. Chỉ việc gọi thêm bia, mình sẽ rất vui lòng làm ơn cho cậu.

Nhớ tới quy tắc của Cate, Connor nhú mày:

- Đừng có vừa nhậu vừa rút guom ra.

Bart ha hả cười:

- Mình biết giới hạn mà. Chỉ cần một chút thông cổ là tốt rồi.

Sau đó, dưới quả cầu lửa màu cam tỏa ánh nắng chiều chói lọi chung quanh, hai người luyện kiếm suốt bốn mươi phút trên boong. Buổi tập kết thúc với cú quăng mình của Connor từ cột buồm vào thẳng Bart. Trong trường hợp tấn công thật sự, Bart sẽ bị hạ, nhưng nó đã ra hiệu cho bạn né tránh. Khi cả hai cùng phúi bụi quần áo, Bart vỗ lưng Connor, nói:

- Cậu không có gì phải lo. Kỹ thuật *của cậu* chẳng có gì sơ hở. Không gì sơ hở hết.

Chỉ còn vài ngày nữa là đến ngày diễn ra phi vụ, việc di chuyển trở thành thách thức lớn nhất. Trên

đường tới Pháo Đài Hoàng Hôn, cặp tàu đối đầu với tình trạng khắc nghiệt mà Connor chưa từng thấy trên *Diablo*. Các buổi tập tác chiến phải tạm bỏ, để tất cả thủy thủ đoàn cùng nhau lèo lái con tàu qua vùng nước bất thường.

Dưới khoang, nhiều người nôn mửa và râm ran những lời than phiền, chẳng biết có tới được điểm tập kết trước khi bị biến cả nuốt chửng hay không.

Cate gọi Connor vào phòng cô. Nó thấy cô đang ngồi bên bàn, bình thần uống sữa, nhấm nháp miếng bánh mì kẹp phô-mai. Nó hỏi:

- Cô không cảm thấy chóng mặt chút xíu nào sao?
- May là chưa bao giờ tôi bị say sóng.

Đúng lúc đó, từ bên kia vách phòng, vang lên những tiếng than van rên rỉ, chứng tỏ nhiều người khác không được may mắn như cô.

Cate hỏi:

- Sao, đang cảm thấy gì về cuộc tấn công? Sẵn sàng nhảy nhót chưa?

Connor gật. Nó cho Cate biết, trước khi biến quá ngang ngạnh, nó và Bart đã hoàn thành mấy thế đấu bổ sung. Nên nó đã tự tin lại vào khả năng của mình. Lúc này xung lực tràn trề, nó tỉnh táo đón nhận mọi chuyện.

Gõ nhịp lên bản phân công trải trước mặt, Cate cầm cây bút, nói:

- Tuyệt lắm. Tôi vừa phân cặp cuối cùng xong. Và tôi quyết định ghép cặp cậu với Moonshine Wrathé.

Connor lập tức rên lên. Cô nói ngay:

- Tôi biết đây là điều cậu không muốn. Nhưng hẳn cậu phải biết việc này chứ. Suốt mấy tuần nay, cậu ghép cặp với nó. Theo cung cách của nó thì nó chỉ yên tâm khi ở bên cậu. Cậu là người biết rõ điểm mạnh điểm yếu của nó hơn ai hết trong số chúng ta. Nếu tình hình xấu nhất, cậu có thể bảo vệ nó.

- *Bảo vệ* nó? Tôi tưởng đây là vụ đánh cướp vì lợi nhuận. Chẳng phải mục đích của chúng ta là thế sao? Đây phải là việc bảo vệ kẻ yếu!

Cate lắc đầu:

- Tôi phải nói thẳng với cậu. Cậu là một cộng sự có tài và là một người bạn tốt. Đúng, tất nhiên toàn bộ mục đích của chúng ta là xâm nhập và rút lui gọn ghẽ khỏi lâu đài, rồi trở về với càng nhiều tài sản của Hoàng đế càng tốt. Nhưng phải nhớ điều này, vai trò của cậu là bảo đảm sao nếu chúng ta phải chuyển sang kịch bản chiến đấu, thì không có gì được xảy ra với Moonshine.

Connor lắc đầu:

- Sao cô không nói trước với tôi chuyện này?

- Vì tôi cứ phải suy đi tính lại trường hợp của cậu ngày này qua ngày khác. Nhưng chắc chắn cậu phải đoán ra rồi chứ. Vì sao tôi lại ghép tay kiếm cừ khôi nhất của mình với một tay kiếm tồi nhất?

Connor nhăn nhó:

- Vậy là tất cả chuyện vớ vẩn này đều do Barbarro yêu cầu tôi...

- Không vớ vẩn... mà là ý đồ. Ông ta đã nói vậy đó. Tôi nghĩ, ông ấy không có tí ảo tưởng nào về khả năng

quân sự của con trai. Nhưng không thể nghĩ giống vậy với Trofie. Ai biết được trong đầu bà ta nghĩ gì.

Connor nói lại:

- Để tôi tóm lại vấn đề này nhé. Cô nói là vai trò quan trọng của tôi trong vụ tấn công này là lo cho Moonshine?

- Connor, không là vai trò *quan trọng*, mà là vai trò *duy nhất*. Để những người khác lo công việc chính. Việc của cậu chỉ là đưa Moonshine Wrathe trở lại tàu này còn sống, nguyên vẹn. Nếu không tất cả chúng ta sẽ khốn đốn vì vụ này.

Cắn thêm miếng bánh mì kẹp, nhóp nhép nhai đầy miệng phô-mai kem và táo biển, cô nói tiếp:

- Bây giờ nếu cậu không còn câu hỏi nào nữa, để tôi hoàn tất tài liệu chiến thuật. Đêm nay tôi còn phải trình hai thuyền trưởng phê duyệt.

Connor lắc đầu. Bước ra khỏi phòng, đầu óc nó quay mòng mòng với những lời cô ta nói. *Việc của cậu chỉ là đưa Moonshine Wrathe trở lại tàu này còn sống, nguyên vẹn.* Nó không thể tin nổi sự bất công trong nhiệm vụ này.

Vừa bắt đầu xuống thang để tới phòng ăn, nó đụng đầu ngay với Moonshine. Trông Moonshine nhợt nhạt hơn bình thường - màu trắng ma quái làm người ta rùng mình.

- Cậu không sao chứ?

Ngay lúc Connor lên tiếng hỏi, con tàu chao về một bên. Moonshine trượt trên cầu thang, hai tay chới với. Connor vội giữ chặt cánh tay nó, nói:

- Không sao, tôi nắm được cậu rồi.

Moonshine ngo ngoe nhìn Connor, mở miệng như định nói. Hình như nghĩ lại, nó ngậm miệng. Rồi, mở miệng lại, nó nôn thốc tháo lên khắp người Connor.

Connor đứng sững sờ, trong khi đồ ăn chưa tiêu hóa hết trong bữa ăn tối của Moonshine - cà ri, nếu nó không lầm - nhỏ giọt xuống đầu và ngực nó.

- Tôi xin lỗi.

Moonshine lăm bằm. Hình như - lần thứ nhất - nó có vẻ nói thật lòng. Rồi nó lao đảo, nhào tới phun một đọt ói mưa mới thẳng ngay mặt Connor.

CHƯƠNG BA MƯƠI BA

Những người hái trái mọng

Cánh cửa phòng Olivier mở hé. Khi Grace bước vào, Olivier ngẩng lên, mỉm cười. Cô nói:

- Tôi nhận được thư anh. Chuyện gì mà khẩn cấp thế? Mọi việc ổn không?

- Mọi việc đều tốt, Grace à. Chỉ là tôi sắp làm một việc vặt, chợt nghĩ có thể cô thích cùng đi.

Grace lắc đầu, thở dài:

- Việc vặt? Đó là chuyện khẩn cấp để anh phá giấc ngủ quý báu của tôi?

Rõ ràng giọng cô có vẻ mỉa mai. Olivier chỉ chùng giơ trên kệ, nói:

- Chúng ta đi hái trái mọng. Giờ lấy mỗi tay một giỏ, đi theo tôi. Ồ, cô cần áo khoác đó,

Bên ngoài có thể rất lạnh.

Sau khi lục lọi trong một nhà kho kế bên sân, Olivier xuất hiện với một xe đẩy nhỏ.

- Cô có thể đặt giỏ vào đây. Bây giờ thì nhẹ, nhưng khi xong việc, cô sẽ mừng vì có xe này.

- Chính xác thì chúng ta sẽ hái *bao nhiêu*?

- Khá nhiều.

Trong khi chờ cổng mở, Grace hỏi:

- Ngày nào anh cũng ra ngoài sao?

- Tôi phải ra ngoài vì ma-cà-rông dùng rất nhiều trà trái mọng. Nhưng cô biết không? Việc này chẳng có gì gay go đâu. Dù sao tôi vẫn là người, như cô vậy. Dù có thể chúng ta đã quá quen với bóng tối, nhưng thỉnh thoảng cũng cần ra ánh sáng.

Grace thấy mặt trời chớm trưa đã lên cao, sườn núi rực rỡ và khá ấm áp, dù trên cỏ vẫn còn những mảnh tuyết. Ra ngoài trời, nhìn cảnh đồng quê bao quanh Cung Thánh dưới ánh sáng ban ngày thật dễ thương. Núi trông khác hẳn với những gì cô còn nhớ trong lần vất vả leo lên đây. Cô cố tìm con đường đã vượt qua.

Olivier cần nhàn:

- Lẹ lên, rùa bò. Nếu cô hụt hơi rồi thì sẽ chẳng giúp ích gì được cho tôi đâu.

Chạy theo anh ta, Grace lắc đầu:

- Tôi không hụt hơi, chỉ đang cố tìm con đường chúng tôi đã từ bỏ lên đây.

Olivier cười lớn:

- Thật sự chẳng bao giờ tôi quan tâm tới chuyện đó.

Cô hỏi, không ưa âm cuối giọng của mình lắm:

- Sao lại không quan tâm chứ?
- Núi này thay đổi ghê lắm đấy. Nó ngày mai trông không bao giờ hoàn toàn giống như nó hôm nay đâu.
- Sao có thể như thế được?
- Thì vậy đó. Ai cũng tự tìm được đường lên đây. Có người hành trình gay go đến kiệt sức, người khác lại đi thoải mái dễ dàng.

Vừa suy nghĩ những lời mới nghe, Grace vừa đi theo Olivier đẩy xe giỏ dọc con đường nhỏ ngoằn ngoèo. Khi tới một vùng khấp kín trong vành đai bụi rậm, Olivier ngừng đẩy, nói:

- Đây là điểm dừng chân đầu tiên của chúng ta.
- Grace thấy những lùm cây xanh đen trĩu quả. Olivier nói:
- Có bảy giỏ. Mỗi giỏ cho một loại trái mọng. Điều quan trọng là chúng ta không được để lẫn vào nhau.
 - Tôi hiểu. Nhưng làm sao biết chắc là không bị lẫn lộn?

Olivier mở nắp giỏ thứ nhất. Gắn trong giỏ là một hình vẽ chi tiết một cây trái mọng. Trông giống như hình vẽ trong tập của một nhà khoa học tự nhiên. Đường nét rất đẹp và tinh tế, đúng là một tác phẩm kí họa. Cô hỏi:

- Anh vẽ?
- Olivier gật:
- Tôi nghĩ, có thể làm cô dễ phân biệt hơn.
 - Cảm ơn. Anh rất có tài. Tôi không ngờ.
 - Đôi khi Cung Thánh là một nơi cô đơn đối với những người trung gian chúng ta. Khi không ngủ được hay có những lúc cảm thấy quá nặng nề, tôi thích vẽ.

Anh bắt đầu mở những giỏ kia. Grace thấy mỗi giỏ đều có hình chi tiết từng loại cây.

Olivier thở dài nhưng cười cười:

- Thôi nào, đừng ngưỡng mộ mấy hình vẽ nguệch ngoạc của tôi nữa. Hái trái mọng đi chứ. Nếu không, chúng ta phải ở đây tới khi mặt trời lặn mất.

Đúng thật, họ ở trên sườn núi tới lúc mặt trời lặn. Không vì Grace chậm chạp, mà vì họ đang được hưởng một khoảng thời gian thật dễ chịu. Grace từng thấy Olivier là người khó gần để trò chuyện nhất, đó là điều làm cô khó hiểu - vì cùng là người trung gian - hình như có quá nhiều chuyện để chia sẻ chứ. Nhưng, sau một ngày cùng phơi lưng dưới nắng, anh ta bớt lạnh lùng và cởi mở hơn. Cả hai chuyện trò thoải mái về Cung Thánh, Mosh Zu, tàu *Dạ Khúc* và hội họa trong suốt thời gian đẩy xe từ lùm cây này sang lùm cây khác, hái trái mọng.

Sau cùng Olivier nói:

- Đây giờ cuối này, chúng ta sẽ quay về.

Grace gật đầu nói. Cô mệt và hơi đói, tuy nhiên ở trên núi vào một buổi chiều thế này thật dễ chịu, cô lại thấy buồn vì phải trở về.

- Đừng rầu rĩ thế. Cô giúp tôi rất đắc lực. Bất cứ khi nào cô thích, cứ đến phụ tôi đi hái trái mọng.

Một ý kiến thật đáng phấn khởi. Cô mỉm cười sửa soạn hái trái cuối cùng. Olivier bỗng vượt qua cô, giọng lo lắng:

- Trên núi có người.

Cô đứng dậy, nhưng không thấy gì:

- Đâu?

- Kia kìa, nhưng hắn đã núp sau một đám cây rồi. Tôi lên hỏi hắn xem sao. Chúng tôi chẳng mong đợi lại có thêm ai đó mới đến trong đêm nay đâu.

Grace đặt giỏ xuống:

- Tôi đi với anh.

- Không không, cô cứ làm xong việc ở đây đi. Tôi đi một lúc thôi.

Olivier bước đi, Grace nói theo:

- Anh nói là người ta tự tìm đường lên núi mà. Tôi thật không hiểu.

Giọng Olivier hơi gắt gỏng:

- Cô không cần hiểu. Cứ hái đầy giỏ đi.

Anh ta chạy băng qua đường.

Cảnh dưới núi luôn luôn hấp dẫn hắn. Mỗi lần tới đây, cảnh quang đó lại gợi lên quá nhiều kỉ niệm. Những kỉ niệm đưa hắn trở lại, trở lại suốt đoạn đường từ khi bắt đầu câu chuyện của hắn. Nhưng núi non khi đó không phủ cỏ, cây thạch nam hay tuyết trắng. Dãy Taurus quá cao - khí hậu khắc nghiệt - nứt nẻ dưới ánh mặt trời, không gì sống nổi.

Họ gọi núi ấy là *Cilicia Tracheia* - Cilicia Hiểm Trở. Hắn nhớ lại những bước loạng choạng đầu tiên lên bờ vùng đất của cha hắn. Tham vọng rắn như thép dồn

nén chỉ trong khả năng giới hạn chân tay của thằng bé con hai tuổi. Lúc đó, hắn thậm chí đã có nhiều tham vọng hơn bất cứ ai có cái quyền ấy. Có vài thứ không bao giờ thay đổi. Hắn đã cố lên tới nơi - nửa đi nửa bò đến mé vực, tay thọc trong bụi đỏ của vùng đất chết. Thậm chí bây giờ hắn vẫn còn nhớ cái nhìn đầu tiên từ bờ vực nhìn xuống đại dương màu ngọc lam bên dưới. Một cách rất bản năng, hắn bị nước cám dỗ, như con quạ xám thoáng thấy món nữ trang lấp lánh. Hắn nhớ là đã vươn hai cánh tay ngăn ngừa về phía nước, suýt bị rơi xuống nếu không có vòng tay rắn chắc của cha vừa kịp níu lại.

Kỉ niệm này kéo theo kỉ niệm khác. Từ đứa trẻ, đến sự kích thích đầu tiên của tuổi dậy thì, bây giờ - cao gần hai mét - đứng vững vàng, quả quyết trên bờ đá ngày xưa. Bây giờ hắn đã biết một số điều tàn nhẫn của thế gian. Biết rằng nếu ở lại, sự ác nghiệt của mảnh đất này sẽ vắt tới giọt sống cuối cùng và đồn hắn tới nắm mồ nóng rát, khô cằn cùng cha mẹ. Bây giờ, trong khi nhìn xuống mặt biển lung linh tỏa sáng, hắn cảm thấy như rất cần được uống. Hắn bị nứt nẻ vì mảnh đất khô ran này. Hắn khát khủng khiếp...

- Xin chào! xin chào!

Một người đang vẫy tay, hồi hả chạy xuống dốc, tiến lại hắn. Lúc đầu, vì tấm áo choàng, hắn tưởng lầm đó là một phụ nữ. Nhưng bây giờ hắn đã nhận ra mặt và biết tên người đó.

Olivier chìa tay ra, nói:

- Chào. Gặp lại ông tôi rất mừng.

Sidorio bắt tay nhưng không đáp trả một lời.

- Đêm nay ông khỏe không? Nghĩ gì thêm về lời đề nghị của tôi chưa?

- Quên rồi, nhắc tôi đi.

Trước đây họ đã từng chơi trò này. Olivier ngược nhìn đỉnh núi, cười cười:

- Ồ, thì tất nhiên là chuyện ông tới Cung Thánh. Tại đó chúng tôi có thể làm nhiều điều cho ông.

Sidorio lắc đầu:

- Lại nói chuyện đó.

- Tôi muốn giúp ông.

Ngừng một lúc, anh mạnh dạn hơn:

- Và tôi nghĩ ông muốn được giúp. Nếu không, vì sao đêm nào ông cũng lên núi này?

Sidorio cười, để lộ ra những cái răng bằng vàng dưới ánh trăng.

- Có lẽ chỉ vì tôi thích ngắm cảnh từ trên này.

- Trên kia cảnh đẹp hơn. Càng lên cao càng đẹp.

Sidorio nhún vai:

- Cảnh này đủ rồi.

- Thôi mà. Ông có mất gì đâu?

- Không có gì để mất. Chẳng có gì để được.

- Tôi nghe rồi ông bạn. Nhưng sao không theo tôi? Ông đã lên tới nửa núi rồi.

Sidorio cười, nhưng đôi mắt vô hồn:

- Nửa đường đi lên hay nửa đường đi xuống?

Olivier cũng cười. Chẳng lẽ đêm nào cũng chơi trò này sao. Anh ngoái nhìn lại phía sau. Sidorio nhận thấy đêm nay Olivier không đi một mình. Trên núi, người đồng hành của anh đang bận rộn thu xếp mấy cái giỏ. Sidorio thấy đó là một cô gái. Không là ai khác. Là *đứa con gái đó!* Oan gia ngõ hẹp, đi đâu cũng đụng đầu!

Olivier gọi:

- Grace.

Grace! Tên cô ta. Đứa con gái không sợ hấn. Kè chỉ đặt ra với hấn những câu hỏi. Sidorio quay đi. Tốt hơn là đừng để cô ta thấy hấn.

- Grace, đẩy xe về đi. Tôi sẽ theo sau ngay.

- Được rồi.

Giọng cô ta. Nhưng lần này không có câu hỏi nào.

Cô gái đi khuất, Sidorio hỏi:

- Cô gái đó là ai?

- Cô ta hả? Grace. Sao ông hỏi?

- Cô ta làm gì ở đây?

- Như tôi, làm phụ tá cho Mosh Zu, đại tôn sư của Hải-tặc-Ma-cà-rồng.

Sidorio trợn mắt:

- Thật sao? Cô ta còn quá trẻ để làm công việc đó.

Giọng Olivier không giấu được vẻ cay đắng:

- Phải, cô ta còn trẻ. Nhưng có tài chữa bệnh. Đó là... theo lời sư phụ tôi.

Sidorio nhìn sâu vào mắt Olivier:

- Anh không đồng ý?

Olivier nhìn lại, thành linh muốn thổ lộ rõ hết mọi thứ và cảm thấy đây là kẻ để anh có thể tin tưởng, anh hỏi:

- Đã bao giờ ông có cảm giác như mình đang bị thay thế chưa?

Sidorio gật:

- Cứ nói tiếp đi. Kể cho tôi nghe.

Olivier nói. Cảm giác thật dễ chịu khi được nói ra - như lễ một vết thương làm độc. Tại Cung Thánh, anh không thể thổ lộ cùng ai, không ai để kể lễ những ý nghĩ u ám như thế này. Nhưng tại đây, trên sườn núi này, anh thoải mái nói ra. Người lạ - bởi thật sự người này không gì khác ngoài một người lạ với anh - là một thánh giả tốt. Thậm chí có thể là một thầy thuốc trong vấn đề này. Dường như hẳn có thể lột hết mọi u ám sâu thẳm trong người khác ra. Khi Olivier dứt lời, người lạ đặt bàn tay an ủi lên vai anh:

- Nếu tôi là anh, tôi sẽ làm một điều gì đó.

- Ông sẽ làm?

Một thoáng - bản năng? - bảo anh việc này là sai lầm. Nhưng một lần nữa, anh nhìn vào mắt người lạ và bản năng mong manh đó biến mất. Thay vào đó là sự khát khao được nghe lời chỉ bảo của hẳn. Sidorio lên tiếng:

- Vụ này anh phải làm một điều gì đó, trước khi nó vượt ngoài kiểm soát.

Hẳn nói đúng. Olivier gật đầu. Tất nhiên, hẳn tuyệt đối đúng.

- Ông có ý kiến gì không?

Sidorio dẫn đo suy nghĩ rồi nói, nôn nao tìm kiếm điều gì đó từ khuôn mặt người đàn ông:

- Cho tôi thời gian suy nghĩ. Đêm mai gặp lại chúng ta sẽ bàn tính thêm.

Olivier chưng hửng. Phải chờ tới đêm mai?

Sidorio bắt đầu tiến vào bóng tối. Olivier kêu lên:

- Khoan. Tên ông là gì? Tôi chưa biết tên ông.

Sidorio quay lại nhìn anh:

- Ngày mai, anh bạn.

- Chỉ một câu nữa thôi...

Sidorio ngừng lại, nhúu mày chờ đợi. Olivier nói:

- Hi vọng ông cân nhắc đề nghị của tôi. Đó là sẽ có một đêm ông tới Cung Thánh.

- Ồ được. Một đêm, tôi sẽ tới. Đêm đó cũng gần rồi.

Olivier nhoen cười. Cuối cùng đã có sự bứt phá, sau tất cả những lần gặp gỡ trên sườn núi. Sải bước để bắt kịp Grace, lâu lắm rồi anh mới cảm thấy thoải mái như thế này.

Trên đường trở lại Cung Thánh, Grace nghĩ: Olivier lại khép kín. Trên sườn núi, anh ta ân cần nhã nhặn như ngà ngà say nắng. Nhưng trên đường tiến tới cổng, anh lại lạnh lùng kín đáo. Không, cô nghĩ. Thái độ này bắt đầu từ lúc Olivier gặp người lạ. Cô hỏi:

- Người đó là ai thế?

- Một du khách.

- Ma-cà-rồng hả? Tới đây tìm sự giúp đỡ phải không?
Sao anh không đưa người đó đi cùng chúng ta?

Olivier cau mày:

- Cô hỏi nhiều quá.

- Ý anh muốn nói gì?

- Những gì tôi nói ấy. Thật sự tôi đã cố kiên nhẫn về việc này. Nhưng cô biết sao không? Nếu cô có tài đến có thể trở thành phụ tá hàng đầu của Mosh Zu, thì cô phải tự tìm hiểu những chuyện như thế này chứ!

- Phụ tá hàng đầu? Anh nói gì vậy? *Chính anh* là phụ tá hàng đầu của ông ấy mà.

- Lúc này thôi, thay đổi tới nơi rồi. Có mù mới không thấy điều đó. Mosh Zu huấn luyện cô để thay thế tôi. Hay chính xác hơn là ông ấy bắt tôi huấn luyện cho cô. Ngay khi hoàn tất việc đó, tôi sẽ trở lại là một phụ tá bình thường, và cô sẽ chiếm chỗ tôi.

- Không, như vậy là bất công. Đó không phải điều mà tôi muốn.

Olivier giả là cười:

- Công bằng, hay cô hoặc tôi nghĩ gì không là vấn đề. Tóm lại là cô đã được chọn.

Tới nơi, Olivier ra hiệu cho cổng mở. Grace tiến vào trước, bàng hoàng vì những lời Olivier vừa nói.

CHƯƠNG BA MƯƠI BỐN

Không có anh hùng

Buổi sáng ngày hành động, năm mươi thủy thủ cường tráng trong nhóm tấn công tập hợp trên boong tàu *Diablo*. Connor nhìn hai bên. Tất cả đều mặc đồng phục giả trang giống nhau. Áo quần bảo hộ, mũ lưỡi trai với logo CVH. Bộ quần áo khéo léo che giấu vũ khí bên trong. Chỉ một cú xé nhẹ, mỗi cướp biển dễ dàng trở lại với bộ võ trang đúng chuẩn của mình, với: dao quắm, dao găm, đao, kiếm. Trong chiến dịch này dường như không có chỗ cho những rắc rối, chi phí không cần thiết. Nhưng như Cate nói: “Các bạn phải đầu tư để làm giàu. Nếu đúng như kế hoạch, chúng ta sẽ rất giàu sau nhiệm vụ này. Phải nói là giàu sụ luôn!” Tuy nhiên sự giàu có đó sẽ được phân chia ra sao giữa hai thuyền trưởng, thuyền phó và thủy thủ đoàn thì chưa được giải thích.

Connor nhìn hai thuyền trưởng Molucco và Barbarro, hai thuyền phó Trofie và Cate tiến ra boong. Sau họ, sừng sững uy nghi là Pháo Đài Hoàng Hôn.

Connor nghĩ, cứ như thể sứ mệnh của họ đến để gặp họ mà thôi.

Molucco khai mạc buổi họp rồi mau chóng trao lại cho Cate tóm tắt chiến thuật lần cuối cùng. Để kết luận, cô nói:

- Các bạn đã trải qua một kì huấn luyện dài và gian khổ. Mỗi người là một điều về vang cho con tàu và thuyền trưởng của mình.

Connor liếc nhìn Moonshine. Thay vì bộ đồ da đen thường lệ, trong bộ đồng phục giống như mọi người, trông nó non trẻ hơn và dễ bị tổn thương một cách lạ lùng. Có lẽ, sau cùng thì vào giờ chót, nó đã nhận ra năng lực mình thiếu hụt tới đâu.

Connor chú ý lại vào Cate.

- Nếu các bạn theo sát kế hoạch thì đây sẽ là một chiến dịch đơn giản. Vì vậy hãy giữ kỉ luật và quan sát lẫn nhau.

Mắt Cate dò tìm Connor trong đám đông.

Đội tấn công hoan hô Cate. Cô đã làm việc cật lực như họ để chuẩn bị cho vụ tấn công này. Cate đã luôn được ngưỡng mộ trên tàu *Diablo*. Bây giờ cô lại chiếm được sự nể trọng và yêu quý từ những thủy thủ tới từ tàu *Typhon*.

Khi tiếng hoan hô lắng xuống, Barbarro Wrathe tiến lên, nói:

- Nhân danh cá nhân tôi, người vợ tuyệt đẹp và anh trai yêu quý của tôi, tôi muốn nói là chúng tôi vô cùng hãnh diện vì mỗi cá nhân các bạn. Đã lâu lắm rồi, anh em nhà Wrathe mới cùng kết hợp trong một chiến dịch, nhưng tôi tin rằng đây sẽ không là lần cuối cùng!

Connor tự nhủ, ông ta có hơi hấp tấp không?

- Với những gì đồng sự của tôi đã nói sáng nay, tôi muốn nói thêm một chút. Như chúng ta vẫn nói. Đây có thể là một chiến dịch đơn giản, không phức tạp. Câu này đã từng được nói, nhưng tôi phải nhấn mạnh thêm: *phải bám sát kế hoạch*.

Ông chỉ tay lên pháo đài:

- Chúng tôi không trông chờ bất cứ ai làm người hùng trên kia. Không có anh hùng. Chỉ có đồng đội - bám sát chiến thuật hoàn hảo của chỉ huy và theo dõi chiến hữu của mình.

Connor lại quay nhìn Moonshine. Những lời nói của Cate còn hồi hồi trong đầu nó. *Đưa Moonshine Wrathie trở lại tàu này còn sống, nguyên vẹn*. Đúng lúc đó, Moonshine quay lại. Bốn mắt gặp nhau. Connor không ngờ nổi là nó thật sự tiếc cho thằng nhỏ. Moonshine Wrathie có đủ tật, nhưng một điều chắc chắn nhất là... nó không ngu. Thậm chí nếu nó không biết nhiệm vụ cụ thể của Connor, chắc chắn nó biết có người được chỉ định để bảo vệ mình, biết sau cánh cửa khép kín có những trao đổi bùng bít về việc giữ cho nó tránh khỏi những hiểm nguy thật sự. Với Connor, mấy cái chỉ thị đó giống hệt một lời tự tiên đoán vậy. Nếu cứ mãi tránh cho Moonshine gặp hiểm nguy thực sự là mãi mãi phủ nhận cơ hội cho nó biết trình độ của mình tới đâu. Sao có thể là một người hùng nếu không bao giờ được thử thách?

Những ý nghĩ đó rối bời trong đầu Connor khi đội tấn công được tách ra. Một nửa trở lại tàu *Typhon* cùng

Barbarro và Trofie. Molucco đi với họ. Gia đình ông sẽ quan sát cuộc tấn công từ một phòng sang trọng của tàu *Typhon*. Trong bốn nhân vật cao cấp, chỉ mình Cate chính thức tham gia vụ đánh cướp. Cô là đại diện của Công ty Vận tải Hàng hải và sẽ dẫn đầu đội chuyên viên chuyển vận vào pháo đài.

Tới gần, Connor ngẩn ngơ trước vẻ đẹp của pháo đài. Mặt nước đoạn cuối phẳng lặng như nước hồ, trái hẳn với biển cả hung dữ họ phải trải suốt mấy đêm ngày nay. Và, nó thăm thẳm, cũng phải sớm trở về với cái vùng biển hung hãn ấy thôi.

Pháo Đài Hoàng Hôn khi được hoàng tử Yashodhan xây dựng nằm uy nghi trên một đỉnh đồi cao, chứ không nằm trên mặt nước như bây giờ. Connor nghĩ, hẳn lúc đó pháo đài trông rất ấn tượng. Mặt nước cận kề làm tăng vẻ đẹp của pháo đài, phản chiếu từng khung cửa sổ kính màu, từng ngọn tháp canh, trông như hai pháo đài.

Hai tàu vận chuyển cập bến, Cate dẫn đầu qua một trong những lối ước, tiến lên cầu phao bờ cảng.

Có vẻ như đích thân Hoàng Đế xuống đón Cate. Connor nhận thấy ông ta là một người nhỏ con, đi giữa hai người đàn ông cao lớn hơn nhiều. Chắc là hai nhân viên an ninh. Ngay lúc này, trông họ như đang ở trong vị trí đề phòng một cơn gió mạnh thổi tung Hoàng Đế xuống nước như một cái lông chim.

Tươi tỉnh, nhanh nhẹn, một tay cầm bìa kẹp hồ sơ, một tay bắt tay ông ta, Cate nói:

- Xin chào ngài. Tôi không ngờ có vinh hạnh được gặp ngài hôm nay.

Giọng the thé, ông hoàng-đế-tự-xung lên tiếng:

- Ta luôn muốn bảo đảm công việc phải chu toàn. Ngoài ra, các vị là những người khách cuối cùng được tiếp đón tại Pháo Đài Hoàng Hôn.

Vẫn giữ nụ cười, Cate gật đầu:

- Dạ đúng. Nhưng chúng tôi lại là những người khách đầu tiên được ngài đưa tới ngôi nhà mới của ngài, Pháo Đài Bình Minh.

Về mặt thoả thuận nụ cười yếu ớt, ông ta nói:

- Ta cũng nghĩ vậy. Cô có bản đồ rồi chứ?

Lấy từ bìa kẹp ra một tờ giấy, Cate gõ lên bản đồ đi biển:

- Dạ có. Ngài đừng lo gì cả. Tất cả đều có đây. Mọi thứ đều đã hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát.

Một phụ tá của ông ta lên tiếng:

- Đó là lí do chúng tôi đã chọn CVH, công ty của cô đã được đánh giá rất cao.

- Tôi rất mừng là các vị đã kiểm tra hồ sơ của chúng tôi. Bất cứ điều gì khiến quý vị đặt niềm tin vào dịch vụ của chúng tôi, xua tan mọi căng thẳng trong một ngày như hôm nay chỉ có thể là một điều rất tốt.

Connor nghĩ, Cate diễn rất tuyệt, thoải mái và hiệu quả; sẵn sàng vận chuyển tài sản, nhưng không hấp tấp để gây nghi ngờ.

Hoàng đế nói:

- Ta đoán cô muốn bắt đầu vào việc.

- Dạ đúng! Xin ngài hướng dẫn và cho chúng tôi biết phải xếp đặt ra sao để tôi giải thích lại cho đội vận chuyển.

Cô quay lại ra hiệu cho năm mươi nam nữ đồng phục xanh trắng. Hoàng đế nói:

- Đông quá!

- Dạ, vì ngài có quá nhiều hàng. Mà chúng tôi muốn phải vô cùng thận trọng với từng món.

Một nhân viên an ninh nhắc nhở chủ nhân:

- Đó là lí do chúng ta đặt dịch vụ cao cấp, ngài nhớ không?

Hoàng đế nhún vai rồi bắt đầu hướng dẫn lên con dốc cỏ xanh, tiến vào cửa lâu đài.

Anh nhân viên an ninh còn lại thì thầm với Cate:

- Đừng bận tâm. Hôm nay ông ấy quá khó chịu. Này, tôi mê đồng phục của cô quá. Rất đúng một hàng hải.

Cate cười:

- Phải, tôi cũng nghĩ vậy.

Connor và Moonshine cùng nhau lên con dốc dẫn vào pháo đài, theo sau là nhiều cặp “chuyên viên chuyển vận”.

Ngay sau khi vào nội vi pháo đài, tất cả được đưa từ khu sinh hoạt sang trọng tới những kho rộng lớn cất giữ của cải quý báu. Nhớ lại lời Cate nói: kho tàng quý hiếm của Hoàng đế hiếm khi được nhìn thấy ánh sáng ban ngày, Connor hơi thích thú về ý nghĩa của việc phân chia của cải sắp xảy ra.

Nó nghe tiếng gã an ninh của Hoàng đế vẫn đang tán chuyện với Cate:

- Catherine, tôi nghĩ là đã nói với cô rồi, nguyên gốc kho chính là một nhà tắm vĩ đại mà hoàng tử Yashodhan đã xây dựng cho công chúa Savarna.

- Có, tôi còn nhớ rất rõ.

- A, chúng ta tới nơi rồi.

Hoàng đế dẫn đầu cùng hai phụ tá, họ bước vào một nhà kho rộng mênh mông. Connor nhìn lên. Nơi này vẫn còn một số dấu tích của sự vương giả. Chắc hẳn nhà tắm này được xây dựng theo mô hình trong một sử thi. Khi yêu, hoàng tử hẳn đã dành cho vị hôn thê tất cả.

Bây giờ bể tắm đã rút cạn nước, chứa đầy những thùng được đánh số. Việc vận chuyển tất cả tới tàu sẽ là một việc vô cùng vất vả. Nhưng chính đó là lí do Cate phải tập trung tăng cường sức bền cho mọi người trong vụ án hàng sắp diễn ra này.

Tay an ninh nói:

- Số lượng lớn trong bộ sưu tập của Hoàng đế được chia làm hai giữa nhà tắm và phòng nhạc ở bên kia sân. Tôi ở đây để giúp cô, bên kia sẽ có Alessandro.

- Cảm ơn về sự tận tình giúp đỡ của ông, ông Esposito.

- Làm ơn đi, Catherine, tôi cảm thấy thoải mái hơn nếu cô gọi tôi là Salvatore.

- Được, Salvatore. Anh biết đó, CVH đã cam kết luôn luôn làm quý vị thoải mái.

Giọng Hoàng Đế đã có vẻ nhẹ nhàng hơn:

- Có lẽ ta để các người làm việc. Thấy cảnh khuôn vác kho tàng của ta, ta lại thêm lo lắng.

Salvatore nói:

- Đúng vậy, để chúng tôi đưa ngài lên khu liên hợp nghỉ ngơi, rồi trở lại giúp Catherine và nhóm của cô ấy, được không ạ?

Hoàng đế gật, rồi vói bàn tay xương xẩu đến Cate:

- Làm ơn bảo họ phải thật cẩn trọng.

Cô nhẹ nhàng nắm bàn tay ông ta, cố không làm gãy cái xương nào:

- Thừa ngài, nhóm của tôi là những chuyên viên trong lĩnh vực vận chuyển. Xin tin tôi, chúng tôi sẽ vô cùng thận trọng với tài sản của ngài, như đồ gia bảo quý giá của chính chúng tôi vậy.

- Vậy là ta rất yên tâm.

Nói xong, ông ta dang hai cánh tay để Salvatore và Alessandro dìu đi.

Bình tĩnh quay lại nhóm thủy thủ, vẫn tiếp tục trình diễn, Cate gõ gõ lên bìa kẹp giấy:

- Nào, bây giờ mọi người hãy sẵn sàng.

Tiếng trả lời đồng loạt vang lên:

- Rõ, thưa sếp.

- Tuyệt lắm. Bây giờ tách làm hai nhóm. Nhóm A ở lại đây và bắt tay ngay vào việc. Thắc mắc gì, hãy hỏi Bart. Nhóm B theo tôi sang phòng nhạc...

Ba giờ sau, công việc diễn ra hoàn toàn trôi chảy, dù trời nóng kinh khủng, lại phải mặc bộ đồ bảo hộ. Mô hôi Connor đổ như tắm. Moonshine cũng không hơn

gì. Connor biết đồng sự của nó đang cảm thấy công việc quá vất vả. Tuy đang làm hết sức nhưng thằng Moonshine này lại gầy gò quá. Connor thì vạm vỡ khỏe mạnh. Nhưng vì quá nóng nên việc khiêng vác trở nên vất vả.

Moonshine than thở với Connor:

- Tôi mệt đứt hơi rồi.

Thoáng nghe thấy, Salvatore hỏi Cate:

- Nhóm của cô muốn nghỉ ngơi ăn uống một chút không?

Cate cười cười lật mấy trang giấy, ra vẻ suy tính, rồi nói:

- Anh tốt quá, nhưng tôi nghĩ công việc gần hoàn tất rồi, chúng tôi sẽ nạp năng lượng sau.

- Tùy cô, nhưng nhất định là chúng tôi sẽ sửa soạn nước chanh tươi cho nhóm của cô trước khi đi. Họ đã phải làm việc quá vất vả dưới cái nắng tàn nhẫn này.

Phe phẩy quạt, anh ta nói tiếp:

- Ít ra chúng tôi cũng có thể làm điều đó.

- Anh tốt quá. Chắc chắn nhóm tôi rất thích một ly nước chanh.

- Tuyệt lắm. Bây giờ tôi đi lo vụ này.

Khi anh ta vội vã ra khỏi phòng tắm, Cate lại gần Connor và Moonshine, hỏi:

- Hai cậu ổn chứ?

Giọng hỏi bình thường, nhưng Connor nhận thấy vẻ lo lắng trong mắt cô. Nó trả lời:

- Mọi việc đều tốt.

Moonshine rên rỉ:

- Tôi nóng quá.

Cate cứng rắn:

- Ai cũng nóng cả. Nhưng chúng ta gần xong việc ở đây rồi. Đưa thùng đó lên tàu đi. Mỗi người một chuyến nữa là hoàn tất.

Connor nháy mắt:

- Tuân lệnh sếp.

Cate vẫn tiếp tục diễn:

- Hãy làm tốt công việc đi. Không còn lâu nữa đâu.

Những cặp cướp biển giả dạng chuyên viên vận chuyển khiêng những thùng tài sản quý giá cuối cùng lên tàu. Chiến dịch theo đúng kế hoạch đã được các nhân viên cao cấp dự đoán. Từ việc huấn luyện phù hợp, tới đồng phục và hồ sơ giả đã đem lại kết quả hoàn hảo.

Từ mặt tiền lâu đài, Cate đứng nhìn Salvatore đang sắp đặt một bàn - với những ly nước chanh - trên thảm cỏ dẫn xuống cầu phao. Cô nói:

- Anh tốt quá.

Salvatore cười:

- Có gì đâu. Người của cô đã làm việc quá vất vả. Từ đây tới Pháo Đài Bình Minh cũng mất cả tiếng nữa. Đây chỉ là cách chúng tôi tỏ chút lòng biết ơn thôi.

Cate tập hợp nhóm năm mươi người trên cầu phao, nói:

- Các bạn đã làm rất tốt. Một ngày quá nóng bức, nhưng tôi tin chắc các bạn đều đồng ý với tôi: không gì có thể cản trở CVH hoàn tất công việc. Chúng ta lại

sắp trở lại mặt nước, tiếp tục tiến tới Pháo Đài Bình Minh, để chuyển chỗ hàng hóa quý giá của Hoàng đế. Nhưng trước khi chúng ta đi, Ông - nói cho đúng phép - Salvatore đã tốt bụng cung cấp cho tất cả chúng ta nước chanh tươi, vì vậy xin vui lòng tiến lên thưởng thức một ly, rồi trở về tàu để lên đường cho đúng lịch trình.

Connor nghe tiếng Bart la lên:

- Nước chanh! Tuyệt cú mèo!

Nhiều thành viên trong thủy thủ đoàn cũng vào vai nam nữ bốc xếp. Connor thấy Cate hơi bồn chồn lo lắng. Nó biết cô sẽ đưa đám này trở lại tàu sớm hơn để tránh rủi ro.

Khi họ tiến lên nhận phần giải khát, Cate lại hỏi Connor:

- Tất cả ổn chứ?

- Ổn, thưa sếp.

- Moonshine đâu?

- Cậu ấy ngay đây. Ngay bên...

Nhưng quay lại, cả hai đều không thấy ai. Cate cố giữ giọng vui vẻ, nhẹ nhàng hỏi:

- Cậu ấy đâu?

Tim bắt đầu đập mạnh, Connor gượng cười:

- Tôi không biết.

- Connor, đây là việc chính yếu của cậu. Tìm nó ngay.

Xuất hiện bên Cate, Salvatore hỏi:

- Mọi việc tốt chứ?

- Tốt. Nước chanh cũng rất ngon. Anh phải cho tôi công thức pha chế đấy.

Salvatore cười, nháy mắt:

- Bí quyết là vài cánh lá bạc hà.

Connor đi tìm Moonshine. Nó có thể đi đâu chứ. Tụi nó đã cùng ra khỏi tàu *Diablo*. Nó không thể đang ở trong đó. Chắc chắn ở trong pháo đài, nhưng ở chỗ nào? Connor nhìn đám đông, năm mươi người mặc giống hệt nhau, không dễ nhận ra nó. Nó đâu?

Thình lình câu hỏi của Connor có ngay câu trả lời. Phía đầu bãi cỏ, nhân viên an ninh lực lưỡng của Hoàng đế - Alessandro - xuất hiện, có vẻ như đang dìu Moonshine đi. Lúc đầu, Connor tưởng Moonshine bị ngất vì trời nóng, rồi nhận ra, anh ta không dìu mà đang lôi kéo nó.

Salvatore kêu lên với đồng đội:

- Chuyện gì vậy?

Cate đến bên anh ta:

- Ủ, chuyện gì đang xảy ra thế?

Alessandro trả lời:

- Tôi e là đã xảy ra một sự cố đáng tiếc có liên quan tới nhóm của cô.

Mọi con mắt đổ dồn vào Moonshine, rồi Alessandro. Hẳn nhân mặt nói tiếp:

- Hình như lòng tin của chúng tôi đặt vào CVH là không đúng chỗ.

CHƯƠNG BA MƯƠI LĂM

Tâm tình con gái

Grace không ngủ được, chẳng hiểu vì nhịp sinh học trong ngày hay vì những sự kiện đêm qua. Nhưng một điều cô biết chắc, là có nhắm mắt, nằm trên giường, mong chờ giấc ngủ lâu cách mấy thì cô sẽ càng tỉnh táo hơn.

Quyết định tìm giải pháp khác, cô đứng dậy thay áo ngủ bằng áo đã mặc trước đó, rồi bước ra hành lang. Chung quanh vắng lặng như tờ. Cô muốn biết Lorcan còn thức không. Nếu anh còn thức, cô có thể chuyện trò hoặc đọc tiếp cuốn *Khu Vườn Bí Mật* cho anh nghe. Lần trước, mới tới đoạn Mary tìm được chìa khóa mở vào khu vườn rào kín trong khuôn viên trang trại. Grace rất hi vọng lúc này Lorcan đã có thời gian ngơi ngơi ngoài cơn giận vì vụ dài ruy-băng.

Tới cửa phòng của Lorcan, cô thấy nếu anh còn đang ngủ, gõ cửa phòng là không nên, vì vậy cô đẩy nhẹ cánh cửa, rồi bước vào căn phòng tối. Mắt anh

vẫn còn cuốn băng như lúc cô ra khỏi đây mấy tiếng trước. Anh im lìm như tảng đá. Cô bước lại gần hơn, rõ ràng là anh đã đi vào giấc ngủ rất nhanh.

Thật không may! Suốt bao đêm cô đã phải chia sẻ chứng mất ngủ của Lorcan, đêm nay cô không thể nào ngủ nổi thì anh lại ngủ ngon lành. Nhưng cô lại mừng, vì đó là tín hiệu tốt cho quá trình lành bệnh của anh. Cầm cuốn *Khu Vườn Bí Mật* từ bàn lên, tiếc là anh không được nghe đọc, nhưng nó cũng có thể giúp cô khuây khỏa.

Trở lại đi đọc hành lang, vẫn không gặp ai, cô tiến tới phòng giải trí. Có thể gặp Johnny tại đó, chơi ván cờ hoặc tán gẫu vài câu. Nhưng khi qua ngã rẽ, cô nhận thấy phòng giải trí không có ai. Nhìn vào từ bậc cửa, cô thấy bàn cờ của Johnny còn đó, nhưng hẵn thì không.

Thở dài, cô ngồi xuống, mở sách. Vừa bắt đầu đọc, cô bỗng cảm thấy không muốn vượt quá đoạn cô đọc cho Lorcan và cũng không thật hứng thú đọc. Dùng một lông chim đã nhặt được khi cùng hái quả với Olivier, cô đánh dấu trang, rồi gập sách lại.

Cô nhìn xuống bàn cờ hình như đang chơi dở dang. Cô biết Johnny thỉnh thoảng vẫn đánh cờ một mình cho bớt buồn chán. Có lẽ cô nên giành quyền chơi ván này với hẵn. Quan sát những quân cờ rải rác, cô vừa định chơi tiếp, bỗng một tiếng nói làm cô giật nảy mình:

- Theo chị thì đưa Mã xuống C4 là hay nhất.

Quá tập trung vào bàn cờ, Grace không ngờ có người vào phòng. Nhìn lên, cô không thấy ai.

- Cũng có thể dùng Tượng cản Xe.

Nhận ra giọng nói, cô cười hớn hở nhìn quanh, kêu lên:

- Darcy! Darcy! Được gặp chị, em mừng quá!

Darcy tươi cười tiến lên từ sau Grace. Cô đang hai tay ôm bạn, nhưng Darcy lắc đầu.

- Grace, rất tiếc, chị không thật sự tới đây. Chị là cái gì khoảng không, không gian gì đó.

- Phân thân qua không gian?

- Đúng, như vậy đó. Như lần chị tới thăm em trên tàu cướp biển.

- Em nhớ.

Nhưng chạm được vào Darcy hay không, không quan trọng. Có chị ta ở đây để chuyện trò là quá tuyệt rồi. Grace cười rộng tới mang tai, ngồi xuống, chỉ một ghế cho Darcy.

Lơ lửng trên ghế, Darcy nói:

- Mong em không phiền lòng vì chị đã tới đây. Chị không ngủ được mà trên *Dạ Khúc* chẳng có ai để chuyện trò. Ngoài ra, chị cũng nhớ em. Nhớ những buổi tán chuyện chị em với nhau.

- Em *rất* hiểu ý chị. Chị cũng không chọn được lúc nào thích hợp hơn lúc này đâu, vì em cũng không ngủ được, còn Lorcan đang ngủ say như chết.

Từ giọng nói tới ánh mắt Darcy đầy vẻ quan tâm:

- Lorcan sao rồi?

- Ôi, anh ấy càng ngày càng khá hơn. Thương tổn thể chất đang bắt đầu lành. Tất nhiên là cần phải có thời

gian. Olivier - một phụ tá của Mosh Zu - đã bào chế một thuốc cao đặc biệt, có vẻ hiệu quả. Nhưng không chỉ vết thương thể chất. Mosh Zu cho rằng một phần nào đó, chứng mù lòa của Lorcan là do thần kinh.

- Thần... linh... gì?

- Thần kinh. Nghĩa là nguyên nhân mù lòa của Lorcan do tinh thần gây ra hơn là vì thể chất. Nguyên nhân thông thường nhất là vì căng thẳng. Mosh Zu nghĩ là Lorcan đã bị căng thẳng vì một chuyện gì đó.

- Phải là một chuyện hệ trọng lắm mới làm anh ấy mù lòa.

Gật đầu, Grace nghĩ tới những gì cô đã phát hiện qua dải ruy-băng của Lorcan. Cô muốn thổ lộ với Darcy. Vì Darcy luôn chứng tỏ là một người biết thông cảm, lắng nghe. Nhưng cô biết cả hai sẽ càng thêm bối rối. Chờ dịp khác, vì lúc này cô muốn được tán chuyện, dùng một cụm từ ra hồn hơn thì, “chuyện con gái với nhau”. Cô nói:

- Nào, nói đi. Chuyện gì đã xảy ra trên *Dạ Khúc* từ khi em đi?

Darcy trợn trừng mắt:

- QUÁ nhiều chuyện, em không tin nổi đâu!

- Nói đi, nói đi. Trước khi chị bị triệu hồi về tàu, ít ra em muốn được nghe *vài* chuyện hay ho tại đó.

- Đừng lo. Chuyến xuất hồn này của chị sẽ lâu hơn. Thuyền trưởng đã truyền cho chị vài phương pháp. Nhưng này... chuyện là... Grace, chị nghĩ là mình đang yêu!

- Yêu? Oa! Tin quan trọng đây! Người đàn ông may mắn đó là ai vậy?

- Ôi, ông Jetsam! Em biết là chị đã luôn chờ đợi ông Jetsam - tình yêu chân thành của chị - đúng không?

- Em nhớ. Nhưng chị không định nói có một ông Jetsam thật sự bước vào đời chị chứ?

Lắc đầu, Darcy vén tóc ra sau tai:

- Không, không đâu. Chị chẳng mong chuyện đó có thể xảy ra. Nhưng từ thẳm sâu trong tim chị - hay cái nơi chị từng có một con tim - chị biết ông Jetsam của chị như thế nào, và chị nghĩ, ông ta vừa bước lên tàu.

Grace hồi hộp hỏi:

- Ôi, tên ông ta là gì?

Giọng Darcy chợt mơ màng:

- Stukeley. Tên đầy đủ là Jez Stukeley.

- Jez Stukeley.

- Có gì không ổn sao?

- Không, không có gì.

- Đừng dối chị, Grace. Có thể chị chỉ đến đây bằng hình bóng, nhưng đầu óc chị vô cùng sáng suốt. Giọng em có vẻ gì đó như... một lời cảnh báo.

- Không, em chỉ ngạc nhiên thôi. Em biết một người tên là Jez Stukeley. Anh ta là bạn thân của Connor trên tàu *Diablo*, và đã chết mấy tháng trước.

- Có, chị biết chuyện đó. Đúng là Jez Stukeley này. Ý chị là, đó không là một cái tên phổ biến. Jez của chị không hề phổ biến. Và... chính Connor đã đưa anh ấy tới tàu.

- Connor đã tới *Dạ Khúc*?

- Đúng. Cậu ấy và một anh bạn to cao... chị quên tên rồi.

- Bart.

- Đúng là tên đó. Bart. Connor và Bart đã tới *Dạ Khúc* với Jez. Họ đưa anh ấy tới nhờ thuyền trưởng giúp đỡ. Em biết không, Jez đổi máu sau một cuộc tử chiến.

Grace bắt đầu hiểu, cô nói:

- Em biết. Lúc đó em có mặt trên tàu. Em đã dự đám tang anh ta.

- Ồ, đúng rồi. Tất nhiên em đã ở đó. Chị xin lỗi.

- Không sao, chị nói tiếp đi!

- Thế rồi, hình như sau khi quan tài được thả xuống biển, Sidorio đã phát hiện, phá quan tài, tái sinh Jez thành phụ tá của hắn. Bây giờ Jez là một hải-tặc-ma-cà-rồng. Giống như chị.

Thật sự là một tin quá bất ngờ. Grace kêu lên:

- Bây giờ Jez là một ma-cà-rồng?

- Ngốc ơi, không là ma-cà-rồng. Một *Hải-tặc-Ma-cà-rồng*! Giống chị này!

Grace lo lắng nói:

- Em hiểu rồi.

Đầu óc cô vẫn còn rối bời về việc Connor tới tàu *Dạ Khúc*. Nó tìm ra con tàu đó bằng cách nào? Nó cũng có mối quan hệ với tàu đó như cô sao? Đây đúng là một điều ngạc nhiên.

- Chị nói là Connor và Bart đưa Jez lên tàu để tìm sự giúp đỡ của thuyền trưởng. Giúp việc gì?

- À, em biết Sidorio biến mất, coi như chết rồi chứ? Chắc chắn đó là điều tốt lành trên mọi phương diện. Nhưng với Jez - hoàn toàn nằm dưới sự kiểm soát của hắn - lại là điều bất hạnh. Là cha tái sinh cho một ma-cà-rồng khác, chẳng khác nào cha ruột... Mà em có thể tưởng tượng được Sidorio là loại cha như thế nào rồi chứ?

Darcy lại trợn trừng hai mắt. Grace rùng mình với ý nghĩ cha ruột là Sidorio.

- Sau khi Sidorio biến mất, Jez bơ vơ một mình trên thế gian này. Anh ấy đã làm một vài điều xấu. Nhưng làm sao anh ấy có thể tự ngăn cản mình? Sau khi chết, tự điều chỉnh là điều rất khó khăn. Anh ấy không có ai giúp đỡ. Không như tụi chị trên tàu *Dạ Khúc* với thuyền trưởng, hoặc họ tại đây với Mosh Zu. Jez quá tuyệt vọng... anh ấy đã nghĩ tới việc kết thúc tất cả chuyện này.

- Có thể được không?

Grace mở to mắt hỏi. Hiểu biết của cô về cái chết của ma-cà-rồng - hay bất cứ điều gì tiếp theo giai đoạn chết - là quá ít.

Darcy nói:

- Chị không biết. Nhưng chị nghĩ, không có cách kết thúc sự tự dẫn dắt khổ đau trên thế giới này. Tức là, cả thế giới của em và của chị.

Theo bản năng, Grace vươn tay tới tay Darcy, dù chỉ lướt qua cổ tay của hồn ma. Cô nói:

- Darcy, chúng ta cùng sống trong một thế giới như nhau.

- Được thôi. Nhưng em hiểu ý chị mà.
- Từ khi hòa nhập với thủy thủ đoàn, Jez thế nào?
- Ồ, khá lên rất nhiều. Chị nghĩ là anh ấy thật sự hạnh phúc. Thật ra anh ấy là một thoáng không khí trong lành trên tàu *Dạ Khúc*.

- Anh ấy tiếp nhận Tiệc Đêm và liên hệ với người hiến máu tốt chứ?

Darcy nhú mào:

- Em thật sự muốn biết sao?

- Xin lỗi, anh ta gặp rắc rối với người hiến máu à?

Darcy lắc đầu:

- Anh ấy thì không, nhưng chị thì có! Thuyền trưởng đã để Shanti làm người hiến máu cho anh ấy.

- *Shanti?*

Đầu tiên thì Grace ngạc nhiên, nhưng rồi cô thấy điều đó cũng hợp lí. Darcy nói tiếp:

- Sau khi cùng ông trở về từ Cung Thánh, tất nhiên là cô ta không có đối tác ma-cà-rồng và điều đó chẳng hay ho gì cho cô ta, nên hiển nhiên đó là giải pháp. Ước gì chuyện đó đừng xảy ra. Grace, thật tình chị ước vậy đó. Vì cô ta quá ghen tị với chúng ta. Chúng ta đều biết giữa ma-cà-rồng và người hiến máu có một mối quan hệ đặc biệt. Mối quan hệ của chị với Edward cũng rất đặc biệt. Nhưng khác với quan hệ của chị với Jez. Khác với mối quan hệ của tình yêu.

- Jez nói sao về chuyện này?

- Ồ, anh ấy bảo tất cả là do chị tưởng tượng thôi. Là giữa anh ấy và cô ta chỉ là công việc. Nhưng em biết

Shanti thế nào rồi đó. Cô ta đã từng khư khư chiếm hữu Lorcan ra sao.

- Em biết. Thận trọng, Darcy. Em biết chị nghĩ là mình đang yêu, nhưng em không muốn thấy chị đau khổ.

- Không *nghĩ*, mà chị *biết*. Chị cảm nhận điều đó. Jez là ông Jetsam của chị. Chị đã cảm thấy điều đó ngay từ lúc anh ấy bước lên tàu.

Grace không tin lắm. Cô phải theo dõi tình trạng này bằng mọi cách có thể. Nhưng không muốn làm Darcy thất vọng, cô chỉ nói:

- Em thật sự xúc động thấy chị hạnh phúc như vậy. Chắc hẳn anh ấy đã đem lại mùa xuân trên từng bước chị qua và làm hồng hào hai má chị.

Darcy cười:

- Ồ, không. Không phải vì anh ấy đâu. Đó là loại phấn hồng mới rất đặc biệt của chị. Lần tới, gấp lại bằng xương bằng thịt, chị sẽ cho em mượn.... Chào. Ai đó?

Grace bối rối hỏi:

- Xin lỗi, chị vừa nói gì vậy?

- Ôi, thì ra là cưng! Chờ chút. Em đang làm dở cái này... Grace, chị phải đi. Anh ấy đang ngoài cửa phòng chị. Xin lỗi, nhưng chị sẽ phải cắt ngang buổi thăm này. Gặp em vui quá.

- Em cũng vậy.

Grace đứng dậy nói lời chia tay. Nhưng nhìn lên. Cô thấy Darcy đã tan vào thinh không. Ấn tượng thật, Grace nghĩ, vừa thấy người đàn ông là Darcy biến mất ngay. Grace ngồi xuống, rầu rĩ ngó mấy quân cờ.

- Cô đang phá thế cờ của tôi đó à?

- Johnny!

Ngước lên, cô thấy hắn đang toe toét cười. Áo choàng tắm, dải khăn hoa sắc sỡ cố hữu vẫn thắt hồ quanh cổ, hắn nói:

- Không ngủ được.

- Tôi cũng vậy.

Hắn ngồi xuống ghế bên cô:

- Lúc tôi vào, cô đang nói chuyện với ai đó?

Grace quyết định sẽ nói dối, cô lắc đầu:

- Không, tôi chỉ làm nhảm một mình.

Johnny ngoáy ngoáy ngón tay gần đầu, nói:

- Tôi sẽ không là bạn của cô nữa, nếu cô trở nên lảm cẩm. Biết không, Grace?

- Cám ơn cái đầu tỉnh táo, cao bồi. Bây giờ thì ngồi xuống, nhập cuộc đi. Đêm nay, anh bên đen.

CHƯƠNG BA MƯƠI SÁU

Sự cố bất ngờ

Mọi con mắt tập trung vào Alessandro và Moonshine. Cate bước tới. Connor nhận thấy cô đang động não. Những gì thủy thủ đoàn thấy và chấp nhận cô lãnh đạo vào thời điểm này là điều quan trọng sống còn. Mọi sự như đang lọt vào vùng nguy hiểm, khó tránh khỏi một trận xung đột, nhưng còn tùy thuộc chuyện gì sắp xảy ra.

Vẫn giữ chặt Moonshine, Alessandro quay lại nói với Cate:

- Thằng nhỏ này của cô xin tôi đi vệ sinh. Đương nhiên tôi vui vẻ chỉ đường cho nó. Nhưng khi trở lại, nó đánh một vòng qua khu riêng của Hoàng đế, và đã bỏ túi một vài “món lưu niệm”.

Tay phụ tá an ninh rút từ túi Moonshine ra một nắm đồ. Connor, cũng như mọi người, chết lặng. Máu say mê ngọc ngà hình như chảy trong huyết quản toàn thể gia đình nhà Wrathe.

Thậm chí Moonshine không hề phủ nhận, mà chỉ có vẻ bức tức vì bị bắt. Connor tự hỏi: nó có nhận ra hậu quả chuyện vừa làm không. Không chỉ đặt bản thân nó, mà cả Cate và toàn thể đội tấn công, vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Cate lên tiếng:

- Tôi vô cùng xin lỗi. Tất nhiên tôi muốn có thời gian được ở một mình với nhân viên của mình để tìm hiểu sâu hơn về vụ này. Nhưng tôi có thể bảo đảm với các vị, đây chỉ là một sự cố cá biệt.

Alessandro không dễ dàng bỏ qua:

- Nói thật, chúng tôi đã quá kì vọng vào CVH.

- đương nhiên. Trong vụ này tôi chỉ có thể thành thật xin lỗi các vị. Nhưng tôi bảo đảm, tiền thù lao của chúng tôi sẽ được giảm đáng kể.

Alessandro lắc đầu:

- Không đơn giản thế đâu. An ninh đã bị vi phạm và tôi không còn cảm thấy thoải mái với công ty của cô nữa. Hợp đồng này bị hủy. Chúng tôi muốn được hoàn lại tiền đặt cọc. Tôi cũng muốn tất cả hàng hóa của Hoàng đế phải được bốc dỡ khỏi tàu của cô.

Cate cố bình tĩnh:

- Chuyển hàng lại? Chúng ta không thể điều đình được sao? Tôi hiểu tính chất nghiêm trọng của vụ vi phạm này, nhưng toàn thể nhân viên còn lại của tôi đã hoàn tất công việc một cách chuyên nghiệp.

Alessandro nhún vai:

- Chúng tôi toàn nghe cô hứa hẹn, nhưng theo tôi, bây giờ những lời nói của cô cần phải xét lại.

Connor nín thở. Nó không chịu nổi ý nghĩ chuyển vận hàng hóa từ tàu trở lại lâu đài. Chắc chắn Cate sẽ không đồng ý. Nhưng cô nói:

- Tất nhiên nếu quý vị đều không hài lòng, chúng tôi sẽ làm bất cứ điều gì để quý vị vui vẻ lại.

Salvatore tiến lên, nói:

- Alex, anh không thấy là hơi nóng này sao? Một con sâu làm rầu nồi canh thôi mà.

- Không, tôi không nghĩ vậy Salvatore. Lòng tin của chúng ta đã đặt lầm chỗ. Làm sao biết được đám này còn âm mưu những trò ma mãnh khác nữa.

Tiếng ồn ào phản đối vang lên trong đám đông. Connor thầm khâm phục tài diễn xuất của các thủy thủ trong vai những công nhân bốc xếp bất bình.

Cate lên tiếng:

- Tôi rất hiểu các vị đã thất vọng, thất vọng khủng khiếp, vì hành vi của một...

Cô trừng trừng nhìn Moonshine, tìm một từ thích hợp:

- ... của một thành viên trong nhóm của tôi. Nhưng tôi không đứng đây cùng toàn thể nhóm - những con người đã làm việc cật lực và trung thực - để nghe họ bị vu khống.

- Nên hiểu rằng, cảm xúc của cô là chuyện rất nhỏ trong việc này. Vấn đề là tài sản quý giá của Hoàng đế đang đặt vào một nơi vô cùng nguy hiểm. Bây giờ, hãy bảo nhóm của cô đặt ly nước chanh xuống, và bắt đầu chuyển hàng lại vào lâu đài.

Trông Cate như sắp khóc. Connor không biết là thật hay diễn. Cô nói:

- Được. Nào, tất cả nghe đây! Chúng ta hãy làm đúng như yêu cầu. Trở lại tàu, chuyển hàng xuống...

Quay lại, cô nói với Salvatore và Alessandro:

- Xin lỗi, tôi cần một giây để điều hành.

Nói xong, cô rảo bước theo Bart. Connor thoáng nghe cô ra lệnh gọn lẹ, chính xác:

- Đưa mọi người trở lại tàu. Sẵn sàng ra khơi. Hiểu?

Bart gật đầu:

- Rõ, sếp!

- Tôi lo việc Moonshine rồi theo sau. Không một ai được trở lại. Hiểu?

- Hiểu, sếp!

Bart bắt đầu bình tĩnh chuyển lệnh tới mọi người, rồi cả nhóm di chuyển về phía tàu.

Một lát sau, chỉ còn Alessandro, Salvatore, Moonshine và Cate trên bãi cỏ. Thật ra bốn người và cộng thêm một người nữa. Bây giờ Cate mới thấy Connor. Cô hỏi:

- Connor? Cậu còn chờ gì nữa? Trở lại tàu với nhóm. Cần phải cùng nhau chuyển hàng xuống chứ.

- Nhưng thưa sếp, cậu ấy cùng cặp với tôi. Tôi không thể khiêng một mình được, đúng không?

Cate nhìn Connor, cười. Nụ cười ngấm truyền đạt một số ý nghĩ họ chưa có thời gian trao đổi.

Cô quay lại, nói với Salvatore:

- Các vị đã bắt được kẻ trộm. Chắc chắn nó sẽ bị kỉ luật một cách nghiêm khắc nhất. Nhưng lúc này, điều quan trọng nhất là, đưa hàng hóa của các vị ra khỏi tàu. Công việc sẽ kéo dài nếu chúng tôi thiếu một cặp

công nhân. Các vị có thể chấp nhận tạm tha cho cậu bé này tiếp tục công việc, trong khi ba chúng ta thỏa thuận về khoản tiền đền bù cho vụ bê bối này không?

- Được. Tôi thấy việc này có thể được chấp thuận...

Alessandro bước vào giữa Cate và Salvatore:

- Không. Tôi không đồng ý.

Đúng lúc đó Moonshine hành động. Thấy nó sắp làm gì, nếu dám mở miệng, Connor đã gào lên: “Đư ư ư ừ n g!”, trái lại nó chỉ trợn mắt nhìn Moonshine xô mạnh Alessandro rồi phóng chạy. Alessandro đổ nhào vào Cate và Salvatore. Cả ba lăn đùng xuống đất.

Moonshine mở phanh áo bảo hộ, rút mấy vũ khí tự chọn của nó ra - *shuriken* sao biển. Nó lia tới tập về phía hai phụ tá an ninh. Đó là cách tấn công đặc thù của Moonshine - bản năng, bất ngờ, hung bạo.

Hai nhân viên an ninh đứng bật dậy. Alessandro vừa chạy theo Moonshine vừa la hét:

- Tôi đã nói rồi, Salvatore, tôi đã nói rồi mà. Chúng ta bị lừa gạt.

Hắn chỉ về phía hai con tàu đều đang nhổ neo.

Salvatore có vẻ choáng váng một lúc, rồi rút dao găm cần ngọc quý, nhào vào Cate. Hết rồi những lời nhỏ nhẹ tâm tình, hắn thúc dao thẳng về tim Cate. Lập tức cô rút kiếm, điều luyện gạt con dao phóng tới. Hắn vừa định tấn công, bị cô đưa đường kiếm điệu nghệ trúng sườn. Khi hắn sững sờ ngã xuống, cô nhìn theo, nói:

- Nước chanh của anh không quý đến thế đâu!

Đúng lúc đó, Connor thấy Alessandro bắt kịp Moonshine, quật nó xuống đất. Giống như đồng nghiệp, Alessandro cũng có một dao găm cần ngọc quý. Hắn dí dao sát cổ Moonshine, nói:

- Tao rất vui làm chuyện này.

- Không!

Connor la lên, nhảy tới Alessandro khi hắn đang hạ con dao xuống. Nó ném mình vào gã Alessandro, xia lưỡi kiếm giữa xương vai hắn. Máu từ vết thương phun ra thành một vũng tròn trên áo, đỏ rực như mặt trời chiều. Alessandro đổ nhào lên Moonshine, đè nó bẹp dí xuống đất. Con dao găm mới vừa báo hiệu một cái chết định sẵn đây, giờ thọc xuống nền cỏ cắt tia của Hoàng đế.

Moonshine la oai oái:

- Lật hắn xuống! Lật hắn khỏi tó đi!

Connor cũng đã ngã đè lên Alessandro, tay vẫn nắm thanh kiếm. Nó đứng dậy khỏi thân thể bất động của nạn nhân. Nó biết chính xác việc phải làm ở một mức độ nào đó. Cate đã ra lệnh cho nó bảo vệ Moonshine bằng mọi giá. Khi thấy Alessandro tấn công Moonshine bằng dao găm cần ngọc, bản năng và quá trình rèn luyện đã kết hợp với hai tay hành động.

Connor nhận ra là đã giết Alessandro và cứu được Moonshine. Nhưng nó không hề tỉnh táo trong quyết định giết người. Không có thời gian để suy tính. Cũng không có thời gian để cân nhắc chỉ gây thương tích cho Alessandro hay giết chết ngay lập tức. Thật sự, khi thấy lưỡi kiếm đâm qua áo, xuyên vào thịt anh ta

giữa hai xương vai, Connor cảm giác như đang nhìn người khác hành động. Cứ như ai đó giật kiếm từ tay nó để làm cái việc xấu xa này. Đầu óc nó rối bời mọi ý nghĩ: *Việc này không xảy ra với mình. Mình không làm. Mình không là... mình không là một kẻ...* Nhưng còn đó, trong tay nó, sự thật không thể chối cãi. Lưỡi kiếm dính máu.

Moonshine lại la lên:

- Kéo hẳn ra!

Cứ như thể mọi thứ diễn ra trong một đoạn phim quay chậm, nhưng sau đó thời gian như tăng tốc gấp đôi. Cate thành công xuất hiện bên Connor, giúp nó lôi xác chết khỏi Moonshine. Sau này, Connor vẫn còn nhớ mãi trọng lượng đó và nghĩ đến một đùi thịt hay một bao khoai tây nặng nề. Tất cả những gì nó nghĩ sau đó chỉ có cái nỗ lực của nó để hoàn thành nhiệm vụ và máu lan ra đó có nhiều không. Hình như từng lỗ chân lông trên thân thể người chết đều sùng máu. Cả ba người sống đều dính máu của Alessandro. Moonshine nằm im lìm trên vũng máu.

Vừa kéo nó dậy, Cate vừa kêu lên:

- Chạy! Chạy hết sức lên tàu!

Cô quay qua Connor và đẩy nó tới trước:

- Cậu cũng vậy. Chạy đi!

Nhưng Connor không thể nhúc nhích. Nó nhìn xuống vũng máu đã chuyển màu áo trắng của Alessandro thành đỏ tía. Thực tế hiển hiện rất nhanh.

- Tôi đã giết anh ta.

- Đúng. Tôi giết một, cậu giết một. Muốn gì, huy chương à? Trở lại tàu. NGAY LẬP TỨC!

Cô đẩy nó tới, rồi cả hai cùng chạy về hướng cầu phao. Tim Connor đập thình thịch. Một sự pha trộn khủng khiếp giữa xung lực và sợ hãi. Nó băng qua lời ước vừa lúc tàu *Diablo* bắt đầu hấp tấp rời khỏi cảng.

Lên boong, Connor bị trượt chân, nó càng thêm rối trí vì những gì đã xảy ra. Nó muốn vận ngược thời gian, không quá nhiều để thay đổi những gì đã làm, chỉ đủ để thấy những gì đã xảy ra một cách chậm rãi hơn, để hiểu cho rõ. Nhưng không thể vận ngược lại thời gian. Thời gian của nó, của hai phụ tá an ninh nằm trên bãi cỏ xanh trước lâu đài đang mau chóng khuất khỏi tầm nhìn khi con tàu *Diablo* tiếp tục ra khơi.

Connor nhìn xuống bàn tay vẫn đang nắm chặt thanh kiếm. Lưỡi kiếm phủ lớp máu khô mà một khoảnh khắc mới đây còn lưu chuyển trong cơ thể Alessandro. Từ khi Alessandro còn sống đến giờ là bao lâu rồi? Năm phút? Mười phút? Chính xác tương ứng với khoản thời gian Connor trở thành kẻ sát nhân.

Nó đã biết có ngày phải giết người, nhưng vẫn mong ngày đó còn xa, khi đã có thời gian chuẩn bị tinh thần. Nhưng đó không là những gì cuộc đời dành cho Connor Tempest. Chưa hề thật sự được chuẩn bị, nó đã phải làm một cuộc hành trình không có đường trở lại. Chỉ trong vài giây, từ một cướp biển nó đã trở thành kẻ sát nhân. Bây giờ nó còn cả một cuộc đời để chấp nhận những “danh hiệu” bản năng dành cho nó.

Khi con tàu băng băng vượt biển, Connor nhìn lần cuối hai phụ tá an ninh nằm sóng soài trên bãi cỏ, rồi nhìn lại thanh kiếm dính máu. Hai tay bắt đầu run rẩy làm nó cảm thấy được thanh kiếm đang trượt khỏi lòng tay nó, xuống sàn. Khi cúi xuống nhặt, nó giật mình vì thay vì thanh kiếm, lại là hình ảnh Alessandro đang nằm trên vũng máu, nhìn lên nó. Viên phụ tá an ninh kêu lên:

- Mi giết ta! Mi đã giết ta! Nhưng vì sao chứ?

- Tôi được lệnh.

Alessandro nhìn nó ghê tởm:

- Mi không thể đổ thừa những điều mi làm vì lệnh.

- Tôi được lệnh phải bảo vệ cho đồng đội.

- Nó hả?

Alessandro khinh miệt nhìn qua boong. Connor nhìn theo. Moonshine đang lột bỏ áo dính máu, với tay lấy một khăn tắm. Tiếng nói của Alessandro vang vang bên tai:

- Nhưng mi không ưa nó. Thậm chí, mi ghét nó.

Connor thấy lời nói của anh ta không xa sự thật bao nhiêu. Nó quay lại, nói:

- Tôi rất tiếc, nhưng tôi chỉ làm những gì phải làm.

- Ta sắp đi. Nhưng không bao giờ mi quên được ta. Không bao giờ mi quên được lần đầu giết người.

Thình lình hình ảnh anh ta biến mất, Connor chỉ còn thấy thanh kiếm của chính mình trên boong. Nhặt lên, nó lau máu vào quần. Kiếm sạch, nhưng chỉ được một lúc, máu lại hiện ra. Sao có thể như vậy chứ? Thanh kiếm

đẫm máu. Nó lại chùi. Lưỡi kiếm sạch bong. Connor thở phào. Nhưng rồi máu tươi lại phủ đầy mặt kiếm, cứ như vết thương nằm trong lưỡi kiếm.

- Không!

Connor kêu lên. Người chết đang nói chuyện với nó. Bây giờ thanh kiếm của chính nó đang giờ trò quái gở với nó.

CHƯƠNG BA MƯƠI BẢY

Bữa tiệc của Jez Stukeley

Stukeley cười toe toét. Anh đang thích thú tận hưởng bữa tiệc thứ tư trên tàu *Dạ Khúc* này. Thuyền trưởng Sidorio - đúng ra chỉ gọi là Sidorio thôi, vì bây giờ (ít ra là trên danh nghĩa) anh đã có thuyền trưởng mới - đã không nói với anh về những niềm vui này. Tất nhiên, vì ông ta không thích thú những chuyện như thế. Ông ta chán ngán nghi thức - mặc những bộ trang phục lịch sự nhất như đi dự một buổi khiêu vũ mùa hè; chán ngắt bữa tiệc tối trang trọng mà không chạm môi vào món ăn nào, vì đâu cần tới thực phẩm. Và có lẽ, điều làm Sidorio chán nhất là phải tán gẫu với người hiến máu của mình. Nhưng tất cả những gì làm sự phụng chán ngấy thì lại là nguồn thích thú hiếm hoi đối với Stukeley. Từ bộ vét dạ phục, cái sơ mi trắng cổ hở, tới ánh nến trải suốt chiều dài mặt bàn rộng; từ cung cách Shanti nghiêng mình duyên dáng trước anh và anh cúi

đầu chào lại cô, khi cả hai ngồi xuống bên bàn. Đúng vậy, tất cả những lí do này và còn nhiều thứ khác nữa đã làm Stukeley vô cùng vui thích.

Hình như Shanti cũng rất vui. Cô nói liên miên, cảm giác như anh đang mê man nghe từng lời cô nói. Thịnh thoảng anh gật gù, ư hử nho nhỏ, mỉm cười khi cô cười. Bằng cách này, hình như cô tin là anh đang hoàn toàn tập trung lắng nghe, trong khi thật ra tâm trí anh đang nghĩ đến một điều khác. Anh đánh liều liếc suốt dọc bàn. Những hàng ma-cà-rông và người hiến máu như kéo dài vô tận. Anh nhớ đến nhiệm vụ của mình.

- Xin lỗi cưng.

Vừa nói với Shanti, anh vừa cầm lên cái ly của cô. Shanti tò mò nhìn tay kia anh cầm lên con dao cô không dùng tới (Shanti chỉ ăn bằng nĩa và mấy ngón tay, không ra vẻ quý cô lắm nhưng anh có thể bỏ qua cho cô). Stukeley đứng dậy, gõ dao vào thành ly - một, hai rồi ba lần. Anh nói:

- Thưa quý ông quý bà, xin phép cho tôi được nói đôi lời.

- Ngồi xuống, Stukeley!

Anh nghe tiếng thì thầm của thuyền trưởng trong đầu, nhưng mỉm cười tiếp tục:

- Thưa quý ông quý bà, tôi không có ý định làm phiền các vị trong bữa tiệc ngon lành thú vị này. Tôi chỉ muốn nói...

- Ngồi xuống và giữ im lặng!

- Tôi chỉ muốn nói lời cảm ơn chân thành tới thuyền trưởng, vị chủ nhân hào phóng của chúng ta. Đêm nay

là lần thứ tư tôi được dự tiệc trên tàu *Dạ Khúc* và cũng là thời gian tốt đẹp tôi có được.

- Ngồi xuống *ngay*, Stukeley!

- Xin tha lỗi nếu tôi tỏ ra hơi vụng về. Vì tôi vẫn còn bỡ ngỡ với tất cả những gì tại đây. Tôi biết là không đúng truyền thống để đọc một bài diễn văn trong một dịp như thế này. Thật ra, khó mà gọi là diễn văn, chỉ là lời mời cạn ly để chúc mừng. Nếu có một ly trước mặt, xin quý vị hãy nâng lên. Những ai không có ly, thì chúng ta sẽ cạn ly mừng sau... theo cách của chúng ta.

Có những tiếng cười vang lên với mấy lời cuối cùng.

- Nhưng, dù có ly hay không, xin vui lòng cùng tôi cảm ơn thuyền trưởng. Xin cảm ơn người đã cho chúng ta một bến đỗ an toàn. Chúc mừng thuyền trưởng!

Anh nâng cao ly. Các người hiến máu đồng loạt làm theo. Một số ma-cà-rông thú vị trước hành động phạm qui này, đưa cao tay, nắm cái ly tưởng tượng. Cùng nhau, người hiến máu và ma-cà-rông, hô vang:

- Chúc mừng thuyền trưởng!

- Và bây giờ, thưa quý ông quý bà, các vị có vui lòng tham gia buổi khiêu vũ cùng tôi không?

Anh vừa dứt lời, tiếng nhạc gõ lớn hơn và rộn ràng hơn. Stukeley gật đầu với ban nhạc nơi góc phòng. Họ cười lại. Sau cùng, một số bản mới được tấu lên.

- Ngồi xuống, Stukeley!

Thuyền trưởng lại lên tiếng, nhưng Stukeley đã kéo Shanti ra giữa phòng. Anh bắt đầu dìu cô quay nhanh quanh mặt sàn. Tiếng nhạc càng lớn hơn.

Phốt lò lời phản đối của thuyền trưởng, Stukeley kêu gọi mọi người:

- Nào, mau lên các vị! Hãy nhảy cùng chúng tôi, đêm nay có cơ để ăn mừng.

Người được gọi là lãnh đạo con tàu đứng im lìm như tượng trong khi Stukeley dìu Shanti nhảy quanh ông.

Thuyền trưởng lại nói:

- Không!

Bây giờ không chỉ Stukeley nghe tiếng ông. Bây giờ không chỉ mình Stukeley. Và cũng không chỉ có mình Stukeley thách thức thuyền trưởng. Một số ma-cà-rồng diu người hiến máu của họ ra giữa phòng và bắt đầu khiêu vũ. Mặt họ vừa sợ hãi, vừa thích thú, vừa có vẻ phản kháng.

Lắc đầu, thuyền trưởng lách qua họ, rảo bước ra khỏi phòng. Nhiều ma-cà-rồng cùng người hiến máu đứng dậy đi theo ông. Họ không tham gia vào vụ này.

Nhưng những người hòa vào cuộc khiêu vũ, hấp dẫn bởi sự thay đổi Tiệc Đêm, nhìn Stukeley thật sự ngưỡng mộ. Một người quá mới - một luồng không khí tươi mát - đối với tàu này. Những bàn tay vói qua bàn, những đôi chân hối hả tiến ra giữa phòng. Đã bao giờ nhạc du dương quyến rũ như thế này chưa? Ôi, làm sao có thể đứng yên cho nổi!

Các điệu nhảy thay đổi từ cặp nhảy này tới cặp khác. Những kiểu khiêu vũ của nhiều thời đại khác nhau cùng được biểu diễn bên nhau. Nhiều cặp ma-cà-rồng-người hiến máu không là một nam một nữ, vì vậy có những cặp nam nhảy với nam, nữ nhảy với nữ. Chẳng ai nghĩ

ngồi gù. Từ trên nhìn xuống, trông họ như những cánh hoa của một bông hoa khổng lồ, mà nhụy hoa chính là Stukeley và Shanti.

Vừa xoay vòng Shanti vừa nói:

- Điều này không thường lệ đâu.

- Tôi đã nghĩ là mình nên khuấy động không khí lên một chút.

- Thế giờ anh đã khuấy động chưa?

Cảm giác có người đang nhìn, Shanti quay lại, gặp ánh mắt của Darcy Flotsam. Darcy đang đứng bên người hiến máu của cô, sửa soạn rời phòng, nhưng trong ánh mắt cô có điều gì đó. Thèm muốn ở lại, có lẽ? Hoặc khát khao một điều khác nữa. Bốn mắt gặp nhau, Darcy ngượng ngùng quay đi, rồi bước ra khỏi phòng. Stukeley nhìn theo cô.

Shanti kéo anh sát gần mình hơn, nói:

- Cái tượng gỗ đó chỉ chuyên phá hoại.

Stukeley phì cười:

- Nào nào, cưng ơi. Cô ấy đã làm hại gì em đâu?

- Tóm lại, cô ta muốn giở trò gì chứ?

- Giở trò?

- Mắt cô ta cứ như gắn chặt vào anh.

- Darcy và anh là bạn, vậy thôi.

- Bạn?

Dí mũi sát cổ Shanti, Stukeley nói:

- Cô ấy không thể cho anh thứ anh cần.

Rồi hắn nhìn thẳng vào mắt cô ả:

- Chỉ có em mới làm được điều đó.
- Đúng, anh biết thế là tốt.

Sau đó, chỉ còn hai người trong phòng riêng của Stukeley. Sau cùng thì anh đã có thể uống mừng thuyền trưởng. Anh uống, uống mãi nguồn máu ngon lành của Shanti. Cô kêu lên:

- Ngừng lại! Ngừng lại!

Ngước nhìn mặt cô đang nhăn nhó, anh ngừng lại một lúc. Môi ướt máu, vẻ mặt hồn nhiên, anh hỏi:

- Có chuyện gì vậy?
- Anh uống nhiều quá! Uống vậy đủ rồi.
- Vô lí. Vội lại, máu em ngon tuyệt.

Cô lùi khỏi anh, lặp lại:

- Đủ rồi.
- Sao em biết?

- Tôi đã làm việc này nhiều lần. Trước khi được chuyển sang anh, tôi đã là người hiến máu cho trung úy Furey từ lâu rồi, anh không nhớ sao?

Trong giọng cô, anh nghe có vẻ tự ái bị tổn thương - bị giáng cấp từ người hiến máu của một trung úy xuống một kẻ không cấp bậc.

- Anh chàng trung úy đó chắc chắn không ham muốn mãnh liệt như anh. Như mọi người nói thì anh ta chỉ là một thanh niên còn trẻ. Còn anh là một người đàn ông hoàn toàn trưởng thành rồi.

- Anh ấy cũng ham muốn mãnh liệt cho đến khi... gặp những khó khăn hiện thời.

Giọng Stukeley thoáng vẻ mĩa mai:

- Phải rồi! Bây giờ anh ta hoàn toàn không thích máu của em nữa.

- Chuyện đó không hề liên quan tới em.

- Thiết tưởng em nên biết ơn anh. Trông kìa, em đang nhăn nheo như một quả mận già thì anh tới, vừa đúng lúc để nhận máu em.

- Ôi may quá! May mắn cho tôi quá! Này, Stukeley, nên nhớ là anh cần tôi.

- Đúng, Shanti và cũng nên nhớ là *em* cần *anh*. Không có nhau, chúng ta chẳng là gì.

Stukeley lại cúi xuống ngực cô. Dù cố chống cự, một lần nữa cô cảm thấy miệng anh lại ngoạm chặt lên làn da mình.

Boong tàu vắng vẻ, Stukeley leo lên để hưởng chút không khí mát mẻ. Anh phấn chấn vì huyết quản mới tiếp nhận nguồn máu tươi lành. Máu của Shanti cũng sôi nổi như chính cô. Anh và cô ta là một cặp đôi tương xứng. Anh thích yếu tố mèo và chuột trong mối quan hệ giữa hai người. Nếu đôi khi anh cảm thấy mình như con chuột nhắt và cô ta như một con mèo cũng chẳng sao, có hại gì đâu?

Thấy một hình dáng quen quen dựa lan can tàu, anh lên tiếng:

- Chào người đẹp!

Quay lại, đôi mắt lớn của Darcy nhìn thẳng anh.
Giọng cô có vẻ e dè:

- Chào.

Đến bên cô, anh nói:

- Cô thất vọng về tôi nhỉ.

- Thất vọng?

- Cuộc khiêu vũ đó. Biết là mình hơi quá bốc đồng, nhưng tôi vui quá. Lúc trước tôi hoàn toàn tuyệt vọng, nhưng bây giờ - từ khi tới đây, mọi chuyện đã khác. Cô hiểu chứ?

- Tôi hiểu. Nhưng anh phải thận trọng. Đôi khi nên cố kềm nguồn vui của mình lại, vì tôn trọng thuyền trưởng.

Anh cười lớn:

- Nhưng chắc chắn thuyền trưởng muốn chúng ta vui vẻ hạnh phúc.

- Thuyền trưởng mong muốn những điều tốt đẹp nhất cho chúng ta. Chúng ta phải tôn trọng nguyện vọng của ông.

- Nguyện vọng? Hay quy tắc?

Anh thấy mình đã đưa vấn đề đi quá xa. Không muốn làm cô buồn, anh dịu giọng:

- Đêm dễ thương quá, phải không? Thật êm đêm. Nhìn những ngôi sao kia.

Cả hai cùng ngược nhìn trời. Quả vậy, đêm nay bầu trời đầy sao.

Buồn rầu nhìn lại Darcy, Stukeley nói:

- Nhưng cô biết gì không? Cô Flotsam, cô biết gì không? Đêm nay trên trời đã bị mất một ngôi sao.

Darcy thở dài:

- Làm ơn đừng phỉnh phờ tôi bằng câu nói cổ lỗ đó nữa.

Anh hỏi, ngây thơ như nai tơ:

- Câu gì?

- Anh biết mà. Vì sao tôi từ trời lạc xuống trần.

Đưa nắm bàn tay ra, anh nói:

- Không, không là cô, mà là cái này.

Anh xòe bàn tay để lộ ra một cái trâm cài áo, bằng kim cương hình ngôi sao băng.

- Tặng cô.

Darcy ngẹn thở, rồi ngập ngừng nói:

- Không, thật sự rất dễ thương, nhưng anh không phải làm thế.

- Làm gì?

- Cho tôi những cái này.

- Vì sao?

- À, vì... sẽ làm Shanti ghen tức.

- Shanti? Sao lại ghen? Tất nhiên tôi biết ơn, biết ơn sâu sắc những gì cô ấy làm cho tôi. Nhưng cô ta chỉ có thể đáp ứng được một nhu cầu cho tôi. Cô Flotsam, trong khi cô... Chắc, tôi thấy xấu hổ nếu nói thêm mấy lời sắp tới. Liệu tôi có thể cài chiếc trâm này lên áo cô không?

Darcy cúi thấp đầu:

- Thôi được, nếu anh khẳng khẳng như vậy.

Anh nhích lại gần, cài cái trâm lên áo cô, thận trọng không làm sòn lớp vải quý.

- Rồi. Đẹp quá!

- Đẹp thật! Cảm ơn ông Stukeley.

- Xin gọi tôi là Jez. Mà... tôi đâu có khen cái trâm đẹp.

Darcy lắc đầu quày quặt. Anh ta cứ như sức mạnh của tạo hóa. Không ngăn lại nổi. Đầu tiên là buổi khiêu vũ, giờ đến vụ này.

- Chúng tôi sẽ phải làm gì với ông... à, anh Jez, chúng tôi sẽ phải làm gì với anh đây?

CHƯƠNG BA MƯƠI TÁM

Người hùng rực sáng

Đồng đội của Connor vui mừng hơn hở. Theo tin tức thu thập được, vụ đánh cướp Pháo Đài Hoàng Hôn đã thành công lớn. Chưa bao giờ cả hai tàu *Diablo* và *Typhon* chất đầy tài sản quý giá đến thế. Chiến dịch hoàn thành mà không tổn thất một mạng người. Và dường như mọi người đều biết rõ ai đã đem lại chiến thắng này.

Vỗ lưng Connor, Gozalez nói:

- Đáng nể thật, anh bạn. Chúng tớ ở trên boong đều thấy cậu hạ thằng cha đó ra sao!

Một thủy thủ tàu *Typhon* nói:

- Nếu không có cậu, tất cả đều tan vỡ. Cái thằng ngốc Moonshine đó suýt làm hỏng hết, nhưng cậu đã cứu một bàn thua trông thấy!

Tứ lúc trở lại tàu, Cate vẫn ở bên Connor. Cô nói:

- Khá lắm, Connor. Cậu đã làm đúng theo yêu cầu.

Nó nhìn Cate, cố hiểu những lời cô nói, nhưng toàn thân run rẩy đến không tự chủ được. Nó cố lắp bắp:

- Tôi... giết... Tôi... đã... giết...

Choàng tay ôm nó, Cate lắc đầu:

- Cậu đã làm nhiệm vụ, Connor. Nếu cậu không giết hẳn thì bây giờ Moonshine Wrathé đã chết rồi. Cậu chỉ làm nhiệm vụ của mình thôi.

Nhưng Connor không thể nhìn sự việc theo cách đó. Trong thâm tâm, nó cảm thấy hai bàn tay như hai bàn cân. Một bên là Moonshine, một bên là nhân viên an ninh Alessandro. Làm sao có thể nói ai đáng sống, ai đáng chết hơn? Nó hỏi:

- Moonshine đâu?

- Không biết, nhưng chắc chỉ quanh đây thôi. À, nó kia rồi. Moonshine! Moonshine, lại đây!

Không! Connor không muốn gặp nó. Nhưng quá muộn rồi, thằng Moonshine đang thông dong tiến tới. Nó đã thay bộ đồng phục giả bằng cái quần jean ôm và áo thun thường lệ.

Vừa lại gần Connor, nó vừa nói:

- Ê, cảm ơn đã giúp một tay.

Connor gượng cười:

- Không có chi.

- Không đùa đâu, thằng cha đó khiếp thật. Tớ nợ cậu một bàn.

Nó búng ngón tay, rồi quay đi ngay.

Tớ nợ cậu một bàn. Đối với nó chỉ có thế thôi sao? Nó suýt chết. Hành động của nó đã đẩy cả Connor và Cate vào thế hiểm nghèo. Nó gần như phá hỏng toàn bộ kế hoạch. Connor đã giết một mạng người vì nó.

Nhưng với hoàng tử cướp biển, tất cả những việc này chỉ là chuyện nhỏ. Nó hoàn toàn phui tay, sẵn sàng bỏ sự cố lại phía sau.

Cate nói:

- Tôi biết cậu đang nghĩ gì. Tôi thấy điều đó trong mắt cậu. Tôi và cậu đều đã ở đó. Cần có thời gian để cậu quên. Nhưng Connor, tôi tin là cậu sẽ quên được.

Thêm nhiều thành viên trong nhóm tấn công tiến lên nói lời cảm ơn và ca ngợi Connor. Lời nói và khuôn mặt họ bắt đầu mờ nhạt. Nó cảm thấy như sương mù đang xuống, ngăn cách nó với họ. Họ chạm vào nó, vỗ vai và siết chặt tay nó. Tuy nhiên, họ như đang ở thế giới khác. Nó cảm giác như đang chỉ một mình, lạnh lẽo, trống trải. Nó không thể ngừng run rẩy.

- Đây.

Quay lại, nhưng nó nhận ra Cate không nói với nó, mà với Bart:

- Connor không được khỏe. Nhưng sau những sự việc đó cũng không có gì ngạc nhiên.

- Đúng vậy.

Bart nói rồi ngồi xuống, choàng vai Connor:

- Tất cả tội mình đã từng trải qua chuyện này. Chúng mình sẽ giúp cậu vượt qua. Một hành trình khó khăn, nhưng chúng mình sẽ đưa cậu vượt qua.

Connor lẩm bẩm:

- Anh ta không đáng chết. Anh ta không cần phải chết, nếu Moonshine dừng hành động như thế...

Cate nói ngay:

- Nghĩ thế không được. Cậu không thể xoay ngược thời gian đâu. Nó đã xảy ra như cách phải xảy ra. Điều đáng tiếc là chúng ta phải làm những gì đã làm. Nhưng cậu thấy hai tay an ninh đó đã rút dao sẵn sàng như thế nào rồi. Đó là thế giới họ sống, thế giới chúng ta sống. Sống bằng dao kiếm, chết vì dao kiếm.

Chỉ vậy thôi sao? Triết lí sống của Cate chỉ đến thế thôi sao? Nó không làm Connor nguôi ngoai được chút nào. Thành linh nó cảm thấy kiệt sức, dường như cạn kiệt sinh lực và sắp gục xuống. Nó nói không thành lời:

- Tôi mệt quá.

Bart nói:

- Để tôi đưa cậu xuống giường. Chúng tôi sẽ lau rửa sạch sẽ cho cậu, để cậu nghỉ ngơi. Đêm nay sẽ có buổi tiệc mừng và cậu sẽ là người hùng sáng chói nhất.

- Không mừng gì hết. Tôi là một kẻ sát...

Cate kêu lên:

- Connor, cậu đừng nói thế. Đêm nay sẽ có tiệc mừng. Điều tốt nhất cậu có thể làm là tham gia cùng mọi người. Bây giờ rửa ráy, nghỉ ngơi đi. Chúng tôi sẽ gặp cậu trong bữa ăn tối.

Cô quay sang Bart:

- Đưa cậu ấy vào phòng tôi. Nghỉ ngơi trong phòng kín đáo sẽ tốt cho cậu ấy hơn. Ở lại với cậu ấy nếu cậu thấy như vậy có ích.

Bart ân cần nói:

- Nào, đi thôi, Connor. Tôi đưa cậu xuống thang.

Anh giúp Connor đứng dậy. Nó cảm thấy thân thể như bằng đất sét, nặng nề, không ra hình dạng gì, vụng về lúng túng. Chẳng bị vết thương nào, nhưng vẫn phải dựa vào Bart, cùng tiến qua boong tàu.

Khi đi qua những đồng đội tinh thần đang phấn chấn, họ tiếp tục cảm ơn và chúc mừng nó.

- Cừ lắm, bồ!

- Anh bạn rất cừ!

- Moonshine nợ cậu cái mạng của nó đó!

Những lời ca tụng trút lên nó. Chẳng có nghĩa gì. Trong tâm trí nó chỉ nhìn thấy bàn tay của mình nắm kiếm, xả xuống giữa xương vai Alessandro. Rồi là máu - máu phun lên ướt sũng áo anh ta và cả áo nó, ràng buộc hai người với nhau. Mỗi liên kết vĩnh viễn của kẻ giết người và người bị giết.

- Connor! Connor! Connor!

Bart kéo nó quay lại, đối diện đám đồng đội ông đàn bà đang cùng đồng thanh hô vang tên nó. Connor đảo mắt khắp boong tàu. Giọng họ như lên cơn sốt. Trong đầu nó, ý nghĩa và lời nói của họ thoát đổi thay. Bây giờ nó thấy mắt họ giận dữ và họ đang hô vang: "Sát nhân! Sát nhân! Sát nhân!". Nó bật kêu lên:

- Thôi đi! Bảo họ thôi đi!

- Mau, chúng ta ra khỏi đây.

Connor đã ở lại trong đài hải đăng. Nó bảy tuổi và vừa thức dậy sau giấc ngủ ngon lành thoải mái. Cố

mở mắt, nó thấy quà đầy chân giường. Cứ như sinh nhật của nó hay lễ Giáng Sinh - không, cả hai kết hợp làm một. Khắp phòng đều có quà - những hộp rực rỡ thất ruy-băng tràn ngập mặt sàn. Chẳng hiểu bằng cách nào, cha và chị nó vượt qua biển quà đến bên giường. Grace nói:

- Thấy chưa, nó thức dậy rồi.

Trên tay cô là một ly sữa lắc, với kem và hàng ngàn ngàn mảnh sô-cô-la li ti bên trên.

Rón rén, Grace đặt ly lên bàn kế bên Connor. Rồi cha nó lại gần hai chị em, tay cầm một khay bánh - những cái bánh sô-cô-la to đùng phủ đầy dừa nạo mịn màng, trắng nõn. Toàn những món khoái khẩu của nó.

Grace nói:

- Cha và chị làm cho em đó.

Cha nó mỉm cười nói thêm:

- Để chúc mừng con! Chúng ta rất hạnh diện vì con!

Cả hai cúi xuống, nói:

- Chúc mừng con lần đầu giết người.

Khi hai khuôn mặt áp xuống gần hơn nữa, nó bật kêu lên. Mở mắt, nó thấy đang ở một nơi xa lạ. Mất một lúc nó mới nhớ lại. *Mình đang ở trên tàu cướp biển. Tàu Diablo. Đây là phòng Cate. Bây giờ mình là một cướp biển. Một kẻ...*

Nó không thể nói ra từ đó, dù chỉ nói với chính mình. Phải chi nó có thể ngủ và đừng tỉnh lại - mặc dù giấc mộng đã qua rồi, thậm chí ngủ cũng chẳng mang lại cho nó được chút khuây khỏa nào.

Vừa vươn mình trên giường, nó chợt nhìn thấy vật đó nằm trên mền, ngay bên cạnh. Đó là một tượng gỗ nhỏ, chạm trổ hình một người đàn ông. Cầm lên, nó thấy vết máu ngay nơi trái tim tượng.

Tim Connor đập thành thịch, đầu như sắp rạn nứt. Bức tượng này là gì? Trong khi nó ngủ, ai đã vào phòng và đặt tại đây? Bức tượng này mang ý nghĩa gì?

CHƯƠNG BA MƯƠI CHÍN

Thuyền trưởng máu

Trùng trùng nhìn tượng gỗ được đeo gọt thô lậu, hai tay Connor bắt đầu run rẩy. Dù vết sẹo vùng về nhưng rõ ràng là hình dạng một con người. Và cũng không nghi ngờ gì, rằng vết đỏ nằm ngay nơi trái tim của cơ thể. Trong khi đứng sững sờ, Connor càng tin chắc vết đó là máu. Máu máu đã chuyển từ ướt sang khô. Trong đầu nó tràn ngập hình ảnh máu của Alessandro phun từ vết thương toang hoác lên áo nó. Không bao giờ nó quên được màu đỏ đó. Run rẩy, nó nắm chặt tượng gỗ trong tay. Phải tập trung. Nguy hiểm đã cận kề. Có kẻ đã gửi thông điệp cho nó. Đây là bùa ngải - hoặc nếu không, thì đây cũng là một loại lời nguyền. Có kẻ mưu toan trả thù, không chỉ gửi tín hiệu rõ ràng, mà chúng còn tìm cách lên được tàu *Diablo*, vào hầm phòng này. Ngay lúc này, rất có thể chúng vẫn đang ở trên tàu... Một bàn tay đặt lên vai làm nó lạnh toát người.

Thình lình, không hiểu sao, Connor hoàn toàn tập trung vào hai nắm đấm. Quay phắt lại, nó nện thẳng vào mặt đối phương. Nó nghe một tiếng kêu đau đớn, rồi một thân hình nặng nề đổ sụp xuống sàn. Quay nhìn, tim nó thất lại. Nằm trên sàn, máu mũi chảy đầm đìa, là Bart.

Connor la lên:

- Ôi, mình xin lỗi!

Bart lắc đầu:

- Không sao đâu, bồ. Đáng lẽ mình phải thận trọng hơn khi tới sau cậu như vậy.

Đưa tay áo lên chặn máu, anh tiếp:

- Thấy cậu run rẩy, mình định trấn an, không ngờ.

Chậm rãi lắc đầu, Connor không còn biết mình là ai nữa. Mọi thứ đều lộn xộn. Xung lực rần rần trong huyết quản. Thân xác như của người khác, không kiểm soát nổi. Nó đã nện Bart một cú đấm hiểm ác. Sau đó có thể là gì nữa? Trở thành kẻ sát nhân, thú tính được buông thả bất ngờ như vậy sao?

Chỉ tượng gỗ Connor đang nắm trong tay, Bart hỏi:

- Cái gì thế?

Cúi xuống, đưa tượng tới gần Bart, Connor nói:

- Không biết. Thức dậy, mình thấy nó trên mền. Nhìn này, nó dính máu. Bùa chú hay gì đó.

- Đưa cho tớ.

Nhưng vừa chạm tay vào tượng gỗ, đầu óc anh bỗng quay cuồng, rồi lại ngã nhào xuống sàn.

Connor vội vàng quì gối, vỗ mạnh lên mặt bạn:

- Bart, Bart, không sao chứ? Bart, tỉnh lại!

Bart từ từ mở mắt:

- C á á á i gì ? Đã xảy ra chuyện gì?

- Cậu bị ngất, nhưng chỉ một giây thôi. Bây giờ tỉnh rồi.

Connor nhìn quanh, tìm một thứ gì đó lót dưới đầu cho Bart thoải mái. Khi vói tay lấy một cái gối của Cate, đặt dưới cổ bạn, nó nhớ lại đêm đầu tiên trên tàu *Diablo*. Bart đã nhường giường cho nó, còn anh ngủ dưới sàn, gối đầu bằng túi quần áo. Connor run sợ. Mới chỉ bốn tháng, nhưng quá nhiều chuyện đã xảy ra. Lúc đó nó chỉ là một đứa con trai. Bây giờ nó đã khác. Một người đàn ông? Chưa chắc. Giết một người là đương nhiên thành đàn ông sao? Nó không có cảm giác đó. Nó cảm thấy giống một con thú hoang dã hơn. Quá nhiều điều đã đổi thay.

Connor nói:

- Để mình tìm người giúp.

- Không sao đâu. Mình chỉ cần nghỉ một chút. Đây, đưa cho mình chai nước.

Connor mở nắp chai cho bạn. Bart tu ừng ực, rồi nói:

- Cám ơn. Khá hơn rồi.

Connor nhìn bạn:

- Mình thật sự rất tiếc. Mình không cố ý làm đau cậu.

- Tất nhiên. Cậu không cần xin lỗi. Hiện giờ cậu đang trải qua một khoảng thời gian rất căng thẳng. Mình biết mà.

Anh nắm lấy bàn tay Connor. Cái nắm tay mạnh mẽ của Bart làm nó bình tĩnh lại.

- Connor, điều cậu đang trải qua là những gì gay go nhất mà cậu chưa từng gặp. Nhưng tất cả chúng tôi đều ở bên cậu. Chúng tôi có thể giúp cậu.

Những lời nói thật rõ ràng. Chẳng khác nào anh ta bảo: “Bây giờ cậu là một tên sát nhân rồi. Trên tàu này, chúng ta đều là sát nhân. Nhưng đã giết người một lần, lần sau - và lần sau nữa - cậu sẽ thấy dễ hơn. Chẳng bao lâu, cậu sẽ kết liễu một mạng người nhẹ nhàng như chớp mắt”.

Bart nói:

- Một người vì mọi người.

Nhưng Connor chìm trong mơ màng suy nghĩ. Anh nhắc lại:

- Một người vì mọi người.

Connor nhìn bàn tay hai người đang nắm lấy nhau. Nó không thể nhìn vào mắt Bart. Không thể để anh ta thấy sự sợ hãi lẫn ghê tởm trong mắt nó. Nó lăm bầm:

- Mọi người vì một người.

- Đúng vậy. Chúng ta sẵn sóc lẫn nhau. Giống như chúng ta đã từng làm. Giống như chúng ta sẵn sóc Jez, khi sống và sau khi chết.

Thình lình, Connor cảm thấy cần thoát khỏi nắm tay của Bart. Cần thoát khỏi căn phòng tù túng này. Tay kia vẫn nắm bức tượng gỗ, nó mau chóng quyết định:

- Tôi phải đi. Tôi phải đi gặp thuyền trưởng Wrathe.

- Được.

Bart cười như không có chuyện gì xảy ra, buông tay Connor với một cái siết mạnh cuối cùng, rồi nhắm mắt

nằm xuống lại. Anh ta rũ bỏ chuyện chết chóc khỏi đầu để dành thế sao? Ôi, Connor chưa đến mức đó và nó không muốn giống vậy.

Cửa phòng thuyền trưởng Wrathé để ngỏ. Connor lao vào, tiến qua kho tàng quen thuộc mà thuyền trưởng đã thu thập trong những chuyến hải hành và đánh cướp được phân loại ngăn nắp.

Từ cuối phòng, Connor nghe tiếng chuyện trò, có cả tiếng Molucco. Đúng vậy, khi đi qua con voi bằng ngọc, nó thấy thuyền trưởng Wrathé và Cate đang đứng uống rượu, giữa đồng chiến lợi phẩm mới. Con rắn Scrimshaw đang lơ lờ cuốn quanh pho tượng Michaelangelo* như kiểm tra chất lượng hàng hóa.

Ngược nhìn, Molucco cười nói:

- A ha! Nhân vật chính đây rồi! Nhấp chút rượu chứ, Connor?

Ông ta nâng bình bạc lên, nhưng Connor lắc đầu. Cate hỏi:

- Chuyện gì vậy, Connor? Cậu đang run lên kìa.

Nó đưa bức tượng gỗ về phía họ:

- Cái gì đây?

Cầm lấy, Molucco quay bức tượng trong bàn tay, hỏi:

- Cậu lấy ở đâu?

- Trên mền. Đang ngủ trong giường của Cate, thức dậy, tôi thấy nó tại đó. Phải có kẻ nào đó vào phòng khi tôi đang ngủ... Đó là máu thật, đúng không?

* Michaelangelo là kiến trúc sư, họa sĩ, nhà điêu khắc thời Phục Hưng ở Ý.

Molucco đưa tượng lên gần mắt rồi gật gù:

- Phải, chính xác là máu.

- Đó là bùa chú. Chúng tôi trả thù vì những gì tôi đã làm. Vì chuyện tôi giết nhân viên an ninh đó. Nhưng sao chúng có thể tìm ra tôi? Sao chúng có thể lên tàu?

Cate nói:

- Bình tĩnh, Connor.

Bình tĩnh? Sao cô ta có thể nói đến chuyện bình tĩnh khi có một kẻ thù trên tàu? Khi bất kì lúc nào, không chỉ Connor, mà toàn thể thủy thủ đoàn cũng có thể bị tấn công?

Molucco bảo nó:

- Ngồi xuống, Connor.

- Nhưng...

- Ngồi xuống!

Lần này, giọng ông ra lệnh. Connor ngồi xuống một gối đệm trên sàn. Hai chân nó vẫn không chịu yên, ngo nguẩy như sẵn sàng phóng chạy.

Nâng niu tượng gỗ trong bàn tay, Molucco nói:

- Ta biết vật này là gì. Ta cũng biết nó từ đâu tới. Ta biết đây là máu của ai. Bây giờ...

Túm tít cười, ông nâng bình rượu rót một chút vào cốc:

- Uống đi. Nó sẽ làm thần kinh cậu dịu xuống.

Connor cầm cốc trong tay, thoáng nhìn chắt lòng màu đỏ đã làm nó muốn ói, một lần nữa nó lại nghĩ đến máu, nhưng biết là thuyền trưởng sẽ không cho

phép nó được từ chối. Nhấp một chút xú, nó đặt cốc xuống.

Molucco hỏi:

- Không sao chứ?

Nó gật.

- Vậy thì nghe đây. Chàng trai của ta oi, tượng này gọi là Thuyền Trưởng Máu. Không là một lời nguyện đầu. Trái lại, đây là một quà tặng, một phong tục cướp biển cổ xưa mà một số tàu vẫn còn giữ lại. Khi một cướp biển non trẻ lần đầu tiên hạ sát, cậu ta hoặc cô ta sẽ được trao tặng một Thuyền Trưởng Máu. Như cậu thấy đó, nó được chạm khắc theo hình dáng một con người, dù...

Nhìn sang Scrimshaw, ông tiếp:

- ... không có tài của Michealangelo! Nhưng máu thì là thật. Máu của một thuyền trưởng.

Connor nhú mày:

- Đây là máu *ông*? Ông đã cho tôi tượng này?

- Không. Ta không theo tục lệ này. Đây là của em trai ta. Máu của Barbarro.

- Nhưng vì sao?

- Một cách tỏ lòng quý trọng. Vợ chồng thuyền trưởng Wrathe đều biết sự dũng cảm của cậu và cảm ơn cậu đã cứu con trai họ.

Connor lắc đầu:

- Họ ban cho tôi vì tôi đã giết người?

- Không đơn giản thế đâu, Connor. Cậu không chỉ giết một tên an ninh. Cậu đã thực hiện một hành động

thật sự can trường, đầy dũng khí. Cậu đã chỉ hành động khi cần thiết, cứu một đồng đội...

Connor bật cười ngoài ý muốn:

- Là Moonshine? Thậm chí tôi không *ưa* nó. Nói thật là tôi ghét nó.

- Càng thêm lí do để chúng tôi cảm ơn cậu. Cậu đã gạt sang một bên những bất đồng, cảm tính cá nhân, để hành động vì lợi ích chung.

Ông đưa bức tượng cho Connor:

- Cầm lấy, con trai, và hãy giữ nó bên mình. Nó sẽ nhắc nhở cậu ngày đầu tiên trở thành một cướp biển thật sự.

Đầu óc Connor rối bời. Nó đã từng có khái niệm lãng mạn về nghề cướp biển. Đã từng mơ làm thuyền trưởng trên một con tàu của riêng mình. Và, trong những giấc mơ đó, có rất nhiều màn quyết chiến. Nó mê chiến đấu, mê những chiêu thức kiếm thuật và võ thuật tuyệt vời. Nhưng không một lần, không hề một lần trong những giấc mơ đó, nó cướp đi sự sống của người khác. Không một lần nó đứng nhìn máu trào ra từ huyết mạch người khác như một dòng sông u ám. Đây không là những gì nó tìm kiếm. Không là những gì nó mong muốn.

Connor nhìn xuống bức tượng với vệt máu Barbarro Wrathe. Một quà tặng. Nó không ao ước một món quà như thế này. Bức tượng nhỏ xấu xa sẽ chỉ nhắc nhở nó mỗi ngày về hành vi ghê tởm trong cuộc đời niên thiếu của nó. Nắm bức tượng trong tay, nó cảm thấy hai mắt

cay xè. Nhưng không thể khóc. Không thể khóc trước mặt họ. Nó nhắm mắt lại, và ngay lúc đó khuôn mặt chị nó hiện ra thật rõ ràng. Cô lom lom nhìn nó với tất cả cảm xúc mãnh liệt. Không cách nào lẩn tránh được cái nhìn của chị, nó nói:

- Em xin lỗi vì đã làm một điều khủng khiếp. Em đã làm chị thất vọng.

Ánh mắt Grace không một chút bao dung. Hai mắt màu ngọc bích lạnh lẽo như mặt hồ đóng băng nhìn thẳng nó. Cô gật đầu nói:

- Đúng. Đúng là em đã làm chị thất vọng.

CHƯƠNG BỐN MƯƠI

Hai lá thư

Thuyền trưởng Wrathé kính mến,

Rất tiếc, nhưng tôi phải ra đi. Tôi biết như vậy là vi phạm hợp đồng, nhưng không còn biết làm gì khác hơn. Tôi đã lừa dối ông và tất cả bằng hữu trên tàu Diablo. Tôi không cố tình làm thế. Tôi đã tưởng mình có thể thành công trong việc trở thành một cướp biển, nhưng bây giờ tôi biết là tôi chỉ tự phỉnh phờ mình suốt thời gian qua.

Sau những gì xảy ra tại pháo đài, mọi người làm như tôi là một loại anh hùng. Nhưng tôi không là bất cứ kiểu anh hùng nào. Tôi biết mình là gì, nhưng không thể tự viết về mình trên giấy. Thậm chí tôi cũng không tìm được lời để nói ra. Cate

và Bart bảo tới lúc thích hợp tôi sẽ chấp nhận chuyện này. Có thể, nhưng ngay bây giờ tôi cảm thấy không thể chịu đựng nổi. Nếu ở lại, tôi sẽ chẳng có ích gì cho ông, vì vậy tốt hơn là tôi nên ra đi và bằng cách nào đó giải quyết chuyện này nếu tôi có thể.

Tôi không biết mình sẽ đi đâu. Tôi nghĩ, đó là điểm mấu chốt.

Cám ơn tất cả những gì ông đã dành cho tôi,

*Chân thành biết ơn,
Connor Tempest*

T.B. Cate và Bart - cám ơn rất nhiều về những gì hai người đã làm cho tôi. Hai người là những người bạn tốt nhất mà tôi có được. Đáng lẽ tôi nên viết thư riêng, nhưng không có thời gian. Tôi phải đi khỏi đây. Mong hai người thông cảm. Mong hai người biết rằng cả hai có ý nghĩa với tôi đến thế nào. C.

Connor đọc lại, bỏ vào một phong bì, rồi viết tên người nhận "Thuyền trưởng Molucco Wrathe". Sau đó, nó cầm lá thư thứ hai, đọc lần cuối cùng.

Chị Grace yêu quý,

Thật tình em không biết vì sao lại viết thư cho chị. Dù không biết gửi cho chị bằng cách nào. Nhưng có điều gì đó thúc ép em viết những dòng này ra giấy, vì vậy em sẽ làm vậy.

Em đã quá hăng hái trở thành một cướp biển, làm ngơ trước sự lo lắng của chị, và mặc dù chưa bao giờ chị chấp thuận chuyện này. Nhưng như thường lệ, chị đã đúng. Em nghĩ, mình chỉ có một cái tài nhằm mắt làm liều, để bây giờ phải thấy những gì tại đây. Trong khi chị biết nhìn xa trông rộng. Em đoán, chị đã biết những gì sẽ xảy đến cho em. Chị đã biết từ lâu, con đường này sẽ đưa em tới đâu, trước khi em gặp phải.

Ôi, trên một phương diện nào đó, chị đã toại nguyện rồi. Em sắp rời khỏi con tàu Diablo. Và sẽ không trở lại. Em không là cướp biển.

Em là gì? Ngay lúc này, em chỉ có một câu trả lời cho câu hỏi đó và không là câu trả lời em có thể đương đầu, và chắc chắn không dám chia sẻ với chị.

Em đi - không biết đi đâu và bao lâu. Ngoài kia, đại dương bao la, em tin chắc sẽ dễ dàng tìm được một chốn dung thân.

Hi vọng chị đang sống tốt - dù sao cũng khá hơn em. Tự đáy lòng, em luôn cảm thấy như vậy. Có lẽ chị đã chọn con đường tốt hơn em. Nhắc lại, em không thể nhìn thấu đáo nỗi điều gì. Nhưng chị, luôn nhìn xa hơn.

Như đã viết ở đầu thư, không hiểu sao em viết cho chị. Dù biết không thể gửi tới chị.

*Hãy nghĩ về em với sự hiền hòa bao dung.
Bảo trọng!*

*Em trai chị,
Connor x*

Connor xếp lá thư làm ba, bỏ vào phong bì, đề tên người nhận là Grace. Cầm hai lá thư, quây túi quần áo lên vai, Connor tiến lên boong chính. Trên boong hoàn toàn êm ắng. Mọi người đang chuẩn bị cho buổi tiệc mừng đêm nay. *Diablo* neo song song bên *Typhon* trong một bến cảng nhỏ. Những con thuyền nhỏ đã được hạ xuống mặt nước.

Connor lặng lẽ bước qua boong. Phòng thuyền trưởng *Molucco* đóng kín. Lùa bao thư dưới cửa, rồi nó rào bước qua boong. Chưa bị ai bắt gặp, nó bắt đầu leo thang xuống cầu phao bên dưới.

Cứ như con thuyền nhỏ đang chờ nó lấy trộm. Đáng lẽ nó phải cảm ơn vụ này trong thư. Quá muộn! Bây giờ có thể thuyền trưởng đã về phòng, nhật phong bì lên rồi. Connor nhảy vào thuyền, bắt đầu tháo dây neo. Rồi, nó nhẹ nhàng cho thuyền rời cảng và bắt đầu con đường riêng của nó.

Khi nhìn lại cặp tàu cướp biển, nó ràn rụa nước mắt. Một trong hai tàu kia đã như mái ấm của nó. Nhưng đã thành ảo ảnh. Tất cả đã là một ảo ảnh khổng lồ.

Ra tới biển cả, nó còn việc cuối cùng phải làm. Cầm bao thư đã viết tên người nhận là Grace, nó xé cả phong bì và lá thư bên trong. Xé, xé mãi, cho tới khi thành những mảnh li ti như hoa giấy, bay là tả hai bên thuyền và trên mặt nước. Nó nhìn những con chữ bị xé nhoe đi trước mặt, không biết vì nước biển hay vì nước mắt.

Đang đi dọc hành lang, Grace bỗng choáng váng. Cô nhắm mắt, vịn tay lên tường, cố đứng vững vàng. Trong đầu cô tràn ngập những dòng nước chảy xiết. Cô nhắm mắt, hi vọng tập trung vào hình ảnh đó rõ ràng hơn. Có hiệu quả.

Bây giờ cô nhận ra dòng nước không hung hãn như cô tưởng lúc đầu. Không là mưa giông cuồng nộ, chỉ là nước biển. Cô thấy những mảnh vụn trôi trong nước. Giấy. Rồi cô thấy những dấu vết trên giấy mà cô nghĩ là mình hiểu.

Cô nghĩ, *mình phải chấp nổi chúng lại. Đây là một cách kiểm tra.* Có thể do Mosh Zu đã gửi tới cho cô. Mất

nhắm chặt, cô bắt đầu dò tìm những mảnh giấy trong nước. Tìm được mảnh nào, cô đưa ngay vào trung tâm thần kinh thị giác. Một lúc sau, không còn thấy mảnh nào nữa. Chắc chỉ có thể thôi. Bây giờ tới lúc lắp ghép trò chơi ráp hình.

Khó hơn cô tưởng, vì không đủ đội nhưng nước chuyển động mạnh. Vừa đặt một mảnh vào vị trí, lại bị làn nước xô đi. Không! Cô không chịu thua. Biết là phải tận dụng hết năng lực, nhưng cô nhất quyết làm bằng được. Khi ghép được hai mảnh với nhau, cô nhận ra nét chữ. Giật mình khiếp đảm, nhưng cô đã hiểu. Đây không là một bài kiểm tra. Đây là một điều thực tế.

Đầu cô nhúc nhối vì nỗ lực. Vô cùng muốn mở mắt cho con đau dịu một chút, nhưng cô biết nếu mở mắt, ảo ảnh đó sẽ rời khỏi cô mãi mãi. Cô đã gần tới đích. Những mảnh giấy gần ghép xong. Bây giờ cô chỉ giữ chúng tại chỗ và đọc.

Chị Grace yêu quý

Vừa thấy nét chữ của em viết tên mình, cô đã bị xúc động mạnh. Hiếm khi em cô viết thư. Biết đây là chuyện nghiêm trọng, cô tiếp tục đọc. Khi cô đọc những dòng chứa chan cảm xúc trong thư, thì càng lúc càng khó giữ lại ảo ảnh, giữ cho những mảnh giấy gắn với nhau. Nhưng cô quyết không bỏ cuộc. Đây là chuyện quá quan trọng.

Hãy nghĩ về em với sự hiền hòa bao dung.

Đọc gần tới dòng cuối, đầu cô đau như xé, cộng thêm cảm giác khiếp đảm vì những gì em cô viết.

Sau cùng, đầu hàng cơn đau đầu, cô thả cho những mảnh giấy rải rác trôi đi, để tâm trí cô chỉ còn đầy hình ảnh của nước. Âm thanh của nước càng lúc càng lớn, màu nước càng lúc càng tối đen hơn. Cô cảm giác như mình đang chết chìm.

Cô nhận ra, chắc chắn đây là những gì đang xảy đến với Connor. Cô đã nhận thư và đây là hình ảnh những gì nó đang phải trải qua. Nhưng không có manh mối nào là nó đang ở đâu. Không có gì để cô có thể giúp em!

Ảo ảnh nước từ từ biến mất. Thành linh tất cả đều lặng lẽ. Tuyệt đối lặng lẽ và tối đen như mực.

Grace mở miệng gào lên:

- *Không!*

CHƯƠNG BỐN MƯƠI MỐT

Con thuyền trên nước

Khi Grace bước vào phòng, Mosh Zu hỏi cô:

- Bây giờ cô cảm thấy sao?

- Bình tĩnh hơn. Xin lỗi vì chuyện vừa qua. Tôi đã không kiềm chế nổi.

- Cô có mối liên kết rất chặt chẽ với Connor. Khi cậu ấy đau khổ, cô cũng đau khổ. Đó là một phần làm cô có đầy sức mạnh của một người thầy thuốc. Nhưng chúng tôi cần tác động với cô nhiều hơn nữa, để cô có thể sử dụng sức mạnh đó giúp cậu ta - và những người khác - thay vì để phí hoài khả năng đó.

Cô hơi bối rối với những lời nói của ông ta. Mosh Zu vẫn Grace tới ngồi kế bên.

- Hãy nghĩ như thế này. Chúng ta biết Connor có một mối cảm xúc nặng nề, giống như cậu ấy phải vác một gánh nặng. Hãy nghĩ đến một vật nặng mà cậu ấy nghĩ là có thể nhấc lên. Cho tôi biết, cô nghĩ đến vật gì?

Grace nhìn quanh phòng, rồi nhún vai nói:

- Một cái bàn.

- Rất tốt. Chúng ta hãy tưởng tượng là Connor nỗ lực khiêng một cái bàn. Cậu ấy khỏe, chúng ta biết điều đó. Nhưng đó không là cái bàn bình thường, mà là bàn làm bằng một loại gỗ rất nặng. Thậm chí có thể nặng hơn, như bàn làm bằng đá chẳng hạn. Tất nhiên cậu ấy sẽ phải nỗ lực nhiều hơn nữa.

Grace gật đầu. Mosh Zu hỏi:

- Cô muốn giúp cậu ấy, đúng không?

Cô lại gật.

- Vậy thì hãy cho tôi biết, cách tốt nhất giúp cậu ta khiêng cái bàn là gì?

- Khiêng đỡ nó một đầu bàn.

- Chính xác. Bằng cách chia sẻ gánh nặng. Chứ không dành hết cái bàn khỏi tay cậu ta, chuyển toàn bộ gánh nặng lên vai cô. Cô hiểu chứ?

- Tôi hiểu. Ông nói hoàn toàn có lí.

- Đó là một trong những điều quan trọng nhất mà thầy thuốc chúng ta phải học hỏi. Chúng ta không thể vác gánh nặng cho người khác. Đôi khi, có thể việc ấy sẽ rất cảm dỗ, nhưng sẽ đem lại kết quả ngược lại. Khi bắt đầu len lỏi vào cảm xúc người khác, luôn có một hiểm họa rình rập, chúng ta rất có thể chết chìm trong họ.

- Vậy thì chúng ta *có thể* làm gì để giúp Connor?

- Ồ, có rất nhiều cách.

Đứng dậy, Mosh Zu tiến lại một kệ cao cuối phòng, rồi trở lại với một cái bát lớn, nhưng nông lòng, gò bằng

đồng. Khi ông đặt cái bát xuống sàn giữa hai người, Cate thấy bát đầy nước. Tiếp theo, Mosh Zu lấy từ túi ra một cái chai nhỏ, mở nắp, trút hết vào trong bát.

- Mực của cá mực.

Ông nói, rồi nhúng ngón tay vào bát, quậy nhẹ nhẹ cho đến khi mực hòa đều vào nước.

- Chúng ta cần mặt nước càng đen và phản chiếu càng tốt.

Grace bắt đầu cảm thấy tò mò.

Mosh Zu vừa lau khô tay vừa nói:

- Bây giờ tôi cần cô giúp. Chúng ta phải bảo đảm sao cho những ngọn nến này phản chiếu trong nước. Cô giúp tôi di chuyển chúng được chứ?

Hai người lui tới trong phòng, điều chỉnh những chân nến cao cho đến khi ngọn lửa của mỗi cây đều phản chiếu trong làn nước màu đen. Nhìn xuống, một thoáng mắt bị lừa, Grace tưởng như đang nhìn vào một bát lửa.

- Bây giờ chúng ta ngồi.

Ngồi xuống gần cái bát, Mosh Zu đưa tay chỉ cho Grace:

- Cô ngồi đây, nhưng phải bảo đảm là không nhìn thấy bóng của cô trong nước.

Grace gật đầu, ngồi xuống.

- Tốt rồi. Bây giờ chúng ta hướng mắt vào mặt nước và bắt đầu thở sâu. Thở ra, hít vào. Thở ra, hít vào. Thở...

Khi ông tiếp tục với giọng êm đềm nhịp nhàng, Grace cảm thấy hơi thở của cô càng lúc càng sâu hơn. Cô biết mình đang tiến vào trạng thái thư giãn sâu.

Trạng thái đó cho một cảm giác thoải mái, nhưng cô biết còn điều gì đó khác nữa. Đây mới chỉ là khởi đầu một trong những giai đoạn của Mosh Zu.

- Tốt rồi, Grace. Nhẹ nhàng hé mắt. Đừng quá tập trung, quá chăm chú nhìn. Nhìn vào nước nhưng giữ thị giác mờ đi. Bây giờ hãy thả lỏng, nhìn những gì chúng ta sắp thấy.

Cô mất hết phức cảm về thời gian, không biết đã ngồi nhìn vào nước bao lâu rồi. Nhưng thình lình, cô không đang nhìn mặt nước đen phản chiếu ánh lửa nữa. Thay vào đó, cô đang nhìn biển đen và một con thuyền nhỏ tròn trĩnh, xoay trở trên mặt nước.

Chắc cô đã mỉm cười khi nghe Mosh Zu nói:

- Có, tôi cũng nhìn thấy. Bây giờ để hai mắt thư giãn, chúng ta nhìn gần hơn.

Khi ông nói, hình ảnh con thuyền càng lúc càng gần hơn, như ống kính máy ảnh đang phóng to nó lên. Bây giờ cô và Mosh Zu đã có thể thấy trên thuyền chỉ có một người.

- Connor! Em vẫn được an toàn!

Grace thì thầm. Cảm giác khuây khỏa tràn ngập khắp người cô. Mosh Zu nói:

- Phải, chúng ta đã tìm ra cậu ấy.

- Bây giờ làm gì? Chẳng lẽ chỉ nhìn thôi sao?

- Bây giờ chỉ thế thôi. Giữ sự tập trung mắt cô thật nhẹ nhàng.

Cô làm theo lời ông hướng dẫn, cảm thấy hình ảnh Connor trở nên thật rõ ràng. Cô thấy mặt em dễ dàng

như đọc trang sách. Nó có vẻ mệt mỏi, buồn phiền. Trán hằn những vết nhăn lo lắng, hai mắt thâm quầng. Trông nó như đã nhiều đêm không ngủ. Hai mắt nó xa xăm, trống rỗng vô hồn.

Mosh Zu nói:

- Trông cậu ấy có vẻ đau khổ quá, phải không?

- Phải, nhưng nó đang ở đâu? Thật sự ở trên con thuyền đó không?

- Ồ, thật chứ.

- Nhưng vì sao nó rời khỏi tàu *Diablo*? Chuyện gì đã xảy ra?

- Suyt, nếu muốn giúp cậu ấy thì đây không là vấn đề chúng ta cần hỏi. Trái lại, phải nhìn sâu hơn vào sự đau khổ của cậu ấy.

- Nhưng bằng cách nào?

- Tôi sẽ nhúng tay vào nước thật nhẹ nhàng. Tôi muốn cô làm theo. Nhưng phải rất nhẹ nhàng. Cố gắng làm xao động mặt nước càng ít càng tốt.

Grace nhìn ông ta nhúng bàn tay vào nước. Hầu như không một gợn sóng lăn tăn. Thận trọng, cô vươn tay làm theo. Khó hơn những gì đã thấy. Mặt nước nổi lên vài bong bóng. Thấy cô ngập ngừng, Mosh Zu nói:

- Không sao, cô làm tốt. Gần được rồi đó.

Được ông khích lệ, cô nhúng tay sâu hơn một chút vào nước. Ngay lúc đó cô bỗng cảm thấy choáng váng.

- Tuyệt lắm, Grace. Bây giờ điều quan trọng nhất là phải hoàn toàn bất động. Giữ nhịp thở, nhưng cố đừng lay động dù là một bắp thịt. Hãy rắn như đá,

nhưng để cảm xúc dội lên cô, như cô là một tảng đá nằm giữa đại dương vậy.

Quả đúng vậy, cảm giác như một con sóng cảm xúc đang tấn công cô.

- Cảm thấy chúng không, Grace?

- Có.

Grace cố tập trung bất động khi những cảm xúc kì quái trút lên cô.

- Cho tôi biết cô đang cảm thấy gì?

- Tức giận, bị phản bội, vỡ mộng.

Về phần chấn, ông nói:

- Được, được rồi. Còn gì nữa, Grace?

- Tôi kiệt sức, quá mệt mỏi và... khoan! Tôi cảm thấy tội lỗi. Cảm giác này lớn hơn tất cả. Tôi đã làm một điều kinh khủng và cảm thấy *quá* tội lỗi.

- Cô thật sự rất xuất sắc.

Grace biết ơn ông đã khen cô, nhưng lời khen đã che đậy một mối lo ngại sâu sắc hơn. Cô hỏi:

- Những cảm xúc đó là của Connor?

- Đúng. Cô đã đọc những cảm xúc đó thật hoàn hảo!

- Nhưng tôi muốn *giúp* nó. Tôi có thể làm chuyện đó bằng cách nào đây?

- Chúng ta đang tiến tới việc đó. Bây giờ tôi sẽ lấy tay ra để cô được rộng rãi hơn. Giữ tay dưới nước. Được chứ?

Grace gật.

- Bây giờ tôi muốn cô đặt tay bên dưới con thuyền. Thật nhẹ nhàng. Đặt tay dưới thuyền của Connor như

muốn nâng lên, đem ra khỏi làn nước. Tuy nhiên, phải rất thận trọng. Hãy tưởng tượng con thuyền như một thỏi xà phòng rất trơn, cô phải nâng lên khỏi bồn tắm. Không dễ đâu, phải vô cùng nhẹ nhàng.

Cô di động bàn tay vào vị trí.

- Ổn chứ? Nâng thuyền lên khỏi nước đi.

Grace nâng tay lên, sững sờ nhìn hình ảnh Connor trong thuyền nhô lên khỏi nước, từ hình ảnh hai chiều chuyển thành ba chiều, con thuyền đu đưa trong lòng bàn tay cô như một đồ chơi sống.

Mosh Zu chỉ thị:

- Tiếp tục đưa tay lên nữa.

Cô làm theo lời ông.

- Tuyệt rồi. Bây giờ giữ nguyên tại chỗ.

Grace mê mẩn với những gì đang thấy. Connor đang ngồi trước mắt cô. Nhỏ xíu nhưng rõ ràng là Connor.

- Bây giờ hỏi cậu ấy muốn gì. Hỏi cậu ấy cách cô có thể giúp cậu ấy. Không cần nói lớn. Chỉ nhìn vào mắt cậu ấy rồi hỏi.

Một lần nữa cô làm theo hướng dẫn. Cô hỏi: "*Connor, em cần gì? Làm sao chị giúp em?*"

Connor không trả lời rõ ràng. Cô không nghe được giọng nó. Nhưng có điều gì đó làm cô phải chú ý tới thanh kiếm nó đang cầm.

Mosh Zu hỏi:

- Cậu ấy nói gì?

- Không rõ ràng.

- Không thể như thế được. Tiếp tục nghe đi. Cố cảm nhận câu trả lời.

Cô lắng nghe rồi nói:

- Nó nói gì đó về thanh kiếm.

- Nếu vẫn chưa rõ ràng, hãy hỏi: Connor chị có thể làm gì giúp em về thanh kiếm.

Một lần nữa, cô nhìn thẳng mắt Connor, đặt câu hỏi. Câu trả lời làm cô như bị điện giật. Cô nói:

- Nó muốn bỏ, muốn bỏ thanh kiếm. Nhưng có gì đó níu nó lại. Cứ như thanh kiếm được dán keo dính chặt vào tay nó.

- Được. Hãy dùng tay kia, thật nhẹ nhàng, nới lỏng thanh kiếm. Đừng giật mạnh, chỉ nới lỏng khỏi tay cậu ấy.

Rất, rất thận trọng, Grace đưa tay kia, với ngón cái và ngón trỏ, cô nhẹ nhàng kéo thanh kiếm nhỏ xíu về phía mình.

- Có lẽ đủ rồi. Hãy chờ cậu ấy nói.

- Được.

Khoảnh khắc xê dịch thanh kiếm cô cảm thấy rung mình, rồi cảm giác căng thẳng dịu dần. Cảm giác này là từ Connor?

- Grace, cô làm rất tốt. Bây giờ hạ tay xuống, trả con thuyền và Connor trở lại mặt nước. Khi thuyền đã an toàn trong nước, cô có thể lấy tay về.

Grace thận trọng hạ tay như lúc nâng lên. Cô trả con thuyền và Connor vào nước trong bát. Khi hình ảnh đó chìm khỏi mặt nước, hình ảnh ba chiều trở lại hai chiều.

- Bây giờ lấy tay khỏi nước. Ngồi im, nhìn những gì xảy ra.

Ngoài đại dương tắm tối, Connor cảm thấy một nguồn sinh lực - không biết từ đâu - tràn vào thân thể. Trước đó, nó quá mệt, tư tưởng vòng vòng rượt đuổi nhau như bày chó dại. Nhưng bây giờ, thành linh, nó ý thức rõ ràng và biết phải làm gì.

Tới bên mạn thuyền, nó đưa cao thanh kiếm lên không. Rồi như từ sâu thẳm linh hồn, bật ra một tiếng khóc thét lên, âm thanh vang vang qua đại dương, nó quăng thanh kiếm khỏi bàn tay. Nó nhìn thanh kiếm bay qua biển tối rồi xé nước, lặn vào cõi u minh.

Nhìn xuống bàn tay trống không, nó thở dài. Ném kiếm đi, không ném theo được hành vi khủng khiếp nó đã làm với thanh kiếm đó. Nhưng nó cảm thấy nhẹ nhàng hơn, như đã ném đi không chỉ riêng thanh kiếm. Từ khi giết người, lần đầu tiên nó nhận ra có thể còn đường tiến tới.

Grace mừng rỡ nói:

- Nó quăng được thanh kiếm đi rồi!

- Cô đã tác động cậu ấy làm chuyện đó. Không có cô, tôi nghĩ, cậu ấy không thể làm được.

- Thật kì lạ!

Mosh Zu cười:

- Grace, cô là thầy thuốc mà. Có nhiều cách chữa trị. Nhưng cô đã làm tốt! Rất tốt!

Ông đứng dậy, vói tay lấy bát nước. Grace vội nói:

- Khoan! Không thể nhìn nó lâu hơn chút nữa sao?

- Tốt nhất là không. Bây giờ chúng ta nên để cậu ấy tự tìm đường. Nhớ những gì tôi nói với cô về vụ cái bàn không?

Grace gật. Cô hiểu, tuy nhiên cô vẫn chột cảm thấy mất mát khi Mosh Zu cầm cái bát đồng trút hết vào bồn rửa. Nghe tiếng nước hòa mực trôi cạn trong bồn, cô không thể ngừng nghĩ tới em trên con thuyền nhỏ, trôi một mình ngoài biển đen tối kia.

Em đang ở đâu? Vì sao em rời bỏ tàu *Diablo*? Chuyện gì làm em cảm thấy tội lỗi đến thế?

Nhưng lần này không có tiếng trả lời đáp lại. Mỗi liên kết họ vừa tạo thành giờ đã gãy vỡ.

- Chúc em thượng lộ bình an!

Cô thầm nói, rồi guồng đứng dậy, giúp Mosh Zu đưa những chân nến về vị trí cũ.

CHƯƠNG BỐN MƯƠI HAI

Đêm huyền diệu

- A, em đây rồi! Anh tìm em khắp nơi!

Nghe giọng Jez, Darcy quay lại, mỉm cười nhìn anh - Jez của cô - đang bước qua boong, tiến lại. Cô thở dài. Mỗi đêm, hình như, anh càng đẹp trai hơn. Cô đã si anh từ ngay khi anh bước lên tàu *Dạ Khúc*, nhưng nghĩ lại, lúc đó anh chỉ là cái bóng của chính anh bây giờ. Nhờ sức mạnh tình yêu của cô, anh đã tươi đẹp hẳn ra. Cô cũng thế, rõ ràng là nhờ tình yêu của anh.

Vội nụ cười đầy hấp dẫn, anh hỏi:

- Em đang nghĩ gì vậy?

- Anh muốn biết thật hả?

- Ồ, muốn chứ, Darcy. Anh muốn biết mọi bí mật của em. Anh đang tìm hiểu mà!

- Thôi đi!

Nói vậy, nhưng cô chưa bao giờ chán nghe những lời tán tỉnh hào huyền của anh. Không, nói thế là bất

công. Cô biết, không hảo huyền mà là *chân thật*. Anh là người cô hằng chờ đợi - là ông Jetsam của cô. Mất một thời gian quá lâu anh mới tìm đến cô, nhưng cũng đáng công cô đang đợi chờ.

Anh nói:

- Đêm nay em rục rờ vô cùng.

Cô duyên dáng nhún vai, quay lại, dựa người vào lan can, để làn gió biển thơm tho làm dịu làn da nóng hổi. Dải khăn choàng mỏng bằng the tung bay trong gió, rời khỏi cổ cô. Darcy kêu lên khi dải khăn phát phơ bay đi:

- Ô!

Lập tức, Jez nhảy lên chớp lấy, rồi cuốn lại quanh cái cổ trắng ngần của cô. Đứng lặng nhìn nhau một lúc lâu, sau cùng cô nói:

- Anh làm em thật hạnh phúc.

- Em cũng đã cho anh hạnh phúc. Anh đã tưởng mình không bao giờ còn có được hạnh phúc nữa. Darcy Flotsam, em đã ban cho anh nụ hôn tái sinh.

- Em?

Cô nghiêng tới, đặt lên đầu mũi anh nụ hôn dịu dàng. Rồi, khi cô quay lại nhìn biển, anh ôm chặt lấy cô. Ngược lên bầu trời đêm đầy sao, cô không thể đè nén cảm xúc dào dạt trong lòng. Đêm nay là đêm huyền diệu. Không khí cũng khác thường. Đã có những đêm như đêm nay, những câu hỏi được thốt ra, những câu trả lời đáp lại, và rồi là những cuộc đời bị đổi thay một cách thật nhần tâm.

Giọng nói dịu dàng của anh làm ngắt luồng tư tưởng của cô:

- Em lại chìm vào yên lặng rồi.

- Em đang nghĩ đến một vài điều...

- A, sao anh không cho em một vài điều mới để suy nghĩ nhỉ?

Lời nói của anh làm cô rung mình, nhưng cô bảo:

- Nói đi.

- Tôi có một câu hỏi dành cho cô, thưa cô Flotsam.

- Vậy sao, thưa ông Jetsam?

Anh cười - anh luôn luôn cười mỗi khi cô dùng cái tên yêu dấu đó để gọi anh.

- Tôi đang tự hỏi, có bao giờ cô nghĩ tới chuyện rời khỏi *Dạ Khúc* để ra đi với tôi chưa?

Sau cùng điều đó đã tới. Bước ngoặt cô hằng mơ ước bao lâu giờ đã tới. Cô thầm nhủ: *Darcy ơi, đừng vội vàng. Hãy nhâm nhi thưởng thức từng phút giây, từng cảm xúc lúc này đi.*

- Anh đoán, câu trả lời sẽ là... không.

Cái miệng phụng phịu, hai mắt thất vọng làm anh trông như một chú cún con lạc lõng. Lúc này anh càng có vẻ hấp dẫn hơn bao giờ hết. Cô không thể kéo dài nỗi khổ của anh.

- Ông Jetsam yêu dấu ơi, em sẽ đi tới bất cứ nơi nào anh muốn. Chỉ có hai ta. Chưa bao giờ em nghĩ là *có thể* rời xa *Dạ Khúc*, nhưng từ khi anh tới mọi sự đã đổi thay. Ôi, em sẽ theo anh tới cùng trời cuối đất.

- Nhưng... sẽ không *hoàn toàn* chỉ có hai chúng ta. Ít ra là lúc đầu.

- Không?

-Ồ, đừng quá lo lắng thế chứ, Darcy yêu của anh. Nghe này, bây giờ anh có mấy việc phải làm, nhưng em có thể... nghĩa là em có vui lòng đi đêm nay không?

- Đêm nay?

Quá nhanh. Cô không có thời gian để chuẩn bị, để dự kiến những ngọt ngào thú vị sao. Nhưng thôi, nếu đây là chuyện phải thế thì... *C'est la vie!** Anh ấy quá mạnh mẽ, quá lãng mạn. Cô đã chờ anh quá lâu rồi. Sao lại phải chờ lâu hơn nữa? Cô trả lời:

- Vâng. Em thu xếp hành lí, chúng ta sẽ đi đêm nay.

Thọc tay vào túi, anh nói:

- Em ngoan lắm. Cái này của em.

- Lại quà. Anh không cần làm vậy.

Nhưng khi cô nhìn - thật không tin nổi - anh quỳ gối, đưa cho cô một hộp nhỏ bọc sa-tanh. Khi anh mở hộp, cô không thể nhìn rõ cái nhẫn qua màn nước mắt. Nhưng cô biết nó rất đẹp. Quà của anh bao giờ cũng đẹp.

- Anh làm gì vậy? Không được vào phòng tôi. Anh biết quy luật mà.

Jez cười hì hì:

- Chẳng có vẻ gì là hân hoan chào đón bạn chia sẻ máu với mình, đúng không?

* *C'est la vie!*: (tiếng Pháp) đời là thế!

- Chỉ chào đón khi anh đến nhận máu thôi. Gặp anh mỗi tuần một lần là đã quá đủ với tôi dạo gần đây rồi.

Cố tình không nói tới Jez, Shanti tiếp tục lục lọi tủ áo. Anh lắc đầu, nói:

- *Touché**, cưng. Nhưng có thay đổi gì đâu? Cưng đã không dành đủ thời gian cho chàng Jez yêu quý.

Quăng áo này, nhặt lên áo khác, Shanti nhăn mặt nói:

- Anh bị hoang tưởng thật rồi.

- Ồ, không, anh *không hề* hoang tưởng cưng ơi.

Tiến lại, đứng sau cô, anh tiếp:

- Anh biết chính xác thỏa thuận trao đổi giữa chúng ta là gì. Em đã kéo anh lên từ vực thẳm và anh luôn nhớ ơn điều đó.

Cô cau có nhìn anh, ướm cái áo lên người, ngẩng nghĩa mình trong gương. Trông cô đẹp thật, đúng như những lời cô tự khen mình. Da dẻ mịn màng, hồng hào như trước.

- Đúng, anh luôn nhớ ơn em, Shanti. Nhưng không chỉ một phía có lợi, đúng không nào? Khi thuyền trưởng đưa em về từ Cung Thánh, em là một cô hiến máu già khú quắt queo, đang trên con tàu tốc hành vào quên lãng. Chính chàng trai Jez yêu quý này đã khôi phục lại em. Khi đó, em chỉ là một thứ khô khan cần cỗi, nhớ không? Không như bây giờ! Bây giờ em tươi trẻ lại. Em cũng nên có chút biết ơn chứ.

* Touché (tiếng Pháp): Khá lắm.

Ngắm mình trong gương, cô không quay lại, nói:

- Nếu thích kiểu biết ơn đó thì anh đi tìm cái tượng gỗ ngớ ngẩn kia kìa. Mỗi cái liếc mắt của anh đều làm ả rung động đến ngất ngây. Nhưng nghĩ lại thì nếu tôi là khúc gỗ mục được sơn phết đó, chắc tôi cũng xúc động như ả... Ui da!

Cô bật kêu lên khi bị anh nắm cánh tay, thô bạo bẻ ngoặt ra sau. Anh rít vào tai cô:

- Đừng! Đừng nói về Darcy xinh đẹp của tôi bằng giọng đó. Một mảnh vụn của cô ấy cũng đáng giá gấp mười lần cô.

Bất chấp bị đau, Shanti ha hả cười:

- Ôi, đừng nói với tôi tất cả là thật nhé! Tất cả những lần anh buồn bã hóa ra là do tôi giờ trò với con ngốc đấy ư! Thì ra, đó là niềm *si mê* của ma-cà-rông sao?

Cô lại bật cười - tiếng cười lạnh lẽo, tàn nhẫn.

- Được, chúc cả hai may mắn. Tôi chắc hai người sẽ rất hạnh phúc bên nhau đấy.

- Đúng, chúng tôi sẽ hạnh phúc. Chỉ tiếc là cô không có mặt để thấy.

- Cái gì?

Lời nói của anh làm cô căng thẳng. Cô chột hoảng hốt. Cô cố che giấu, nhưng anh có thể nhận ra điều đó. Anh lại thì thầm bên tai cô:

- Quanh đây mọi chuyện sắp thay đổi. Đêm nay, mọi chuyện sẽ thay đổi. Ta sẽ đi. Darcy sẽ đi cùng ta. Nhiều kẻ khác nữa. Chúng ta đã lên kế hoạch rồi.

Dường như đã lấy lại chút can đảm, cô nói:

- Tôi rất mừng cho anh. Đi đi cưng. Hãy tung tăng trên con tàu mới của anh. Nhưng tôi nghĩ là mình sẽ ở lại nơi này.

- Ồ, chính xác.

Một tay siết chặt quanh cổ, một tay xoay cô vòng ra trước mặt anh, xé toạc những gì phủ trước ngực cô, anh lặp lại:

- Chính xác. Đó là việc nằm trong kế hoạch.

Darcy đứng trên boong, dưới chân là một va li nhỏ phủ tấm áo khoác ưa thích của cô. Hầu hết y phục sang trọng bỏ lại trong tủ áo. Mang thêm vài thứ hình như không cần thiết. Chúng là một phần đời của cô tại nơi này - phần đời cũ của cô. Cô sắp bắt đầu lại. Cô sẽ có những vật dụng mới. Tuyệt đẹp. Ông Jetsam sẽ lo vụ này.

- Darcy!

Ngược lên, cô thấy thuyền trưởng đang tiến lại. Khi ông đi qua, những cánh buồm phe phẩy tỏa sáng, rồi lại chìm vào bóng tối. Ông có vẻ mệt mỏi. Gần đây, mỗi lần gặp ông, cô thấy ông lại mệt mỏi hơn.

Cô đã sợ khoảnh khắc này, run run nói:

- Thuyền trưởng.

- Ta thấy cô đóng hành lí. Sửa soạn một cuộc hành trình hả?

Gật đầu, nước mắt trôi dọc sống mũi, cô sụt sịt:

- Thuyền trưởng, ông quá tốt với tôi. Nhưng có điều xảy ra, một điều tuyệt vời. Đến lúc tôi phải ra đi.

Hình như ông mỉm cười khi nói:

- Sao con lại khóc? Có vẻ như chuyến đi này là căn nguyên của một hạnh phúc lớn mà.

- Ôi, vâng!

Cô gật đầu. Làm sao cô có thể nghi ngờ việc thuyền trưởng luôn chiều lòng cô chứ? Ông luôn ân cần chăm sóc cho cô.

- Tất nhiên là chúng ta sẽ nhớ con. Con biết con không chỉ là bức tượng chạm trên mũi tàu, mà hơn thế nhiều.

Nhưng tiếng thì thầm của ông bị tiếng la hét đầu tiên lấn át. Rồi tiếng hét thứ hai, thứ ba. Những tiếng gào lẫn vào nhau thành một bản hòa tấu đầy đau đớn. Tiếng hét thứ tư, thứ năm, thứ sáu cũng vang lên ngay sau đó. Rồi tiếng chân động liên hồi trên sàn tàu.

Cùng quay lại, thuyền trưởng và Darcy thấy một đám đông tràn ngập boong tàu. Những người hiến máu!

Một người, quần áo toi tả, ngực rùng rùng máu, hỗn hển nói:

- Thuyền trưởng, sao ông để chuyện này xảy ra?

Nói xong, tay đưa lên vết thương, người hiến máu đó ngã lún xuống sàn.

Hoang mang hoảng sợ, những người khác vượt qua anh ta, tiến tới thuyền trưởng.

- Chúng tôi bị tấn công!

Một người la lên, mặt đầy khiếp đảm, áo cũng rách bươm dính đầy máu. Da anh ta trắng như sữa. Thêm nhiều tiếng la hét, thêm nhiều người hiến máu ào ạt

chạy ra boong. Tất cả đều như hoảng loạn, lao đảo rời khỏi chiến trường. Quần áo rách nát, ngực bị đâm thủng. Những vết máu trên mặt, trên cánh tay là dấu hiệu của sự cố gắng chống trả.

Một người kêu lên:

- Không là tấn công, mà là tàn sát. Chúng cố tình giết chúng tôi. Chúng cố tình uống quá nhiều máu, mà không để ý gì hết.

Thuyền trưởng nói:

- Ta không hiểu.

Trong khi ông nói, tiếng kêu gào đau đớn của các người hiến máu càng lớn hơn, thành một âm thanh chói chói khủng khiếp. Tiếng ấy hòa cùng tiếng hét của những người mới tới. Rút hết sức lực còn lại, họ ào ào đua nhau chạy tới mép boong tàu, quăng mình lên lan can, lơ lửng trong bóng tối.

Một người kêu lên:

- Nhảy đi! Chúng ta chỉ còn hi vọng độc nhất đó thôi!

Người khác gào lên:

- Đừng ngu! Nhảy xuống là chết đuối ngay! Thuyền trưởng sẽ giúp chúng ta.

Anh ta hướng đôi mắt đau khổ về thuyền trưởng.

Một người đứng bên anh ta lên tiếng:

- Đúng. Thuyền trưởng đã luôn luôn giúp chúng ta.

Darcy cũng nhìn thuyền trưởng. Ông sẽ đưa họ ra khỏi con khủng hoảng này như đã từng hướng dẫn họ khỏi tất cả những con khủng hoảng trước đây.

Nhưng thuyền trưởng đứng chờ người và lời nói của ông không đủ làm mọi người an tâm:

- Đừng nói nữa! Xin tất cả đừng nói nữa!

Darcy khiếp đảm nhìn cảnh này. Điều làm cô khiếp đảm nhất là cô chợt có cảm giác thuyền trưởng mất bình tĩnh. Một điều cô chưa từng thấy. Ông luôn trầm tĩnh, luôn làm chủ tình thế. Bây giờ hình như... Hình như ông bị tổn thương. Cô không thể chịu đựng nổi cảnh này.

Quay đi, cô thấy một đám đông nữa mới xuất hiện. Đám Hải-tặc-Ma-cà-rông li khai! Mắt chúng rực lửa, miệng bê bết máu của những người hiến máu trước khi chạy thoát thân. Rõ ràng cái đói của chúng vẫn còn rất mạnh. Chúng đang lùng sục thêm máu.

Lúc này tiếng hét gào của những người hiến máu càng khẩn cấp hơn. Thêm nhiều người leo lên lan can. Một người nhảy xuống biển. Người khác lẫn theo, khó biết đó là tai nạn hay cố ý.

Thuyền trưởng, có vẻ như đã lấy lại nghị lực, đưa cao bàn tay đeo găng, nói:

- Ngừng lại! Các người làm gì vậy? Các người làm cái quái gì vậy?

Từ giữa đám đông, một tiếng nói vang lên:

- Chúng ta đói. Đói cồn cào nên phải tự lo thân, kiếm một chút gì chúng ta yêu thích.

Tiếng thì thầm của thuyền trưởng bay khắp boong tàu như con gió lạnh buốt:

- Kẻ nào đang nói với ta bằng giọng điệu xấu xa đó? Kẻ nào nổi loạn chống lại quy luật của ta? Xuất hiện ngay.

Nhưng Darcy đã nhận ra giọng nói đó. Cô không bất ngờ khi Jez Stukeley bước ra khỏi đám đông. Lúc đó, tim cô tan nát thành triệu mảnh.

Nhưng rõ ràng thuyền trưởng bị bất ngờ:

- Mi! Mi, kẻ đã được ta cứu vớt khỏi vực thăm ư?

- A... đúng vậy. Nhưng ông quên một điều, là chính ông đã bảo Connor và đám bạn hải tặc của nó nổi lửa giết tôi!

- Mi sống sót. Bây giờ chuyện đó đâu còn là vấn đề!

- A, dù sao... cũng chẳng oán hận gì. Tôi đã hồi phục. Tôi là một cậu bé kiên cường, dễ thích nghi.

- Mi... mi đã đem sự kinh hoàng tới tàu này, tới cộng đồng này. Mi đã làm trò nhạo báng thế giới của chúng ta. Mi đem hãi hùng hoảng loạn vào một nơi yên tĩnh. Mi làm tan vỡ niềm tin. Mi không hơn gì...

Dường như ông không thốt ra nổi tên gọi đó.

- Có lẽ tôi đã gây xáo trộn một chút. Nhưng tôi không là kẻ đầu tiên. Và... như ông có thể thấy, chắc chắn tôi cũng sẽ không là kẻ cuối cùng. Đúng không các bạn?

Đám ma-cà-rồng kia gật đầu, giận dữ nhìn thuyền trưởng. Darcy lo sợ, tự hỏi liệu chúng có tấn công ông không.

- Tôi có thông điệp cho ông đây, thuyền trưởng, ồ thuyền trưởng của tôi. Nay, nâng ta lên, được không?

Hai ma-cà-rồng trong đám nâng Jez lên vai. Hấn nói:

- Thế này tốt hơn rồi.

Từ vị trí ngất ngưỡng đó, Jez nhìn xuống thuyền trưởng, bắt đầu ngân nga:

- Cần thêm máu! Cần thêm máu! Cần thêm máu!

Cả đám kia hòa theo:

- Cần thêm máu! Cần thêm máu! Cần thêm...

Giọng ngân nga đó là âm thanh khủng khiếp nhất Darcy từng nghe. Đám đông sát nhau như một con vật thờ ra lửa, với Jez - *không, bây giờ cô phải nghĩ đến anh ta chỉ như một Stukeley thôi* - với Stukeley là mắt và lưỡi của con vật.

Không có nghĩa toàn thể thủy thủ liên quan tới đám nổi loạn, nhưng cũng phải đến ba mươi tên hoặc hơn. Trước kia, vụ nổi dậy lớn nhất cũng chỉ có ba ma-cà-rồng. Darcy nhìn Stukeley hướng dẫn giọng ngân nga đều đều. Nhớ lại mấy giờ trước, cô còn nghĩ đêm nay sẽ thay đổi mọi điều. Có thay đổi thật, nhưng không như cô đã hi vọng. Bây giờ bao ước mơ khờ khạo nhỏ bé của cô đã bị xé ra từng mảnh. Đây *không* là đêm huyền diệu, mà là đêm của sự xấu xa độc ác. Cô đang suy nghĩ về thảm họa bất ngờ này thì Stukeley gập ánh mắt cô và nhoẻn nụ cười. Cô quay đi, cảm thấy buồn nôn đến tận xương tủy.

Tiếng rít vẫn tiếp tục:

- Cần thêm máu! Cần thêm máu! Cần thêm...

Thuyền trưởng nói:

- Im! Ngừng lại! Cho tới Tiệc Đêm lần sau, sẽ không có thêm máu trên tàu này.

Jez chấp thuận ngay:

- Được thôi. Vậy thì tôi nghĩ, bây giờ chúng tôi phải chia tay ông. Nói thật, tất cả chúng tôi đều hơi bị chán nơi này rồi. Không mất lòng nhé.

Tiếng thì thầm của thuyền trưởng lạnh như thép:

- Các người biết luật lệ. Tuân thủ hoặc...

- Hoặc sao?

Một giọng mới vang vang qua mặt nước. Thuyền trưởng quay lại. Darcy quay lại. Các người hiến máu kiệt sức, khiếp đảm đang bám lấy lan can cũng quay lại. Đám ma-cà-rồng đói máu nổi loạn quay lại.

Tất cả đều thấy như nhau. Một con tàu đang tiến đến kế bên *Dạ Khúc*. Và đứng trên boong, kiêu hãnh và cao lớn hơn bao giờ hết, là khuôn mặt từ quá khứ. Từ quá khứ của tất cả bọn họ - và bây giờ có lẽ cũng là từ tương lai của họ.

Sidorio.

Hắn vẫy tay với thuyền trưởng.

Ông lắc đầu, trừng trừng nhìn lại:

- Ta tưởng mi tiêu rồi.

Sidorio nhe răng cười:

- Nói chuyện một chút, được chứ? Không bao giờ mi hủy diệt được ta, vì vậy đừng cố gắng nữa, mà hãy làm quen với việc có mặt ta.

- Không bao giờ. Cơ thể này còn thờ, ta sẽ không ngừng loại trừ mi.

Darcy nhoen cười. Một lần nữa, giọng thuyền trưởng lại đầy mạnh mẽ.

Sidorio nhún vai:

- Nghe như hơi hướm của một kẻ thất bại nghiêm trọng rồi.

Stukeley bật cười ha hả. Một giọng cười rất dễ lây lan. Darcy đưa tay lên bịt chặt hai tai. Nghe chúng cười nhạo thuyền trưởng sau *tất cả* những gì ông đã làm cho chúng, thật quá sức chịu đựng của cô.

Sidorio kêu lên:

- Khá lắm, Stukeley! Ta biết mi rất thích hợp với công việc. Mi có sức hấp dẫn của quý. Nào, đừng lãng phí thêm thời gian nữa. Tất cả các người đã chờ đợi quá lâu rồi. Mau lên, các bạn. Hãy đến với ta! Con tàu mới của các bạn đang chờ. Ta hứa, chỉ tạm thời thôi. Chúng ta sẽ sớm có tàu lớn hơn!

Vừa nói hấn vừa vẫy gọi. Stukeley dẫn đầu. Anh ta đứng trên lan can, phóng lên trời đêm, rồi lao xuống sàn tàu, đứng bên thuyền trưởng li khai.

Sidorio kêu gọi những kẻ còn lại:

- Thấy chưa? Các người cũng có thể làm như vậy! Tất cả các người. Mau, tiến lên. Các người chưa thực sự biết khả năng mình tới đâu đâu!

Chỉ vào thuyền trưởng, hấn nói:

- Lão ta để các người thiếu thốn máu, làm các người yếu đuối như những con chó cảnh, trong khi các người có thể chạy hăng như sói. Bây giờ các người sẽ được biết những gì ta đã biết. Đó là, càng uống nhiều

máu, chúng ta càng khỏe hơn. Những điều chúng ta bị bác bỏ, chính là những gì chúng ta cần nhiệt tình đón nhận!

- Không. Tất cả đều là dối trá. Rồi các người sẽ thấy!

Thuyền trưởng lắc đầu nói. Chốc lát áo choàng của ông lại phát phơ lóe sáng.

Sidorio hỏi:

- Các người tin ai? Tin kẻ trốn tránh sau mặt nạ, chui rúc trong phòng, thì thầm như một thằng bé chết nhát? Hay tin ta?

Hắn vừa dứt lời, đám ma-cà-rông li khai tiến tới mép tàu, rồi bắt đầu phóng lên không.

Sidorio hoan hỉ reo lên:

- Đúng rồi! Như vậy đó! Và đây mới chỉ là bắt đầu thôi!

Darcy quay lại thuyền trưởng, hi vọng ông làm một điều gì để ngăn chặn vụ này. Ông có vẻ bàng hoàng. Bây giờ áo choàng của ông u tối. Cô khiếp đảm nhìn cho tới khi ma-cà-rông li khai cuối cùng nhảy khỏi tàu.

Chỉ còn cô và thuyền trưởng trên boong *Dạ Khúc*. Chỉ còn những người hiến máu như tê liệt, vẫn đang hẫ hửng bám lấy lan can.

Trên con tàu vô danh kia, đám nổi loạn hân hoan rạng rỡ. Jez Stukeley lách qua chúng, tới sát lan can, gọi cô:

- Em không đi sao, Darcy? Không theo tụi anh sao?

Cô lắc đầu. Lần này không một giọt nước mắt. Cô không thể để anh ta thấy cô khóc.

- Em nhất định thế sao? Em và anh, chúng ta sẽ có một tương lai tươi đẹp!

- *Tươi đẹp ư?* Anh không hiểu nghĩa của từ đó đâu.

Trên tàu nổi loạn vang lên những tiếng cười nhạo báng:

- Đừng bận tâm tới ả. ả chỉ là một khúc gỗ trôi mà!

- Phải! Nếu cần một khúc gỗ trôi dạt thì thiếu gì!

Đủ rồi. Cô sẽ không đứng lại đây để nghe những lời lăng nhục đó nữa. Quay lại thuyền trưởng, nhưng cô thấy hình như ông sững sờ đến không nói nổi, hai tay đeo găng chấp trước ngực.

Nhìn qua boong, cô *thấy* thêm nhiều Hải-tặc-Ma-cà-rông xuất hiện. Ý nghĩ đầu tiên là vụ nổi loạn sẽ còn tiếp diễn, nhưng rồi cô vui mừng thấy họ cũng đang hoang mang ngờ ngác như cô. Mắt họ trong sáng, không chút dấu vết của vụ uống máu tàn bạo đêm nay.

Một người hỏi:

- Chuyện gì *xảy ra* ở đây vậy?

Darcy nhìn thuyền trưởng, hi vọng ông làm cho họ yên tâm như ông vẫn thường làm. Nhưng hình như ông đã cạn lời. Đứng im lìm như đá, ông trừng trừng nhìn con tàu kia.

Được Sidorio thúc giục, đám Hải-tặc-Ma-cà-rông li khai gào lên những lời nhục mạ trong khi con tàu ra khơi.

Quay lại, Darcy thấy boong tàu *Dạ Khúc* đông đúc lại. Đám đông Hải-tặc-Ma-cà-rông mới xuất hiện rõ ràng làm những người hiến máu bám sát mép tàu hoảng sợ. Nhưng nguy hiểm đã qua.

Nhìn tất cả hai nhóm, Darcy nói:

- Ổn rồi. Một cảnh tượng khủng khiếp đã diễn ra tại đây và một số thủy thủ đã bỏ đi. Nhưng không có họ càng tốt cho chúng ta.

Cô thấy những cái gập đầu đáp lại khắp boong tàu.

- Tốt. Chúng ta hãy trở lại phòng.

Nhìn những người hiến máu, cô nói tiếp:

- Đến đây nào. Mọi người buông thành lan can ra đi. Bây giờ không ai làm hại các bạn nữa. Các bạn đã tuyệt đối an toàn.

Cô ngạc nhiên thấy những người hiến máu bắt đầu tuân theo chỉ thị của cô. Những Hải-tặc-Ma-cà-rồng còn lại giúp đỡ, an ủi, trấn an họ.

Sau cùng, trên boong chỉ còn lại Darcy và thuyền trưởng. Ông vẫn lặng lẽ nhìn ra biển, dù con tàu của Sidorio đã khuất vào đêm tối. Darcy nín cánh tay ông, hỏi:

- Được không, thưa thuyền trưởng? Tôi nói với họ như thế được không?

Một lúc sau ông mới lên tiếng:

- Được, Darcy. Cảm ơn cô.

- Sao ông không làm gì để ngăn chúng lại?

Một khoảnh khắc im lặng, rồi đầu ông cúi thấp hơn và giọng thì thầm yếu ớt chỉ đủ nghe:

- Darcy, ta đã cố. Đã cố, nhưng ta không còn sức lực.

Giọng ông càng trở nên yếu ớt hơn. Darcy gần như chẳng thể thốt nên lời.

- Nhưng ông... ông chưa bao giờ làm chúng tôi thất vọng.

Giọng xa xôi, ông nói:

- Darcy, ta đang yếu dần. Không biết quỹ thời gian của ta còn được bao lâu nữa.

- Không! Tôi sẽ giúp ông. Hãy cho tôi biết phải làm gì.

- Ta không biết. Lần này ta không có câu trả lời.

Darcy hốt hoảng khi thỉnh lĩnh ông đổ nhào xuống sàn, áo choàng xòe ra, lóe lên một tia sáng yếu ớt. Rồi bóng tối bao phủ. Ông thì thầm:

- Hết rồi. Tất cả đã hết rồi.

Khiếp đảm, Darcy nhìn lên mấy cánh buồm. Cánh buồm cũng tuyệt không còn ánh sáng.

CHƯƠNG BỐN MƯƠI BA

Trở lại Học Viện Hải Tặc

Mặt trời đang chìm xuống trên nền trời đỏ như máu khi thuyền của Connor tiến tới cổng vòm đá đánh dấu ranh giới của Học Viện Hải Tặc. Những cây đuốc lớn bên dưới vòm đã được thắp lên. Ngọn lửa của chúng liếm trên mặt đá và rọi sáng chầm ngôn của Học Viện:

*SUNG TÚC VÀ THỎA THÍCH
VUI THÚ VÀ THỎẢI MÁI
TỰ DO VÀ QUYỀN LỰC*

Mới mấy tháng trước, khi qua cổng vòm lần đầu, nó đã hỏi Cheng Li ý nghĩa của từ “thỏa thích”. Cô đã cười nói: “Là lấy tất cả những gì mình thích, rồi lấy luôn cả những gì không thích”. Nhớ lại, nó thấy

khoảnh khắc ấy như đã một đời xa lắc. Lúc đó nó còn là một đứa trẻ - lòng đầy háo hức với những gì sẽ nhận được từ Học Viện. Những ngày tại đó, nó đã được ban giám hiệu - nhất là thầy hiệu trưởng - tặng bốc là nghề cướp biển tuyệt vời đang chờ đón nó phía trước. Bây giờ mộng đó đã tan tành. Quá nhiều đổi thay. Chung quanh nó và ngay trong lòng nó.

Câu châm ngôn hứa hẹn một cuộc đời hạnh phúc của cướp biển - một đời hoan lạc, giàu sang vô hạn nhưng cũng còn có cả quyền uy và tự do. Tất cả đều có vẻ tuyệt vời một cách trừu tượng. Nhưng có một điều câu châm ngôn bỏ qua không nói tới, đó là cái giá phải trả.Ồ đúng, bạn sẽ có tất cả giàu sang, nếu sẵn sàng cam chịu làm kẻ giết người. Không, thậm chí không chỉ *cam chịu*, mà phải học để ôm lấy việc đó. Giết. Giết. Giết. Giết nữa. Giết thêm. Giết mãi.

Bầu trời đỏ rực là một nhắc nhở sống động về cảnh máu phun ra từ vết thương nạn nhân của nó. Nó nhắm mắt lại nghĩ, *đừng tới cảnh đó!* Nhưng như thường khi, nhắm mắt chỉ càng tệ hại hơn. Trong đầu nó, như một cảnh phim - như một cuốn phim sống động, sẵn sàng chờ một chút chú ý tới là chiếu đi chiếu lại. Mở mắt ra, nó mừng rỡ vì mặt trời đang chìm xuống rất nhanh và bóng tối đang phủ lên màu đỏ.

Tiếp tục chèo, nó ngược lên tòa nhà Học Viện trên đồi. Những cửa sổ sáng đèn hắt ngược lên bầu trời đen và nó có thể thấy bóng những học viên, thầy cô đi lại, chắc sau bữa ăn tối, họ trở lại buổi học cuối ngày. Tốt

hơn là nên chờ trước khi neo thuyền và tìm đường qua bãi cỏ. Chờ tới chuông tan trường, học viên mệt mỏi trở về phòng ngủ của họ.

Khi chèo thuyền tiến vào bờ, nó tìm nơi chờ dưới tán những cây dương liễu, những kỉ niệm của nó thời gian ngắn ngủi tại Học Viện Hải Tặc chợt ùa về. Nhớ lần đầu gặp Đề Đốc Kuo và lần đầu được thấy phòng trưng bày kiếm trong Rotunda - hay biệt danh “Bạch Tuộc” như đám học trò nhỏ đã gọi. Nó nghĩ đến thanh kiếm của mình - bây giờ đang rỉ sét dưới đáy biển. Nếu may mắn, kiếm có thể đã đâm trúng một con cá heo trên đường về với đáy biển sâu. Nó nhớ tới những tiết học - giờ học tác chiến và SSM - giờ chạy bộ do thuyền trưởng Platonov hướng dẫn. Nhớ tiếng sỏi lạo xạo dưới chân, mùi vị muối của không khí buổi sáng sớm. Cảm giác gần gũi khi chạy giữa Jacoby và Jasmine qua khu vườn Học Viện. Người bạn mới thân thiết nhất... hay nó đã tưởng vậy. Nhưng Jacoby đã phản bội nó, vì bị viện trưởng thuyết phục. Nó nghĩ lại màn đấu biểu diễn trên “Đầm Nước Định Mệnh”, nơi Jacoby đã cố làm nó bị thương. Jacoby đã kiềm chế tình cảm khi tới hồi quyết liệt. Connor tự hỏi liệu hành động đó có khép lại số phận cậu ta tại Học Viện không. Liên Đoàn Cướp Biển không trông chờ những học viên kiềm chế tình cảm.

Với nó, đó là thời gian vừa lạ lùng vừa bối rối, dù kết cục thật đáng tiếc, nhưng nó vẫn cảm thấy say mê nơi này. Ý thức về năng lực và lạc quan quá hiển nhiên, gần như người ta có thể rò thấy, nắm bắt trong

tay, như những quả lựu chín sai trĩu trên đất Học Viện màu mỡ. Trẻ con tới đây với giấc mơ trở thành cướp biển danh tiếng. Những đứa trẻ - như những đứa trong lớp thắt nút của thuyền trưởng Quivers - mắt thao láo nhìn Connor và Grace, tới tấp đưa ra những câu hỏi về cảm giác được đi trên một con tàu cướp biển thật sự. Connor đã hằng hái kể về đời sống trên tàu *Diablo*. Bây giờ chắc chắn câu trả lời của nó sẽ khác hẳn. Nó sẽ nói: *"Quên thắt nút và kỹ năng hàng hải của các em đi. Quên nghĩ đến việc đặt tên cho tàu của các em và quên theo dõi những vằn điệu về xương và sọ. Chỉ cần tập trung vào một câu hỏi thôi. Các em đã sẵn sàng để giết người chưa? Thật sự chỉ có thế thôi"*. Cần nhắc tất cả, có lẽ việc hủy bỏ lớp thắt nút của thuyền trưởng Quivers không là một ý kiến hay, trong lần thăm lại và chia sẻ kinh nghiệm mới này.

Chợt nghe tiếng nói cười, lập tức Connor cúi thấp người xuống thuyền, rồi thận trọng nhìn qua mạn thuyền. Giữa những nhánh liễu, đèn vườn rọi sáng hai người đang chạy xuống mé nước. Khi họ dừng chân, tim Connor thắt lại. Đó là Jacoby và Jasmine Peacock. Sao mà linh đến thế chứ! Họ chắc chắn không thấy nó. Nó trườn lại vào thuyền, hi vọng họ đi tiếp. Im lặng một lúc rồi nó nghe tiếng sột soạt. Rồi tiếng cười. Rồi tiếng nước tung tóe, tiếp theo là một tiếng kêu lên:

- Mình làm rồi, tới cậu đó!

Giọng của Jacoby. Không lầm được. Cậu ấy đang ở dưới nước - với tiếng động đó, e là rất gần thuyền Connor.

- Lẹ lên, Jasmine. Thách thức phải giữ lời chứ!

- Lạnh không?

Connor nhận ra giọng Jasmine, nó phải cố gắng hết sức mới không lén nhìn cô gái xinh đẹp nhất Học Viện Hải Tặc.

Tiếng Jacoby lẫn trong tiếng vỗ nước:

- Xuống nước vùng vẫy một tí là ổn thôi.

- OK - mình xuuuuuốốố đây!

Tiếng nước tung tóe rồi một tiếng kêu ré lên, tiếp theo là một tràng cười lớn.

- Jacoby Blunt, cậu là thằng ba xạo. Lạnh *cóóóó*ng à!

- Vậy thì bơi đi. Ấm lại ngay.

Tim đập thình thình, Connor thầm van vi. *Đừng bơi tới đây. Bơi ra cảng đi.*

Jacoby la lớn:

- Bơi đua tới rặng liễu!

Tuyệt! Rất tuyệt! Bây giờ chỉ còn là vấn đề thời gian. Connor nằm trong thuyền quyết định phải làm gì. Không cách nào chèo ra khỏi bến. Bất cứ chuyển động nào cũng làm họ phát hiện ra sự hiện diện của nó ngay. Kế hoạch tốt nhất mà nó nghĩ ra được là nằm tại chỗ, giữ sao cho nó và con thuyền càng bất động càng tốt. Cách này - dù không chắc lắm, nhưng còn có cơ hội họ quá vui, nháo nhào bơi ra xa trong lơ là.

- Aaaa! Thắng rồi.

Giọng Jacoby. Chắc cậu ta đã tới rặng liễu.

- Ăn gian! Mình chưa sẵn sàng, cậu đã bơi rồi.

- Ôi! Jasmine. Cậu vô lí quá!

- Đưa lại! Trước hết trở lại bến.

Chính xác. Connor muốn vùng tay đấm không khí.

- Khoan! Đó là một con thuyền hả?

- Trông giống vậy.

- Làm gì ở đây? Nơi này làm gì có điểm săn bắn.

Điều tiếp theo Connor biết là nó đang nhìn lên bờ vai vuông của Jacoby Blunt và vẻ mặt tò mò lộ lên trên mạn thuyền. Connor nằm đó, không biết phải làm gì, khi Jacoby - uớt sững - đu vào thuyền, lăn đùng lên người Connor.

Jacoby choáng váng la toáng lên:

- *Cái gì?*

Connor đẩy thân hình uớt nhẹp của Jacoby ra.

- Connor!

- Chào Jacoby.

- *Cậu* làm gì ở đây. Cậu là người mình ít ngờ nhất...

Thình lình Connor nhận thấy Jacoby trần như nhộng. Bối rối nó vẩy tay:

- Cậu có thể... Có thể...

- Cái gì? Ôi! Chết cha!

Jacoby cũng đã nhận ra, nhìn quanh tìm một thứ để che đậy. Connor đảo mắt, rồi lấy từ đáy thuyền lên một lá cờ, đưa cho Jacoby. Cuốn quanh hông, Jacoby nói:

- Cảm ơn. OK, an toàn rồi.

Mở mắt, Connor thờ phào thấy Jacoby đã cuốn lá cờ quanh người như một tấm xà rồng.

- Connor!

Jasmine cười nói, mặt nhấp nhô bên thuyền. Với kiểu thận trọng ngâm mình dưới nước như thế, Connor đoán chắc hẳn cô ta cũng không mặc gì.

- Chào Jasmine. Hai người bắt đầu chơi trò ngụp lặn khóa thân từ bao giờ vậy?

Jasmine đỏ bừng mặt:

- Ồ, chỉ là...

Jacoby tiếp lời cô:

- Chỉ là một cuộc thách thức thôi! Cô ấy bảo nếu mình dám, cô ấy cũng dám làm.

- Hiếu ròi.

Jacoby nhã nhặn ngồi vào thuyền, hỏi:

- Điều gì đưa cậu trở lại Học Viện xưa này vậy, người anh em?

Anh em? Jacoby không nhớ lần cuối Connor và cậu ta đã chia tay như thế nào sao? Hay cậu ta vẫn chưa hết trạng thái đùa chơi quá hưng phấn? Connor không chắc.

Jasmine cũng nói:

- Đúng đó, Connor. Tụi mình nghĩ không bao giờ được gặp lại cậu nữa. Ít ra là gặp tại đây.

Connor thở dài:

- Tôi trở lại vì có vài việc cần nói với Cheng Li.

- Có vẻ quan trọng nhỉ.

Jacoby nói:

- Ê, Connor, phải nói là trông bồ bụi thật đấy, ông bạn cũ ạ.

Connor cúi đầu. Thấy họ chỉ thêm nhắc nhở nó cuộc đời đã trở nên phức tạp của mình.

- Mọi việc không quá tốt đẹp với tôi.

Jacoby hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Có điều là... Tôi không chắc mình có thể tin tưởng cậu.

Jacoby gật đầu:

- Mình biết. Mình biết, sau vụ đó tất nhiên cậu phải cảm thấy như vậy thôi. Nhưng Connor, mình là bạn cậu. Mình biết là đã làm cậu thất vọng, nhưng mình là bạn cậu như mình đã nói trước khi cậu đi khỏi đây. Mình sẽ làm bất cứ điều gì để hàn gắn với cậu.

Nhìn vào mắt Jacoby, Connor cân nhắc quyết định của mình. Trông cậu ta ngây thơ như một con cún nhỏ. Khó mà tin nổi trong cơ thể đó có chút mầm mống xấu xa. Vậy mà cậu ta đã làm công việc hèn hạ do viện trường giao phó.

Đôi mắt như hóp hờn người của Jasmine khẩn khoản nhìn Connor:

- Cậu ấy nói thật lòng đó. Cậu ấy luôn bảo ân hận như thế nào về việc đã làm. Cậu ấy bảo sẽ làm bất cứ điều gì để lấy lại lòng tin của cậu.

Connor quyết định, quay lại nhìn Jacoby, nói:

- Được rồi. Tôi cần cả hai người giúp. Tuy nhiên, tôi không muốn đi sâu vào chi tiết. Chưa đến lúc. Chỉ cần hai người đưa tôi tới phòng Cheng Li. Nhưng không ai khác được biết tôi có mặt tại đây. Hiểu chứ?

Jacoby sốt sắng gật đầu:

- Dễ ợt. Thậm chí không cần phải tính toán gì hết. Sẽ đưa cậu lên đó ngay, nhưng để tụi mình mặc quần áo đã.

Connor nhe răng cười:

- Đó là ý kiến tuyệt nhất. Thân hình cậu làm mình tự ti quá.

Ngay sau khi Jacoby và Jasmine mặc quần áo xong, cả ba lên đồi, tiến tới khu nhà của Học Viện. Jacoby đi đầu, tới Connor. Jasmine là hậu vệ.

Thình lình Jacoby thì thầm:

- Coi chừng! Thuyền trưởng Quivers phía trước.

Giọng lạnh lạnh của Lisabeth Quivers vang lên:

- Jacoby! Jacoby Blunt hả?

- Ô hà há!

Vừa làm bộ vui nhộn kêu lên, Jacoby vừa đẩy Connor vào một bụi hoa sơn lựu, rồi nắm lấy tay Jasmine.

- A, Jasmine. Hai em làm gì ở đây?

Jacoby lên tiếng:

- Ôi thuyền trưởng Quivers, cô làm như đi dạo quanh khu vườn xinh đẹp này với một cô gái dễ thương trong một đêm đẹp trời là có lỗi vậy.

Thuyền trưởng Quivers thoáng cười:

- Không, không có lỗi gì hết.

Cố đưa cả hai xa khỏi bụi sơn lựu, Jacoby hỏi:

- Còn cô đang đi đâu đây?

- Cô hả? Cô luôn làm một vòng hậu ẩm thực.*

* Nguyên văn: post-prandial. Các từ có tiền tố "post" đứng đầu mang nghĩa "hậu", "sau".

Jacoby toe toét cười:

- Bó tay. Em không hiểu, nhưng nghe hay hay.

- Là sau bữa ăn tối. Thật đáng tiếc họ không đưa tiếng La-tinh vào chương trình dạy. Cô thấy điều đó rất có ích.

Thở dài, cô ta nói tiếp:

- Thôi, các em đi đi. Jasmine, trông em ướt hết rồi kìa. Có lẽ ngoài bến cảng có mưa hả?

Với một nụ cười bí ẩn, cô giáo lập dị gật đầu, rồi tiếp tục vui vẻ bước đi. Khi cô đi khuất, Connor lao qua đường, nhập vào cùng Jacoby và Jasmine.

- Mình nghĩ bây giờ an toàn rồi. Nhưng để phòng xa, hai đứa mình sẽ đi cùng cậu tới nơi ở của cô Cheng Li.

Qua khỏi con đường sỏi đá, cả ba vượt qua bãi cỏ tối, tiến thẳng tới tòa nhà có phòng của Cheng Li.

Đèn còn sáng, cô ta đang làm việc bên bàn, trước cửa sổ. Chăm chú ghi ghi chép với một cây bút đặc biệt.

Jacoby đặt tay lên vai Connor nói:

- Nhiệm vụ đã hoàn thành!

- Chúc may mắn!

Vừa nói Jasmine vừa hôn phớt lên má Connor. Chỉ một đụng chạm nhẹ như cánh bướm, nhưng như làn sóng truyền khắp thân thể Connor. Thật hay khi cậu làm một chuyến tới nơi này. Nếu không, có lẽ mọi chuyện đã phức tạp hơn rồi.

Chuẩn bị quay đi, Jacoby nói:

- Tội mình để cậu lại đây, nhưng nếu cần gì...

Mắt vẫn không rời cửa sổ, Connor gật đầu:

- Hiếu.

Trước khi đi theo Jacoby, Jasmine nói:

- Rất mừng gặp lại cậu, Connor. Bảo trọng!

Đứng nhìn Cheng Li một lúc, Connor phân vân tự nhủ, rốt cuộc thì đây có là một ý hay không? Rồi bước tới, nó đưa tay gõ cửa sổ. Cô ngẩng lên. Không hốt hoảng, cũng không ngạc nhiên, cô mỉm cười đặt bút xuống, búng ngón tay gọi nó vào trong.

CHƯƠNG BỐN MƯƠI BỐN

Suy sụp

- Cho tôi vào! Cho tôi vào! Làm ơn cho tôi vào đi mà!

Người phụ nữ trẻ quăng mình vào cổng, tiếng kêu lẫn với tiếng khóc.

Người gác cổng hỏi:

- Cô là ai?

- Tôi là Darcy Flotsam, từ tàu *Dạ Khúc* tới. Thuyền trưởng... thuyền trưởng đã suy sụp vì kiệt sức. Ông ấy cần được Mosh Zu Kamal giúp đỡ!

Cửa vừa mở, cô chạy qua cổng, qua người gác, chạy thẳng vào sân, đâm sầm vào một người đàn ông trẻ và cái xe đẩy. Cả hai người và xe đổ nhào xuống đất. Những cái giỏ trong xe văng tung tóe ra sân.

Giúp Darcy đứng dậy, Olivier hỏi:

- Cô ổn chứ?

Cô kêu lên:

- Không! Tôi không ổn! Tôi cần giúp đỡ. Tôi cần Mosh Zu Kamal giúp đỡ.

- Được. Cô đến đúng chỗ rồi.

Nhìn vẻ khẩn khoản trong mắt cô, anh buông cái xe đẩy, cầm tay cô, nói:

- Theo tôi!

Rồi quay lại bảo người gác cổng:

- Luka, đem xe đi. Cố vớt vát những gì còn trong giỏ, rồi đóng yên cương hai con lừa. Nhanh nhất có thể nhé.

Gật đầu, Luka lao tới bắt tay vào việc, trong khi Olivier cùng Darcy chạy đi.

Khi ngừng chạy, chỉ rào bước xuống hành lang để tới phòng Mosh Zu, Darcy nói:

- Tôi đã đến đây một lần từ lâu rồi.

- Từ đó cô đã theo tàu *Dạ Khúc*?

- Đúng. Thuyền trưởng rất tốt với tôi. Quá tốt với tất cả chúng tôi. Tôi không thể chịu nổi khi nghĩ...

- Cố bình tĩnh lại. Cô còn cần kể cho Mosh Zu biết những gì đã xảy ra. Kia, các phòng của ông ấy ngay phía trước.

Cửa hé mở. Olivier gõ nhẹ rồi đẩy cửa, bước vào. Anh thấy Mosh Zu và Grace đang bắt đầu, hay vừa hoàn tất, một buổi ngồi thiền. Họ đứng dậy khi anh và Darcy bước vào. Olivier nói:

- Xin lỗi vì đã làm phiền.

- Không sao.

Mosh Zu nói, tiến lại cười thân mật với Darcy:

- Darcy Flotsam. Đón mừng trở lại Cung Thánh.

Grace chạy lại ôm bạn, kêu lên:

- Darcy! Gặp chị em mừng quá!

- Ôi Grace, chị cũng mừng được gặp em!

Cô nhìn lên Mosh Zu:

- Tất nhiên là cũng rất mừng được gặp ông, thưa ông Kamal. Nhưng tôi không tới đây để thăm viếng xã giao. Tôi đem theo những tin tức kinh khủng. Thật sự kinh khủng!

Dìu Darcy tới ghế, Mosh Zu nói:

- Ngồi xuống đã. Cô lên núi một mình?

Darcy gật:

- Phải thế thôi! Thuyền trưởng không thể lên nổi. Ôi, khủng khiếp! Quá khủng khiếp!

- Cô dùng chút trà hay một thứ gì đó để cô hồi phục sau chuyến đi nhé?

Darcy lắc đầu, trông như sắp khóc lại nhưng cố kiềm chế:

- Tôi phải nói với ông những gì đã xảy ra.

- Được. Nhưng cứ thông thả.

- Trên *Dạ Khúc* xảy ra một vụ nổi dậy. Lần này không chỉ có một vài Hải-tặc-Ma-cà-rồng. Vụ này lớn hơn, lớn hơn nhiều. Ba mươi tên hoặc hơn nữa. Do Sidorio chủ mưu. Hắn đưa một... một trung úy của hắn, tôi đoán ông sẽ gọi như vậy, lên tàu. Đó là Jez... Stukeley...

Khi cái tên đó được nhắc tới, Darcy và Grace nhìn nhau. Grace nhận ra ngay nỗi đau sâu kín của Darcy.

- Anh ta lên tàu và nài xin thuyền trưởng giúp đỡ. Thuyền trưởng đã vui lòng tiếp nhận, còn tất cả chúng tôi tưởng Jez là... ôi, tưởng đó là một người tốt.

Anh ta rất duyên dáng và tôi đã bị hấp dẫn. Tôi đã quá ngu! Đường như tất cả những lần anh ta chuyện trò với đám thủy thủ kia, thấy chúng rất có thể nổi loạn, gieo mầm bất mãn vào những cái đầu yếu đuối của chúng, nói với chúng về con tàu kia, một nơi mọi điều đều khác.

Mosh Zu lắc đầu, nghiêm nghị nói:

- Tôi đã lo sợ sẽ có ngày này, nhưng không ngờ quá sớm như thế.

Grace rung mình. Chắc đây là mối đe dọa thật sự nghiêm trọng làm cả hai - thuyền trưởng và Mosh Zu - đều bị bất ngờ.

Darcy tiếp tục:

- Đêm nay sự việc đã lên tới đỉnh điểm. Jez... xin lỗi, Stukeley... Stukeley đã giết chết người hiến máu của anh ta. Là... Shanti.

- Shanti chết rồi?

Grace sững sờ hỏi. Giữa cô và Shanti không có tình cảm gì với nhau, tuy nhiên nghĩ đến cô ta như một người chết, Grace vẫn bị choáng váng.

- Bị giết vì máu của cô ấy. Hai mươi người hiến máu khác bị chính kẻ chia sẻ máu với họ tàn sát. Những người khác chạy thoát với những vết thương ghê gớm. Họ lên boong. Tôi và thuyền trưởng đang ở đó. Lúc đầu chúng tôi không hiểu chuyện gì. Chỉ cảm thấy sợ. Rồi đám Hải-tặc-Ma-cà-rông - những kẻ đã được Stukeley chiêu mộ - theo lên. Có thể thấy là chúng đã uống quá nhiều máu. Chúng nói với thuyền trưởng bằng những lời lẽ thô bỉ xấu xa kinh khủng.

Cô đánh một hơi thở sâu:

- Rồi con tàu kia xuất hiện...

Grace bật kêu lên:

- Sidorio!

- Phải. Trung úy Sidorio, kẻ đã bị trục xuất. Hắn kêu gọi đám kia theo hắn. Vậy là chúng theo, bay qua không gian để đến với hắn, như bị hắn bỏ bùa. Đây quả thật là điều kinh khủng nhất mà tôi từng chứng kiến, và đã chứng kiến quá nhiều.

Mosh Zu hỏi:

- Còn thuyền trưởng?

- Đó là điều tệ hại nhất. Tôi tưởng thuyền trưởng sẽ nắm quyền chỉ huy. Nhưng cứ như ông đã bị trúng thương nặng vậy. Ông có vẻ quá yếu, đổ nhào xuống boong. Từ đó, ông chẳng nói nổi một lời. Chính ông đã bảo tôi đưa tàu tới đây...

Grace hỏi:

- *Chị* điều khiển tàu tới đây?

Lập tức Grace cảm thấy tự hào về người bạn mình quá đỗi, nhưng lại có phần lo lắng hơn cho thuyền trưởng sau cái gập đầu của Darcy, cô tiếp:

- Ông cho tôi biết phương hướng. Nhưng khi tới đây, ông quá yếu không leo lên được, vì vậy tôi đã lên một mình.

Mosh Zu hỏi:

- Những Hải-tặc-Ma-cà-rồng khác - những kẻ ở lại tàu - liệu có nguy cơ cũng nổi loạn không? Có thể làm hại thuyền trưởng không?

- Không, họ đang sẵn sóc ông. Họ yêu quý thuyền trưởng. Tất cả chúng tôi đều yêu quý thuyền trưởng. Bây giờ không còn đám nổi loạn nữa, tàu sẽ khá hơn. Nếu như... nếu như... ông có thể giúp thuyền trưởng.

- Tất nhiên chúng tôi sẽ giúp. Olivier, đem theo Dani, tìm và đón thuyền trưởng về đây. Đóng yên cương mấy con lừa.

- Đã làm rồi.

Olivier trả lời rồi chạy ra khỏi phòng.

Cô đã kể mọi chuyện, việc của cô đã hoàn tất, Darcy ngồi phịch xuống ghế, hoàn toàn kiệt sức. Grace chạy lại đỡ, thân hình Darcy mềm oặt.

Mosh Zu nói:

- Darcy Flotsam, đêm nay cô thật sự là một anh hùng.

- Tôi chỉ làm những gì phải làm để giúp một tay.

Mosh Zu lắc đầu:

- Cô đã làm hơn thế. Cô vừa cứu thuyền trưởng khỏi cái chết. Cảm ơn cô!

Ông quay lại Grace:

- Tôi nghĩ Darcy cần được nghỉ ngơi. Đưa cô ấy về phòng cô, cho cô ấy được thoải mái, được chứ? Một chút trà trái mọng có lẽ cũng tốt.

- Dạ được.

- Cảm ơn Grace. Tôi đi chuẩn bị phòng điều trị cho thuyền trưởng. Cần hành động cấp tốc khi ông ấy tới đây. Nếu có thể, lo cho Darcy xong, cô trở lại gặp tôi. Tôi rất biết ơn nếu được cô giúp một tay.

- Dạ được.

Nói xong, Grace cầm tay Darcy:

- Nào, để em đưa chị đi nghỉ.

Khi trở lại dãy phòng của Mosh Zu, Grace thấy ông ta đang bận rộn trong phòng điều trị sáng ánh nến và thơm mùi dược thảo, được rải đầy khắp các mép phòng.

Ông quay lại hỏi:

- Darcy sao rồi?

- Chị ấy đang ngủ. Tôi cho chị ấy uống trà, rồi hai chị em chuyển trò một lúc. Chị ấy ngủ rất nhanh.

- Tốt. Cô ấy cần được ngủ sau thử thách gay go đó.

- Đêm nay chị ấy khá quá, phải không?

- Tôi nghĩ cô ta đã bất ngờ với chính mình. Nhưng tôi thì không ngạc nhiên.

- Tôi cũng vậy. Tôi luôn biết chị ấy có khả năng đó.

Grace nhìn quanh phòng, nhìn băng ghế dài thuyền trưởng sẽ nằm để được chẩn bệnh. Bỗng cảm thấy lo sợ, cô hỏi:

- Ông nghĩ có thể cứu được thuyền trưởng không?

- Thành thật mà nói, tôi vẫn chưa biết phải giải quyết cách nào cho đến khi ông về tới đây.

Grace rùng mình:

- Ông đã nói là ông ấy đang gặp nguy hiểm. Ông cũng đã nói là một thời đại mới đang tới và ông ấy cần phải mạnh hơn.

- Phải, nhưng tôi đã không nhận ra sự việc thay đổi nhanh đến thế nào.

Việc chuẩn bị hoàn tất, hai người ra khỏi phòng điều trị, khi đang trở lại thiền phòng của Mosh Zu, bỗng có tiếng động trong hành lang. Grace hỏi:

- Họ trở lại rồi sao?

Ra ngoài hành lang, họ thấy Olivier sai bước trước ba người đang vác thuyền trưởng. Grace gần như không chịu đựng nổi hình ảnh thân hình thuyền trưởng cuốn áo choàng, rũ rượi trên vai họ. Nó quá kinh hãi với cô. Trông ông quá yếu. Quá gần cái chết.

Mosh Zu lên tiếng:

- Khá lắm. Đưa ông vào phòng điều trị.

Grace nhìn theo, rồi nấn ná lại hành lang. Đúng lúc đó cô nghe tiếng chuông. Tiếng chuông nhỏ xíu, nhưng khi tai cô bắt nhịp được với âm thanh ấy, cô càng nghe rõ hơn. Tiếng chuông của Lorcan. Cái chuông được đặt trên bàn đầu giường, phòng khi anh cần giúp việc gì.

Cô quay nhìn Mosh Zu. Ông gật đầu:

- Không sao, Grace, hãy đến xem cậu ấy cần gì rồi cho tôi biết.

Grace vừa quay đi, ông ta gọi theo:

- Khoan! Một điều này nữa, Grace. Dù chuyện gì xảy ra, đừng cho cậu ấy biết về thuyền trưởng, cô hiểu chứ?

Gật đầu, Grace quay đi rồi bắt đầu chạy. Tiếng chuông càng lúc càng khẩn thiết hơn. Anh đang gặp rắc rối gì đây? Anh nhận ra tiếng lộn xộn trên tầng trên? Hay vì lí do nào đó vết thương anh trở nặng thêm? Cô không thể chịu nổi khi nghĩ anh bị đau đớn hơn nữa.

Gạt bỏ hết ý nghĩ đó khỏi đầu, cô nghiêng rằng chạy dọc hành lang, tới phòng anh.

Chạy qua phòng giải trí. Johnny có đó không? Nhìn thoáng qua, cô thấy bàn cờ bày sẵn nhưng không thấy Johnny. Cô chẳng có thời gian để mà vào trong kiểm tra nữa. Chuông lại rung lên. Cô phải tới ngay với Lorcan, cứu anh khỏi bất cứ đau đớn mới nào anh đang gánh chịu.

Sau cùng, tới phòng anh, cô đẩy cánh cửa.

- Lorcan! Em tới ngay đây! Grace đây.

Anh đang ngồi trên giường. Khi cô vào, anh để cái chuông rơi xuống ga trải giường, kế bên băng bột mắt. Anh cười nói:

- Grace, anh có thể thấy em là ai mà. Anh thấy chính xác em là ai.

Cô không thể tin vào tai mình:

- Anh nói thật?

- Chẳng phải tóc em đã dài hơn lần cuối anh chính thức nhìn thấy em sao? Rất đẹp!

Cô nhào tới ôm anh:

- Ôi Lorcan. Anh nhìn thấy em rồi! Anh nhìn được em rồi!

Cầm tay cô anh nói:

- Đúng anh đã nhìn được em. Bây giờ anh đã hiểu câu thành ngữ... trăm nghe không bằng mắt thấy.*

* Nguyên văn: a sight for sore eyes.

CHƯƠNG BỐN MƯƠI LĂM

Cố vấn

Connor bước vào phòng Cheng Li, nhưng lập tức né khỏi vùng sáng, hỏi:

- Cô có thể đóng cửa chớp lại không ạ? Em không muốn bị nhìn thấy.

Không phí một giây, Cheng Li đóng ngay cửa chớp rồi nói:

- Nếu em cảm thấy cần, tôi giảm đèn mờ xuống.

- Em chỉ không muốn để ai biết mình ở đây.

Cô lom lom nhìn nó:

- Tôi sẽ cố không coi việc này như chuyện riêng tư. Nói thật, tôi mong em là người cuối cùng bước vào văn phòng tôi đêm nay.

Nó nhìn cô, nhớ lại lần cuối cùng gặp cô ngay sau trận đấu với Jacoby trên Đầm Nước Định Mệnh. Nó đã nổi giận với Cheng Li, cảm thấy bị cô phản bội. Cô ta và Đề Đốc Kuo đã đem nó làm trò chơi. Đùa giỡn

trên những hoài bão và tình cảm của nó. Nó nhớ lại câu nói cô nói lúc đó: “*Ngay bây giờ có thể em không ưa gì tôi, nhưng có những điều em không hiểu*”.

Cheng Li hỏi:

- Em đang nghĩ gì vậy?
- Nghĩ tới lần cuối chúng ta gặp nhau.
- Lần đó em đã giận tôi.

Cheng Li gật đầu, nói thẳng:

- Connor, nói đi, em vẫn còn giận tôi sao?
- Không.

Nó lắc đầu nói. Đó là sự thật. Vấn đề khi đó cô ta phản bội nó hay không bây giờ chỉ còn là chuyện nhỏ.

- Tốt. Nhưng phải nói một cách chính xác là, không hề có một kế hoạch mờ ám, lén lút nào để làm hại em. Tất cả những gì chúng tôi làm chỉ là để kiểm tra tài năng em và để biết tính cách em như thế nào. Đề Đốc Kuo đã nghĩ - thật ra ông vẫn còn nghĩ - em là một tài sản quý giá của Liên Đoàn Cướp Biển.

- Dạ, bây giờ em đã hiểu.

Không có nghĩa là nó thích chuyện đó, nhưng nó chấp nhận là cô nói sự thật.

- Tóm lại, vụ đó đã cho chúng tôi biết tính cách của em. Em không chỉ chứng tỏ khả năng chiến đấu. Em còn cho thấy tính lương thiện và trung thực quan trọng với em đến thế nào.

Cô mỉm cười tiếp:

- Có thể nói là *em* đã dạy *chúng tôi* một bài học.

Connor hơi ngỡ ngàng vì lời nói của Cheng Li và cả vì nụ cười của cô ta. Cô thật dễ thay đổi quá. Mỗi lần gặp lại, dường như cô lại đã lột xác thành một thứ gì đó hơi khác. Không thể đoán trước cô ta sẽ trở thành cái gì, đi đâu tiếp đó. Điều đó làm cô hấp dẫn và không kém phần nguy hiểm.

Cheng Li hỏi:

- Chúng ta nói xong chuyện quá khứ rồi chứ?

- Vâng.

Bây giờ nó có nhiều chuyện quan trọng hơn để nói với cô, nếu như tìm được cách bắt đầu.

Cheng Li lại mỉm cười:

- Nào, Connor Tempest, dù chuyện gì đã đưa em tới đây, tôi cũng rất vui gặp lại em.

Connor vẫn đang lựa lời cho chính xác. Nhưng nhìn quanh phòng nó rối trí, bị cuốn hút vào thế giới của Cheng Li. Nó đã phải chiến đấu với ma quỷ trong lòng trong suốt một thời gian dài. Bây giờ, thật thoải mái, được ném vào thế giới của người khác - một thế giới có quá nhiều điều đang tiếp tục. Nhìn quanh, khắp phòng là những chồng giấy - những mẫu ghi chép, những tấm hải đồ, thư từ gắn trên tường, những chồng giấy chất đống từ dưới sàn, trên bàn, tới trường kỉ. Một mớ hỗn độn ngăn nắp, *rất* ngăn nắp.

Nó nói:

- Hình như cô đang bận.

- Nói bận là chưa đủ. Em may mắn bắt kịp tôi đó. Tôi sắp nghỉ phép một tuần. Ngày mai tôi có việc phải đi. Chính xác hơn là đi mua sắm.

- Đi mua sắm? Thật chẳng có vẻ gì giống Cheng Li mà Connor từng biết. Nó nhướn mày, ngạc nhiên hỏi:

- Đề Đốc Kuo cho cô nghỉ phép một tuần, rời khỏi Học Viện, để đi *mua sắm*? Em thật bất ngờ vì Học Viện dành cho cô cả một tuần.

- Họ sắp cho tôi nghỉ lâu hơn thế nhiều. Connor, tôi sắp rời khỏi Học Viện này rồi.

- Nhưng cô mới tới đây mà.

- Chúng tôi là tôi tiến nhanh. Vượt qua nhanh. Em biết mà, Connor. Tôi nhiều tham vọng. Đây chỉ là một điểm dạy học tạm thời. Một nơi tạm dừng chân, thật đó. Ngoài ra, Liên Đoàn Hải Tặc thích ban giám hiệu Học Viện từng là thuyền trưởng hơn. Em uống chút trà nhé?

Thình lình Connor ghép những mảnh chơi ghép hình rải rác quanh phòng lại: hải đồ, những bản kế hoạch, chồng hồ sơ lí lịch trước mắt. Nó hỏi:

- Cô sắp làm thuyền trưởng, đúng không? Liên đoàn sẽ cấp cho cô một tàu riêng?

Cheng Li gật, không kèm được nụ cười nở dần trên khuôn mặt.

Nhưng Connor không cần thấy nụ cười mới biết cô hạnh phúc đến thế nào với việc này. Đây là mục tiêu cô đã theo đuổi suốt thời niên thiếu. Cô đã đảm nhận vị trí thuyền phó trên tàu *Diablo* để học nghề, nhưng đã kết thúc không vui. Bây giờ nó nhận ra, đích thân liên đoàn đã gọi cô đi khỏi bến cảng an toàn của Học Viện Hải Tặc. Nhưng dạy học chưa bao giờ là điểm

mạnh của Cheng Li, nhất là trên đất liền. Cô nóng lòng được đi biển, tạo danh tiếng huy hoàng như cha cô - Chang Ko Li vĩ đại “Tài ba nhất trong số những người tài ba nhất”. Và bây giờ cô đang tự tin bước vào cuộc hành trình vĩ đại đó.

Dù đầu óc đang rất uể oải trì trệ, nó cũng cảm thấy vô cùng vui mừng cho cô. Nó bỗng thấy rất muốn được vòng tay ôm lấy cô. Nếu cô là Grace hay Jasmine hoặc thậm chí là Cate hẳn nó đã ôm rồi. Nhưng không hiểu sao, những cái ôm và Cheng Li hoàn toàn không thể đi cùng nhau. Thay vì ôm, nó chỉ dấm nhẹ lên vai cô, nói:

- Ôi tuyệt vời. Thật sự tuyệt vời! Cô đã đặt tên cho tàu của mình chưa?

Chỉ quyền sở với mấy chữ *Tên tàu*, cô nói:

- Tôi đang nghĩ. Nếu em có ý nào hay, tôi sẽ ghi thêm vào danh sách.

- Chà chà! Đúng là một tin quan trọng. Bao giờ cô chính thức chỉ huy?

- Vài tuần nữa. Tất cả còn tùy thuộc bao giờ tàu sẵn sàng. Chuyện đó ngoài tầm tay tôi, nhưng cũng tốt vì còn quá nhiều việc cần thu xếp.

Cô chỉ kịp hít một hơi trước khi nói tiếp:

- Hiện nay, tôi chưa có thủy thủ đoàn nên mọi thứ cứ đổ dồn lên tôi này. Ít ra, như vậy chúng tôi sẽ biết tất cả sẽ được hoàn tất đàng hoàng. Đó là lí do tôi phải đi khỏi Học Viện vào sáng sớm mai. Tôi sẽ đi thuyền tới đảo Lantao để nhận vũ khí từ lò đúc kiếm đã làm cho tôi...

Cô chột ngừng lại, nhìn nó từ đầu tới chân:

- Connor, kiểm *của em* đâu?

Nó nhìn đi chỗ khác, lại cảm thấy lúng túng:

- Thật ra... em muốn uống chút trà.

Không cố hỏi thêm, cô nói:

- Tuyệt lắm. Giải lao một chút cũng làm tôi thoải mái. Dọn chỗ cho em trên trường kỉ đi, nhưng *đừng* làm lộn xộn mấy chồng giấy đó của tôi.

Nhẹ nhàng tiến tới cái bếp nhỏ, nhưng rồi cô quay lại cười nói:

- Ồ, gặp em tôi vui lắm, Connor. Tôi rất thích có bạn đến thỉnh linh, không báo trước.

Nói xong cô đi khuất sau quầy, sửa soạn pha trà.

Thu dọn gọn ghẽ những chồng giấy tờ của Cheng Li xong, Connor ngồi xuống trường kỉ. Buổi gặp gỡ này không hề giống như những gì nó đã nghĩ. Sau khi gây náo động tại Học Viện Hải Tặc, nó chờ đợi một không khí căng thẳng giữa hai người. Thật sự nó không ngờ cô pha trà mời nó và gọi nó là bạn. Nhưng Cheng Li không hành xử như những người khác. Cô chân thật, thường chân thật đến tàn nhẫn. Cô không bám vào những cảm xúc không cần thiết. Trái lại, như một con tàu, cô tiếp tục ra khơi. Chính cô vừa nói: cô tiến nhanh. Quá nhanh đến nỗi, đôi khi, người ta khó mà theo kịp.

Cầm lên quyển sổ tên tàu, nó bắt đầu liếc qua bảng danh sách. Không chỉ là ba bốn cái tên, từ trang này tới trang khác đầy những tên được cô viết với nét chữ

không chê vào đâu được. Có những tên bị gạch bỏ, có những tên được đánh dấu một, hai, ba ngôi sao. Rõ ràng việc tìm một cái tên thích hợp là rất quan trọng với cô.

Nó vẫn đang nghiền ngẫm bản danh sách thì cô trở lại, với cái khay có một ấm sắt nhỏ, hai tách uống trà và một đĩa bánh quy khô đầy hấp dẫn. Cô thờ dãi nói:

- Tôi sẽ rất nhớ việc nấu nướng tại Học Viện này. Tôi đã nghĩ đến chuyện trả lương gấp đôi cho đầu bếp Hom, để đưa anh ta theo, nhưng e việc ấy sẽ khiến thầy Kuo cho tên tôi vào sổ đen mất, em nghĩ sao?

Connor lắc đầu, dọn thêm hai xấp giấy, lấy chỗ đặt khay lên cái bàn thấp.

Ngồi xuống gối đệm trên sàn, Cheng Li khoanh chân chữ ngũ.

- Có tên nào làm em chú ý không?

Nhìn cuốn sổ, Connor đọc:

- Hừ... *Người phục thù. Kẻ hành xác. Kẻ phản bội. Nổi tuyệt vọng của biển cả. Kẻ vô tích sự. Thần khủng bố. Kẻ tà đạo. Rắn độc. Kẻ vô lại. Kẻ sát nhân. Mèo ma.*

Connor nhìn lên cười:

- Nghe có vẻ... hơi bị dung tục.

- Em nói vậy là sao, Connor?

- Một cái tên này đều có vẻ hung hăng, đúng không cô?

Cheng Li khúc khích cười:

- Đó là ý đồ. Để khi một con tàu khác lại gần, sẽ biết ngay đó là đường của tôi hay là quốc lộ. Này, trà của em. Coi chừng, nóng đó.

Connor nhận tách trà:

- Em cũng đoán đó là ý đồ của cô. Nhưng nghe hơi nam tính và hơi *côn đồ* đối với cô.

- Tôi hiểu em nói gì. Lật trang khác đi. Em sẽ thấy tôi cố thêm mấy tên nữa.

Connor lật trang khác:

- Cái gì thế này? *Liên minh Aetolia* là gì?

- À, đó là một tham khảo lịch sử về tổ chức liên minh giữa quân đội Hy Lạp và cướp biển vào thế kỉ thứ tư trước công nguyên.

Connor lắc đầu:

- Quá *cổ lỗ*, không đủ sợ.

- Đồng ý. Ăn bánh nhé? Làm bằng hạt macadamia và trái khòỉ đố*.

- Cám ơn cô.

Connor nhúng bánh vào tách trà. Cheng Li hỏi:

- Em nghĩ sao về tên *Máu và La bàn*?

Connor cười hô hố, lắc đầu:

- Nghe giống quán nhậu hơn là tên tàu!

Cheng Li cũng ha hả cười theo. Chưa bao giờ nó nghe cô cười thoải mái tự nhiên như vậy. Nó nói:

- *Teuta*. Tên này không tệ. Em không hiểu nghĩa, nhưng nghe ngẫu mà không có vẻ *côn đồ*.

Bẻ cái bánh làm hai, rồi Cheng Li đưa cho Connor cây bút:

* Macadamia: một loại cây lấy hạt xuất xứ từ châu Úc.

- A, đúng. Cộng thêm một sao vào đó cho cô, được chứ? Teuta là một bà hoàng cướp biển của Hy Lạp vào thế kỉ thứ ba trước công nguyên, từng gây nhiều rắc rối cho La Mã. Tôi luôn tìm được từ bà cảm hứng thật dạt dào.

Đặt cuốn sổ xuống, Connor nâng tách trà lên môi. Hơi nước thơm ngát làm ấm làn da mặt nó. Nhấp một chút, nó cảm thấy vị trà thật ngon.

Cheng Li nói:

- Bạc hà tươi. Một bụi dày đặc mọc tràn lan ngay ngoài cửa sổ phòng tôi này.

Cô đã đặt tách trà xuống, chăm chú nhìn nó với hai mắt sáng, trong veo như nước suối.

- Tôi vừa có một ý tưởng.

- Ý tưởng?

- Đúng. Tôi nghĩ, ngày mai em nên đi cùng tôi tới Lantau. Chuyển đi hai ngày, em đi cùng tôi cho có bạn.

Bốn ngày đi và về trên con thuyền nhỏ của Học Viện... nghe không ham lắm.

Cheng Li nói thêm:

- Trên đường đi chúng ta sẽ có nhiều thời gian để nói - hoặc *không* nói - về bất cứ chuyện gì em đang bận tâm.

- Em...

Nó muốn nói với cô, nhưng lúc này tất cả những lời đã ôn đi ôn lại nháy nhót lung tung trong đầu nó.

Cheng Li mỉm cười:

- Tốt rồi, Connor. Uống trà đi. Tôi dọn dẹp trường kỉ để em nghỉ. Trông mắt em mệt mỏi quá rồi... mà em biết người ta thường nói sao không? Đôi mắt là cửa sổ của tâm hồn. Mai chúng ta sẽ khởi hành sớm. Như vậy sẽ không ai thấy chúng ta đi cùng nhau. Và chúng ta sẽ có thời gian tuyệt vời để đưa thuyền tới Lantao.

CHƯƠNG BỐN MƯƠI SÁU

Mở rộng mắt

Grace hỏi:

- Ông ấy sao rồi?

Hai mươi bốn giờ đã trôi qua từ khi thuyền trưởng tới Cung Thánh.

Mosh Zu nói:

- Tôi nghĩ, cô nên tự đến nhìn. Có thể cô sẽ thấy khó khăn, thậm chí đau xót. Nhưng tình trạng ông ấy đã ổn. Và nếu cô là một thầy thuốc tương lai, phải mở lớn mắt mà nhìn cho kĩ những trường hợp như thế này.

Grace căng thẳng theo Mosh Zu vào phòng điều trị hình bát giác.

Thuyền trưởng Hải-tặc-Ma-cà-rông nằm trên cái bàn như phiến đá. Vạt áo choàng rủ sát mặt sàn gỗ. Cô bàng hoàng nhìn ông như thế, dù biết ông chỉ đang ngủ - hôn mê theo phương pháp trị liệu của Mosh Zu

- nhưng trông ông không khác gì đã chết. Cô bỗng nhớ thời thơ ấu. Không bao giờ cô cảm thấy yên tâm khi nhìn cha ngủ. Thật vậy, cô phải làm tất cả những gì có thể để không phải nhìn cảnh đó. Nhưng thỉnh thoảng, vào phòng khách dài hải đăng, bất gặp ông sóng soài trên cái trường kỉ ọp ẹp, hoàn toàn bất động, cô đã đủ toát mồ hôi lạnh. Nín thở lại gần, cô lắng nghe hơi thở của ông, hoặc chăm chú tìm dấu hiệu ngực ông nhẹ nhẹ phập phồng dưới lớp vải áo. Chỉ đến lúc đó cô mới có thể thở bình thường lại.

Nhìn thuyền trưởng nằm bất động như thế này, cô cũng có cảm giác không yên tâm tương tự. Trong thời gian Grace gần ông, thuyền trưởng là một người đầy nội lực. Lúc này dường như ông đã bị lột bỏ hết sinh lực và uy quyền. Lạ lùng là ông vẫn đeo mặt nạ và găng tay. Bề ngoài không có gì khác, tuy nhiên rõ ràng ông đã trải qua một sự đổi thay sâu sắc.

Đưa Grace trở lại thiền phòng, Mosh Zu nói:

- Thôi, tôi thấy như vậy là đủ rồi.

Khi ra khỏi phòng điều trị, Grace không giấu nổi vẻ bàng hoàng:

- Tôi không... thật không ngờ thấy ông ấy như thế.

- Tôi hiểu. Nhưng cô đã khá vững vàng khi đón nhận những cảm giác đó.

- Việc điều trị cho ông ấy tiến triển như thế nào?

Mosh Zu ra hiệu cho cô ngồi xuống:

- Grace, phải nói thật là, không tiến triển tốt như tôi mong muốn. Lúc này tôi đã làm ổn định tình trạng của

ông ấy, nhưng rõ ràng cách điều trị nhẹ nhàng này chỉ đến thế thôi. Có một căn nguyên gì đó mạnh hơn cần phải tìm ra, và phải tìm ra thật sớm.

- Ông ấy bị bệnh gì?

- Trên một phương diện nào đó thì cũng đơn giản thôi. Như chúng ta đã từng bàn luận về cách chữa trị. Để thành một thầy thuốc hiệu quả thì phải phát triển khả năng rút cái đau khỏi người khác, mà không thu hút cái đau đó sang thân mình. Việc này không dễ dàng như nghe nói đâu, đặc biệt là khi chúng ta điều trị cho những người có ý nghĩa với mình. Quá quyết tâm giúp người thân yêu, chúng ta sẽ mất sáng suốt, chẩn đoán sai, và vì vậy việc điều trị cho họ sẽ kém hiệu quả và gây nguy hiểm cho chính chúng ta.

Khi nghe ông nói, Grace nhớ lại là đã phải đương đầu với cái đau của Lorcan và giúp anh lành bệnh khó khăn như thế nào.

- Thuyền trưởng đã dứt khoát hiến đời mình để giúp đỡ mọi người. Ông là người vị tha nhất mà tôi từng gặp. Nhưng có một vấn đề. Ông quá sẵn sàng mang vác gánh nặng của người khác. Làm vậy, bản thân ông càng ngày càng yếu hơn. Nếu tôi không hành động để ngăn ngừa vụ này, chúng ta có nguy cơ mất ông hoàn toàn.

Grace lạnh toát người.

- Grace, tôi chia sẻ quan điểm này với cô vì tôi tin vào khả năng chữa trị của cô. Nhưng cô phải nghe thật kĩ những gì tôi nói, và đừng bao giờ để rơi vào

cái bấy giống như thuyền trưởng. Càng muốn giúp người khác - cô có thể giúp họ bằng nhiều cách rất hiệu quả - càng phải học cách không thu hút cái đầu của họ và mang nỗi đau đó giúp họ. Đừng để sự u ám của họ chiếm đoạt cô.

Grace gật.

- Tôi có thể thấy nỗi lo âu trong mắt cô. Và tôi biết, tôi có một phần trách nhiệm. Cô lo cho thuyền trưởng. Tất nhiên. Nhưng, Grace, tôi sẽ chữa lành cho ông ấy. Không đơn giản, nhưng tôi có thể.

Lời nói của ông làm cô yên tâm một phần nào.

- Bây giờ chúng ta nói chuyện khác. Hôm nay cô gặp Lorcan chưa?

- Chưa, nhưng có lẽ tôi đi gặp anh ấy bây giờ.

- Tốt. Nhưng tôi còn một việc yêu cầu cô. Mặc dù Lorcan đã lấy lại thị giác, nhưng dựa vào khía cạnh tâm lý bệnh mù lòa của cậu ấy, cậu ấy vẫn chưa hoàn toàn bình phục đâu. Vẫn ở trong trạng thái không ổn định. Nếu bị quá căng thẳng hoặc sợ hãi, cậu ấy sẽ bị mù trở lại. Nếu điều đó xảy ra, sẽ rất khó cho tôi điều trị cho cậu ấy lần thứ hai. Cô hiểu chứ?

- Hiểu. Tôi sẽ cố chăm sóc thật tốt, không làm bất cứ điều gì để anh ấy phải bị rối trí.

- Vậy thì cô đi được rồi!

Mỉm cười, ông nói tiếp:

- Grace, đừng có vẻ lo lắng thế. Tôi biết cậu ấy rất mong mỏi được gặp cô.

- Grace!

Đang nằm trên giường, Lorcan đứng xuống sàn để đón cô. Anh dang tay ôm cô, nhưng cô ngập ngừng, muốn nhìn mắt nhau trước.

Nhìn nhau rồi, cảm thấy nước mắt sắp dâng trào, cô chớp mắt để nước mắt khỏi ứa ra.

- Xin lỗi! Em xin lỗi! Em lại vừa ngập ngừng, vì vẫn chưa quen với ý nghĩ là anh đã nhìn lại được. Thật không mơ được chuyện này.

- Không là mơ. Anh đã nhìn thấy em. Grace! Suốt đời chưa bao giờ nhìn thấy ai mà anh vui mừng đến thế.

Buông Grace ra, Lorcan ngồi xuống giường. Cô ngồi đối diện anh. Hai người lặng lẽ nhìn nhau từ từ mỉm cười. Một lúc sau, cô hỏi:

- Cảm giác nhìn lại được như thế nào?

- Sửng sốt. Không chỉ có thể nhìn lại, mà mọi thứ đều như rực rỡ hơn, sáng sủa hơn trước.

Siết chặt tay cô, nhìn sâu vào mắt cô, anh nói:

- Tất cả đều đẹp hơn những gì anh nhớ.

Cái nhìn thăm thẳm của Lorcan đầy xao xuyến. Đã quá lâu rồi cô mới cảm thấy mắt anh dõi theo mình. Lâu đến nỗi, dù đã quen với ánh mắt đó, cô vẫn cảm thấy như lần đầu gặp đôi mắt anh. Nhớ lại khoảnh khắc khi cô mở mắt trên tàu *Dạ Khúc*. Lúc đầu, cô tưởng mình đang nhìn vào bầu trời - tròng mắt xanh dương của anh quá đậm. Rồi cô nhận ra. Từ đó không còn gì như trước nữa. Anh cũng vậy, cô nghĩ, nhìn xuống đôi mắt màu xanh lục của cô, anh đã nhớ ra.

Lorcan hỏi:

- Em đang nghĩ gì thế. Cứ như em đang ở đâu đâu.
Cô lắc đầu:

- Không, em đang ở ngay đây. Chỉ đang nhớ lại lần đầu chúng ta gặp nhau.

Anh cười:

- Khi anh câu em lên khỏi nước hả?

Cô gật. Anh lại nói:

- Anh cũng thường nghĩ rất nhiều về chuyện đó.

- Thật sao?

- Thật. Năm đây anh suy nghĩ rất nhiều. A, vì có thể làm gì khác nữa được đâu.

Cô siết chặt tay anh:

- Không, không phải vậy. Nhưng bây giờ tất cả đã qua rồi. Thị giác anh đã trở lại. Sức khỏe anh cũng sẽ sớm phục hồi.

Nhớ lại lời chỉ dẫn của Mosh Zu, cô nói:

- Chúng ta sẽ sớm trở lại *Dạ Khúc*. Mọi sự rồi lại sẽ bình thường.

Lorcan nhú mày. Cô thoáng cảnh giác, mình có lẽ lờ đi về vụ trở lại tàu không? Nhưng Lorcan bắt đầu nói:

- Anh có chuyện muốn nói với em. Có thể em không thích, hoặc lúc đầu thấy khó hiểu. Nhưng xin em hãy lắng nghe, và hiểu rằng, anh nói là vì lo cho em rất nhiều.

Bây giờ đến lượt cô nhú mày. Lời nói của anh thật sự báo điềm không hay. Anh thờ dài nói tiếp:

- Khi trở lại *Dạ Khúc*, anh nghĩ em không nên theo anh. Con tàu đó không là ngôi nhà thích hợp với em.

- Em thích ở đó. Biết là điên rồ, nhưng đó là sự thật.

Lorcan lắc đầu:

- Anh biết em thích. Phần mình, anh cũng muốn có em tại đó. Phải nói là hơn cả muốn. Nhưng vì chuyện đó không tốt cho em. Em nên đến với Connor...

- Không. Chuyện đó không thể xảy ra.

- Anh biết em không cảm thấy gắn bó với thế giới cướp biển. Nhưng anh tin chắc với thời gian...

Nước mắt lại sắp trào ra, cô lắc đầu:

- Không, dù em sống trên tàu cướp biển bao lâu, nó cũng sẽ không bao giờ thành mái nhà của em. Khác với *Dạ Khúc*. Em cảm thấy gắn bó với nơi đó.

- Grace, anh biết. Anh cảm thấy phải chịu trách nhiệm về chuyện này.

Rất có thể. Lí do chính đáng làm cô quá tha thiết với con tàu như một mái nhà là vì anh.

- Nhưng anh đã làm khi kéo em vào thế giới này. Nó không thích hợp với một người bình thường. Không an toàn.

- An toàn? Cho đến bây giờ, em nghĩ là mình đã tự lo cho mình rất tốt.

Cô nhớ lại là đã đẩy lùi vụ tấn công của Sidorio như thế nào. Người khác hẳn đã phát hoảng khi bị nhốt trong phòng, với gã ma-cà-rồng khát máu nhất. Nhưng cô đã giữ vững tinh thần, làm hẳn chuyện trò, thổ lộ về đời sống và cái chết của hắn - một đề tài mà, trong một lúc quá hào hứng, hắn đã kể lại. Bằng cách đó, cô đã có thời cơ chờ đến khi thuyền trưởng tới giải

thoát. Và nếu cô đã có thể đối đầu với Sidorio, cô có thể đương đầu với mọi điều khác.

- Grace, chuyện em không còn may mắn nữa chỉ là vấn đề thời gian. Em không là ma-cà-rồng, không là người hiến máu.

Không, cô nghĩ. Cô chỉ là kẻ trung gian. Lúc này làm người trung gian là điều tệ nhất mà cô có thể tưởng tượng ra.

- Trông em buồn quá. Đó cũng là vì lỗi anh.

Buồn phiền bỗng thành tức giận, cô nói:

- Đúng, lỗi *anh*. Nhớ không, chính anh bảo em nên ở lại. Chính anh nói có cả triệu bí ẩn để em khám phá trên con tàu đó. Quên rồi sao? Chính *anh* nói đó.

Lorcan gật đầu:

- Anh nhớ. Anh nhớ từng lời chúng mình đã nói với nhau. Rồi từ khi nằm tại đây, anh đã ôn lại từng lời nói đó.

Anh thở dài:

- Khi nói những lời đó với em, anh đã mơ mộng hão huyền. Anh tưởng, bằng cách nào đó, chúng ta sẽ vượt qua được cây cầu giữa hai thế giới của chúng ta.

- Còn bây giờ? Vì sao anh đổi ý?

Anh chăm chăm nhìn cô:

- Vì... anh đã mở mắt rồi.

CHƯƠNG BỐN MƯƠI BẢY

Đường đến Lantao

Hai ngày đi thuyền từ Học Viện Hải Tặc tới đảo Lantao sẽ có nhiều cơ hội tốt hơn. Connor nghĩ, nếu ra đi vào sáng sớm sẽ có nhiều thời gian. Nhiều thời gian để nói với Cheng Li về những gì nó đang bận tâm.

Nhưng trong cuộc hành trình, Connor luôn phải bận rộn phối hợp với Cheng Li để lèo lái con thuyền nhỏ của Học Viện. Không có thời giờ dành cho những tranh luận cõi mở. Trái lại, chuyện trò chỉ giới hạn trong những trao đổi chỉ thị và xác nhận khi điều khiển thuyền qua vùng nước động.

Có điều lạ là, dù không nói một lời, nhưng Connor lại bắt đầu cảm thấy dễ chịu hơn. Có thể vì nó mãi mê vận động cơ thể trong việc cùng Cheng Li chèo thuyền. Từ khi còn là một đứa trẻ, vận động cơ thể luôn làm nó thoải mái. Khi những ý nghĩ u ám len vào đầu, không gì tốt hơn là ném mấy cú banh vào rổ, hay phóng xuống hồ nước mặn, bơi tự do.

Cheng Li cũng là bạn đường thật lí tưởng. Cô ta không là loại người cần liên tục chuyện trò. Khá giống Connor, chỉ nói khi có chuyện để nói. Connor thấy cô ta đang chìm trong suy nghĩ - chắc chắn trong đầu cô đang đầy những bản danh sách và những quyết định để chuẩn bị cho chức vị thuyền trưởng sắp tới. Không nói, nhưng cô tỏ ra rất lạc quan, và cảm giác này rất dễ lây lan. Cùng với mặt trời - đã xua tan mây - đem thêm sự thích thú cho chuyến đi, tất cả tạo nên một ngày đi biển tuyệt vời.

Sau cùng, khi mặt trời bắt đầu lặn, họ thả neo, cho xương cốt rã rời được nghỉ ngơi. Cheng Li xuống dưới khoang một lúc, rồi trở lại với một giỏ mây đồ ăn đã được đầu bếp chuẩn bị từ Học Viện. Cô bảo:

- Nhào vô! Chắc chắn em cũng đói rồi ruột như tôi rồi.

Hai người mở các ngăn khác nhau - chứa đầy thịt nguội, cá, rau sống, sốt - rồi lấy đầy đĩa bánh kẹo hấp dẫn. Sau một ngày nỗ lực, hai người ăn rất ngon miệng. Một lần nữa, chuyện trò lại bị giới hạn vì mắc ngẫu nhiên món ăn ngon lành của đầu bếp Hom cung cấp.

Sau cùng Connor nói:

- Đêm nay em sẽ ngủ rất ngon.

- Tôi cũng vậy! Connor, thật tình trông em mệt rũ ra rồi. Để tôi đi pha trà.

Cô lại xuống thang. Connor thu dọn những mảnh đồ ăn, rồi đem xuống khoang Cheng Li đang pha một thứ trà xanh đầy hấp dẫn với gừng và sâm. Nó kêu lên:

- Thơm quá!

- Đem lên trên, chờ trà ngấm. Một phút nữa tôi lên sau.

Nó đem khay trà đặt lên một bàn thấp trên thuyền, rồi gối đầu lên cái áo cứu hộ, nằm duỗi chân tay trên tấm đệm, nhìn lên bầu trời đầy sao. Nó tìm chòm sao yêu thích. Nó luôn tìm được niềm an ủi trong trò chơi này. Trò này đưa nó trở lại với đài hải đăng, với Grace và cha nó. Nhưng đêm nay, khi tìm thấy chòm sao Aquila, hai mắt nó nặng nề sụp xuống và nó không còn đủ sức mở ra được nữa.

Khi Cheng Li trở lên, cô thấy nó đã ngủ, hơi thở dài và sâu. Cô mở một tấm mền, đắp cho nó. Nhẹ nhàng đi quanh boong, cô lặng lẽ chiêm những ngọn đèn lồng, rồi ngồi xuống nhấm nháp tách trà.

Connor giật mình, thức giấc. Lập tức, nó hoàn toàn cảnh giác. Một làn ớn lạnh chạy suốt sống lưng. Bầu trời tối đen. Không khí ban đêm không còn chút hơi ấm mặt trời. Nhưng không chỉ vậy. Giấc mơ đã đưa nó trở lại những kí ức, điều cuối cùng nó nhìn thấy trước khi bừng tỉnh là mũi kiếm của nó xé qua thịt Alessandro.

Cheng Li hỏi:

- Sao vậy?

Nhìn lên, nó thấy cô đang ngồi đối diện, ghi chép vào cuốn sách, dưới ánh đèn. Connor nói:

- Em có chuyện cần nói với cô.

Cheng Li đặt sách và bút xuống, chờ nó bắt đầu. Nó tưởng tượng như đang ngồi trên cái ghế của một chuyên gia trị bệnh tâm thần.

Không còn lí do trì hoãn nữa. Đây là chuyện làm nó phải đi tìm cô tại Học Viện Hải Tặc, theo cô trong chuyến đi này, để nói với cô. Nó đã tự cho phép mình xao lãng bằng câu chuyện của cô. Nó đã để cho một ngày nắng ấm và công việc bận rộn chèo thuyền phủ lên nó tấm chăn êm ái - gần như tự thuyết phục mình là vẫn sống trong thế giới cũ. Cái thế giới trước khi điều kinh khủng đó xảy ra. Nhưng không còn có thể lẫn tránh lâu hơn được nữa. Nó nói:

- Em đã giết một người.

Cheng Li gật.

Nó chột hiệu:

- Cô đã biết rồi, đúng không?

- Đúng. Tin tức lan đi rất nhanh. Connor, đó là lí do em đến tìm tôi? Để nghe tôi nói về vấn đề này?

- Dạ, em không biết đi đâu. Em cũng không thể ở lại tàu *Diablo*, nhất là sau khi họ cho em Thuyền Trưởng Máu. Em chèo thuyền đi một cách vô định. Em quăng kiếm xuống biển. Sau cùng, em biết chỉ một người có thể giúp em.

- Tôi.

Đó không là một câu hỏi. Nó gật đầu. Cô nói:

- Được rồi. Vậy thì em hãy kể tất cả về chuyện đó, như vậy sẽ tốt hơn. Em có nghĩ vậy không?

Cô là một người giỏi lắng nghe. Nó thấy cô tiếp nhận từng lời nói, từng cảm xúc trong những lời nói. Cô

cũng không ngắt lời mà kiên nhẫn, thậm chí cả khi nó ngừng lại để suy nghĩ tìm cách diễn đạt cảm xúc một cách rõ ràng. Nói chính xác những gì nó cảm thấy là điều quan trọng. Cô vẫn lặng lẽ ngồi chờ.

Khi nó kể xong, cô gật đầu, vẫn lặng lẽ như đang tính toán, sàng lọc những gì nó vừa trình bày.

- Sao cô?

- Tôi không thể tách khỏi cảm giác tội lỗi của em. Em đã giết một người. Sáng hôm đó anh ta thức dậy với cả một cuộc đời trải dài phía trước, ai biết nó sẽ dài thế nào chứ? Và rồi em đã cắt đứt cuộc đời đó. Không thể phủ nhận hay quay lưng với sự thật đó.

Connor lắng nghe. Nó tưởng sẽ nhận được những lời an ủi từ cô, nhưng trái lại cô đang làm nó cảm thấy khốn khổ hơn.

- Không ai trong chúng ta có thể rũ bỏ mặc cảm tội lỗi khi lấy đi sinh mạng của người khác. Nhưng, theo ý tôi, đừng cố rũ bỏ. Mặc cảm tội lỗi là cái giá hợp lý phải trả. Chẳng có gì là thỏa lòng hay đáng tán thưởng cho việc tước đoạt sự sống của một con người. Không bao giờ.

- Cô đã giết người chưa?

- Rồi. Nhiều lần.

- Cô chấp nhận khó khăn này như thế nào? Sống ra sao? Vì sao cô có thể tiếp tục vui hưởng đời sống một cướp biển?

Cô cân nhắc lời nó trước khi trả lời:

- Khi giết, tôi cũng có cảm giác như em bây giờ. Người ta bảo lần đầu là tệ hại nhất. Sau khi giết người,

mình như tê dại. Nhưng tôi không chấp nhận triết lý đó. Tôi không muốn bị tê dại. Vì sao phải như thế chứ? Không sức mạnh nào phủ nhận được những cảm giác len lỏi vào chúng ta, những cảm giác làm chúng ta là một con người. Chúng ta mặc cảm tội lỗi là có lý do. Giống như chúng ta cảm thấy sợ hãi, vui mừng hay mệt mỏi. Đó là những dấu hiệu. Chúng ta không được *định sẵn* là sẽ chém giết lẫn nhau. Nhưng, trong thế giới chúng ta sống - dù muốn hay không - điều đó vẫn xảy ra.

- Đúng.

Connor nói nhưng phân vân không biết cô ta hướng câu chuyện tới đâu.

- Con đường tôi đang tiến tới không bằng chém giết không cần thiết. Tôi tin vào sự chính xác. Tôi không là người của bạo lực tùy tiện, mà là người của thành quả. Trong thời gian ngắn là học viên tại Học Viện, tôi tin em đã nghe bài giảng về *zanshin* của thầy John Kuo. Còn nhớ không?

- Còn. *Zanshin* là trạng thái siêu cảnh giác. Trong trạng thái đó người ta sẵn sàng công và thủ từ mọi hướng.

- Đúng, nhưng tôi tin đó là trạng thái cảnh giác phải giữ mọi lúc mọi nơi - ngoài hay ngay trong lòng chiến trận. Là một cướp biển, anh càng cảnh giác thì càng ít bị vướng vào những tình huống sống chết hơn. Trở thành một thuyền trưởng cướp biển không có nghĩa là trở thành một tên sát nhân. Đôi khi, anh bị đẩy vào tình huống không có sự chọn lựa nào khác. Đó là anh hay chúng. Hoặc chúng hay chiến hữu của anh.

Với tôi, hình như rõ ràng em đã hành động theo cách này. Nếu em không giết người nhân viên an ninh đó, gần như chắc chắn Moonshine Wrathe đã bị giết rồi. Em đã được lệnh và em đã làm theo lệnh. Trong chuyên môn chiến thuật, em đã biểu hiện là một bậc thầy lớn của *zanshin*.

Nó cảm thấy hơi được tăng bốc, nhưng cô chưa nói hết.

- Connor, nơi em thiếu khả năng *zanshin* là đời sống ngoài cuộc chiến. Vụ đánh cướp Pháo Đài Hoàng Hôn là một mảnh khoe của Molucco Wrathe. Một hành động táo tợn để thu lợi thật nhanh. Không động lực nào cao hơn, không chiến lược. Ồ, tôi hiểu là kế hoạch hành động của Cate rất khôn ngoan - ý tôi là không chiến lược nào dự đoán được tất cả. Một lần nữa, em lại tự dẫn thân vào một trường hợp hiểm nghèo không cần thiết.

- Ý cô là giống như cuộc tấn công gây nên cái chết của Jez?

- Chính xác.

- Vậy thì cô sẽ làm gì?

- Tôi quan sát. Chỉ thế thôi. Không bao giờ em tìm được chút yên ổn nào vì vụ giết người đó. Em không thể - hay không nên - làm bất cứ điều gì về việc đó. Nhưng điều em *có thể* làm là, giám tham gia vào những trường hợp mà em cần phải giết. Không cần thiết phải bỏ nghề cướp biển. Chỉ cần suy nghĩ kĩ hơn, muốn trở thành loại cướp biển nào, loại cướp biển nào em muốn gắn bó cùng họ.

Những lời nói của cô không làm nó khuây khỏa theo cách nó hi vọng và mong đợi. Thậm chí giờ đây,

nó cũng chẳng cảm thấy thoải mái nữa. Nhưng làm nó cảm thấy khác về những gì đã làm. Trong một thoáng, nó có cảm tưởng là có thể tiếp tục tiến bước. Nhưng cảm tưởng đó biến mất ngay, bị nhấn chìm trong một làn sóng kinh sợ quen thuộc dâng lên trong nó.

Nhận ra ngay sự thay đổi của Connor, Cheng Li hỏi:

- Có chuyện gì?

- Em hiểu ý cô. Nhưng chưa bao giờ em lo sợ như thế này. Không hiểu vì sao, vì bây giờ em có bị nguy hiểm gì đâu. Ngay trong thời khắc đầy nguy hiểm, em đã làm điều được yêu cầu. Nhưng lúc này, trong đêm tĩnh lặng, giữa đại dương - em hoàn toàn khiếp hãi. Vì sao vậy?

Cân nhắc lời nó, rồi Cheng Li cười nói:

- Rất đơn giản, thật đó. Khủng khiếp lớn nhất không nằm trong đại dương kia, không ẩn núp trong bóng tối, mà...

Cô nghiêng lại gần hơn, đặt tay lên tim nó:

- Ở sâu trong lòng em, trong máu em.

Rút tay về, cô lắc đầu nói:

- Em không là trường hợp khác biệt. Tất cả chúng ta đều như thế.

CHƯƠNG BỐN MƯƠI TÁM

Thông lọng

Lorcan nói với Grace:

- Anh nói những điều này chỉ vì anh quá lo cho em. Anh, Mosh Zu, thuyền trưởng, tất cả đều mong muốn những gì tốt đẹp nhất cho em.

- Mà điều tốt đẹp nhất dành cho em là không bao giờ được gặp lại anh nữa?

Lorcan gật đầu:

- Phải. Anh biết là khó khăn, nhưng rồi em sẽ hiểu là anh đúng.

Cô bị giằng xé giữa khóc và cười, nhưng khi nói, giọng cô đã bình tĩnh lại:

- Em không nghĩ thế. Em không nghĩ là sẽ cảm ơn anh về điều này.

Cô muốn nói nhiều hơn nữa, nhưng nhớ lại lời cảnh giác của Mosh Zu. Dù Lorcan làm cô đau đớn đến thế nào, cô không muốn là nguyên nhân làm bệnh anh tái phát. Cô thấy là phải ra khỏi phòng. Vì nếu ở lại thêm

một chút nữa, nếu cuộc đối thoại này tiếp tục, chắc chắn cô nhắc tới vụ nổi loạn trên tàu *Dạ Khúc*, hay chuyện suy sụp của thuyền trưởng. Cô nói:

- Em đi đây.

Anh nắm tay cô:

- Đừng đi lúc này. Đừng bỏ chạy khi em đang bức tức.

Cô gỡ tay anh ra, nói:

- Em cần một mình để suy nghĩ về chuyện này.

- Ồ!

Anh có vẻ hơi bị bất ngờ.

Thậm chí cô không thể nhìn anh khi đứng dậy, loạng choạng tiến tới cửa, bước ra ngoài hành lang.

Chỉ đến khi cánh cửa khép lại sau lưng, cô mới để cảm xúc dâng trào. Cô cảm giác những tiếng nức nở đang đến, nhưng cô quyết định phải để thật xa khỏi phòng anh cô mới để nó vỡ òa. Chạy dọc hành lang, cô hồi hả về phòng.

Dọc đường, cô chạy qua vài ma-cà-rông, họ nhìn cô và rõ ràng nhận ra cô đang gặp chuyện đau khổ. Nghe tiếng rì rầm phía sau, nhưng cô không quan tâm, tiếp tục chạy.

Chắc cô đã rẽ lầm đường, vì đây không là hành lang dẫn tới phòng cô. Trái lại, cô đang xuống tầng dưới. Một nơi xa lạ, nhưng ít ra hành lang này vắng vẻ. Kiệt sức vì chạy, cô ngồi sụp xuống, nức nở khóc.

Qua hàng nước mắt, cô nhìn dọc hành lang, nhớ lại cảm giác sợ hãi khi bước vào Cung Thánh. Nơi điều trị diệu kì này. Ồi, quả thật diệu kì - thị giác đã trở

lại với Lorcan. Nhưng bây giờ anh đã lành bệnh và xua đuổi cô đi. Mừng vì anh đã lấy lại được thị giác, nhưng cô đau khổ tột cùng khi anh bảo cô rời xa anh và tàu *Dạ Khúc*.

Dường như cả thế giới của cô đang sụp đổ. Tin tức từ *Dạ Khúc* lại quá xấu. Một vụ nổi loạn nghiêm trọng nhất từ trước tới nay. Điều tệ hại nhất là cuộc nổi loạn lại do chính Jez Stukeley kích động. Khi còn sống, anh ta đã từng là một người rất tốt, nhưng sau khi chết - và dưới sự giám hộ của Sidorio - anh ta bám chặt lấy phần xấu xa của mình. Gần như không thể tin nổi là thuyền trưởng đã từng khắc phục vụ bạo động của Sidorio, nhưng lại bị thất bại vì vụ nổi loạn của Jez. Nhưng, từ những gì Mosh Zu nói, thì không chỉ vì vụ nổi loạn mà thuyền trưởng bị sa sút. Ông đã hao mòn sức lực trong trận chiến kéo dài, cố gắng giữ hòa khí trên tàu *Dạ Khúc*, cố gắng giúp ma-cà-rồng đối phó với sự đói máu của họ.

Dường như tất cả những gì Mosh Zu và thuyền trưởng làm từ trước đến nay đang thất bại. Có lẽ không thể điều chỉnh nổi sự thèm khát máu của ma-cà-rồng, cố gắng giúp họ chỉ đem lại đau khổ cho chính mình. Grace biết đây là một thái độ chủ bại, nhưng hình như mọi lúc mọi nơi, công việc của Mosh Zu và thuyền trưởng đều bị *thất bại*. Thật đáng tiếc, đáng tiếc kinh khủng. Họ đang cố gắng cho những kẻ bị lời nguyền bắt từ một con đường, để đem lại ý nghĩa cho sự tồn tại không bao giờ kết thúc của chúng. Nhưng hầu hết ma-cà-rồng không thể nhìn qua khỏi sự thèm khát tức thời của chúng.

Grace lắc đầu. Sự việc đã trở nên quá xấu. Jez đã gây nên vụ náo loạn mới trên tàu *Dạ Khúc*. Bây giờ, rõ ràng là Sidorio không chết, mà chỉ tạm thời nghỉ ngơi, lẩn lút trong bóng tối. Bao lâu nữa, cô nghĩ. Còn bao lâu nữa hẳn lại xuất đầu lộ diện, để mở màn một cuộc tấn công mới?

Khi hấn ra tay, rất có thể sẽ là hồi kết thúc của thuyền trưởng Hải-tặc-Ma-cà-rồng. Ông đã lâm trọng bệnh, bây giờ tính mạng tùy thuộc vào sự điều trị của Mosh Zu. Có lẽ đây sẽ là sự thử thách tột đỉnh tài năng của tôn sư.

Rồi còn Connor. Cô đã làm hết sức mình để chữa trị cho em, nhưng không biết giờ nó ở đâu, đang gặp chuyện gì.

Sau cùng là Lorcan. Có vẻ như đang bình phục tốt. Nhưng niềm vui chưa được là bao, mọi cảm giác hạnh phúc đã bị câu nói tàn nhẫn của anh vò nát: cô phải rời khỏi tàu *Dạ Khúc*. Anh đâu biết, rất có thể chẳng còn con tàu nào cho cả hai người trở lại.

Thật lộn xộn, cô nghĩ. Lộn xộn kinh khủng! Hình ảnh họ thoảng qua đầu cô. Jez và Sidorio. Thuyền trưởng Hải-tặc-Ma-cà-rồng và Mosh Zu. Connor và Lorcan. Hình như thế giới mong manh của cô sụp đổ từ mọi phía. Cô không biết bằng cách nào - thậm chí liệu - họ có thể tìm đường ra khỏi mớ lộn xộn này không?

Cô không thể thúc đẩy mình đứng dậy khỏi mặt sàn dơ bẩn. Đứng dậy làm gì? Cô vùi đầu vào hai bàn tay.

Cứ ngồi như thế một lúc lâu, rồi cô nghe tiếng la hét từ xa. Cô ngẩng đầu lắng nghe. Âm thanh đó không

xa lắm. Có lẽ chỉ bên kia góc hành lang. Rồi cô nghĩ là đã nhận ra giọng đó. Có lẽ đây chính là người có thể làm tinh thần cô phấn chấn lên.

Gượng đứng lên, cô phúi bụi, rồi theo tiếng động, tiếp tục đi dọc hành lang. Hành lang ngoằn ngoèo, nhiều ngã rẽ, rồi dẫn vào một sân trong rộng lớn. Đứng giữa sân là Johnny Desperado, tay cầm thòng lọng, vừa quăng dây khéo léo vòng bắt bình trà vừa la hét.

Grace mỉm cười. Trông anh ta có vẻ đang rất hào hứng. Đây đúng là người cô đang cần gặp. Johnny sẽ làm cô vui lên.

Cô bước vào sân. Johnny bận rộn rút dây về và gỡ bình trà. Cô tiến lại gần, anh quay lại mỉm cười, quăng bình trà cho cô:

- Này! Đặt cái này xuống giúp tôi. Bất cứ chỗ nào cô thích.

- OK.

Cô cười lớn, đặt bình trà trên mặt đất, rồi lùi lại, xem anh ta biểu diễn. Cô thấy trò này đúng là một nghệ thuật. Thòng lọng bay lên, quay vòng qua không gian, rồi như bông bành hạ xuống bình trà. Ngay lúc đó, Johnny kéo cho sợi dây siết chặt quanh bình trà. Grace đã từng thoáng thấy hình ảnh Johnny quăng thòng lọng bắt một con ngựa. Cô thấy anh ta thật điệu nghệ với việc này.

Vừa bận rộn lại với bình trà, Johnny vừa nói huyền thoại. Cô không biết anh ta nói với cô hay với chính mình.

- Khi thuần hóa ngựa, điều quan trọng nhất là tạo sự tin cậy. Phải từ từ từng bước một, như thiết lập tình

bạn vậy. Phải tìm hiểu có thể làm gì để con ngựa mến mình. Không đối nghịch. Đối nghịch sẽ hoàn toàn bất lợi. Nhất là từ lúc bắt đầu. Tất cả tùy thuộc sự hiểu biết áp đặt ngựa như thế nào, vào lúc nào. Ép buộc một chút, rồi thả lỏng, vỗ về nó. Đó là cách tốt nhất làm cho ngựa hiểu ý mình, cho nó biết là không bị lừa vào bẫy. Nó sẽ có thể hoạt động để giảm áp lực đang cảm thấy.

Vừa nhìn Grace vừa ném bình trà cho cô, Johnny vừa huyền thuyên tiếp, trong khi cô đi đặt bình vào vị trí khác.

- Khi thông lọng đã siết quanh cổ ngựa, thậm chí một tay huấn luyện lành nghề cũng muốn ganh đua. Con ngựa chưa thuần còn hung hăng hơn nữa. Khi bị kẹt vào thông lọng, con ngựa không thể làm gì để giải tỏa sự áp đặt. Ngay lúc đó, ngay tại đó, nó vùng vẫy, chiến đấu vì mạng sống của mình.

Johnny lại cầm thông lọng lên, đưa cao tay. Khi quăng sợi dây, anh ta nháy mắt với Grace. Cô nhìn dây thông lọng bay lên không. Nhưng cái nháy mắt làm anh ta mất cân bằng, thay vì nút thông lọng rơi xuống bình, lại ngay phía trên cô. Grace quay lại Johnny. Mặt anh ta thoáng vẻ là lạ. Thành linh cô cảm thấy một làn gió nhẹ, thông lọng lọt qua đầu và cổ cô, xuống dưới khuỷu tay. Rồi cô cảm thấy bị siết chặt dần.

Có gì đó cho cô biết đây không là trò đùa nữa. Cô bối rối nhìn Johnny. Anh ta hãnh diện nói:

- Hình như lần này tôi đã trói buộc mình vào một sinh vật hoang dã thật sự.

CHƯƠNG BỐN MƯƠI CHÍN

Người thợ đúc kiếm và con gái

Họ tiến tới Lantau từ hướng Nam. Ngừng đầu khỏi bàn đồ đi biển để nhìn lên đảo, Connor thấy điểm cao nhất, đỉnh Lantau bao phủ bởi rừng cây xanh tươi dày đặc. Nhớ lời Cheng Li đã nói là người thợ đúc kiếm sống rất cao khỏi mặt nước, nó có cảm giác hơi nản là sẽ phải leo lên - rồi xuống núi - để chuyển vũ khí Cheng Li đã đặt làm cho thủy thủ đoàn của cô.

Con thuyền nhỏ một buồm đang lướt qua bờ biển dài. Giữa hai vách đá là một bãi cát trải dài dưới nắng. Nếu còn đi một mình, nó đã bị hấp dẫn, thả neo và bơi từ thuyền vào bãi cát. Nó nhìn Cheng Li để tự nhắc là đang làm nhiệm vụ. Hai người tới Lantau vì công việc, không có thời gian lãng phí. Tiến qua boong, nó đến bên cô. Vừa điều khiển bánh lái Cheng Li vừa nói:

- Lantao có vài điều liên quan tới lịch sử cướp biển. Nơi đây đã từng là một căn cứ nổi tiếng của cướp biển và giới buôn lậu.

- Thật hả?

Connor hỏi, nhưng vẫn đắm chiêu nhìn bãi biển, ngẫm nghĩ cướp biển và buôn lậu đã chọn một vị trí rất tuyệt.

Cheng Li gật, mắt chăm chăm hướng về sườn núi xanh biếc xa xa.

- Vào thế kỉ mười chín, đảo này là căn cứ của Chang Po, một cướp biển tài năng hiếm có.

Cô thoáng nhìn Connor xem nó có chú ý nghe không, rồi tiếp tục:

- Chang Po là con một ngư dân, sinh tại Xinhui, trên đồng bằng sông Trân Châu. Có thể cuộc đời anh sẽ rất khác - sống lâu, vất vả và yên ổn - nhưng năm mười tuổi anh bị một cặp cướp biển bắt. Không phải cướp biển bình thường. Đây là đôi vợ chồng danh tiếng lẫy lừng, Cheng I và Cheng I Sao.

Connor chưa từng nghe hai cái tên này, nhưng hình như họ gây ấn tượng sâu sắc trong tinh thần Cheng Li.

- Số phận đã mỉm cười với Chang Po. Những người bắt anh là hai cướp biển thành công nhất trong mọi thời đại. Đôi vợ chồng này điều hành một đội tàu cướp biển tên là Hạm Đội Cờ Đỏ. Mấy năm sau khi Chang Po theo họ, người chồng bị chết đuối. Cheng I Sao thay ông nắm mọi trách nhiệm. Bà trao quyền cho Chang Po điều khiển hoạt động hàng ngày của đội tàu. Vào thời điểm đó anh ta chỉ lớn hơn tôi vài tuổi. Dưới sự lãnh đạo của Chang Po, cướp biển của Hạm

Đội Cờ Đỏ đánh bại tất cả những lực lượng được đưa tới thách thức sức mạnh của họ. Suốt mười năm uy quyền của anh hầu như là vô địch. Tất cả cướp biển trong thời gian đó - của anh hay của những thuyền trưởng đối thủ - đều tin anh được thần linh phù hộ. Họ nói về anh như một siêu nhân.

- Ấn tượng thật. Nhưng cô nói anh ta vô địch trong mười năm. Chuyện gì đã xảy ra sau đó?

Cheng Li quay bánh lái, chăm chú nhìn sườn đá cong khi thuyền chạy vòng mũi tây nam của đảo.

- Đế quốc họ tạo ra bắt đầu rạn nứt từ bên trong. Các thuyền trưởng và sĩ quan cao cấp bắt đầu hục hặc với nhau. Thủy thủ đoàn thì chống đối. Một cuộc đấu tranh buồn thảm đối với Hạm Đội Cờ Đỏ. Chang Po và Cheng I Sao quyết định rút khỏi nghề cướp biển khi còn có thể.

- Thật vậy sao?

Hình như hai cướp biển Cheng Li miêu tả đã không rút về một cuộc đời hưu trí yên bình.

- Thật. Chang Po trở thành một sĩ quan hàng hải. Cũng rất thành công trong nghề nghiệp.

- Còn Cheng I Sao?

Cheng Li cười:

- Dù bỏ đội tàu, chưa bao giờ bà xa rời nghề cướp biển. Những ngày cuối đời bà là giám đốc của một hoạt động buôn lậu lớn.

- Một người đầy nghị lực. Anh ta cũng vậy.

- Em chưa biết được phân nửa về họ đâu. Nhưng để khi khác tôi sẽ kể hết. Chúng ta gần tới nơi rồi.

- Vậy sao cô vừa kể cho em nghe về họ đấy thôi?
- Chỉ là một lịch sử nhỏ của địa phương thôi mà.

Nụ cười của cô có điều gì đó làm nó ngỡ không chỉ là chuyện lịch sử. Connor biết Cheng Li không hề phạm một lỗi, cũng như không bỏ phí một đường kiếm. Đây không chỉ đơn giản là một giai thoại lịch sử đầy màu sắc. Cô ta đang đặt ra trước mắt nó sự chọn lựa. Đời sống của một dân chài hay làm một sĩ quan cao cấp trong đội tàu cướp biển, cái nào hơn. Đó chính là điều cô đang đòi hỏi nó cân nhắc. Chẳng khác nào cô yêu cầu nó cân nhắc hai khả năng: *Một thân đồng cướp biển hơn hay một đứa trẻ mồ côi của người giữ hải đăng trong một thị trấn bé tắc hơn?*

Nó vẫn đang mãi mê suy nghĩ thì Cheng Li đã bé ngoặt con thuyền lượn vòng rồi giảm tốc, tiến vào đất liền. Một làng chài nhỏ hiện ra trước mắt Connor. Không là một bến cảng lớn như nó tưởng. Những dãy nhà sàn đơn sơ dựng ngay trên lạch nước, bên dưới là những thuyền câu nhỏ sơn phết rực rỡ bồng bềnh trên làn nước bạc. Khi phụ Cheng Li neo thuyền, Connor nhăn mũi. Không khí nồng nặc một mùi đặc biệt.

Hít thật sâu, Cheng Li nói:

- Cá muối và mắm tôm. Một đặc sản của các quán ngay tại mặt tiền khu này. Thời gian ở đây, chúng ta sẽ ăn vài món. Ngon tuyệt.

Gần như ngay khi thuyền vừa neo xong, một dân chài ghé thuyền của anh ta sát vào, để đưa hai người lên đất khô.

Cheng Li gập đầu với người chèo thuyền, rồi cùng Connor leo qua. Sau vài sải chèo, hai người lại leo ra khỏi thuyền. Cheng Li ném vài đồng xu lên bàn tay nhăn nheo của ông ta, rồi theo Connor lên cầu gỗ.

Nó hỏi:

- Từ đây chúng ta lên đỉnh bằng cách nào?
- Sao lại phải lên đỉnh Lantao?
- Chứ không phải người đúc kiếm ở trên đó sao? Cô nói ông ta ở trên cao khỏi mặt nước, nên em tưởng...

Cheng Li chỉ lên một nhà sàn:

- Ông ta ở trên đó. Tôi biết em không thích độ cao, nhưng có thể lên đó được. Đi thôi!

Cô bước qua cầu gỗ, tiến tới nhà sàn. Vừa đi theo cô, Connor vừa nghĩ, trông chẳng giống chút nào một nơi ở trang trọng của một bậc thầy luyện kiếm của Lantao. Nó cứ ngỡ sẽ thấy một nơi na ná ngôi đền lớn hơn. Trái lại, nó phải leo lên cầu thang ọp ẹp, rồi đứng chờ Cheng Li giật cái chuông hình dạng như một con chim.

Ngay lập tức, một cô gái xuất hiện. Tóc cắt thật ngắn, nhưng Connor biết ngay đó là một cô gái. Nét đặc trưng Trung Hoa của cô không khác với Cheng Li, nhưng mặt cô dịu dàng hơn.

Chấp tay, cúi đầu, cô gái nói:

- Chào cô Cheng Li.

Khi cúi chào, cô nhắm hai mắt, hàng lông mi dài đổ bóng lên mặt cô.

- Chào cô Yin.

Cheng Li cũng chấp tay cúi đầu chào lại, rồi chỉ Connor, nói mấy câu nó không hiểu, trừ tiếng “Tempest”. Biết là mình đang được giới thiệu, nó cũng bắt chước cử chỉ của hai người, chấp tay cúi đầu.

Cheng Li nói:

- Connor, đây là Bo Yin, con gái của người luyện kiếm.

Cô gái nói:

- Rất hân hạnh được biết anh, anh Connor Tempest.

- Tôi cũng vậy.

Ngay lập tức, nó bị nét duyên dáng tự nhiên và vẻ đẹp của cô thu hút.

Bo Yin đỏ bừng mặt, đưa tay ra nói:

- Mời vào. Cha tôi đang làm việc, nhưng tôi sẽ báo cho ông biết hai người đã tới.

Ba người vào trong. Nhà người thợ đúc kiếm thật đơn sơ thoải mái, với nghĩa tốt đẹp nhất. Một chỗ ở khiêm tốn, nhưng đầy đủ nhu cầu - một gian bếp gọn gàng, một gian phòng khách lồi cuốn, những kệ sách và những đồ vật tạo tác. Rồi Connor chú ý tới vài thanh kiếm treo trên tường. So sánh với số kiếm trưng bày trong Học Viện Hải Tặc, thì những thanh này rất nhỏ, nhưng dù nhìn từ xa, Connor nhận biết đây là những thanh kiếm cổ và quý giá. Đứng giữa phòng, nó nhìn khắp chung quanh, trong khi Bo Yin vào một phòng khác báo tin cho cha. Một lát sau cô trở lại nói với Cheng Li:

- Cha tôi vừa làm xong một món vũ khí cho cô. Ông bảo tôi mời cô ăn chút cháo, chút xiu nữa cha tôi sẽ ra ngay.

- Tuyệt lắm!

Cheng Li cười nói, trong khi Bo Yin mở nắp một xoong nhỏ. Một lần nữa, mũi Connor lại bị trêu chọc vì mùi cá muối và tôm. Thậm chí lần này, mùi còn hấp dẫn hơn. Hấp dẫn hơn nữa là, Bo Yin múc hai bát, đặt lên một bàn thấp, cười nói:

- Không cần khách sáo, sau chuyển đi dài chắc cả hai đều đói rồi.

Cheng Li bảo:

- Thật ra từ lúc ra khỏi Học Viện, Connor ăn liên tục.

Nó xác nhận:

- Cứ ra biển là tôi ăn rất ngon miệng!

- Con trai ấy mà!

Cheng Li kêu lên, rồi trao đổi cái nhìn ranh mãnh với Bo Yin.

Cả hai húp cháo ngon lành và vui vẻ nhận lời liền khi Bo Yin mời ăn thêm. Cô đang múc cháo vào bát thì cửa cột kẹt mở, người thợ đúc kiểm bước vào phòng. Mọi con mắt đều hướng về ông. Ông ta hơi thấp hơn con gái, tóc bạc kết thành dải đuôi sam. Connor nghĩ, hai mắt ông hấp háy nhìn quanh phòng, như con chuột chũi sau thời gian dài ở trong lòng đất.

Từ bếp, Bo Yin nói ra:

- Cha, húp chút cháo nhé?

Ông gật, rồi nhẹ nhàng nói:

- Múc cho cha đi, Bo Yin.

Ông quay qua Cheng Li - cô đã đứng lên từ lúc ông vào - nói:

- Chào cô Li.
- Chào thầy Yin.

Hai người tiến lại gần nhau, cúi đầu. Ông nói:

- Tàu riêng của cô! Cứ tưởng tượng cô sẽ có một tàu riêng.

Cô gật đầu:

- Chuyện đó chỉ còn là vấn đề thời gian thôi.
- Đây là sự thật. Cha cô... cha cô sẽ rất hãnh diện về cô.
- Cảm ơn thầy.

Quay lại, cô đưa tay về Connor:

- Thầy Yin, đây là Connor. Connor, thầy Yin là thợ đục kiếm tài năng nhất trong thế hệ của ông.

Connor tiến tới đứng trước ông, rồi hai người cúi đầu chào nhau. Nó nói:

- Thưa ngài, tôi đã được nghe nói rất nhiều về ngài.
- Tôi cũng được nghe chút ít về cậu.

Connor bị bất ngờ, và còn bất ngờ hơn khi nghe người thợ đục kiếm nói thêm:

- Cô Li, chính là cậu ta, phải không?

Vậy cha lại bàn, Bo Yin nói:

- Cha ơi, lại ăn cháo đi.

Connor ngẫm nghĩ lời nói khó hiểu của người thợ đục kiếm trong khi Bo Yin kê một cái ghế mây gần bàn. Rõ ràng người thợ già không thể ngồi trên gối đệm để cúi khom mình xuống thấp.

Tất cả trở lại, ngồi quanh bàn. Connor nhìn ông Yin múc muống cháo lên nếm, rồi mỉm cười nói với con gái:

- Giống hệt cháo mẹ con nấu. Giỏi lắm, Bo Yin.

Connor nhìn cô gái hiếu thảo, thằm nhừ, dù được cha yêu thương, có lẽ cô vẫn cảm thấy bị giam hãm ở nơi này. Nó có cảm giác cô mong muốn nhiều hơn là cuộc sống tại đây. Trong đôi mắt cô, nó tìm thấy một sự đồng cảm. Tâm trí nó vẫn đang cân nhắc hai chọn lựa Cheng Li đã đưa ra - làm một dân chài hay một cướp biển. Nhưng điều đó không còn thực sự là đấu tranh tư tưởng nữa. Trong thâm tâm nó, cán cân đã nghiêng hẳn về một bên.

Tiếng nói của Bo Yin làm ngắt ngang dòng mơ màng của nó:

- Nào, Connor, nói cho tôi biết đời sống một cướp biển như thế nào đi.

Connor chưa kịp trả lời, cha cô đã bật lên một tiếng cười gằn:

- Nó luôn hỏi câu đó.

Bắt chước giọng con, ông nói:

- *Đời sống một cướp biển như thế nào? Sống trên tàu cướp biển ra sao?*

Đôi mắt Bo Yin ánh lên vẻ đau khổ và một điều gì khác nữa, nhưng chỉ thoáng qua. Connor tự hỏi có ai thấy không hay chỉ mình nó.

Bo Yin nói:

- Có lẽ một ngày nào đó con sẽ tự tìm hiểu, cha à.

Ông ta nhún vai:

- Được thôi, con bỏ đi làm cướp biển, để lại người cha già khốn khổ héo hon trong căn nhà đầy gươm kiếm này.

Bo Yin lắc đầu, thở dài:

- Cha ơi, không bao giờ con bỏ cha đâu.

Đôi mắt băng khuâng mở lớn, cô quay nhìn Cheng Li và Connor:

- Tuy nhiên, có lẽ kiếp sau tôi cũng sẽ được nếm mùi vinh quang của một cướp biển...

Connor tự hỏi, cô phải chờ bao lâu nữa? Suốt đời nấu cháo và kéo ghế cho cha già hình như quá gò bó đối với một cô gái như Bo Yin. Thành linh Connor chợt nhận ra nó tự do biết bao nhiêu. Tự do định đoạt số phận của mình.

Biết Cheng Li đang nhìn, nó quay đi, hướng mắt vào một thanh kiếm treo trên tường, sau ông Yin.

Cheng Li hỏi:

- Thật ấn tượng, đúng không?

Ông Yin quay ghế, ngược nhìn thanh kiếm:

- Đúng vậy, thanh kiếm đó từng thuộc về Chang Po vĩ đại. Nó được khắc lời đề tặng của Cheng I Sao. Tôi nghĩ cậu biết hai cướp biển danh tiếng này chứ?

Gật đầu, Connor hỏi:

- Tôi được phép nhìn gần hơn không?

- Tất nhiên.

Connor bước lại gần thanh kiếm. Bằng chứng hiển nhiên của nhiều trận chiến là những vết sứt mẻ trên lưỡi và chuôi kiếm. Nhưng lưỡi kiếm vẫn còn sắc bén. Chỉ cần chùi một lớp dầu là có thể sử dụng lại được ngay.

Ông Yin nói:

- Lấy xuống khỏi khung đi. Kiếm gươm không chỉ để trưng bày. Thử một đường coi chơi!

Connor bất ngờ vì ông thợ đúc kiếm quá ơ hờ với một sản phẩm cổ kính và quan trọng như thế. Ngập ngừng, nó vươn tay nhắc thanh kiếm khỏi tường. Vừa nắm chuôi kiếm, nó nhận ra đây là lần đầu cầm lại kiếm, từ khi ném thanh kiếm của nó xuống biển.

Ông Yin tuyên bố:

- Thật vừa vặn!

Ông quay qua Cheng Li:

- Đây là một triển vọng đầy hứa hẹn.

Connor vừa nắm chặt chuôi, lập tức lưỡi kiếm xia qua khoảng không. Cứ như hồn ma của Chang Po đang ở sát bên, điều khiển bàn tay nó. Thành linh, nó không còn ở trên nhà sàn nữa, mà là trên boong một con tàu lớn, chỉ huy Hạm Đội Cờ Đỏ trong một cuộc đánh cướp rất thành công trên sông Trân Châu. Nó ngửi thấy cả mùi thuốc súng và nghe tiếng huyên náo khi cuộc hỗn chiến đang xảy ra. Một luồng xung lực dâng trào trong nó. Rồi nó nghe tiếng la hét:

- *Hoan hô thuyền trưởng Tempest!*

Quay lại, nó nhận ra đây không là tàu của Chang Po, mà của chính nó. Thủy thủ đoàn của nó đang tiến lại. Nó nhận thức là họ vừa đoạt được một chiến thắng vĩ đại trong ngày.

Chưa kịp biết họ làm gì, họ đã nâng nó lên vai, diễu hành quanh boong tàu. Nó cười ha hả:

- *Đặt tôi xuống! Đặt xuống ngay! Lệnh thuyền trưởng đó!*

Nhưng họ chỉ cười. Nó cũng không quan tâm. Trong khoảnh khắc đó, nó cảm thấy quá hạnh phúc, quá yên ổn. Nó biết mình là một thuyền trưởng nổi tiếng. Nó biết mình đã hoàn thành một việc tốt. Đưa cao kiếm khỏi đâu, nó nghe những tiếng gào lớn:

- Thuyền trưởng Tempest! Hoan hô thuyền trưởng Tempest! Hoan hô...

Thình lình, điểm tập trung của nó lại trở về căn phòng, nhận ra ba cặp mắt đang lom lom nhìn mình.

Ngượng ngùng nó quay đi, vừa định treo kiếm lại lên khung, chợt thấy mấy chữ Hoa khắc trên chuôi kiếm. Nó hỏi:

- Mấy chữ này nghĩa là gì?

Ông Yin nói:

- Đó là lời Cheng I Sao đề tặng Chang Po. Đem lại đây để tôi dịch nghĩa.

Lấy cặp kính từ túi ra, ông đeo lên mắt. Đón thanh kiếm từ tay Connor, đặt lên đùi, rồi chùi chuôi kiếm bằng một miếng vải, ông nói:

- A, phải rồi, đây có nghĩa là “Cậu ngư dân nhỏ bé, cậu đã đến từ dòng sông của một đồng bằng xa xôi”.

Người thợ đúc kiếm cười, lớp da quanh mắt nhăn nhúm lại:

- Bà ta, Cheng I Sao đó, đúng là có khiếu hài hước. Mắt không hề rời khỏi Connor, Cheng Li nói:

- Đúng vậy, phải không?

CHƯƠNG NĂM MƯỜI

Vùng nguy hiểm

- Được rồi, Johnny, hay lắm! Bây giờ thả tôi ra đi!

Một cú quăng dây thật tài tình. Thòng lọng trói cả hai cánh tay cô, giới hạn tối đa cử động. Lúc này sợi dây bắt đầu ngiên sâu vào cánh tay trần của cô. Nhưng anh ta không có dấu hiệu nói lòng. Trái lại hai mắt xa xăm nhìn cô, anh ta siết sợi dây chặt hơn.

- Thôi đi, Johnny, anh đang làm tôi đau đó! Làm ơn thả tôi ra đi.

Johnny chậm rãi lắc đầu:

- Chưa đâu. Tiểu thư ơi, tôi chưa xong việc với cô mà.

Nghĩa là sao? Anh ta bắt đầu kéo dây về phía mình, khéo léo như anh đã từng khi kéo gia súc. Không còn cách nào khác, cô phải đi theo.

Tới sát mặt nhau, cô hỏi:

- Có gì không ổn, Johnny?

Nhe răng cười, anh ta nói:

- *Không ổn?* Tôi chẳng có gì không ổn hết! Từ lâu rồi, chưa bao giờ tôi thoải mái như lúc này!

Chỉ cần nhìn vào mắt anh đã đủ xác định những điều lo sợ tệ hại nhất của cô là đúng. Cô hỏi:

- Anh đã sử dụng máu, đúng không?

Cô nhìn xuống cái bình nằm trên mặt đất:

- Có máu lẫn trong trà trái mọng. Nhưng bằng cách nào? Anh đã lấy máu từ đâu?

- Ở nơi thường lệ.

- Trước đây anh cũng đã uống?

Johnny nhún vai:

- Tôi là ma-cà-rông mà, Grace! Chỉ có điều là tôi đã có thể sống sót quá lâu với trà thảo dược và ngồi thiền.

Grace cau mày khi nghe phương pháp điều trị của Mosh Zu bị bài bác một cách miệt thị như thế.

- Nhưng trà là một thứ *thay thế* máu! Anh cần học hỏi để điều khiển con đói máu của mình. Anh đang làm rất tốt mà.

- Chà, cảm ơn nhiều. Rất khích lệ. Nhưng bây giờ đừng cố nói dây ra nữa. Cô không biết là càng cố càng bị siết chặt hơn sao?

Cô nhận ra anh ta nói đúng. Cô càng vùng vẫy sợi dây càng siết mạnh vào da thịt. Nhìn xuống, cô thấy những vết bầm đỏ hằn trên khuỷu tay. Gần ứa nước mắt vì đau, nhưng cô không muốn anh ta nhìn thấy. Cắn chặt môi, cố bình tĩnh, cô hỏi:

- Sao anh hành động như thế này? Thật sự không phải là anh.

- Thật sự là tôi đó. Có gì sai nào? Tôi luôn bảo cô, tôi là một kẻ xấu, nhưng cô chỉ thấy một gã dở hơi, tóc tai bù xù, với cái tật đánh cò khuya.

- Không. Còn hơn thế nhiều thứ ở anh. Đừng đầu hàng, Johnny! Chỉ vì đã có kẻ nào đó cho anh thứ máu mà anh không cần đến thôi. Đừng vứt bỏ mọi thứ như thế! Anh đã chạy quá lâu rồi, không cần chạy thêm nữa. Anh cần một mái ấm trên tàu *Dạ Khúc*.

- Phải. Cô thích thế lắm phải không? Cô, tôi, Lorcan. Rất đầm ấm! Rất hứng thú. Tôi tin chắc cô thích điều đó.

Grace thấy sự biến dạng đang diễn ra. Rằng anh ta đang nhón dần. Đôi mắt mất tập trung. Và sớm thôi, chúng sẽ trở thành hai hố lửa. Cô cần phải kéo dài khoảnh khắc này càng lâu càng tốt. Phải giữ cho anh ta tiếp tục nói. Mặc dù rất khó khâu chuỗi một câu cho mạch lạc, khi mà sợi dây càng lúc càng cắt sâu vào thịt cô. Cô hỏi:

- Anh nói vậy là sao?

- Cái kiểu cô cứ quanh quẩn bên những thằng như chúng tôi, làm tôi phát ón. Cứ như cô đang ve vãn phần tối của chúng tôi hay gì đó. Nhưng chúng tôi không là những con thú trong vườn thú kiểng. Cô không thể cứ thích là ghé thăm. Cặp kè với những thằng *con trai tuyệt vọng* chúng tôi thì phải lãnh hậu quả.

Anh ta ghé sát đến nỗi cô có thể cảm thấy hơi thở nóng hổi:

- Vì sao cô chống đối chuyện này. Từ thâm tâm cô biết là cô cũng muốn như tôi - có lẽ muốn hơn cả tôi! Gã mù xứ Connemara không ban cho cô điều

này, nhưng tôi sẽ cho cô. Đây là chuyện cô hằng thắc mắc đúng không? Thắc mắc suốt thời gian trên tàu và bây giờ tại đây. Cô đã nhìn Lorcan làm với Shanti, và cô muốn chính mình biết... chia sẻ máu là như thế nào?

- Không. Đó không là những gì tôi muốn. Anh hoàn toàn hiểu lầm rồi.

- Không làm đâu, Grace. Lần này, Johnny già biết chắc như đinh đóng cột.

Một tay vẫn nắm dây thòng lọng, tay kia anh ta đưa lên cổ cô, bóp chặt như sợi dây. Lúc đó anh ta mới buông thòng lọng, nắm lấy cổ áo cô.

- Không!

Nghe tiếng vải rách, cô thét lên nhưng bị nghẹn họng dưới áp lực của bàn tay anh ta.

Cô chợt nghe tiếng bước chân:

- Chuyện gì thế này?

Cô hỗn hển:

- Lorcan!

Tay vẫn siết chặt quanh cổ cô, Johnny mĩa mai:

- Ôi, tuyệt vời! Vừa đúng lúc, bạn già đáng tin cậy Lorcan.

- Buông cô ấy ra!

Lorcan kêu lên cố gỡ tay Johnny khỏi cổ cô. Nhưng gã *vaquero* quá khỏe. Mặt sa sầm giận dữ, Johnny nói:

- Sao lại buông ra? Để *mi* lợi thế cò à?

- Buông cô ấy ra ngay!

Nhưng Johnny không tỏ một dấu hiệu buông tha Grace.

Cô nhắm mắt. Không cách nào Lorcan cứu được cô. Không cách nào cô có thể tự cứu mình.

Mở mắt, cô thấy Lorcan lại đưa tay lên. Để làm gì chứ? Anh biết Johnny mạnh hơn nhiều mà.

Nhưng rồi Grace nhận ra một điều kì lạ. Cái nhẫn Claddagh của Lorcan đỏ rực như sắt đang được nung lên. Hình đầu lâu trên nhẫn như phình to. Không, không là *hình như*, mà... *thật sự* phình ra! Cô lom lom nhìn cái đầu nở ra và bắt đầu cử động - cái miệng nhỏ đang nghiến răng trèo trẹo. Lúc này, Lorcan đã đưa tay lên gần cổ Johnny và cái đầu lâu lóa sáng vươn ra dí sát ngay phần thịt dưới tai anh ta. Miệng đầu lâu há rộng, hai cái nanh chìa ra, như hai cây kim dài nóng bỏng.

Johnny không nhìn thấy được chuyện đang diễn ra. Anh ta hoàn toàn đắm chìm vào cơn đói máu. Chẳng để ý gì cho đến khi bị hai cây kim loang loáng cắm sâu vào cổ. Anh ta chết sững, tay thành linh tê dại, mặt rúm ró vì đau đớn.

Lợi dụng lúc đó, Lorcan kéo Grace khỏi Johnny. Lần này tay *vaquero* không kháng cự. Nhưng Lorcan đã nhân từ, rút lại hai cái nanh như mũi kim và thu hồi nhẫn về.

Trong khi Johnny vẫn đang loạn choạng, Lorcan vội vàng gỡ dây quanh tay Grace. Cô kêu lên:

- Ghê quá! Em không hề biết nhẫn làm được chuyện đó. Em đeo nó trên cổ suốt...

Lorcan nhún vai:

- Gracie, đã nói rồi, anh vẫn còn giữ vài điều khá bất ngờ chưa tiết lộ.

Khi tháo dây, thấy những vết bầm của cô, anh nhăn mặt. Cô hỏi:

- Nặng không? Em không dám nhìn.

- Anh e là khá nặng. Chắc phải cần vài lọ thuốc cao cây com nguội.

Đúng lúc đó Johnny loạng choạng đứng dậy, nói:

- Mấy vết thương đó sẽ lành, chỉ là ngoài da thôi mà.

Cố đứng thẳng dậy, anh ta nói tiếp:

- Không làm cô ấy đau đớn như những gì anh đã gây ra cho cô ấy đâu.

- Anh nói gì thế? Chưa bao giờ tôi làm Grace đau đớn. Chưa hề.

Johnny cười hỏi:

- Ồ, thật sao? Vì cô ấy không nói ra thôi.

Lorcan hoảng hốt nhìn Grace, kêu lên:

- Grace?

Cô gục đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt anh. Sao cô có thể sai lầm đến thế, khi thổ lộ với Johnny tình cảm sâu kín của mình? Nhưng lúc đó anh ta là một Johnny khác.

Lorcan phẫn nộ kêu lên:

- Anh nói gì? Tôi chưa bao giờ làm Grace đau khổ. Grace, nói với anh ta...

Con đoi của Johnny giám hấn sau khi bị Lorcan tấn công. Anh ta nói:

- Ôi, đừng cầu nhàu nữa. Đã đến lúc anh phải lớn lên thành một gã đàn ông. Đã đến lúc anh phải quyết định về Grace. Đừng nóng lạnh phập phù nữa. Cô ấy không hiểu đối với anh, vị trí của cô ấy là gì. Chẳng ai trong chúng tôi hiểu cả.

Lorcan ngáp ngừng:

- Tình cảm của tôi đối với Grace...

Grace ngạc nhiên thấy anh thổ lộ vì không kiềm chế nổi. Tim cô bỗng đập loạn xạ một cách hoàn toàn khác trong khi chờ anh nói tiếp.

- Tình cảm của tôi đối với Grace... phức tạp lắm.

Johnny hô hố cười:

- Phức tạp! *Phức tạp* hả? Thật chẳng ra sao, y như chúng tôi đoán về anh.

Về điểm này, Grace nghiêng về đồng ý với Johnny, dù điều đó làm cô thật sự giận mình.

Johnny vẫn chưa nói hết:

- Nhìn thẳng vào sự thật đi, ông bạn. Cô ấy đã lên tận núi này để giúp anh. Cô ấy phải sống giữa ma-cà-rồng suốt nhiều tháng.Ồ, theo cách cô ấy nói, thì thậm chí cô còn tỏ ra sẵn sàng làm người hiến máu của anh. Anh đã đền đáp như thế nào? Nói với cô ấy tất cả là một sai lầm lớn, bảo cô ta nên trở về với cuộc sống bình thường nhỏ mọn của mình và hãy quên anh đi!

- Không!

Lorcan nhìn từ Johnny sang Grace:

- Không phải thế.

Johnny tiếp, rõ ràng đang thương thức chuyện này.

- Vậy thì nói cho chúng tôi biết đi. Luôn tiện, cho chúng tôi biết anh muốn gì ở Grace. Vì nếu anh thật sự tha thiết muốn cô ấy, tôi sẽ tránh sang một bên. Tôi chấp nhận ma-cà-rồng giỏi nhất đã thắng. Nếu không, tôi sẽ chiếm cô ấy. Có thể không là hôm nay, có thể không là ngày mai, nhưng sẽ có một ngày, một ngày rất gần.

Grace tức giận nói:

- Tôi không là một phần thưởng!

Lorcan nói ngay:

- Đúng, em không là phần thưởng. Grace, đừng nghe hắn. Đó chỉ là lời nói của một kẻ khao khát máu.

- Ít ra tôi còn có gì để khao khát. Ít ra trong tôi còn có lửa!

Anh ta quay lại Grace:

- Cô biết họ gọi hành động một ma-cà-rồng nuôi sống mình bằng một con người là gì không? Không biết hả? Họ gọi là nụ hôn ma-cà-rồng. Tôi nghĩ, trong đầu cô đầy mơ mộng về gã người yêu đang đứng kia, nhưng tôi cho cô biết một điều biết chơi cho vui, đó là kiểu nụ hôn duy nhất hắn sẽ không bao giờ trao cho cô. Sự khác biệt duy nhất giữa tôi và anh ta là tôi đang rất thành thật với cô.

Grace nhìn Lorcan, tim đột ngột trĩu nặng vì xúc động. Thật vậy sao? Mỗi quan hệ giữa cô và anh chỉ là thế thôi sao? Có đúng đó là những gì anh hằng cố gắng để tự mình nói với cô, những giằng xé mà anh đang phải vượt qua. Trong mắt anh, đơn giản cô chỉ

là một người hiến máu tiềm năng? Ngoài ra không còn gì nữa?

Lorcan kêu lên:

- Không, không, tôi đã nói là tình cảm của tôi đối với Grace...

- Biết, biết, chúng tôi biết rồi... Là rất *phức tạp*!

Thình lình, Lorcan kéo Grace sát vào mình. Anh ôm chặt cô, nhìn vào mắt cô. Những vết thương bị ép làm cô rất đau, nhưng cô bất cần. Cô đã chờ đợi giây phút này quá lâu rồi. Anh nói:

- Grace, anh thật sự có cảm tình với em. Tình cảm mạnh mẽ nhất. Nhưng anh sẽ không để bị dồn vào thế bí như thế này. Chúng ta cần nói với nhau - nói ngay - nhưng chúng ta sẽ không nói chuyện này trong khi hân có mặt tại đây. Điều anh phải nói với em là vô cùng quan trọng. Em hiểu chứ?

Nước mắt của đón đau và khuây khỏa lẫn lẫn trên mặt cô:

- Dạ, em hiểu!

- Tốt!

Lorcan cúi xuống đặt lên trán cô một nụ hôn. Cô cảm thấy đôi môi lạnh của anh lướt trên da cô, làm toàn thân cô run rẩy.

Johnny ha hả cười:

- Chà chà! Một cái hôn lên đầu. Anh đúng là một cỗ xe chở đầy khát vọng!

- Chuyện quái quỷ gì ở đây thế này?

Cả ba đều quay lại. Olivier vừa sải chân tiến tới, vừa đá sợi dây thòng lọng vương vãi. Thấy vết thương của Grace, Olivier chạy vội lại, nâng tay cô lên, há hốc miệng nhìn.

Grace nói:

- Johnny đó. Có kẻ pha máu vào trà trái mọng của anh ấy, làm anh ấy hóa rồ với chúng tôi.

Olivier buông Grace ra, nắm cánh tay Johnny, bẻ ngoặt ra sau.

Johnny kêu lên:

- Không sao đâu, không sao đâu, ông bạn. Tôi sẽ cư xử đàng hoàng mà.

Olivier buông anh ta ra, nhưng vẫn để mắt coi chừng, phòng xa rắc rối.

Lorcan hỏi Olivier:

- Sao có thể để chuyện này xảy ra như vậy?

- Tôi không biết. Nhưng lúc này chúng ta không có thì giờ bàn cãi. Mosh Zu ra lệnh tất cả ma-cà-rồng gặp ông trong Hội Đường ngay lập tức!

Johnny hỏi:

- Ồ, thật hả? Chuyện gì vậy? Ông ta bỗng muốn tập vật lí trị liệu cả nhóm à?

- Câm miệng!

- Được thôi. Mau lên, các bạn, tất cả thẳng tiến tới Hội Đường.

Olivier lắc đầu:

- Grace, cô không phải đi. Hãy trở về phòng, khóa cửa lại.

Grace bước bình:

- Không được!

- Đây là lệnh đặc biệt của Mosh Zu.

Nắm chặt tay Grace, Lorcan nói:

- Grace đi với tôi.

Olivier thở dài:

- Thôi được. Tôi không đủ thời giờ và kiên nhẫn bàn cãi với mấy người. Nhưng Grace, lần này cô đang tự đặt mình vào vùng nguy hiểm đó.

Johnny nói ngay:

- Tất nhiên. Anh không thấy chẳng chỗ nào có vẻ hơi an toàn hơn cho cô ấy sao?

CHƯƠNG NĂM MƯỜI MỐT

Hành trình tiếp tục

Vừa mở tấm vải phủ, để lộ ra những thanh kiếm sáng ngời, ông Yin vừa hỏi:

- Cô hài lòng với thành quả của tôi không?

Connor ngỡ ngàng vì vẻ khiêm tốn của người thợ thủ công bậc thầy. Cheng Li bảo ông là một thợ đúc kiếm tài năng nhất trong thế hệ của ông, vậy mà trông ông bối rối như một gã mới học nghề khi cô lấy một thanh kiếm từ thùng, đưa lên không. Nghe cô tuyên bố “Tuyệt hảo!”, ông cười ngoác tới mang tai.

Cheng Li đặt kiếm lại vào thùng. Ông Yin đẩy lớp vải nhẹ nhàng như đắp chăn cho một em bé trong nôi. Đóng lại nắp thùng gỗ, ông nói:

- Bảy mươi kiếm, bảy mươi dao găm như cô yêu cầu.

- Tuyệt lắm. Connor, bắt đầu chuyển xuống cầu tàu đi, trong khi tôi thanh toán tiền công với thầy Yin.

- Được.

Connor vác thùng thứ nhất lên.

- Để tôi giúp anh một tay.

Vừa nói Bo Yin vừa vác thùng gỗ thứ hai. Khi chúng đi khỏi, Cheng Li quay lại ông Yin:

- Sao? Thầy nghĩ thế nào?

Ông Yin cười:

- Tôi nghĩ cô có lí. Cậu ta có điều gì đó. Cái cách cầm kiếm của cậu ấy tôi mới chỉ thấy vài lần. Lần cuối cùng là cô đó.

Cheng Li mỉm cười nghe ông khen ngợi, nhưng nụ cười chợt tắt ngay. Ông Yin hỏi:

- Cô có điều băn khoăn?

Cheng Li gật:

- Tôi tin vào tài năng của Connor. Nhưng nó làm tôi lo ngại. Nó rất dễ tổn thương. Chỉ mới giết lần đầu mà nó đã bị bắn loạn. Thật sự tôi nghĩ, có thể nó sẽ bỏ nghề cướp biển.

- Nói dễ hơn làm. Người ta không chọn việc thành một cướp biển. Mà do nghề cướp biển thịnh cầu. Cũng như đã thịnh cầu Chang Po và Cheng I Sao vĩ đại.

Ông thở dài:

- Bất cứ ai cũng bị cú sốc nặng khi giết lần đầu. Nên như thế. Để trở thành một cướp biển vĩ đại, người ta phải biết ơn giá trị sự sống và cái chết. Không ai muốn một cái máy giết người trong thủy thủ đoàn của mình.

- Phải, thầy nói đúng, đương nhiên là thầy có lí.

Có tiếng cười của Connor và Bo Yin lúc trở lại căn phòng để lấy hai thùng vũ khí khác. Hai đứa cố nín

cười khi bước vào phòng, cứ như Cheng Li và ông Yin là hai thầy giáo.

Khi hai đứa vác thùng vũ khí đi khuất, Cheng Li mỉm cười nói:

- Hôm nay trong nhà này hình như có hơn một thần đồng cướp biển.

- Chúng ta sẽ không nói về chuyện này.

Không nhụt chí, Cheng Li vẫn tiếp tục:

- Thầy thấy, mới chỉ nhắc đến biển là mặt Bo Yin đã rạng rỡ lên như thế nào. Nó mạnh mẽ và thông minh. Và tôi đã từng thấy nó cầm kiếm.

- Xin cô làm ơn đừng nói chuyện này nữa.

- Tôi không muốn làm thầy khó chịu. Nhưng hãy nghĩ đến những lời chính thầy vừa nói. *Người ta không chọn thành một cướp biển. Mà do nghề cướp biển thỉnh cầu.* Tôi nghĩ nghề đó đang thỉnh cầu...

Ông gọi vọng ra cửa:

- Bo Yin.

- Dạ, thưa cha.

- Thận trọng với mấy cái thùng! Con không đang khuôn vác trái cây, rau quả đâu đó.

- Dạ, thưa cha!

Nhìn vẻ mặt ông, Cheng Li quyết định không thúc đẩy ông thêm nữa. Nhưng cô đã thấy một cái nhìn quyết đoán trong mắt cô gái trẻ. Cô nhận thấy ngọn lửa háo hức nhiệt tình trong đôi mắt đó. Không cần là thầy bói mới biết ngọn lửa đó sẽ tàn. Nhìn lại ông thợ đúc kiếm đang bận rộn với một thùng khác, cô

thấy ông ta cũng biết điều đó. Điều đó chỉ còn là vấn đề thời gian thôi.

Mở một thùng nhỏ hơn những thùng kia, để lộ ra một thanh kiếm và một dao găm nằm kề nhau, ông nói:

- Đây là hàng đặt đặc biệt của cô.

Cheng Li nhẹ vuốt ngón tay dọc chiều dài thanh kiếm:

- Xuất sắc! Chính xác như tôi mong muốn.

- Tốt! Tốt!

Vừa nói ông ta vừa đóng lại thùng, rồi chồng lên mấy thùng kia.

Khi thuyền đã chất đầy những thùng kiếm, Cheng Li và Connor chạy ngược lại cầu phao, chào tạm biệt cha con người thợ đúc kiếm. Bo Yin điu ông Yin xuống thang gỗ, ra bến để tiễn hai người.

Cheng Li nói với ông:

- Cảm ơn thầy nhiều lắm.

- Cảm ơn cô và hãy nhớ lời khuyên của tôi.

- Tôi nhớ. Mong ông cũng nhớ lời tôi khuyên.

Cô quay qua Bo Yin:

- Cảm ơn em đã giúp một tay.

- Rất mừng gặp lại cô. Anh cũng vậy, Connor.

Nó cười toe, gật đầu với cô bé. Cheng Li nói:

- Chăm sóc tốt cho cha em nhé, Bo Yin.

Kéo con về phía mình như che chở, ông Yin nói:

- Cha con tôi luôn chăm sóc cho nhau.

Connor cúi đầu chào ông:

- Được gặp ngài quả là một niềm vui lớn.

- Tôi cũng vậy. Chúc cậu vui với vũ khí mới. Chết cha! Ông ta vội đưa tay lên bịt mồm.

Quay lại, Connor thấy Cheng Li đang lắc đầu. Cô nói:

- Đi thôi, Connor. Tới lúc nhổ neo rồi.

Cô nhảy xuống thuyền tiếp vận, nó nhảy theo. Hai người trở lại bến cảng. Sau đó họ lên lại thuyền của Học Viện, nhổ neo, sẵn sàng cho hành trình trở về. Khi Connor chuẩn bị thuyền để rời bến, nó thấy ông Yin đang lên thang nhà sàn, nhưng Bo Yin vẫn đứng trên bờ nhìn theo. Nó vẫy tay, nhưng hình như cô bé không nhận ra nó. Cô như bị thôi miên.

Nó hỏi Cheng Li:

- Bo Yin muốn làm cướp biển, đúng không?

Cheng Li ngừng việc, gật đầu.

- Có lẽ em biết một nạn ngữ cổ? Câu nạn ngữ đó hỏi, làm sao để nhận ra một cướp biển đích thực.

- Câu trả lời là gì?

- Vì nhìn vào mắt họ, người ta chỉ thấy biển. Nhìn vào mắt Bo Yin, tôi thấy cả một đại dương.

Chuyến về cũng tương tự như lúc đi. Ban ngày nói ít, mỗi người lại chỉ tập trung vào ý nghĩ của riêng mình. Mọi chuyện để dành tới bữa ăn tối. Trong bữa ăn, Connor hỏi rất nhiều về ông Yin, xưởng đúc và cô con gái linh hoạt, xinh đẹp của ông.

Cheng Li nói:

- Bây giờ đến lượt tôi hỏi em. Khi em nâng thanh kiếm của Chang Po lên, có điều gì đó đã xảy ra. Em như tách khỏi chúng tôi, tới một nơi hoàn toàn khác.

Đặt cái xương gà xuống, Connor gật đầu, nói:

- Em đã thấy một ảo ảnh. Lúc đầu em ở trên tàu của Chang Po - hay ít ra là em tưởng vậy - rồi phát hiện ra là đang ở trên tàu riêng của mình.

- Tàu của em?

- Em đoán đó là một ảo ảnh của tương lai. Mọi người gọi em là thuyền trưởng Tempest.

- Cảm giác ra sao?

- Em cảm thấy rất thoải mái. Nhưng đó không là lần đầu em thấy tương lai của mình.

- Không là lần đầu?

- Trước kia chuyện này đã xảy ra tại Học Viện Hải Tặc. Hai lần. Lần đầu tiên là trong Rotunda, khi đứng dưới những thanh gươm của các thuyền trưởng. Rồi lại xảy ra trong buổi giảng dạy của Đề Đốc Kuo.

- Luôn luôn là những hình ảnh đó sao?

- Không. Những gì thấy trong nhà ông Yin rất vui. Đó là lúc được tán dương, ca ngợi. Hai lần trong Học Viện em thấy mình bị thương, chảy máu. Thật ra, em nghĩ là đã biết trước cái chết của mình.

Cheng Li trợn trừng hai mắt:

- Em nghĩ là đã thấy cái chết của mình khi là một thuyền trưởng cướp biển?

- Đúng vậy. Đó là một lí do nữa làm em nghĩ là mình nên bỏ lại thế giới đó.

- Nói dễ hơn làm.

- Đúng.

- Connor, em muốn nghe lời khuyên của tôi không?

- Tất nhiên.

- Những ảo ảnh - sống động như thế - chưa hẳn thật sự lóe lên từ tương lai của em đâu. Có lẽ giống những ý niệm vào sự chọn lựa hơn.

- Ý cô là... về loại cướp biển em muốn trở thành? Như lúc trước cô nói?

Cheng Li gật đầu. Nó nói tiếp:

- Khi chúng ta ở trong nhà ông Yin, em đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện này. Em nghĩ là mình đã sẵn sàng trở lại làm một cướp biển. Nhưng không là trên tàu của thuyền trưởng Molucco Wrathe.

Ngước lên, hai mắt nó lại rực sáng:

- Em muốn gia nhập thủy thủ đoàn *của cô*.

- Tôi hiểu.

Cheng Li gật đầu nói. Như thường lệ nét mặt không biểu lộ chút cảm xúc nào. Connor nói:

- Em tưởng cô sẽ hài lòng.

- Tất nhiên là tôi hãnh diện. Nhưng sự việc phức tạp hơn em nhận thức nhiều.

Cô nhìn thẳng vào mắt nó:

- Connor, em chưa là một người tự do. Em vẫn còn bị ràng buộc vào hợp đồng của thuyền trưởng Wrathe.

- Ông ấy sẽ để em đi. Em biết mà. Ông ấy sẽ biết là em cần một khởi đầu mới.

Cheng Li lắc đầu:

- Ông ấy sẽ nghĩ là tôi lẩn sân, lôi em đi ngay trước mũi ông ấy. Connor, nói thẳng ra là, tất cả chúng ta đều biết không hề có chút cảm tình nào đi lạc giữa Molucco Wrathe và tôi.

- Cô muốn nói là sẽ không tính tới việc em gia nhập thủy thủ đoàn của cô? Làm thuyền phó cho cô?

Cheng Li tủm tỉm cười:

- Thuyền phó của tôi? Tôi thấy rõ là Connor Tempest cũ đã trở lại rồi.

- Không. Đây là Connor Tempest mới đang nói. Già dặn hơn, khôn ngoan hơn...

- Chúng tôi cho tôi thấy đi. Hãy trở lại, làm hòa với Molucco. Dù tôi nghĩ gì về ông ta, thì ông ta đã từng rất tốt với em. Em cần tôn trọng điều đó. Hãy trở lại nói với ông ấy em cảm thấy gì. Nếu ông đồng ý cắt hợp đồng, tôi rất sẵn lòng đón nhận em vào thủy thủ đoàn của tôi.

Khi hai người về tới Học Viện trời đã tối. Trong bến cảng có một con tàu đang uy nghi tỏa sáng dưới ánh trăng.

Cheng Li không giấu nổi vẻ sôi nổi trong giọng nói:

- Vậy là nó đây rồi.

- Đó là con tàu của chúng ta?

Cheng Li nói với nụ cười:

- Tàu mới của tôi. Đó là tàu của tôi. Đã đến lúc em trở lại tàu *Diablo*, tâm sự với Molucco rồi.

- Được.

Connor nói mà tim nặng trĩu với ý nghĩ phải nói chuyện với thuyền trưởng. Nó bắt đầu thu dọn hành trang, sửa soạn xuống nơi cất giấu con thuyền nhỏ. Cheng Li nói:

- Khoan! Tôi có một thứ cho em.

Biến vào trong khoang, cô trở ra với một hộp nhỏ, trao cho Connor. Nó nhìn cô thắc mắc, dù đã biết bên trong có gì.

- Em mở được chứ?

Cô gạt. Khi bật khóa, mở nắp hộp, mặt nó ngời sáng. Nằm trong hộp, nhìn lên nó, là hai vũ khí mới: thanh kiếm và con dao găm nằm kề bên nhau.

Cheng Li nói:

- Em cần một thanh kiếm mới và tôi nghĩ đã đến lúc em phải học chiến đấu với hai vũ khí.

- Đẹp quá!

Connor kêu lên. Nó với lấy thanh kiếm và nâng lên. Vừa cầm thanh kiếm, lập tức nó có cảm giác gần bó giống như với thanh kiếm của Chang Po.

Cheng Li hỏi:

- Vừa không?

- Ồ, vừa lắm.

Xoay thanh kiếm trong tay, nó thấy chuôi kiếm cũng khắc chữ như kiếm của Chang Po.

- Cái gì đây?

- Đọc đi.

- *Tặng Connor Tempest, một cướp biển hứa hẹn tài năng phi thường. Được trao vào lúc bắt đầu một nghề danh tiếng.*
Cheng Li

Trong lòng tràn ngập xúc động, Connor quên cả e dè, ôm lấy Cheng Li:

- Cám ơn cô. Cám ơn cô rất nhiều.

- Không có chi.

Rõ ràng cô hơi bị bối rối vì kiểu bày tỏ cảm xúc này.

Đặt lại thanh kiếm vào hộp, Connor nói:

- Cũng cám ơn cô cả về lời khuyên.

- Đã một lần tôi giải thoát em khỏi dòng nước đen tối, nhớ không? Thật ra, hình như tôi đang có thói quen làm những chuyện đó, đúng không nào?

CHƯƠNG NĂM MƯỜI HAI

Giông tố trong thành trì

Grace, Lorcan và Johnny trong nhóm sau cùng tới Hội Đường. Trong phòng đã đông đúc ma-cà-rồng, nhiều người Grace chưa từng thấy trong thời gian ở trong Cung Thánh. Cô nhận ra những ma-cà-rồng này thuộc cả ba nhóm - theo từng giai đoạn điều trị của Mosh Zu. Như Olivier đã cho biết, không có người hiến máu tại đây. Cô đoán, chắc họ đang được giữ an toàn sau những cánh cửa khóa, trong khu của người hiến máu.

Cô chột rùng mình vì là một trong vài người ít ỏi không-là-ma-cà-rồng trong phòng này. Cô đã bác bỏ lời đề nghị khẩn thiết của Olivier là trở về phòng và ẩn náu ở đó. Nhưng lúc này, cô phân vân, được phép làm chuyện đó không. Dững cảm đương đầu khi hiểm nguy xảy đến với mình và chủ tâm nhảy vào hiểm nguy là hai điều khác nhau. Một cái siết tay của Lorcan trấn an cô phần nào, như bảo là cô đã hành

động đúng. Ngoài ra, cô cũng muốn có mặt tại đây để ủng hộ Mosh Zu.

Nhìn lên, cô thấy ông ta đã bước lên sân khấu, hỏi Olivier:

- Tất cả có mặt chưa?

Gật đầu, Olivier đóng cửa cuối phòng rồi tới ngồi bên Dani.

Mosh Zu đưa tay ra hiệu cho những tiếng rì rầm ngừng lại. Lập tức, mọi con mắt đều hướng về ông.

- Hôm nay tôi tập hợp tất cả tại đây, để nói với các bạn một tình trạng nguy hiểm mới.

Tiếng thì thầm lan khắp phòng, nhưng im bật ngay khi ông tiếp tục:

- Nhưng trước hết, tôi muốn nhắc tất cả, vì sao các bạn ở đây và chúng tôi có thể cung cấp những gì cho các bạn tại Cung Thánh này. Là ma-cà-rông trong xã hội có những khó khăn của nó. Tôi không cần phải nói với các bạn về điều đó nữa. Trong thời gian các bạn ở đây, tôi đã nói chuyện với từng người và đã lắng nghe những gì các bạn từng trải qua trong những năm tháng lang thang vất vưởng - thường là những trải nghiệm đầy đau khổ. Tất cả chúng ta đã được ban cho món quà tuyệt vời: sự bất tử. Nhưng, như chúng ta đều biết, món quà đó cũng là một gánh nặng. Nó trở thành gánh nặng, nếu nó đồng nghĩa với việc chúng ta bị vướng vào một vòng xoáy bất tận - vòng xoáy của lòng sục và ăn uống, rồi lại lòng sục và ăn uống, lòng sục nữa. Mỗi nguy hiểm của sự tồn tại là chúng ta chỉ luôn quan tâm tới sự đói khát của mình. Nó làm chúng ta mờ mắt,

không thấy được vẻ đẹp hiếm hoi của món quà được ban cho. Nó thúc ép chúng ta làm đau khổ người khác. Nó biến chúng ta thành những kẻ lưu vong trong thế giới này. Tôi biết, tất cả các bạn đang có mặt tại đây, đã quen với cảm giác bị sống lưu vong đó.

Grace lắng nghe, thấu hiểu khi ông tiếp tục:

- Khi các bạn tới Cung Thánh, là dấu hiệu kết thúc những năm tháng lang thang, là khởi đầu thoát khỏi sự lưu đày. Chúng tôi điều trị để các bạn có thể đương đầu với cái đói của mình. Khi hoàn tất điều trị, các bạn có thể bồi dưỡng mà không cần săn lùng người khác. Mục đích sau cùng của chúng tôi là để các bạn ra đi trên tàu *Dạ Khúc*. Có thể, một số bạn sẽ chọn cách trở lại đất liền. Nhưng khi các bạn rời khỏi đây, miễn là tiếp tục những bài dạy của chúng tôi, các bạn sẽ có một phương pháp kiềm chế cái đói của mình và khởi đầu một đời bất tử đầy ý nghĩa. Lúc đó các bạn sẽ thật sự tự do đón nhận món quà.

Mặt Mosh Zu bỗng u ám:

- Tuy nhiên, hiện nay có một tình trạng nguy hiểm mới. Các bạn đang bị lôi kéo vào những hướng khác, do những tác động từ bên ngoài.

Tiếng rì rào lại nổi lên.

- Một phe ma-cà-rồng mới lên đang tích cực cổ vũ từ bỏ những bài giảng dạy của chúng tôi. Chúng ta lãng phí sự trường tồn hơn là từ bỏ thói quen liên tục săn lùng máu. Hành động của chúng tàn bạo, trắng trợn, bừa bãi; không đếm xỉa tới mạng sống của con người. Ngay lúc này, chúng đang chuẩn bị tiếp cận và

dụ dỗ các bạn theo chúng. Hãy nhớ kĩ - các bạn sẽ bị lôi cuốn. Sẽ rất khó cưỡng lại sự cám dỗ đó. Như tôi đã từng nói - công việc của chúng ta tại đây không dễ dàng. Nhưng việc theo chúng thì rất dễ. Điều đó khiến lời cám dỗ của chúng càng thêm hấp dẫn.

Ông đảo mắt nhìn khắp một lượt các ma-cà-ròng:

- Tôi muốn các bạn biết hai điều. Thứ nhất, nếu quyết định theo chúng, các bạn sẽ không bao giờ có thể trở lại Cung Thánh nữa. Cánh cổng của chúng tôi sẽ vĩnh viễn khép lại với các bạn... tôi nhấn mạnh: *vĩnh viễn*. Nghe có vẻ tàn nhẫn nhưng tôi sẽ không liều mạng. Điều thứ hai các bạn nên biết là: lời hứa hẹn đây hấp dẫn của chúng chỉ là lời mời các bạn tự đẩy mình vào quên lãng.

Ông lùi lại:

- Đó là tất cả những gì tôi muốn nói.

Một bàn tay đưa cao từ giữa đám đông. Mosh Zu nói:

- Đến đây tôi không còn gì nói thêm nữa. Nếu có câu hỏi, hãy để sau này.

Nhưng ma-cà-ròng đó không ngừng lại. Có tiếng ồn ào huyên náo trong đám đông, rồi Grace thấy hắn xô lấn để tiến ra lối đi giữa các hàng ghế. Cô há hốc mồm. Đó là Sidorio. Bằng cách quái quỷ nào mà hắn lọt được vào đây?

Rõ ràng Mosh Zu cũng đang cùng ý nghĩ đó. Ông trừng trừng nhìn, không thể tin nổi, trong khi hắn sải bước tiến về phía sân khấu.

Sidorio lên tiếng:

- Thôi được. Ta không có câu hỏi.

Mosh Zu nói:

- Vậy thì đi đi.

- Không để ta nói vài lời sao?

Mosh Zu ngập ngừng. Grace thấy ông ta chưa biết làm cách nào tốt nhất. Sự ngập ngừng đó thật tai hại. Sidorio nhảy lên bên ông và bắt đầu nói với đám đông:

- Một số trong các bạn có thể đang thắc mắc tôi là ai. Số khác đã biết rồi. Tôi là Sidorio, cựu trung úy trên tàu *Dạ Khúc*. Tôi đến đây với những tin tức riêng. Tin đầu tiên cần biết là không chỉ có độc nhất một tàu Hải-tặc-Ma-cà-rồng nữa. Thời đại độc tôn của *Dạ Khúc* kết thúc rồi. Đã có tàu thứ hai, và sẽ sớm có những tàu khác. Trên những tàu này, chúng ta sẽ hành xử hơi khác.

Mosh Zu lên tiếng:

- Mi phải đi khỏi đây ngay!

Gật đầu với đám đông đang mê mẩn nghe, Sidorio nói:

- Nhưng họ muốn nghe ta nói. Không thấy họ đang chăm chú như thế nào sao? Mi đã diễn thuyết xong rồi. Chẳng lẽ ta không có cơ hội được nói qua bản tuyên ngôn của mình?

Hắn nhe răng thành một nụ cười.

Mosh Zu tiến lên. Nhưng ngay lúc đó từ đám đông vang lên một tiếng nói:

- Để ông ta nói!

Một giọng khác lại vang lên.

- Đúng! Để ông ta nói đi!

Mosh Zu lắc đầu. Grace thấy đó là cái lắc đầu thất vọng. Bây giờ Sidorio chiếm trung tâm sân khấu, Mosh Zu bước xuống khỏi khán đài.

Sidorio cười lớn:

- Chế độ dân chủ của các bạn đó hả? Thậm chí hẳn không thềm đứng chung sân khấu với tôi.

Một số ma-cà-rông cười theo. Grace thấy hẳn đã chiếm được một phần cử tọa.

- Tôi đến từ một phái mới - như *tôn sư* của các bạn gọi. Nhưng tư tưởng của tôi thì chẳng có gì là mới. Cũng không có gì quá phức tạp. Các bạn có thể tóm lược bằng mấy từ. *Hãy là chính mình*. Các bạn là ma-cà-rông. Tôi cũng vậy. Các bạn cần máu. Tôi cũng cần. Vì sao chống lại chuyện đó. *Hãy là chính mình*. Sao phải làm đời sống các bạn phức tạp bằng cách cố gắng “kiềm chế” nhu cầu của mình? Chúng ta cần máu và chúng ta sẽ luôn luôn cần máu. Chúng ta đã có món quà bất tử rồi. *Hãy là chính mình*. Các bạn có thật sự muốn làm hao mòn sự trường tồn bằng khẩu phần ăn giới hạn không? Hay các bạn muốn tiếp tục sống, sống thật sự? Và lại, chúng ta không bị cộng đồng loài người đe dọa. Chúng ta đang phát triển mạnh. Chúng ta mới là mối đe dọa đối với chúng. Không một con người tinh táo nào dám đụng chạm tới chúng ta. *Hãy là chính mình*.

Khi nói, hẳn nhìn khắp phòng và bắt gặp ánh mắt Grace. Cô gửi cho hẳn một cái nhìn khinh miệt, cảm thấy hả dạ vì hình như hẳn thoáng lo lắng. Nhưng rồi hẳn lại tiếp tục:

- Tàu tôi đang chờ đón tất cả bạn nào thích tham gia. Các bạn chỉ việc theo tôi xuống núi. Một hành trình mới đang chờ các bạn. Tôi có thể bảo đảm, đây sẽ là một cuộc du lịch nhớ đời của các bạn! Nào, các bạn nói gì đây? Ai đi theo tôi?

Tim Grace thất lại khi thấy một số ma-cà-rồng đưa cao tay hô vang lời ủng hộ. Trong những giọng đó, cô nghe cách phát âm quen quen của Johnny:

- Tôi theo ông!

Grace buồn bã lắc đầu. Đó là cái đói của anh ta nói. Giống như tất cả đám kia. Sidorio biết chính xác phải nhấn nút nào để kí bản án hủy diệt họ.

- Tuyệt lắm. Một lát nữa tôi sẽ bước ra khỏi đây, các bạn cứ đi theo. Nhưng tôi còn một thông tin nữa, báo cho tất cả những ai còn đang lưỡng lự. Các bạn đã được cho biết, tàu *Dạ Khúc* sẽ sẵn sàng đón tiếp sau khi các bạn hoàn tất các khóa học tập tại đây, và thuyền trưởng sẽ đưa các bạn vào một chuyến du lịch vui vẻ trường tồn. Ôi, tôi rất tiếc phải đánh tan niềm hi vọng đó, vì sự thật là: ngay lúc này *Dạ Khúc không có* thuyền trưởng.

Khấp phòng, những cái miệng há hốc vì kinh ngạc. Sidorio gào lên:

- Không có thuyền trưởng! Vì lão đã bị suy sụp, đang cố giành giật lại sự sống tại đây. Nói thật với các bạn, tôi không tin lão có cơ hội sống sót.

Một ma-cà-rồng kêu lên:

- Chuyện này có thật không?

Mosh Zu trở lại sân khấu. Thêm một ma-cà-rồng khác la lớn:

- Hãy cho chúng tôi biết sự thật!

Mosh Zu đưa tay lên, nói:

- Đúng là thuyền trưởng không được khỏe...

Sidorio la toáng lên:

- *Không được khỏe?* Khéo nói thật!

Nhưng lời xác nhận của Mosh Zu đã đủ làm tăng sự bất mãn trong phòng và tăng số lượng tân binh của Sidorio.

Tiếng chất vấn dồn dập của ma-cà-rồng:

- Sao ông không cho chúng tôi biết?

- Đúng, lẽ ra chúng tôi phải được cho biết chuyện này mới phải!

Sidorio nói:

- Các bạn thấy chưa? Đó là cách chúng cư xử tại đây. Chúng giữ bí mật với các bạn.

Mosh Zu thét lên:

- Lỗi tại mi! Chính mi là *nguyên nhân* làm thuyền trưởng suy sụp.

Sidorio tỉnh bơ, nói tiếp:

- Lão đã ở đây bao lâu rồi? Lão đã nằm dài trong phòng điều trị của mi từ bao giờ để mi cố gắng cứu mạng cho lão? Một tiếng? Một buổi chiều? Một đêm?

Mosh Zu chỉ lắc đầu. Sidorio gào lên:

- Mi không muốn nói thì ta nói. Hai ngày. Lão đã nằm trong phòng khóa kín suốt hai ngày. Sự sống đang cạn kiệt. Cạn kiệt luôn cả hi vọng nhiều bạn mong được theo lão lên con tàu đó.

Mosh Zu la lớn:

- Không đúng! Các bạn không hiểu đâu! Toàn là lời dối trá.

Sidorio khoanh tay, lắc đầu, nói:

- Tôi ở đây chả phải kẻ điều tra gì, và các bạn biết rõ điều đấy mà

Hắn nhảy xuống khỏi sân khấu, gọi lớn:

- Olivier, mở cửa ra!

Sao hắn biết tên Olivier? Grace quay lại phía Olivier và thấy Mosh Zu cũng đang nhìn về cùng hướng. Vậy là lại thêm một kẻ phản bội. Olivier đứng bật dậy, làm theo lệnh chủ mới, mở rộng cửa.

Kéo Olivier lại gần, Sidorio lên tiếng:

- Nhân tiện, tôi xin giới thiệu, đây là người các bạn phải cảm ơn cho những gì các bạn đang cảm thấy trong đêm nay! Anh chính là người đã bỏ thêm chút máu vào bình của các bạn. Thật ra anh ta đã tăng lượng máu từ từ mỗi ngày vào trà trái mọng của các bạn. Chúng tôi cá là các bạn đã ngán món trà quả mọng kia đến tận cổ rồi.

Grace muốn ói. Thì ra chính Olivier, cánh tay thứ hai được tin cậy của Mosh Zu, là kẻ đã tăng lượng máu vào trà của những ma-cà-rồng đang điều trị. Hèn chi Sidorio đã có những cử tọa dễ dụ dỗ đến thế.

Cô hỏi Olivier:

- Sao anh có thể làm thế chứ? Anh là phụ tá hàng đầu của Mosh Zu mà.

- Đúng. Tôi đã. Cho đến khi cô tới đây. Sau đó mọi chuyện đều thay đổi, đúng không?

Grace thật sự hoang mang. Cô phải chịu trách nhiệm về những gì đang xảy ra sao?

Mosh Zu nói:

- Mặc hần. Đầu óc hần bị đầu độc rồi.

Olivier cãi ngay:

- Không! Sidorio đã lắng nghe những gì tôi quan tâm.

Anh ta nhìn sang Sidorio, chờ thêm một lời cam kết.

- Chúng tôi đã làm một hiệp ước.

Nhìn từ Olivier tới Sidorio, Grace kêu lên:

- Hiệp ước! Hiệp ước gì?

- Tôi mở đường cho Sidorio lên đây và ông ta đã hứa là...

Sidorio nhếch mép cười. Nụ cười lạnh buốt làm Olivier dao động.

Mosh Zu hỏi:

- Hần đã hứa hẹn gì? Một địa vị trên tàu mới của hần?

- Có vấn đề gì đâu? Tôi từng là phụ tá thứ nhất của ông, bây giờ là của Sidorio.

Sidorio nhún vai:

- Không *cần thiết* phải làm phụ tá thứ nhất của tôi...

- Ông nói sao? Chúng ta đã nói chuyện, đã đồng ý...

- Tôi rất biết ơn anh đã tận tình giúp đỡ. Tự đáy lòng, tôi...

Hần đẩy Olivier đi:

- Thôi, chúng ta sẽ nói sau.

Mosh Zu lên tiếng:

- Anh thấy đó, hấn lợi dụng rồi dẹp anh sang một bên như thế nào rồi chứ?

Ông nhìn khắp phòng, nói tiếp:

- Đừng làm lẫn! Chuyện này sẽ xảy ra cho tất cả các bạn. Hấn không thật lòng quan tâm tới quyền lợi của các bạn đâu, mà chỉ quan tâm tới mưu đồ xấu xa của riêng hấn thôi.

Grace thoáng có chút hi vọng. Cô thấy lời nói của Mosh Zu đã thấm vào một số trong đám đông.

Nhưng khi Sidorio đang hăng dọn giọng, mọi con mắt lại hướng về hấn, cứ như hấn đang sử dụng một quyền lực đen tối, một quyền lực khủng khiếp, để thu hút họ.

Hấn nói:

- Chúng ta đang bị lạc đề. Nào, tôi đã nói tới đâu rồi? À, phải rồi... Hãy theo tôi, nếu các bạn muốn có cuộc sống mới trên một con tàu mới. Trên tàu đó, khi nào bạn muốn là có máu ngay. Tôi hứa với các bạn, sẽ không còn mấy trò dò tìm những nỗi thống khổ trong lòng, những trò quá ủy mị như ngồi thiền, xưng tội hay một đám ngồi ôm nhau nữa!

Khi hấn tiến ra cửa, một số đông ma-cà-ròng đứng bật khỏi ghế, ồ ạt vây quanh hấn. Họ bắt đầu cao giọng bàn tán với nhau. Sidorio ra khỏi phòng, họ lũ lượt đi theo. Grace buồn rầu nghĩ, y như lũ chuột theo người thối kèn*. Cô nhìn Johnny phóng đi, hai mắt sáng rõ

* Nguyên văn: Rats following after the Pied Piper. Pied Piper là một nhân vật huyền thoại ở Đức thời Trung Cổ, có ma lực thổi kèn dụ trẻ con ra khỏi thành phố không bao giờ trở lại nữa.

với mục đích mới. Johnny luôn bảo là rất dở trong việc nhận xét tính người. Ôi, lần này anh ta trúng giải độc đắc rồi.

Grace chạy tới Mosh Zu, nói:

- Chúng ta phải ngăn họ lại!

Ông lắc đầu:

- Không. Họ đã bị nhiễm thói hư tật xấu rồi. Phụ tá tâm đắc của tôi đã thấy điều đó.

Cả hai quay lại nhìn Olivier đang dẫn đám mới được thu nạp ra khỏi cửa. Grace tự hỏi, vì sao Olivier vẫn theo phò Sidorio, anh ta không hiểu là sẽ không có một chỗ đứng trong hàng ngũ thủy thủ li khai của hắc sao? Grace quay lại Mosh Zu, ước sao ông đã tiên đoán được nhược điểm của Olivier, biết trước sự phản bội của anh ta. Nhưng ông nói:

- Luôn là kẻ gần ta nhất. Chúng ta rất khó đoán lòng dạ họ.

Grace thất vọng nhìn những hàng ghế trống. Một phần ba ma-cà-rồng đã theo Sidorio. Những kẻ còn nấn ná lại thì đang bàng hoàng về tin thuyền trưởng, lo sợ bến an toàn của họ bị xâm chiếm.

Một ma-cà-rồng hỏi Mosh Zu:

- Ông không thể chặn đứng hắc sao? Không thể đưa họ trở lại sao?

Mosh Zu lắc đầu:

- Sidorio có thể kết cho tôi đủ thứ tội, nhưng công việc của tôi không là tẩy não các bạn. Các bạn tới đây, tôi không làm công việc chữa trị cho các bạn. Tôi và

các bạn cùng làm việc, để các bạn có thể tự chữa lành bệnh cho mình. Các bạn tới Cung Thánh với sự tự nguyện, các bạn đi khỏi đây cũng hoàn toàn tự nguyện như thế. Tất cả hoàn toàn là những chọn lựa của các bạn. Và họ...

Hướng ra cửa, ông nói tiếp:

- Họ đã đi theo con đường họ chọn.

- Còn chúng tôi?

Grace quay nhìn, cô nhận ra đó là công chúa xứ Lamballe.

Mosh Zu trả lời:

- Không có gì thay đổi. Việc của chúng ta vẫn tiếp tục. Có thể số bạn còn lại ít hơn, nhưng như vậy có nghĩa là chúng tôi có thể làm việc tích cực hơn cho những bạn đã quyết định ở lại.

- Còn thuyền trưởng? Có đúng là ông ấy sắp chết không?

- Tình trạng thuyền trưởng quả có khó khăn, nhưng ông đang có phản ứng tốt trong điều trị. Ông sẽ bình phục, sẽ trở lại *Dạ Khúc*. Bây giờ, xin thứ lỗi vì tôi phải đến thăm bệnh cho ông. Grace, chắc cô cũng muốn đi cùng tôi chứ?

Grace gật. Ông quay lại, nói với họ:

- Tất cả những bạn đã quyết định ở lại, xin vui lòng trở lại phòng, và hãy suy nghĩ về những gì mới xảy ra. Hãy suy nghĩ các bạn thật sự muốn tìm gì trong sự trường tồn của mình. Nếu còn thắc mắc hồ nghi, thì hãy rời bỏ chúng tôi, theo bầy lạc đà đó xuống núi.

Nói xong, ông giận dữ ra khỏi phòng. Khi theo Mosh Zu đi dọc hành lang, qua phòng giải trí, Grace liếc vào trong, rồi ngừng lại. Mosh Zu tiếp tục tiến bước. Cô nói theo:

- Tôi sẽ bắt kịp ông ngay.

Cô không biết ông ta có nghe thấy không. Bước vào phòng, cô thấy Johnny vừa di chuyển một quân cờ. Gạt đổ Vua trắng, anh ta nhìn lên cô, cười nói:

- Chiều bí!

Grace không biết trong đám ma-cà-rồng bỏ đi có bạn cờ nào của anh ta không. Cô nói:

- Đừng đi với hắn, Johnny. Tôi biết, chúng bỏ máu vào trà của anh, chắc chắn anh bị cảm sốt. Đó là nguyên nhân anh đã tấn công tôi. Anh không tự chủ nổi. Nhưng nếu ở lại đây, mọi sự sẽ tốt với anh hơn. Tôi biết như vậy.

Johnny buồn rầu nhìn cô:

- Grace, tôi đã nói rồi. Ở đây căng quá. Sự thật, hôm nay không là lần đầu tôi uống máu. Olivier luôn giải quyết hơi thoáng.

Anh ta thở dài:

- Grace, tôi đã cố. Thật sự tôi đã cố. Nhưng tôi quyết định rồi. Tôi sẽ đi với cái gã Sidorio đó.

Grace thất vọng nhìn anh ta thu dọn bàn cờ vào túi hành lí. Còn một cách cuối cùng để giữ anh, cô nói:

- Nhớ những gì anh đã nói với tôi không? Nhớ cuộc đời và cái chết của anh không? Anh đã tự công nhận là thật sự rất tệ trong việc nhận xét tính cách người khác.

Johnny mỉm cười. Rõ ràng anh ta còn nhớ lời thú nhận đó.

- Johnny, trước kia anh đã có sự lựa chọn sai lầm. Nhưng nếu đêm nay, bước ra khỏi những cánh cửa kia, là anh có một quyết định tệ hại nhất từ xưa tới nay.

Johnny nhún vai:

- Tôi nghe, Grace, tôi nghe cô nói, nhưng theo tôi, thì tôi còn gì nữa đâu để mất chứ? Tôi đã cố trở thành tốt. Nhưng cô biết không, không phải tôi *không thể* tốt. Chỉ vì tôi thoải mái hơn rất nhiều khi là kẻ xấu.

Anh ta kéo cái mũ hiệu Stetson sụp xuống khỏi lông mày:

- Sẽ gặp lại cô, tiểu thư.

Dứt lời, Johnny chuồn ngay khỏi phòng.

Grace lắc đầu, nước mắt lăn dài trên má.

Tất cả chuyện này thật kinh khủng. Cả thế giới của cô sụp đổ chung quanh. Mà đâu chỉ thế giới *của cô*.

Thình lình cô chợt nhớ. Lorcan đâu? Từ khi ma-cà-rông nhốn nháo và cô bận tìm kiếm Mosh Zu, cô không thấy anh. Lorcan đã đi đâu? Cũng theo Sidorio rồi, có thể như thế không? Nếu anh làm vậy, tất cả hi vọng, tất cả niềm tin của cô đều tiêu tan. Nước mắt dâng đầy, cô ra khỏi phòng giải trí.

Cô bắt đầu chạy khi trở lại hành lang. Dù không biết chạy đi đâu. Nhưng cô khát khao chút không khí ngay lập tức.

Ra ngoài, cô thấy Johnny đang cố đuổi kịp hàng ma-cà-rông sau cùng đang xuống núi. Lắc đầu, cô đứng

một mình trong sân. Trời lạnh ngắt và cô nhận ra tuyết bắt đầu rơi. Ngược nhìn những bông tuyết đang xoay vòng rơi rụng, cô nhớ lại ảo ảnh tuyết rơi, sự sống và cái chết của Johnny. Cô gạt bỏ hình ảnh đó. Lúc này nghĩ đến anh ta chỉ thêm đau lòng.

Nhớ tới khu vườn kề căn bếp đã có lần cô rút vào đó, cô quyết định tới đó để tránh xa tất cả bọn họ. Phóng khỏi quảng trường chính, cô chọn lối đi nhỏ, vào vườn. Lúc đầu cô cảm thấy thoải mái được ở một mình tại đây. Trông khu vườn xinh đẹp hơn lần trước, vì tuyết rơi trên suối nước và cây cối chung quanh.

Cô nghĩ tới lần năm đây, với sợi ruy-băng của Lorcan quàng quanh cổ, rồi sau khi công chúa tới quấy rầy, cô đã cầm trong tay. Đêm đó cô đã tìm kiếm lời giải đáp, tìm cách giúp Lorcan. Giờ đây những ý nghĩ đó không còn nữa. Lorcan đã đi rồi, rất có thể là đang theo Johnny và đám quân mới tuyển của Sidorio. Bây giờ cô chỉ mong được yên ổn. Tuy nhiên, nơi này có thể cho cô sự yên tĩnh nhưng lại quá lạnh. Nếu không vào trong chắc cô bị chết cứng mất. Buồn rầu, cô ra khỏi vườn, tiến vào sân chính, đầu cúi thấp, tránh tuyết rơi trúng mắt.

Qua màn tuyết đang rơi, cô thấy một bóng người đang tiến tới. Cô ngược lên nhìn. Người đó mặc một áo choàng nhà binh, hai vai tuyết phủ. Khi đôi mắt xanh biếc đa cảm gặp mắt cô, người đó vội vàng rào bước. Cô bật kêu lên:

- Lorcan!

- Grace! Tuyết phủ khắp người rồi kìa! Chắc chắn em bị lạnh cóng rồi!

Anh mở áo choàng, kéo cô vào:

- Em run bần bật đây này. Đứng ngoài này từ bao giờ?

- Em tưởng anh đi rồi. Em tưởng anh đã theo Sidorio và em lại bị mất anh mãi mãi.

- Điên à? Em nghĩ anh có thể chọn Sidorio thay vì *em* sao? Không bao giờ!

Khoan khoái thở dài, cô thanh thản ép sát vào ngực Lorcan. Một lần nữa cô lại cảm thấy mọi sự trong thế giới này bình thường lại.

Lorcan nói:

- Mau, vào trong trước khi em bị chết cóng.

Cùng nhau, hai người vội vàng trở lại nơi ấm áp.

CHƯƠNG NĂM MƯỜI BA

Giải quyết mọi ràng buộc

Bước vào phòng nhỏ, Mút Đường tùm tùm cười nói:

- Chào người lạ! Liên tục đêm nay nữa là mấy đêm rồi? Sáu hả?

- Chín.

- Có thể là đêm nay?

- Hi vọng thế.

Connor đã mời mòn chờ đợi Molucco và thủy thủ đoàn của ông. Càng trì hoãn, gánh nặng về cuộc nói chuyện với ông càng thêm nặng nề. Trở về từ Lantao, không cách nào nó có thể tìm ra dấu vết của tàu *Diablo* trên biển. Cách tốt nhất là tới quán của Ma Kettle. Ngay sau khi vào đất liền, chắc chắn họ sẽ nhào tới quán nhậu.

Mút Đường nói:

- Để tôi lấy thêm cho anh ly nữa.

- Cám ơn.

- Nhất định không bị tôi dụ dỗ uống chút gì mạnh hơn sao?

Connor lắc đầu. Cô nhún vai ra khỏi phòng, nhưng bỗng nhìn lại nói:

- Tôi thấy lo cho anh quá.

- Đừng lo.

- Connor, trông anh già đi nhiều quá. Lần đầu tới đây, anh chỉ là một cậu con trai. Bây giờ đã là một người đàn ông. Nhưng không là một người đàn ông vui vẻ. Anh biết người ta nói gì về đời cướp biển không? Ngán ngùi nhưng vui vẻ - từ vui vẻ phải được nhấn mạnh.

- Tôi có mấy việc cần giải quyết. Ngay khi mọi việc xong xuôi, tôi sẽ lại là Connor như cô từng biết.

- Đừng hứa những gì không giữ được lời. Ngay lúc này tôi muốn thấy một nụ cười.

Connor cố nhếch mép.

- Tốt, cứ bắt đầu như thế. Tôi muốn cho anh biết một điều. Connor, dù tương lai anh ra sao, tửu quán Ma Kettle luôn luôn hân hạnh chào đón anh.

Đó mới là câu nói nó cần nghe. Khi ngược lên nhìn cô, mắt nó đầy lệ. Thành linh tất cả đau khổ, thất vọng, tội lỗi cuộn cuộn trong nó như một làn sóng.

Nhìn nó đang đấu tranh với cảm xúc của mình, Mút Đường kêu lên:

- Ôi Connor!

Cô ngồi xuống, vòng tay ôm nó. Nó không gạt ra mà cứ để cô ôm như thế. Mút Đường hỏi:

- Khá hơn chưa?

Nó gật đầu, lùi khỏi cô. Cơ mặt giãn ra, lần này nó đã có thể trao cho cô nụ cười đúng nghĩa. Nó đã thường mơ được ở trong vòng tay của Mút Đường, nhưng là trong một tình huống khác.

Mút Đường đứng dậy:

- Ổn rồi, bây giờ tôi đi lấy đồ uống cho anh.

Cô đi khỏi, Connor vén tấm màn nhung, nhìn ra sàn nhảy và toàn bộ quán. Quán vắng vẻ, lại thêm một thứ Ba nữa. Nó tự hỏi, thủ tục an ninh mới của Ma có làm cản trở việc làm ăn bình thường của bà không. Sau vụ Jenny Petrel bị giết, Ma đã triệt để cấm tất cả các loại vũ khí vào quán. Ngay lúc này, trường toán an ninh của bà - một gã có vẻ dễ chịu, bí danh là Quân Cờ 08 - đang bận rộn lục soát khách mới tới, bỏ tất cả dao găm, kiếm, *shuriken*... vào phòng gửi áo khoác trong suốt thời gian họ ở lại quán. Connor nghĩ, thật mỉa mai. Cô bé Jenny bị mất mạng đâu phải vì dao, kiếm hay *shuriken*, mà là vì một cặp răng và sự đói khát vượt quá tầm hiểu biết của con người. Mỗi hiểm họa đó thật quá khó tránh khỏi.

Nó nghe một giọng nói quen thuộc:

- Tất cả chuyện này là sao? Thật là một sự sỉ nhục! Có ai nghe một cướp biển bị lột cả dao găm như thế này chưa?

Không còn nghi ngờ gì nữa. Tim Connor đập rộn lên. Nó nhìn xuống, và đang đứng giữa quán, chính là Molucco Wrathe. Mặt ông sùng sờ trong khi Quân

Cờ 08 đang nhẹ nhàng, nhưng kiên quyết, giải thích không có ngoại lệ đối với quy định an ninh mới của Ma Kettle.

Khi cuộc tranh cãi vẫn đang tiếp tục, Connor ra khỏi phòng, tiến ra cầu thang, xuống tầng dưới.

Khi nó tới nơi, Quân Cờ 08 đã thành công, không chỉ thu cặp dao găm bạc của Molucco, mà còn cả mấy vũ khí nhỏ ông giấu trong áo choàng rộng. Từ xa, Connor nhìn Quân Cờ 08 gom vũ khí vào một hộp sắt, rồi trao cho Molucco một thẻ đã đánh số.

Molucco hỏi:

- Mèo Con đâu? Ai đó báo cho Mèo Con biết ta đã tới. Bảo bà ấy là ta không ôm cả đồng thẻ nếu không có phần thưởng xứng đáng đâu!

Thấy Connor, ông ngừng bật trước khi tuôn ra hàng tràng câu phản đối. Miệng há hốc, nhưng ông im lặng khác thường. Rồi mỉm cười, ông gọi tên Connor, vậy nó lại gần.

- Con đó ư, con trai yêu quý? Chúng ta lo lắng quá!

Molucco dang hai tay và Connor ôm lấy ông, vì xã giao hơn là vì muốn tỏ tình thân thiết. Nó cần nói với Molucco Wrathé, nên không thể làm khác kiểu biểu lộ tình cảm quá mức của ông ta.

Nâng mặt Connor giữa hai bàn tay đầy châu ngọc, Molucco nói:

- Để ta nhìn con nào. Con gầy đi! Ăn uống thường không? Ôi cậu Tempest. Con bình yên, khỏe mạnh trở về mới đáng mừng làm sao!

Nhìn qua tay ông, Connor thấy Barbarro, Trofie và Moonshine Wrathe cũng đã vào quán. Trông họ hơi ít nhiệt tình hơn với cuộc hội ngộ này.

Làm ra vẻ quan tâm, Trofie nói:

- Chào Connor, tất cả chúng tôi đều lo cho cậu lắm đấy, *min elskling*.

Sau cùng thuyền trưởng Wrathe buông Connor ra. Nó gật đầu chào Trofie:

- Cảm ơn bà, nhưng tôi không sao, chỉ đi du lịch thôi.

Molucco nói:

- Đúng, đúng. Chúng ta phải nghe kể về chuyến đi này. Đêm nay đúng là đêm của kẻ về người đi. Em trai yêu quý của ta và gia đình chú ấy cũng sắp sửa chào tạm biệt chúng ta rồi.

Moonshine ngoác miệng cười, hỏi Connor:

- Cậu biết chuyện này ra sao mà. Có nơi để đánh cướp, có người để hành hạ.

Trofie nhìn con trai, cười độ lượng:

- Thật ra, tôi có mấy đồng xu để đi hưởng chút thời tiết mát mẻ hơn rồi.

Hai tay choàng vai Trofie và Moonshine, Barbarro nói thêm:

- Vợ yêu thích gì là tôi chiều ngay.

Molucco tươi tỉnh bảo Connor:

- Gia đình hàng hải chúng ta là thế. Tàu cứ mãi rong ruổi. Nhưng, con tàu này ra khơi, thì tàu kia trở về bến an toàn. Nào, đi thôi, cậu Tempest. Hai bạn

thân Cate và Bartholomew của cậu sắp tới rồi. Chúng ta vào khu VIP.

Trofie đồng ý ngay:

- Đúng rồi, đi thôi. Tôi sẽ đánh đổi cả bàn tay trái để lấy một ly sâm banh đây.

Connor nói riêng với Molucco:

- Thật ra, nếu có thể tôi muốn được nói chuyện với một mình ông. Dù không muốn làm trì hoãn bữa tiệc của ông, nhưng có lẽ chúng ta nên ra ngoài đi dạo một lát.

- Đi dạo? Được chứ, tại sao không? Nếu trường toán an ninh đồng ý.

Quân Cờ 08 cười nói:

- Dạ không sao, thưa ngài. Đừng lo, kho vũ khí của ngài sẽ được tôi bảo quản an toàn.

Lắc đầu, Molucco ra hiệu cho Connor đi trước, ra khỏi quán, tiến lên lối đi bằng gỗ. Đúng như Molucco nói, Bart và Cate đã đi gần tới cửa. Cả hai đều ngạc nhiên, toe toét cười, vẫy tay với Connor. Bằng khẩu hiệu, nó nói: "Sẽ gặp lại sau". Không thể để bị trì hoãn buổi nói chuyện quan trọng này. Khi nó đi khỏi, hai người quay lại nhìn nhau, thắc mắc.

Connor và Molucco tới cuối lối đi bằng gỗ, nhưng ở đây đơn vị an ninh đang xếp hàng, còn ồn ào hơn trong quán.

Connor nhăn mặt. Molucco nói:

- Không chuyện trò gì ở đây được. Chúng ta lên tàu, vào phòng ta, uống lén chút rum trước khi tham gia với họ.

- Tuyệt lắm.

Connor gật đầu, nghĩ đến việc sẽ từ bỏ rượu.

Trở lại phòng Molucco, cảm giác khá lạ. Nơi này đã từng quen thuộc với nó, nhưng giờ đã trở nên xa lạ. Connor nhận ra những tài sản quý giá trong phòng, nhưng nhìn chúng với một con mắt khác. Mắt của một người lạ. Nó đã tự tách mình xa khỏi thuyền trưởng và con tàu này rồi. Nó đã lùi lại sau thủy thủ đoàn này rồi.

Đặt ly rượu lớn trước mặt nó, rồi rót hết rượu còn lại trong bình vào ly mình, Molucco nói:

- Nào, cậu Tempest, hãy kể cho ta nghe cậu đã đi đâu.

Connor cố thận trọng từng lời:

- Tôi đã giông bão tới khắp nơi, suy nghĩ về tất cả những gì đã xảy ra, tất cả những gì mình đã làm.

Thuyền trưởng gật đầu, nhấp ngụm rượu. Connor tiếp tục:

- Tôi xin lỗi đã ra đi như thế. Tôi không cố ý làm ông hay bất cứ ai khác phải lo lắng. Chỉ vì tôi cần phải giải quyết ổn thỏa với những gì mình đã làm.

Nó chờ thuyền trưởng nói vài câu khích lệ, nhưng ông ta chỉ nhấp chút rượu, gật đầu nói:

- Bây giờ đã làm hòa với chính mình và trở về nhà. Connor, chúc mừng đã về nhà!

Molucco nâng ly nói, nhưng Connor nhăn mặt:

- Tôi chưa tìm được sự thanh thản. Chắc sẽ không bao giờ. Tôi đã giết một người. Như một sát thủ máu lạnh.

- Cậu đã cứu mạng cháu ta. Gia đình Wrathe luôn nhớ ơn cậu. Con trai, uống rượu đi, sẽ thấy khá hơn.

Connor lắc đầu:

- Tôi không tiếc vì đã hành động để cứu Moonshine. Nhưng không thể quên là mình đã giết nhân viên an ninh đó.

- Lần đầu không dễ quên. Nhưng chàng trai oi, mi là một cướp biển. Sớm muộn gì chuyện đó bắt buộc sẽ xảy ra. Nhất là với một tay kiếm tinh xảo như mi. Rồi mi thấy chuyện đó sẽ dễ dàng hơn.

- Tôi không muốn chuyện giết người trở nên dễ dàng hơn.

Molucco thật sự bối rối:

- Mi muốn khó khăn hơn?

- Vâng, à không. Không, tôi chỉ không muốn quen với chuyện giết chóc. Vì những lí do không chính đáng.

Molucco nhíu mày:

- Mi nghĩ cứu mạng cháu ta là lí do không chính đáng?

Lúc này Connor phải thật sự thận trọng lựa lời.

- Tôi nghĩ... tôi nghĩ là Moonshine đã có thể tránh tự đưa mình vào hoàn cảnh đó ngay từ đầu.

- Ồ, mi nghĩ vậy? Thành lính, mi bỗng thành một chuyên gia chiến lược.

Connor lắc đầu:

- Không. Người ta không cần là một chuyên gia mới thấy điều đó.

- Không. Mi không cần phải là một chuyên gia. Connor Tempest, mi là một cướp biển cấp dưới. Trong

giới, người ta gọi những kẻ như mi là *những tay kiếm lót đường*. Được trả tiền để đánh đấm, không để suy nghĩ. Việc suy nghĩ hãy để cho những thành phần cao cấp trong thủy thủ đoàn.

Connor im lặng nhưng vẻ mặt nó đủ nói lên tất cả.

Molucco tiếp tục:

- Trừ khi mi không vui với những quyết định của cấp trên. Trong trường hợp đó, tốt nhất là hãy đi tìm niềm vui.

Connor đã biết là sẽ phải chịu đựng sự giận dữ của Molucco, và bây giờ nó thấy cơn giận đó đang tới như cơn sóng dữ dần dâng lên từ lòng biển yên tĩnh. Connor nghiêng rằng, chuẩn bị cho đợt sóng xúc cảm đang chờ phía trước. Với Molucco Wrathe lúc nào cũng vậy.

- Ta đã bị bất ngờ, nếu mi quá lo lắng với đường lối chỉ huy của ta trên tàu, đến nỗi mi phải trở về từ ngoài biển cả kia. Sao không chèo thuyền đi luôn đi?

Connor lắc đầu:

- Nói vậy là không đúng, không công bằng. Tôi rất biết ơn tất cả những gì ông đã làm cho tôi...

- Ta cũng nghĩ vậy. Vì ta đã giải thoát mi khỏi biển cả với hai bàn tay trần.

Một lời nói dối trắng trợn, đúng kiểu hư cấu của Molucco, nhưng đây không phải là lúc để nhắc ông ta sự thật là chính Cheng Li đã cứu vớt nó. Connor chỉ nói:

- Khi tôi bơ vơ, ông đã cho tôi một mái nhà. Không bao giờ tôi có thể trả hết ơn ông.

Nó thở dài:

- Nhưng, tôi không còn cảm thấy *Diablo* là một mái ấm nữa. Cũng như tôi cảm thấy không thể là một cướp biển như ông mong muốn.

Molucco buồn bã lắc đầu:

- Chuyện nhỏ thôi mà, Tempest. Ta luôn coi mi như con trai ta.

Connor đã chờ ông thốt ra câu nói cũ xì này:

- Nhưng tôi không là *con trai* ông. Khi có chuyện xảy ra, tôi luôn là thứ hai sau Moonshine, đối với gia đình thật sự của ông.

Molucco có vẻ bất ngờ:

- Thì ra vậy? Sau những gì ta làm cho mi, mi trở lại để cảm ơn nhưng... không là cảm ơn.

Cả hai yên lặng một lúc lâu. Không khí thật sự ngột ngạt.

Cuối cùng, Molucco lên tiếng:

- Xong hết chưa? Hay còn thêm gì nữa?

Connor hít sâu một hơi. Còn một điều nữa nó phải nói với Molucco. Không nói ra sẽ an toàn hơn, nhưng nó còn nợ ông một sự thật - toàn bộ sự thật. Nhưng bây giờ, với phản ứng dữ dội của Molucco, ông phải nghe Connor nói về chuyện đó.

- Còn một điều nữa. Tôi đã gặp Cheng Li.

Molucco trợn trừng hai mắt. Rõ ràng ông không bắt buộc phải tuân theo quy luật nhỏ mọn, là không được nói tới tên cô trong phòng của ông?

- Cô ấy đã được trao một tàu riêng.

- *Muchas gracias** vì tin nhanh này. Nhưng ta đã biết vụ đó, và có thể đoán chuyện này sẽ ra sao. Mi muốn tham gia thủy thủ đoàn của cô ta, đúng không?

Connor gật. Lại thêm một khoảng thời gian im lặng. Nó chờ đợi thuyền trưởng nổi trận lôi đình nữa, nhưng trái lại, ông chỉ lắc đầu thờ dài.

- Ta có thể đoán, Cheng Li là nguồn gốc của tất cả chuyện này. Cô ta đầu độc tâm trí mi để mi chống lại ta. Tiếp cận mi khi mi nản chí và dễ bị tổn thương nhất và...

- Không.

Connor dừng cảm ngắt lời thuyền trưởng. Nó đã đi quá đà, không dừng lại được nữa

- Không, không phải thế. Cô ấy cho tôi cùng tới Lantao, vì cô ấy đang tiếp nhận vũ khí từ một lò đúc kiếm tại đó. Chúng tôi đã chuyện trò...

-Ồ ta tin chắc các người đã có nhiều chuyện để nói. Ta tin chắc ả đã chuẩn bị tư tưởng cho mi phản bội ta.

Connor tức giận. Đúng hơn là nó nhận ra đã tức giận từ đầu. Không nhin nổi nữa, nó nói:

- Thật ra là cô ấy đã bảo tôi trở lại, làm hòa với ông. Tôi đã có thể theo cô ngay lúc đó, nhưng cô ấy bảo tôi trở về thua chuyện với ông. Cô ấy bảo, dù tôi cảm thấy sao thì ông vẫn là thuyền trưởng của tôi và bốn phận trước hết của tôi là ở bên ông. Tôi phải tôn trọng bản hợp đồng của mình.

* *Muchas gracias* (tiếng Tây Ban Nha): Cảm ơn nhiều.

Cả hai đều biết đây là *coup de grâce**. Mọi lá bài Molucco Wrathé cần chơi đã được lật lên rồi. Ông đứng dậy, uống cạn ly rượu, rồi lão đảo tiến tới một tủ hồ sơ lớn bằng gỗ, lần tay qua ba ngăn kéo, lăm bầm:

- A tới I, J tới R, S tới Z!

Rút ra ngăn kéo nặng nề dưới cùng, lục lọi rồi kêu lên.

- T - Tempest.

Cầm cặp hồ sơ màu xanh, ông lật những tờ giấy da bên trong. Mặt giấy phủ đủ màu từ màu kem, vàng, nâu nhạt, tới nâu sẫm. Đúng với chiều dài thời gian thủy thủ đoàn đã kí hợp đồng với ông.

Không chút vui mừng, ông tuyên bố:

- Đây rồi. Tempest, Connor.

Lấy ra bản hợp đồng màu kem của Connor, cắt cặp hồ sơ vào ngăn kéo, ông trở lại ghế ngồi. Thuyền trưởng đưa tờ giấy gần ánh sáng nến, bắt đầu đọc:

- Ngày sáu tháng sáu năm hai ngàn năm trăm lẻ năm, Tôi, Connor Tempest, trong tình trạng tinh thần tỉnh táo, thể chất mạnh khỏe, xin long trọng tuyên thệ sẽ vĩnh viễn tuyệt đối trung thành với thuyền trưởng Molucco Wrathé...

Ông ngừng lại, ngược lên nhìn Connor:

- Tất nhiên mi hiểu vĩnh viễn nghĩa là gì chứ?

- Tôi biết hợp đồng là giao kèo vĩnh viễn. Tôi biết những gì tôi đang đòi hỏi là chưa từng thấy. Nhưng tôi có thể trả tiền. Dù tôi không có nhiều, nhưng tôi nghĩ chúng ta có thể thu xếp.

* Coup de grâce (tiếng Pháp): Giọt nước làm tràn ly.

Bàn tay Molucco run run. Dưới ánh nến, mấy cái nhẫn ngọc của ông long lanh như nước biển.

Khi lên tiếng lại, giọng ông khác hẳn:

- Không thể có thu xếp nào hết.

Ý ông là sao? Từ chối thẳng thừng việc để nó ra đi? Mắt ông không nói lên điều gì, xa xôi, trống rỗng.

Connor bỗng ngửi thấy mùi khét. Nhìn xuống, nó thấy tờ hợp đồng đang bốc cháy. Hợp đồng của nó với thuyền trưởng Wrathe đang bốc khói, đúng nghĩa đen. Nó mở miệng báo cho ông biết tai nạn rủi ro, nhưng rồi nhận ra đó không là rủi ro. Thuyền trưởng đang đưa tờ giấy vào ngọn lửa để đốt. Bản hợp đồng cháy nhanh đến không ngờ. Connor nhìn lửa liếm qua chữ ký và vết máu của chính nó bên dưới. Thuyền trưởng cầm cho tới khi mẫu giấy cuối cùng thành tro, rồi thổi khói mấy ngón tay. Rút khăn lụa trong túi ngực áo, ông thận trọng lau sạch muội khói trên da tay, rồi lạnh lùng ngước lên nhìn Connor.

- Không còn hợp đồng ràng buộc mi với tàu này nữa. Sao còn ngồi ì trong phòng ta?

Khi ông quay đi, rời khỏi bàn, Scrimshaw vươn mình, nhìn lại Connor. Connor tưởng con rắn sẽ rít lên để tỏ lòng trung thành với chủ, nhưng không, hình như nó đang nhìn Connor với vẻ buồn rầu.

Connor nói:

- Đa tạ thuyền trưởng Wrathe.

Một thoáng im lặng như ông không nghe nó nói. Rồi không quay lại, ông lên tiếng:

- Đừng cảm ơn, chàng trai. Đừng nói với ta. Với ta, mi không là gì nữa.

Không chịu nổi cảnh này lâu hơn nữa, Connor quay người, ra khỏi phòng càng nhanh càng tốt, rồi đi bằng qua boong tàu. Nó đã có được điều mong muốn, đã yên tâm với tự do của mình, nhưng sao nó không cảm thấy chút gì giống như thắng lợi.

Khi xuống thang, rồi nhảy xuống bến, tim nó đập như điên. Ngược lên, nó thấy Bart và Cate đang tiến tới. Nó không ngăn được nước mắt lại bắt đầu trào ra.

Cate lo lắng hỏi:

- Chuyện gì vậy, Connor?

- Mình sắp đi.

Thấy vẻ ngạc nhiên của họ, nó nói thêm:

- Lần này đi hẳn. Thuyền trưởng Wrathe đã giải phóng mình khỏi bản hợp đồng.

Bart và Cate nhìn nhau. Họ biết đây là chuyện nghiêm trọng. Nước mắt dâng đầy, Bart hỏi:

- Bỏ sẽ đi đâu?

- Đăng kí vào thủy thủ đoàn của Cheng Li, vì mình cần một khởi đầu mới. Nhưng trước đó, mình còn một chuyến đi quan trọng khác. Mình phải gặp một người.

Gật đầu, Cate cố gượng cười:

- Grace.

Connor cũng gật. Nó không thốt được nên lời. Quá nhiều điều muốn nói với hai người từng gắn bó thân thiết với nó. Mơ hồ ngoắc tay về cầu tàu, nơi con thuyền nhỏ đang chờ, nó nói:

- Thật tình mình rất vụng về khi phải nói lời giã biệt.

Bart bước tới, ôm bạn:

- Vậy thì đừng nói giã biệt, mà là *hasta la vista**. Đây đâu là lần cuối, chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau mà bỏ.

Siết chặt Connor, rồi anh lùi lại, nước mắt đầm đìa trên mặt.

Cate lên tiếng:

- Anh ấy nói đúng. Dù cậu đi khỏi *Diablo*, giữa chúng ta vẫn không có gì thay đổi. Tình bạn của chúng ta càng thấm thiết hơn. Cậu có thể luôn luôn tin ở chúng tôi. Luôn luôn.

Connor gật, nhưng nước mắt đang chảy ròng ròng, nó không thể đứng lại lâu hơn nữa.

- Bây giờ mình phải đi thật rồi.

Nó nói với chính mình hơn là với bạn. Khi quay đi, nó thoáng thấy Bart choàng tay lên vai Cate. Hai chân như muốn quy xuống, nhưng nó tiếp tục cố bước xuống cầu gỗ, tới thuyền. Tháo dây neo, nó nhảy lên thuyền, bắt đầu rời cảng, tiến vào vùng biển tối đen. Nó không nhìn lại, *không thể* nhìn lại, nhưng ánh đèn bảng hiệu tửu quán Ma Kettle nhấp nháy trên nó như những tia sáng của mặt trời đang lặn.

* Hasta la vista (tiếng Tây Ban Nha): tạm biệt.

CHƯƠNG NĂM MƯƠI TƯ

Người giải phóng

Mắt rực sáng, Sidorio nói:

- Đây là một ý kiến tuyệt vời! Khá lắm, Stukeley!

Stukeley nhún vai:

- Ông vẫn muốn một tàu lớn hơn và *thêm nhiều* thủy thủ. Tôi nghĩ, chúng ta có thể giết hai con chim với một mũi tên.

Johnny D trầm ngâm:

- Tàu nhà tù! Người ta thường gọi những con tàu cũ kĩ này như vậy đó.

Sidorio nhe răng cười, hỏi:

- Giống như Người Khổng Lồ Xanh* ấy hả?

- Không chính xác.

Johnny trả lời. Anh và Stukeley nhìn nhau. Trong vài tuần ngắn ngủi, hai người đã trở thành đồng minh

* *The Incredible Hulks*: tên một bộ phim nổi tiếng. Ở đây, tác giả dùng lối chơi chữ giữa “hulks” (mấy con tàu cũ kĩ) và “hulk” (người khổng lồ) để ví von hài hước.

gắn bó với nhau - người này nhận ra sự cần thiết của người kia trong tương lai sắp tới. Hai trung úy tin cần đứng hai bên thuyền trưởng của họ như quyền lực - trí lực - đứng sau ngai vàng.

Con tàu chúng đã cướp được lò mìn tiến gần tàu trại giam. Cả bọn đều nhất trí tàu này sẽ rất có ích cho chúng. Lớn hơn và trông xấu xí như một quái vật biển.

- Nó gửi đúng thông điệp cho chúng ta rồi đấy.

Stukeley nói và Johnny D gật đầu ngay.

Sidorio lên tiếng:

- Không lâu nữa đâu, các chàng trai.

Lát nữa thôi, chúng sẽ lên con tàu ấy và cướp lấy nó. Một thời đại mới - của cả bọn - sẽ bắt đầu. Sidorio nghĩ, không còn là những hứa hẹn suông nữa. Mọi sự đang tiến triển. Hắn thoáng nghĩ tới ba chiến hữu cũ - Lumar, Olin và Mistral. Cả ba đều đã bỏ mạng trong ngọn lửa. Những kẻ yếu đuối. Nhóm của hắn không thể có sự yếu đuối. Quay hai bên, hắn quan sát hai trung úy. Hai gã này không yếu đuối, chỉ có sự u ám độc ác. Hắn hỏi cả hai:

- Tất cả sẵn sàng chưa?

Hai trung úy quay lại kiểm tra. Trên boong tàu, hai hàng thủy thủ giả mạo mới - những kẻ bị Sidorio dụ dỗ từ tàu *Dạ Khúc* và những kẻ cùng đi với Johnny D từ Cung Thánh. Nổi bật trong nhóm đó, là lòng nhiệt thành của Johnny D, đã đưa anh lên vai trò cao cấp.

Stukeley và Johnny đồng thanh nói:

- Sẵn sàng, thưa thuyền trưởng!

- Tuyệt! Chúng ta sẽ tiến vào trước. Mỗi anh chọn năm tên trong nhóm mình - những kẻ mà các anh biết rõ là rất khát máu. Chúng sẽ cùng đi với chúng ta. Đám còn lại sẽ đằng hoàng tiến vào ngay sau khi chúng ta hạ đám bảo vệ.

Stukeley và Johnny D mau chóng chọn lựa. Đám đàn ông và đàn bà được chọn tiến lên phía trước. Đám còn lại chuẩn bị theo sau. Một cảm giác sôi nổi, quyết tâm dâng tràn khi tàu tới ngang tầm con tàu trại giam. Tất cả đều biết đêm nay đánh dấu cho một khởi đầu mới.

- OK, theo ta!

Sidorio kêu lên, rồi nhảy sang tàu kia, lộn nhào trên không. Stukeley nghĩ: ông ta sung mãn như một thiếu niên. Trong những trường hợp như thế này, thuyền trưởng là tài năng nhất. Quay lại, anh thấy Johnny D đã hướng dẫn nhóm của anh ta tiến lên. Lần lượt, chúng phóng từ boong này sang boong tàu kia. Mười ba cặp chân nện thành thành trên boong tàu trại giam.

Sidorio gọi tất cả lại gần. Hắn đã tìm thấy cầu thang. Nhưng vì sao phải bận tâm tới cầu thang, khi có thể nhảy xuống.

- Theo ta!

Hắn nói với hai trung úy. Với một động tác đơn giản, cả ba nhảy xuống lòng tàu. Tới nơi, ba thầy trò đối diện ngay với ba bảo vệ đang chết sống. Cứ như soi gương, nhưng là tấm gương biến dạng trong hội chợ.

Người bảo vệ can đảm nhất lên tiếng hỏi:

- Các người là ai? Từ đâu tới?

Johnny D đáp lại:

- Không thấy sao? Chúng ta phát phối từ trời xuống, như thiên thần.

- Ta thấy rồi, nhưng sao các người lên tàu được?

Stukeley cười cười:

- Hình như các người đã sai lầm. Chỉ chăm chăm không để ai đào thoát khỏi nhà tù, mà không quan tâm lắm tới việc ngăn chặn kẻ xâm nhập.

- Ai mà muốn xâm nhập vào đây chứ? Mi biết loại tù nhân chúng ta đang giam giữ là gì không?

Một bảo vệ khác lên tiếng:

- Loại C - Chết.

Bảo vệ thứ ba bây giờ mới tìm được can đảm để nói:

- Khi họ khóa khu này lại, chìa khóa đã bị quăng đi. Những tên này sẽ không bao giờ nhìn thấy ánh sáng ban ngày nữa.

Sidorio nhún vai:

- Ánh sáng ban ngày hơi bị quá đề cao đấy.

Túm tùm cười, hắn ngửa đầu quan sát những dãy phòng giam ở bên trên. Sau chấn song dày, các tù nhân đang nhìn xuống. Phòng giam lớp này trên lớp kia, như những lồng chim chồng chất ngoài chợ. Sidorio thầm nhủ: tất cả sắp thay đổi rồi. *Sidorio - Người giải phóng* - có một vũ đài ngon lành hơn.

Người lính gác thứ nhất xoe xoe hàng ria, nói:

- Thưa ngài, tôi nghĩ đã đến lúc ngài cho chúng tôi biết việc ngài tới đây, hoặc ngài nên trở lại chỗ của mình.

Sidorio tro tro nhìn lại người gác:

- Việc của ta?

- Nghĩa là ngài muốn gì?

Anh ta chậm rãi nói, cứ như Sidorio quá ngu. Lầm to.

Vỗ vỗ ngón tay lên môi, Sidorio ra vẻ phân vân, cân nhắc câu hỏi:

- Ta muốn gì? Chúng ta muốn gì? Ồ, phải rồi! Chúng ta muốn con tàu này.

- Không được! Đây là tàu giam tù của nhà nước, do nhà nước quản lí. Chúng tôi chưa nhận được chỉ thị nào, chưa hề nghe nói đến chuyện này.

Anh ta quay qua hai đồng nghiệp, hỏi:

- Các cậu có thấy văn bản hay chỉ thị nào từ ban chỉ huy không?

Cả hai lắc đầu, một người nói:

- Từ Giáng Sinh, không có văn bản nào hết!

- Tiểu tiết! Ta không là loại người chi li từng chi tiết như các người thường gặp.

Dứt lời, Sidorio tiến sát người gác để rĩa. Vừa mở miệng để nói, bỗng có điều gì đó làm anh ta ngậm lại ngay. Sidorio biết người bảo vệ chủ quan này đã nhìn thấy hai cái răng vàng của hắn.

- Xin lỗi ta không nghe rõ mi nói gì.

Màn tranh cãi bây giờ chuyển hoàn toàn sang hướng mới. Gã bảo vệ vội vàng thừa nhận:

- A, tôi nhớ một văn bản rồi. Tàu này là của ông. Tù nhân cũng thuộc về ông!

Tay anh ta run bần bật, không rút nổi chùm chìa khóa.

- Nào, để ta giúp.

Sidorio giật đứt chùm chìa khóa khỏi thắt lưng người gác.

Mặt khiếp đảm không kém đồng nghiệp, hai bảo vệ kia kinh ngạc nhìn Sidorio.

Giọng bảo vệ có ria cao hơn trước một chút:

- Tất cả đều được đánh số. Mỗi số khóa tương ứng với một phòng giam.

- Cảm ơn lời chỉ dẫn.

Sidorio quăng chùm chìa khóa cho Johnny D đón bắt.

Nắm tay hai đồng nghiệp, chuẩn bị bước đi, người bảo vệ nói:

- Thôi, bây giờ để các ông làm việc, chúng tôi xin phép rút lui.

Sidorio ngược nhìn những dãy phòng giam. Từ bốn phía, tù nhân lẳng lặng chăm chăm nhìn xuống. Sidorio cười hỏi:

- Các bạn nghĩ sao? Chúng ta có nên thả chúng không?

- Không!

Một tù nhân la lên, vang vọng khắp trong tàu.

Johnny D huých Stukeley:

- Giọng tốt gớm!

Stukeley cười cười gật đầu.

Tiếng la khác nổi tiếp tù nhân thứ nhất rồi lan truyền khắp tàu như đàn đồng ca, cùng tiếng chân rầm rập trên sàn sắt:

- Không cho chúng đi! Không cho chúng đi!

Khuôn mặt cũ của ba người gác như bị lột bỏ, bây giờ chỉ là sự khiếp đảm tột cùng.

Sidorio nhún vai, quay lại nói với họ:

- Rất tiếc, nhưng những gã trong mấy cái lồng kia sắp làm việc cho ta, ta cần phải về phe chúng.

Vừa dứt lời, chỉ với một thoáng động tác, hắn xé toang sơ mi, áo lót của người gác. Nắm anh ta bằng một tay, hắn ghé mấy cái răng vàng sát ngực, đâm xuyên qua da và bắt đầu dục tìt.

Tiếng hoan hô của các tù nhân làm Sidorio nhớ lại đấu trường La Mã. Hắn đã từng đến đó vài lần. Có thể, trong một kiếp khác, hắn đã là một tay giác đấu. Có thể, lúc này, một phần nào hắn đang là giác đấu.

Hai người gác còn lại lặng im như tượng đá, nhìn cái vỏ của con người từng là cấp trên đang bị hạ nhục đến không thể ngờ nổi. Một người cố gượng hỏi:

- Người là ai?

Sidorio tươi rói, ngừng đầu lên, trả lời:

- Ta là những gì trong ác mộng của mi... Chính xác là những gì thấy trong ác mộng khiến mi phải thức dậy, khiếp đảm kêu gào.

Nghe hắn nói, hai người gác đều run lấy bầy.

Stukeley bảo Johnny D:

- Không nên để vụ này kéo dài thêm nữa.

Johnny D đồng ý:

- Kéo dài là không lịch sự.

Cùng nhau, họ tiến tới hai người gác khiếp đảm, xé áo, đâm thủng da ngực. Hai trung úy bắt đầu ăn uống no nê.

Đám tù nhân gần như hóa rồ. Một luồng không khí kì lạ bao trùm, vừa tán dương vừa lo lắng. Tiếng huyền náo dữ dội vang lên. Trong khu vực thiếu không khí, âm thanh dội vào nhau như những đợt sóng. Tiếng hoan hô gần như mê sảng. Nhưng họ không nhận ra sao? Họ phải nhận ra chứ. Những gì vừa bắt đầu với ba người gác sẽ kết thúc với họ.

Khi Sidorio buông cái xác xuống sàn, mọi âm thanh đều ngưng bật, kể cả tiếng trống chân. Mọi gã tù nhân đang chờ xem điều gì sẽ tiếp diễn. Để Johnny D và Stukeley chèn chen xong, Sidorio ngửa đầu, với nụ cười khát máu, bắt đầu nói:

- Tất cả nghe đây. Chúng tôi - cũng như các bạn - đều tới từ những nơi khốn khổ. Chúng tôi tới đây để chiếm con tàu giam tù này, chuyển nó thành một tàu cướp biển - nhưng là một tàu cướp biển thuộc loại đặc biệt; tàu Hải-tặc-Ma-cà-rồng. Nghĩa là ma-cà-rồng làm hải tặc. Tất cả nghe kịp không?

Không có tiếng trả lời. Một không khí sợ hãi bắt đầu lan tỏa.

- Ta không nghe gì hết!

Quay sang Johnny D, Sidorio tiếp:

- Johnny, ta không nghe được thủy thủ của ta nói gì.

Lắc đầu, Johnny nhìn lên những phòng giam, nói:

- Khi thuyền trưởng hỏi, các người phải trả lời. Ông vừa hỏi, các người có hiểu những gì ông nói không? Hãy trả lời có hay không. Nhưng nói có thì thích hợp hơn.

Im lặng một lúc, rồi một tiếng trả lời như tắc nghẹn:

- Có.

- Tốt. Tôi sẽ giao anh cho thuyền trưởng.Ồ nhân tiện tôi tự giới thiệu, tôi là Johnny D, thuyền phó... ư... *đồng chức* thuyền phó. Tôi đang háo hức được gặp tất cả các bạn sau này!

Sidorio lại lên tiếng:

- Như đã nói, từ hôm nay tàu này không còn là nhà tù nữa. Nó đã trở thành tàu Hải-tặc-Ma-cà-rồng và ta là thuyền trưởng. Vì là tàu Hải-tặc-Ma-cà-rồng, đòi hỏi quan trọng là toàn thể thủy thủ đoàn phải là ma-cà-rồng.

Hắn gật đầu với Johnny. Johnny ngược lên đầu cầu thang, búng ngón tay. Lập tức, nhóm ma-cà-rồng đang chờ lệnh bắt đầu đi xuống.

Sidorio tuyên bố:

- Đây là một số trong thủy đoàn của ta. Tốt lắm, tiếp tục xuống đi!

Hắn lại ngược lên, nói:

- Nhưng đây là tin tốt cho những kẻ đang ở trong lồng! Chúng ta vẫn đang tuyển mộ. Vẫn còn chỗ cho tất cả các người trong thủy thủ đoàn. Chỉ có điều là chúng ta phải biết chắc kẻ đó là ma-cà-rồng....Ồ, đừng lo, nếu ai chưa là ma-cà-rồng, thủy thủ của ta sẽ giúp để kẻ đó mau chóng trở thành ma-cà-rồng.

Sidorio quay một vòng. Mấy thế kỉ rồi hắn mới lại được nói trước một lượng cử tọa lớn như thế này. Hắn nhớ lại lần cuối cùng có nhiều người chờ nghe hắn nói là tại Cilicia. Trước Caesar. Đó là lần cuối hắn có uy

quyền như lúc này. Quá lâu rồi. Nhưng bây giờ, sự chờ đợi khoảnh khắc đó đã kết thúc.

Quay lại hai trung úy, Sidorio nói:

- Còn chờ gì nữa? Làm việc đi.

Johnny chia một nửa số chìa khóa cho Stukeley, rồi cả hai chia cho các ma-cà-rồng. Ngay lập tức, chúng leo lên các phòng giam làm nhiệm vụ.

Đứng giữa hai trung úy, Sidorio nói:

- Ta nghĩ đây là cách tuyển mộ rất hiệu quả.

Choàng vai họ, hắn nói tiếp:

- Khá lắm, các chàng trai.

Johnny D hỏi:

- Chúng ta có nên đặt tên tàu không?

Stukeley nói ngay:

- Chắc chắn rồi, mình cũng đang nghĩ đến chuyện đó.

Sidorio nhếch mép cười:

- Thuyền trưởng của các ngươi đã đi trước một bước rồi. Chào mừng tàu...

Nhưng lời nói của hắn bị át bởi một tiếng la. Đám thủy thủ đã lên tới các phòng giam. Việc tuyển mộ đã bắt đầu.

Stukeley nói:

- Xin lỗi thuyền trưởng, tôi chưa nghe rõ.

- Ta nói là... tàu *Celicia*.

Stukeley và Johnny nhìn nhau. Sidorio hỏi:

- Sao? Các ngươi không thích tên này?

Johnny D nói:

- Không phải là không thích. Nhưng tên này không nói lên được điều gì về công việc của chúng ta.

- Đó là nơi ta xuất phát.

- Có thể đó mới là vấn đề. Nhìn lại quá khứ! Tất cả chỉ vì đó là nơi ông xuất phát. Sao tên con tàu lại không là nơi ông *đang tiến tới*?

Sidorio bối rối. Hắn đã không suy nghĩ theo cách đó, nhưng thằng nhóc này có lí.

- Vậy thì hai người có ý kiến gì không?

Johnny D lắc đầu:

- Về vụ đặt tên, tôi dốt kinh khủng.

Stukeley nói:

- Tôi đã có một ý.

- Được. Chúng ta đang nghe đây.

Stukeley đang háng rồi nói:

- Tàu... *Thuyền Trưởng Máu*.

Johnny kêu lên:

- Hay!

- Đây chính là thứ truyền thống của cướp biển. Mọi người thấy đó...

Nhưng Sidorio cắt ngang:

- *Thuyền Trưởng Máu*. Ta thích tên này! Đúng, hãy đặt tên cho tàu như thế!

CHƯƠNG NĂM MƯỜI LĂM

Người thu thập linh hồn

Đứng giữa thiên phòng, Mosh Zu nói với Grace, Darcy và Lorcan:

- Tôi gọi cả ba tới đây để nói với các bạn về thuyền trưởng. Tôi cần các bạn giúp để điều trị cho ông. Chúng ta không có nhiều thời gian. Tôi đã chuẩn bị tất cả, nhưng tôi muốn giải thích cận kề những gì chúng ta sẽ làm và vì sao.

Darcy, khi cô đưa thuyền trưởng tới đây, tình trạng ông rất xấu. Nếu không nhờ cô suy tính kịp thời và dũng cảm hành động thì rất có thể thuyền trưởng đã bỏ mạng trên con tàu đó rồi. Nhưng vì đưa ông tới đây, cô đã cho ông một cơ may. Tôi đã cố gắng ổn định tình trạng của ông, và hai ngày đêm qua ông đã được nghỉ ngơi. Tôi đã hi vọng, phối hợp với vài phương pháp điều trị nhẹ nhàng cùng việc nghỉ ngơi, sẽ mang lại hiệu quả. Nhưng, hồi ôi, trường hợp này

của thuyền trưởng không kết quả gì. Thời gian điều trị nhẹ nhàng qua rồi. Tôi sẽ phải cố thử một cách điều trị triệt để quyết liệt hơn.

Như các bạn đã biết, thuyền trưởng đã tự nguyện giúp người, thường là những người không sẵn lòng chịu tự giúp mình. Cứ như ông là một mạch điện không bao giờ từ bỏ họ. Kể cả đến giai đoạn cuối cùng. Thuyền trưởng đã vắt kiệt sức để vác gánh nặng của người khác.

Nhìn thẳng mắt từng người, để biết chắc họ đang theo dõi, ông nói tiếp:

- Cả ba bạn đã một đôi lần trải qua thực tập chữa bệnh bằng dải ruy-băng tại đây. Hãy hồi tưởng lại các buổi lễ chữa bệnh. Tôi đã rút những đòn đau dần vật ra khỏi mỗi ma-cà-rồng khốn khổ, rồi chuyển vào dải ruy-băng. Mỗi lần làm như vậy, điều nguy hiểm là tôi đã hấp thu nỗi đau của họ vào mình. Một khi nó đã vào mình, nó mắc kẹt ở đó, rất khó khử đi. Qua nhiều năm, thuyền trưởng đã để cho quá nhiều nỗi đau của người khác tích lũy trong ông. Đè nặng lên ông. Nhưng thuyền trưởng không chỉ mang nỗi đau của kẻ khác, mà còn hơn thế nữa. Ông là một trường hợp thường được coi như Người Thu Thập Linh Hồn, hoặc Người Gánh Các Linh Hồn. Điều này có nghĩa, trong một số trường hợp, khi cố cứu giúp cho ai đó, ông không chỉ lấy đi sự đau khổ của họ, mà ông đã thu hút toàn bộ linh hồn họ vào mình. Ông là một con tàu trong một con tàu.

Đó là dấu hiệu một nội lực phi thường, nên ông mới có thể mang giữ các linh hồn như thế. Một cách cực đoan, thì cũng chỉ nên giữ các linh hồn trong

phạm vi tạm thời thôi. Sau khi cho những linh hồn dễ bị tổn thương cư ngụ một thời gian, đáng lẽ ông nên giải phóng họ, để họ tự mạnh mẽ lại. Nhưng thuyền trưởng đã chứa chấp quá nhiều linh hồn trong thời gian quá lâu. Đó là nguyên nhân làm ông trở nên quá yếu. Chúng ta phải cùng nhau giải thoát những linh hồn đó ra khỏi ông. Việc này vừa nguy hiểm, vừa không dễ. Công việc mạo hiểm này của chúng ta có thể không chỉ làm mất các linh hồn kia, mà có thể mất luôn cả linh hồn của thuyền trưởng.

Grace hỏi:

- Nếu chúng ta *không* liều lĩnh làm thì sao?
- Thì, với bất cứ trường hợp nào, hầu như chắc chắn chúng ta sẽ mất ông, và cả họ.
- Vậy là không còn chọn lựa nào khác nữa.
- Tôi có cảm giác như vậy. Tôi nghĩ, chúng ta phải tiến hành phương pháp này, và phải làm ngay, không trì hoãn hơn được nữa.

Darcy nói:

- Được, nhưng tôi không hiểu là chúng tôi giúp bằng cách nào?
- Có thể điều nguy hiểm nhất là thuyền trưởng quyết định không giải thoát các linh hồn. Tôi cần quanh ông là những người được ông quan tâm chăm sóc nhất, và cũng là những người quan tâm sâu sắc nhất tới ông. Chỉ bằng cách đó, tôi mới có thể chứng tỏ cho ông biết là ông *phải* giải thoát các linh hồn, nếu không ông sẽ cùng theo họ vào cõi u minh.

CHƯƠNG NĂM MƯỜI SÁU

Sau tấm mặt nạ

Mở cửa, Mosh Zu tuyên bố:

- Chuẩn bị xong rồi. Chúng ta bắt đầu.

Ông ngoắc tay bảo Grace, Darcy và Lorcan cùng theo vào phòng điều trị.

Cùng họ bước vào trong, Grace cảm thấy tràn ngập mùi sáp ong của nến và mùi thơm ngọt ngào của thảo dược đã được Mosh Zu rải trên sàn từ trước đó.

Qua vẻ mặt của Darcy và Lorcan thì rõ ràng họ đang bàng hoàng khi thấy thuyền trưởng nằm dài trên phiến đá. Thậm chí đã thấy cảnh này từ trước, Grace vẫn thảng thốt giật mình chột nhó là ông đang yếu và dễ bị tổn thương đến ngần nào. Cô tự nhủ, *nhưng chúng ta ở đây là để chữa trị cho ông. Chúng ta sẽ cùng đưa ông trở lại.* Ý nghĩ đó giúp cô thêm kiên quyết. Cô tinh táo bước vào quy trình điều trị.

Mosh Zu nói:

- Grace, tôi muốn cô ngồi tại chân ông ấy.

Không ngáp ngừng, Grace tiến tới cuối phiến đá, quỳ xuống.

Mosh Zu quay sang Darcy:

- Cô qua đây, bên tay phải thuyền trưởng. Lorcan bên trái.

Ba người bện vào vị trí. Mosh Zu tiến tới đầu thuyền trưởng. Grace chăm chú nhìn. Mosh Zu đã nói, cô có tài chữa trị - có thể một ngày kia, cô sẽ phải hướng dẫn một buổi chữa bệnh như thế này. Thật hứng thú được ngắm nhìn, nhưng cô chỉ tập trung vào công việc trước mắt.

Trước khi bắt đầu, Mosh Zu nhắc nhở mọi người một lần nữa. Giọng nhẹ nhàng rành mạch, ông nói:

- Hôm nay tất cả chúng ta có mặt tại đây là vì lòng yêu thương và kính trọng đối với người đang nằm trước mặt chúng ta. Chúng ta muốn giúp thuyền trưởng trong khả năng của chúng ta.

Lần lượt nhìn từng người, ông nói tiếp:

- Chúng ta tới đây từ những thế giới khác nhau, từ ranh giới khác nhau của sống và chết. Chúng ta cùng đem đến những kinh nghiệm, tư tưởng, cảm xúc độc đáo, kết hợp chúng lại, tập hợp năng lực khác nhau của chúng ta vào công việc điều trị này. Có thể chúng ta sẽ lo lắng, thậm chí sợ hãi với những gì chúng kiến trong khi tiến hành quá trình chữa trị, nhưng chúng ta phải duy trì sự kiên định, vì điều tốt lành của người đang nằm đây, thuyền trưởng yêu quý của chúng ta.

Mosh Zu đặt hai tay lên đầu thuyền trưởng Hải-tặc-Ma-cà-rồng.

Ông gật đầu với Grace. Cô đặt mỗi tay lên một mũi ủng của thuyền trưởng.

Mosh Zu thì thầm:

- Đúng rồi. Chỉ cần chạm nhẹ tay là đủ. Hãy để năng lực của mình tiếp xúc với năng lực của ông.

Quay sang Darcy và Lorcan, Mosh Zu nói:

- Bây giờ tới lượt hai người.

Lorcan và Darcy với lấy và nâng bàn tay thuyền trưởng trong lòng bàn tay mình.

Gật đầu, Mosh Zu xòe hai tay, đỡ đầu thuyền trưởng, rồi nhắm mắt, nói thật dịu dàng:

- Bắt đầu buông xả. Buông xả mọi đau khổ đè nặng lên ông.

Mosh Zu im lặng chờ đợi, hai tay nhẹ nhàng nhưng vững chắc đỡ sau gáy thuyền trưởng. Ba người kia giữ nguyên điểm tiếp cận. Thành linh Grace có cảm giác nảy lên, như thuyền trưởng vừa bắt ngò tung ra một cú đá. Nhìn lên, cô thấy bàn chân ông vẫn im lìm như đá. Rồi cô lại có cảm giác bật nảy lên. Một cảm giác thật rõ ràng.

Mosh Zu nói:

- Đó là dấu hiệu tốt. Cứ giữ nguyên, Grace. Bắt đầu rồi đấy.

Thành linh Darcy cảm thấy một luồng điện từ bàn tay thuyền trưởng truyền sang cô. Nhìn lên Lorcan, cô thấy vẻ mặt anh cũng ngạc nhiên như cô.

Không mở mắt, Mosh Zu lại gật đầu nói:

- Tốt rồi, các bạn. Sự nối kết của chúng ta đang có tác dụng. Sẽ có những cú nảy, nhưng hãy chỉ tập

trung vào việc giữ lấy ông ấy. Giữ ông bằng cả tấm lòng khi tiếp xúc với ông. Hãy cho ông sự vững tâm gột bỏ gánh nặng sâu xa.

Mosh Zu điều chỉnh tay nâng. Gần như ngay lập tức, Grace có cảm giác hai chân thuyền trưởng oằn xuống, tuy ông vẫn không nhúc nhích. Nhìn mặt Lorcan, cô thấy anh cũng vừa có cảm giác tương tự. Đúng như Mosh Zu đã hứa, năng lực trong thuyền trưởng đang trở lại. Đặt tay trên chân ông trở thành khó hơn, nhưng cô biết đây là việc quan trọng sống còn.

Một đợt năng lực nữa đột ngột tăng lên. Thuyền trưởng bắt đầu trấn trở mình. Grace nhìn Darcy và Lorcan điều chỉnh tay. Cô phải hết sức nỗ lực, vì Lorcan và Darcy chỉ phải giữ một bàn tay, còn cô phải giữ hai chân đang chuyển về hai hướng khác nhau. Cô bắt đầu hoang mang, vì nếu buông ra là làm hỏng một phần quan trọng trong quy trình điều trị.

Thình lình, cô cảm thấy một cánh tay sát bên mình. Cánh tay đó nhẹ đẩy cô sang một bên, rồi nắm lấy chân phải của thuyền trưởng, để cô có thể chỉ phải tập trung vào chân trái của ông.

Một lúc sau, cô quen dần với những chuyển động kì lạ từ thân thể thuyền trưởng. Sự chuyển động từ từ trở lại bình thường hơn, như con sóng vỗ bờ.

Quay lại xem bàn tay ai đang trợ giúp, cô không tin nổi mắt mình, hốt hển kêu lên:

- Connor!

Mỉm cười với chị, nó thì thầm:

- Có vẻ như em tới vừa đúng lúc.

Grace sững sờ. Quá nhiều điều cô muốn nói, muốn hỏi em, nhưng không là bây giờ. Có Connor lúc này là quá thích hợp. Ngược nhìn Mosh Zu, Grace tự hỏi có phải chính ông, bằng cách nào đó, đã đưa Connor tới đây? Mosh Zu mỉm cười, gật đầu.

Không biết nhờ sự can thiệp của Connor, hay vì tiến trình điều trị của cả nhóm đã làm, những chuyển động trong thuyền trưởng đã trở nên đều đặn.

Mosh Zu hỏi:

- Các bạn có cảm thấy sự thay đổi không?

Lorcan nói nhỏ:

- Có.

Darcy nói:

- Tôi cũng thấy.

Grace bảo:

- Cứ như đại dương đang chuyển động trong ông ấy.

Mosh Zu mỉm cười:

- Đúng đó, Grace. Tôi đã không nghĩ đến điều này, nhưng cô nhận xét hoàn toàn đúng. Được rồi, bây giờ thuyền trưởng đã thanh thản. Các bạn có thể buông tay ra. Lần lượt từng người. Đầu tiên là Lorcan.

Lorcan vừa buông ra, bàn tay thuyền trưởng xoải dài về phía anh.

- Bây giờ tới cô, Darcy.

Gần như miễn cưỡng, Darcy rút tay khỏi thuyền trưởng. Hai cánh tay duỗi dài như ông đang bồng bênh trên một vùng biển nhiều muối.

- Tới Connor.

Connor thu tay về.

- Bây giờ là Grace.

Grace rời tay khỏi chiếc ủng của thuyền trưởng, rồi nhẹ nhàng quỳ xuống lại. Cô nắm bàn tay Connor, như để tự bảo đảm với mình là em cô đang thật sự ở đây.

Bây giờ Mosh Zu cũng lùi khỏi thuyền trưởng, rồi nói:

- Gánh nặng đã sẵn sàng được chuyển khỏi ông. Hãy cảm nhận ông đang trở nên nhẹ nhàng hơn đến ngàn nào.

Với mấy câu nói đó, thuyền trưởng bắt đầu trôi lên không, cái áo choàng bông bành bên dưới, phát phơ ngoài thân thể ông, tỏa ra một làn sáng nhẹ. Thân thể thuyền trưởng lên cao khỏi phiến đá chừng mét rưỡi rồi ngừng lại trong không trung, giữa vòng tròn của cả nhóm.

Một hình ảnh phi thường. Grace, Darcy, Lorcan, Connor đều sững sờ. Tất cả đều không biết thời gian đã trôi qua bao lâu cho tới khi Mosh Zu lên tiếng:

- Tôi nghĩ ông đã ổn. Chúng ta chuẩn bị bắt đầu.

Bắt đầu? Grace bất ngờ vì cách dùng từ của ông ta. Cô tưởng việc điều trị gần kết thúc rồi. Mosh Zu nói “bắt đầu” là ý gì?

Nhìn lên thuyền trưởng, Mosh Zu nói:

- Giờ là lúc buông xả. Quá lâu rồi, ông đã gánh vác nỗi đau của người khác. Ông đã giữ những khổ đau của họ để làm cho họ lành bệnh. Nhưng bây giờ ông không còn gì để cho nữa. Phải để cho những khổ đau

của họ ra khỏi ông. Làm vậy, gánh nặng đè nén lên ông, bên trong ông, sẽ được thoát ra.

Grace nhận thấy những gân áo choàng của thuyền trưởng càng lúc càng sáng hơn theo những lời nói của Mosh Zu.

- Bây giờ đã tới lúc tháo mặt nạ.

Vẫn tất cả lại gần, ông nói tiếp:

- Mặt nạ có ba khóa. Lorcan, hãy mở khóa đầu tiên.

Grace là người không cần phải nhắc là mặt nạ có ba điểm thắt, cùng gặp nhau tại một cái chốt hình giống cánh thiên thần, sau gáy ông. Đã quá nhiều lần cô thấy cái chốt bạc đó sáng rực trên làn da nâu sẫm sau đầu thuyền trưởng. Quá nhiều lần cô ước ao ông mở khóa, cho cô thấy khuôn mặt sau lớp mặt nạ. Bây giờ, điều đó đang sắp thật sự xảy ra. Sau cùng, cô sẽ mặt đối mặt với thuyền trưởng Hải-tặc-Ma-cà-rồng. Sau cùng, cô đã có thể bắt đầu thật sự biết ông. Cô buồn rầu nghĩ, phải chi việc này xảy ra trong một hoàn cảnh khác, ít nguy hiểm hơn.

Lorcan đến bên Mosh Zu, để bàn tay tôn sư đưa tới dây đai thứ nhất. Mosh Zu căn dặn:

- Chỉ cần chạm tay vào dây đai thôi.

Lorcan làm theo lời chỉ dẫn. Mosh Zu bắt đầu ngân nga:

*Như hoa nở dưới mặt trời,
Mở ra rồi buông xả!
Như mây giải thoát mưa
Mở ra rồi buông xả!*

Khi ông nói, khóa đầu tiên mở ra, dây đai nhẹ nhàng trôi sang một bên.

- Cảm ơn Lorcan. Bây giờ tới Darcy. Hãy giúp với khóa thứ hai.

Darcy sợ sệt tiến lại. Mosh Zu hướng dẫn:

- Chạm tay vào dây đai.

Cô làm theo. Mosh Zu lại ngân nga:

*Như vỏ con trai giải thoát hạt ngọc,
Mở ra và buông xả!
Như cái kén thả con bướm,
Mở ra và buông xả!*

Một lần nữa, dây đai tự rời ra rồi trôi bồng bềnh sang một bên.

Mosh Zu cười:

- Làm tốt lắm, Darcy. Bây giờ tới Grace, dây cuối cùng là của cô.

Connor siết tay Grace khích lệ rồi buông ra. Cô đến bên Mosh Zu, tim đập rộn ràng. Từ lần đầu gặp thuyền trưởng Hải-tặc-Ma-cà-rồng cô đã luôn chờ đợi khoảnh khắc này. Bây giờ, sự ao ước thầm kín của cô giảm bớt vì lòng chân thành mong muốn được hành động để giúp ông, chữa lành bệnh cho ông. Cô đưa tay chạm vào dây đai cuối cùng.

Mosh Zu cất tiếng:

*Như miệng thoát ra tiếng cười,
Mở ra và buông xả!*

*Như tất cả những điều vĩ đại và nhỏ nhoi này,
Mở ra và buông xả!
Mở ra và buông xả!
Mở ra và buông xả!*

Cô nghe tiếng khóa mở. Và ngay lúc đó, đôi cánh trên khóa bắt đầu vỗ nhẹ nhẹ như cánh bướm. Mặt nạ bay lên khỏi thân thể thuyền trưởng, rồi tiếp tục bay lên trần. Không ai thấy nó đi về đâu nữa. Cái nhìn của họ hướng xuống cùng một phía. Không ai tin nổi vào mắt mình.

Grace bật nói:

- Em không hiểu.

Lorcan bảo:

- Anh cũng vậy. Có thể là ảo giác không?

Giọng Mosh Zu trầm tĩnh, rõ ràng:

- Không là ảo giác đâu. Hãy quan sát, đừng cố tìm hiểu.

Tim Grace đập nhanh hơn bao giờ hết. Đồng thời cô cảm thấy một luồng ớn lạnh khắp châu thân. Thân thể thuyền trưởng bỗng bồng bềnh trước mặt, nhưng... không mặt, không đầu. Dưới lớp mặt nạ, hoàn toàn không có gì.

CHƯƠNG NĂM MƯƠI BẢY

Đoàn tụ

Grace nói:

- Không có gì ở đó!

Mosh Zu nói:

- Hãy nhìn bằng tâm, không nhìn bằng mắt.

Tất cả nhìn xuống khoảng trống trên vai thuyền trưởng. Rõ ràng là không có gì, có thể nhìn thấu xuống cái gối mỏng Mosh Zu đã đặt trên phiến đá.

Grace nhận ra cô không thể nhìn thấy sàn gỗ nữa. Mặt sàn chìm khuất dưới một lớp khói. Lúc đầu cô tưởng một cây nến bị đổ, làm thảm bén lửa. Nhưng không có mùi cháy. Căn phòng không ấm lên vì lửa. Trái lại, mát mẻ hơn. Khói dày thêm và Grace nhận ra đó không là khói, mà là sương mù. Cô nhìn sang Connor. Nó bối rối nhìn lại cô. Cô gượng cười, hi vọng làm nó yên tâm, dù chính cô cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Sương mù dâng lên tới thân thể thuyền trưởng rồi không lên cao hơn nữa, mà bắt đầu dày đặc, cuộn cuộn tới lui như sóng vỗ bờ. Bây giờ, hơn bao giờ hết, thuyền trưởng có vẻ như đang trôi nổi.

Grace lại nhìn Mosh Zu. Hai mắt nhắm chặt, ông lại ngân nga nhẹ nhàng:

Như hoa nở dưới mặt trời...

Như mây giải thoát mưa...

Như vỏ con trai giải thoát hạt ngọc...

Grace cảm thấy mình đang run rẩy. Connor tới bên, nhẹ nhàng đặt tay lên vai chị. Rồi mắt khỏi Mosh Zu, một lần nữa cô lại nhìn xuống thuyền trưởng. Cô nín thở. Nơi mới đây không có gì, một khuôn mặt đang bắt đầu hình thành. Lúc đầu rất mờ, chỉ là một đường nét, nhưng từ từ rõ dần qua lớp sương mù. Grace sững sờ. Đây là khuôn mặt cô đã từng thấy trước đây.

Khi khuôn mặt bắt đầu rõ nét, cô nhớ lại lần đầu gặp thuyền trưởng Hải-tặc-Ma-cà-rồng. Đang nói chuyện với ông, cô chợt thấy hình ảnh khuôn mặt một người đàn ông, với vết sẹo đỏ lõm trên làn da nâu sẫm. Đây chính là khuôn mặt đó. Thuyền trưởng đã chúc mừng vì cô nhìn thấy được sau mặt nạ. Bây giờ, đã đi quá xa trong cuộc hành trình, mặt nạ của ông đã được gỡ ra và tại đây khuôn mặt ông đã có thể được nhìn thấy.

Cô hốt hốt nói:

- Đó là ông ấy. Đó là thuyền trưởng.

Connor bàng hoàng nhìn xuống. Lorcan chết lặng. Mosh Zu vẫn nhắm mắt ngân nga:

Như cái kén thả con bướm...
Như miệng thoát ra tiếng cười...
Connor thì thầm bên tai cô:

- Nhìn kìa!

Tất cả đều chăm chú nhìn khi khuôn mặt bắt đầu nhô cao. Tiếp theo là một thân hình. Một người đàn ông đang leo ra khỏi cái xác quen thuộc của thuyền trưởng. Nhưng quần áo tả tơi dính máu. Ông ta nhìn lên Grace. Cô mỉm cười nói:

- Xin chào.

Cô nhận ra mình đang khóc. Một điều kì diệu đã vừa xảy ra trong phòng này. Cứ như một đứa trẻ vừa mới được ra đời.

Người đàn ông nhìn lại cô, nhưng không cười mà rúm người né khỏi cô.

Quay sang Mosh Zu, Grace hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Hình như ông ấy sợ tôi. Ông ấy không nhận ra tôi nữa sao?

Mosh Zu lắc đầu:

- Ông ta *không* biết cô. Ông ta *không* là thuyền trưởng.

- Cái gì? Tôi không hiểu...

- Chờ. Chờ và nhìn thật kĩ.

Bối rối, Grace nhìn người đàn ông bước ra khỏi cái vỏ của thuyền trưởng, rồi bắt đầu bước qua lớp sương mù.

Connor thì thầm:

- Lại xảy ra nữa kìa.

Tất cả nhìn một khuôn mặt thứ hai đang thành hình trong khoảng trống trên vai thuyền trưởng. Khi khuôn mặt rõ hơn, họ thấy đó là một người đàn bà. Già và yếu đuối, hai mắt bà ta đảo dác nhìn quanh. Không biết bà ta nhìn họ, hay nhìn xuyên qua họ. Bà ta cũng nhoi lên, như đang đẩy lại một tấm khăn phủ giường, rồi bước ra khỏi thân thể thuyền trưởng, lần bước qua lớp sương mù.

Khi khuôn mặt thứ ba đang hình thành, Connor hỏi:

- Họ là ai?

Chợt nhận ra, Grace thì thầm:

- Có những linh hồn lạc lõng được thuyền trưởng cứu mang. Họ cần được giải thoát.

Mosh Zu gật đầu, vẫn tiếp tục ngâm nga.

Hồn thứ ba - một người đàn bà trẻ - bắt đầu dâng lên.

Rồi linh hồn thứ tư, thứ năm xuất hiện từ thể xác thuyền trưởng.

Quá xúc động, nước mắt chảy dài trên mặt, Grace hỏi:

- Còn bao nhiêu nữa?

Tất cả im lặng nhìn khuôn mặt thứ sáu, bảy, tám và chín thức dậy từ “giấc ngủ” sâu, dụi mắt, nhìn quanh phòng, ngoi dậy, bước vào sương mù.

Cái vỏ thân xác thuyền trưởng vẫn bồng bềnh tại chỗ. Mosh Zu vẫn tiếp tục ngâm nga bằng một giọng du dương nhưng mạnh mẽ.

Grace thấy những linh hồn mới thức dậy tụ tập chung quanh, nhìn ngắm rồi hòa nhập vào bạn đồng hành của họ.

Grace phân vân: “Họ sẽ sống lại? Sẽ là người thật sự? Hay chỉ là hồn ma? Được giải thoát khỏi thuyền trưởng họ sẽ sống lại?” Cô nóng lòng được hỏi Mosh Zu những thắc mắc này, nhưng không thể làm phiền khi ông đang tụng niệm.

Nhìn vẻ bồn chồn của cô, Connor nhích lại gần hơn, chòang tay ôm vai chị. Grace nhận ra không chỉ mình cô trải qua cơn sóng xúc động mãnh liệt này. Darcy và Lorcan cũng đang khóc. Họ ôm chặt lấy nhau.

Tất cả đều nhìn một khuôn mặt nữa đang hiện ra trước mắt. Một người đàn bà trẻ. Khi những đường nét đầu tiên của sống mũi, hai gò má mới chỉ phác họa trong không gian, Grace đã có thể bảo là bà ta rất đẹp. Làn da xanh xao với những đốm tàn nhang nhàn nhạt. Mái tóc nâu đỏ thả dài xuống vai rõ dần, bông bênh trong làn gió nhẹ. Rồi bà ta mở mắt. Grace nghẹn thở. Ngay lúc đó, Lorcan há hốc miệng. Grace cảm thấy Connor siết chặt tay cô hơn. Mắt người đàn bà màu xanh lục, màu ngọc bích xanh thăm thẳm.

Khi người đàn bà nhấc đầu lên, Mosh Zu lùi lại, giọng chúng tỏ đã kiệt sức vì công việc, ông nói:

- Đây là người cuối cùng.

Grace nhìn Connor. Nó cũng đang chết lặng khi nhìn người đàn bà trước mặt hai chị em. Bà ta đang ngồi dậy, vén mái tóc bù rối ra sau tai, rồi chớp mắt nhìn chung quanh.

Không kềm lòng nổi nữa, Grace nói với người đàn bà.

- Nhìn sang đây!

Mất một lúc bà ta mới làm theo. Dường như bà ta vẫn đang ở xa xôi đâu đó, chỉ thấy và nghe lơ mờ. Nhưng sau cùng, bà ta quay lại, hai mắt hướng về Grace và Connor.

Grace bật khóc. Connor nhú mày, lắc đầu nghi ngờ.

Người đàn bà đứng dậy. Grace nghĩ, chắc chắn bà không thể bước đi, tiến vào sương mù như những người kia. Bà không thể *bỏ đi*.

Nhưng bà ta đã không đi. Càng lúc trông bà càng sống động hơn. Đứng dậy, thay vì quay đi, bà bắt đầu tiến bước tới hai chị em. Hai mắt màu ngọc bích long lanh lệ, nhưng là nước mắt hạnh phúc. Bà dang hai tay về phía Grace.

Grace bật kêu lên:

- Mẹ! Là mẹ, phải không?

Người đàn bà gật đầu. Grace lao tới ôm bà ta. Cô ngạc nhiên thấy cảm giác tiếp xúc với da thịt sống, rồi đôi môi lướt trên trán mình. Bà đã hôn cô.

- Mẹ ơi!

Giọng bà dịu dàng ấm áp:

- Con không biết mẹ đã chờ đợi bao lâu để được nghe tiếng gọi này của con đâu, Grace ơi.

- Mẹ! Mẹ! Mẹ ơi!

Cô đã muốn gọi mẹ suốt tất cả những lần cô nghĩ đến mẹ, ước mong bà đang ở trong tháp hải đăng đó. Suốt những giấc mơ về mẹ, rồi tỉnh dậy chẳng hề thấy chút dấu vết nào của bà.

Người đàn bà lại ôm hôn cô, rồi đưa tay về phía con trai, gọi:

- Connor.

Lúc đầu nó không tin, rồi đẹp bỏ hết mọi nghi ngờ, chạy tới ôm cả mẹ và chị trog vòng tay.

Người đàn bà ôm chặt hai con, rồi ngẩng đầu lên.

Lúc đó Grace mới nhận ra Lorcan đang chăm chăm nhìn ba mẹ con. Một lúc lâu sau, anh nói:

- Chào Sally.

Grace giật mình. Sao anh biết tên mẹ cô?

Cô hết nhìn Lorcan lại nhìn mẹ. Hai người đang cười với nhau - nụ cười nói lên tình bạn thắm thiết, có lẽ còn hơn nữa.

Lorcan nói:

- Sally, gặp lại chị quả là một niềm vui quá lớn.

- Tôi cũng vậy, Lorcan. Cảm ơn anh, cảm ơn vì đã tận tình săn sóc hai con nhỏ của tôi.

Grace nhìn Connor. Cũng như cô, nó đang lạ lẫm nhìn mẹ và Lorcan.

Grace chợt nhớ đến những người khác. Cô quay lại nhìn quanh phòng, tìm Mosh Zu và Darcy. Không thấy họ đâu. Tất cả các linh hồn cũng đã biến hết. Qua lớp sương mù mỏng, còn thấy tấm đá thuyền trưởng đã nằm, nhưng không thấy ông. Kể cả cái gối cũng biến mất. Họ đã đi đâu? Chuyện gì đã xảy ra?

Cô quyết định, rồi sẽ sớm khám phá ra chuyện này. Cô ôm chặt mẹ và em trong khi Lorcan cũng tiến lên hòa nhập với mấy mẹ con. Cùng nhau đứng đó tay trong tay, Grace cảm thấy đây là khoảnh khắc an lạc tuyệt vời. Cô biết không thể kéo dài. Ôi, có thể đây

chỉ là một giấc mơ. Tuy nhiên dù chỉ là khoảnh khắc thoáng qua, dù là mộng hay không, cô không cần biết. Đây là phút giây cô đã chờ đợi suốt đời và không điều gì, *bất cứ điều gì*, làm hỏng giây phút này của cô.

THUYỀN TRƯỜNG MẪU

Justin Somper

Đặng Phi Bằng dịch

Chịu trách nhiệm xuất bản: NGUYỄN MINH NHỰT

Chịu trách nhiệm nội dung: NGUYỄN THẾ TRUẬT

Biên tập: THÀNH LUÂN - TUÔNG VÂN

Xử lý bìa: TRÍ ĐỨC

Sửa bản in: HẠNH AN

Kĩ thuật vi tính: NGỌC THẢO

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

161B Lý Chính Thắng - Quận 3 - Thành phố Hồ Chí Minh
ĐT: 39316289 - 39316211 - 38465595 - 38465596 - 39350973
Fax: 84.8.8437450 - E-mail: hopthubandoc@nxbtre.com.vn
Website: <http://www.nxbtre.com.vn>

CHI NHÁNH NHÀ XUẤT BẢN TRẺ TẠI HÀ NỘI

Số 21, dãy A11, khu Đầm Trấu, p. Bạch Đằng,
q. Hai Bà Trưng, Hà Nội
ĐT: (04)37734544 - Fax: (04)35123395
E-mail: chinhanh@nxbtre.com.vn

CÔNG TY TNHH SÁCH ĐIỆN TỬ TRẺ (YBOOK)

161B Lý Chính Thắng, P.7, Q.3, Tp. HCM
ĐT: 08 35261001 - Fax: 08 38437450
Email: info@ybook.vn
Website: www.ybook.vn

**Nỗi kinh hoàng bậc nhất không phải là ngoài kia - trên biển cả...
Không ẩn náu trong bóng tối...
Chúng sâu thẳm bên trong người... Chúng ở trong máu của người.**

Cặp sinh đôi Connor và Grace Tempest đã quá quen thuộc với những cuộc phiêu lưu và những điều huyền bí. Sau tai nạn đắm tàu, mỗi người đã khám phá ra một thế giới mới, thế giới của những người bạn viễn dương và... những kẻ thù.

Với Connor, đây là thời điểm thử nghiệm trên con tàu cướp biển khét tiếng - *Diablo* - nhất là khi cháu trai đáng ghét của thuyền trưởng Wrathe - Moonshine - gia nhập thủy thủ đoàn. Và, khi mọi việc đã vượt ngưỡng chịu đựng, Connor thấy mình đã bước qua một ranh giới, mà từ đó, cậu không còn đường quay lại.

Trong lúc đó, Grace và Lorcan du hành đến Cung Thánh, một nơi điều trị trên núi, chủ nhân là một quán sư ma cà rồng - Mosh Zu Kamal.

Nếu ai có thể chữa lành đôi mắt bị mù của Lorcan, thì đó là Mosh Zu, nhưng hẳn đặc biệt quan tâm đến Grace. Chồng chọi với nguy hiểm tứ bề, Grace nhận ra rằng: định mệnh của cô đã bị xích chặt với bọn ma cà rồng...

Với một dàn nhân vật ấn tượng và nhịp truyện dồn dập không ngừng, hành trình thứ ba của HÁI TÁC MA CÀ RỒNG là cuộc phiêu lưu ngoạn mục và ly kỳ nhất cho tới nay.

**"Quá độc đáo...
Ước gì tôi nghĩ ra!"**
ANTHONY HOROWITZ
Tác giả *Hậu Sherlock Holme*

Hãy tham gia vào thủy thủ đoàn tại
www.vampirates.co.uk